

Moeder's Agenda

1965

volume 6

Moeder's Agenda

Vol. VI

1965

Vertaald uit het Engels

Institut de Recherches Evolutives

Dit boek werd eerst gepubliceerd in Frans onder de titel L'Agenda de
Mère---1965
© Institut de Recherches Évolutives, Parijs, 1980
Geleverd in het Engels onder de aanwijzing van Satprem

*Deze agenda... is
mijn gift aan
degenen, die van me houden*

MOEDER

INHOUDSOPGAVE

Januari	7
Januari 6, 1965	7
Januari 9, 1965	7
Januari 12, 1965	8
Januari 16, 1965	13
Januari 24, 1965	14
Januari 31, 1965	14
Februari	15
Februari 4, 1965	15
Februari 19, 1965	15
Februari 24, 1965	21
Februari 27, 1965	25
Maart	27
Maart 3, 1965	27
Maart 6, 1965	28
Maart 10 1965	30
Maart 20, 1965	33
Maart 24, 1965	41
Maart 27, 1965	46
April	49
April 7, 1965	49
April 10, 1965	50
April 17, 1965	51
April 21, 1965	54
April 23, 1965	58
April 28, 1965	59
April 30, 1965	61
Mei	63
Mei 5, 1965	63
Mei 8, 1965	65
Mei 11, 1965	69
Mei 15, 1965	70
Mei 19, 1965	70
Mei 29, 1965	75
Juni	82
Juni 2, 1965	82
Juni 6, 1965	85
Juni 9, 1965	90
Juni 12, 1965	92
Juni 14, 1965	93
Juni 18, 1965	100
Juni 23, 1965	107
Juni 26, 1965	117
Juni 30, 1966	120
Juli	126
Juli 3, 1963	126
Juli 7, 1965	126
Juli 10, 1965	129
Juli 14, 1965	139
Juli 17, 1965	143
Juli 21, 1965	147
Juli 24, 1965	153
Juli 28, 1965	157
Juli 31, 1965	159
Augustus	163
Augustus 4, 1965	163
Augustus 7, 1965	167

Augustus 14, 1965	175
Augustus 15, 1965	176
Augustus 18, 1965	177
Augustus 25, 1965	185
Augustus 28, 1965	186
Augustus 31, 1965	187
September	190
September 4, 1965	190
September 8, 1965	190
September 11, 1965	193
September 15, 1965	196
September 15, 1965	200
September 28, 1963	200
September 22, 1965	204
September 25, 1965	205
September 29, 1965	216
Oktober	219
Oktober 10, 1965	219
Oktober 13, 1965	220
Oktober 16, 1965	223
Oktober 20, 1965	225
Oktober 27, 1965	228
Oktober 30, 1965	229
November	231
November 3, 1965	231
November 6, 1965	232
November 10, 1965	236
November 13, 1965	238
November 15, 1965	242
November 20, 1965	244
November 23, 1965	245
November 27, 1965	249
November 30, 1965	257
December	258
December 1, 1965	258
December 4, 1965	258
December 7, 1965	260
December 10, 1965	264
December 15, 1965	273
December 18, 1965	274
December 22, 1965	276
December 25, 1965	277
December 28, 1965	280
December 30, 1965	282
December 30, 1965	282

Januari

Januari 6, 1965

(Over de muziek, gecomponeerd door Sunil voor Januari 1, 1965:)

Het is vreemd, al die muziek van het verleden, Europese muziek, die ik erg goed kende en bewonderde, het lijkt me bijna leeg van substantie, terwijl er hier helemaal boven een contact is: je dompelt er onmiddellijk in onder.

Ja, dat klopt. Toen ik zijn muziek voor de eerste keer hoorde, opende zich plotseling iets en ik was precies in het midden van de plaats, die ik ken, vanwaar de ware Harmonie komt --- plotseling.

* * *

(Een weinig later, betreffende de serieuze operatie, die Satprem net ondergaan had:)

...Laat mensen je niet opeten.

En ik zou willen weten, wat u wil, dat ik ben.

Ja, mon petit. Ik wil, dat je vredig, gelukkig, lumineus bent, en... *(Moeder tekent grote golven in de lucht)* leeft in het eeuwige Worden --- altijd het besef van eeuwigheid. Dat wil ik. Omdat... de opening naar boven er is, je hebt het --- het is er en er is een neerdaling, de drukte buiten is vermoeiend.

Neem enige rust, en daarmee bedoel ik, dat je jezelf laat stromen in de eeuwige Beweging zonder gespannen te worden, zonder te denken, "Ik moet dit doen, dat doen, en dit, en dat..."

Laat mensen je niet lastigvallen. Ik heb het Sujata verteld....

Januari 9, 1965

...Je moet beter worden, mon petit.

Alles, wat ik kan zeggen, is, dat er een felheid is in de weerstand tegen de nederdaling van de Waarheid. Deze nederdaling is volledig concreet en evident, natuurlijk, en alles, wat er tegen is, biedt weerstand met verschrikkelijke felheid --- het kan niet voortduren. We moeten het verdragen, dat is de moeilijkheid.

Voor mij is er iedere minuut een strijd met alles, dat hoogst negatief is in het leven, in het aardse bewustzijn, met wat WEIGERT om toe te geven aan de mogelijkheid van goddelijkheid. Met andere woorden, het materialistische concept in zijn meest koppige donkere aspect.

Echter... in het bewustzijn boven, zelfs in het mentale bewustzijn zijn er geen consequenties (ik bedoel, dat de felheid van de strijd niets verandert, het fenomeen wordt eenvoudig waargenomen), maar dit arme lichaam ontvangt de klappen.

Het belangrijkste ervoor is vol te houden.

En daarvoor moeten we doen, wat we verplicht zijn te doen om onze balans te houden: totale inertie zou niet helpen, maar een inspanning tot actie is slecht. Dus maak je niet teveel zorgen, en boven alles ontmoet geen mensen.

Januari 12, 1965

(Betreffende een oude "Playground Talk" van Maart 8, 1951, waarin de Moeder sprak over het wezen, dat Hitler in bezit had en "begeleidde":
"Hitler stond in contact met een wezen, dat hij beschouwde als de Allerhoogste: dat wezen kwam hem een advies geven en hem vertellen, wat hij moest doen. Hitler trok zich terug in eenzaamheid en wachtte lang genoeg om in contact te komen met zijn 'gids' en inspiraties te ontvangen van hem, die hij naderhand erg trouw zou uitvoeren. Dat wezen, dat Hitler voor de Allerhoogste nam, was heel eenvoudig een Asura, degene, die in het occultisme 'de Heer van Valsheid' genoemd wordt, en hij verklaarde zichzelf "de Heer van de Naties" te zijn. Hij had een schitterende verschijning en kon iedereen voor het lapje houden, behalve iemand, die werkelijk occulte kennis had en dus kon zien, wat er was, achter de verschijning. Hij kon iedereen misleiden hebben, hij was zo prachtig. Hij verscheen over het algemeen aan Hitler, terwijl hij een borstplaat droeg en een zilveren helm (met een soort vlam, die uit zijn hoofd kwam), en er was om hem heen een atmosfeer van verblindend licht, zo verblindend, dat Hitler bijna niet naar hem kon kijken. Hij vertelde hem alles, dat hij moest doen --- hij speelde met hem als met een aap of een muis. Hij had zijn denken erop gezet om Hitler alle mogelijk soorten dwaasheid te laten doen... tot de dag, wanneer hij door de mand zou vallen, wat gebeurde.

Maar er zijn veel gevallen, zoals die, op een kleinere schaal natuurlijk. Hitler was een erg goed medium, hij had grote mediamieke capaciteiten, maar hij miste intelligentie en onderscheidingsvermogen. Dat wezen kon hem alles vertellen en hij zou het allemaal slikken. Dat spoorde hem beetje bij beetje aan. En dat wezen deed het als tijdverdrijf, hij nam het leven niet serieus. Voor die wezens zijn mensen erg kleine dingen, waarmee zij spelen, zoals een kat met een muis speelt tot de dag, dat zij hem opeten.”)

Ik kende dat wezen erg goed (om andere redenen... het verhaal zou te lang zijn om te vertellen), en toen ik eenmaal wist, dat hij Hitler ging bezoeken --- ik ging voor hij het deed: ik nam zijn verschijning aan, het was erg gemakkelijk. Toen zei ik tegen Hitler, “Ga Rusland aanvallen.” Ik herinner me niet exact de woorden of de details, maar het feit was, dat ik hem vertelde, “Ga... Om de allerhoogste victorie te hebben, ga Rusland aanvallen.” Dat was het einde van Hitler. Hij geloofde het en deed het --- Twee dagen later kregen we het nieuws van de aanval¹ En de volgende dag, dat is, toen ik terugkwam van Hitler, ontmoette ik dat wezen en vertelde hem, “Ik heb je werk gedaan!” Natuurlijk genoeg was hij furieus!

Maar hoe dan ook, in dat bewustzijn is er met dat wezen (de Heer van valsheid, een van de eerste vier Emanaties), is er ondanks alles een erg diepe relatie, natuurlijk. Hij zei tegen mij, “Ik weet, ik weet, dat ik uiteindelijk verslagen wordt, maar voordat mijn einde komt, zal ik zoveel destructie op aarde aanrichten als ik kan.”

Toen kwam, zoals ik je vertelde, het nieuws van de aanval, en dat was werkelijk het einde van Hitler.

Wat Sri Aurobindo betreft... (je weet, dat er een plaats is in Rusland, waar zij verslagen werden²), Sri Aurobindo had de nederlaag voorzien en had de nacht ervoor eraan gewerkt, en zo gebeurde het --- we kenden ALLE DETAILS.

We hebben dit natuurlijk nooit verteld, maar het was volmaakt precies.

Maar ik kende dat wezen, ik had hem al gezien in Japan --- hij noemde zichzelf “de Heer van Naties.” En hij was werkelijk een vorm van de Asura van Valsheid, dat is, van de Waarheid, die Valsheid werd: de eerste Emanatie van de waarheid, die Valsheid werd.

En hij is nog niet vernietigd.

* * *

Dan bereidt de Moeder het aforisme voor voor het volgende Bulletin:

¹ De lichtende aanval van 22 Juni 1941.

² Stalingrad, op 2 Februari 1943

108 --- Toen hij naar de acties van Janaka keek,³ dacht zelfs Narada, de goddelijke wijze,⁴ dat hij een luxueus werelds iemand en een losbol was. Hoe zal u zeggen, dat, tenzij u de ziel kan zien, dat een man vrij is of gebonden?

Dit brengt alle soorten vragen op. Bijvoorbeeld, hoe kan het, dat Narada niet is staat was om de ziel te zien?

Voor mij is het erg simpel. Narada was een halfgod, zoals we weten, en hij behoorde bij de bovenmentale wereld en was in staat om te materialiseren --- die wezens hebben geen psychisch wezen. De goden hebben in zichzelf de goddelijke vonk niet, die het hart is van het psychische wezen, want alleen OP DE AARDE (ik refereer niet naar het materiële universum), alleen op aarde was er de Neerdaling van de goddelijke Liefde, die de oorsprong was van de goddelijke Aanwezigheid in het hart van de Materie. En natuurlijk, omdat zij geen psychisch wezen hebben, weten zij het niet, zij hebben geen kennis van het psychische wezen. Sommigen van die wezens besloten zelfs om een fysiek lichaam aan te nemen om het psychische wezen te ervaren --- niet veel.

Zij deden het over het algemeen alleen gedeeltelijk, door een "emanatie," niet door een volledige neerdaling. Er wordt bijvoorbeeld gezegd, dat Vivekananda een incarnatie (een *vibhuti*) van Shiva was; maar Shiva zelf... Ik heb een erg nabije relatie met hem gehad en hij heeft duidelijk de wil uitgedrukt om naar beneden te komen op de aarde met de supramentale wereld. Wanneer de aarde klaar is voor het supramentale leven, zal hij komen. En bijna al deze wezens zullen zich manifesteren --- zij wachten op het moment, zij willen de huidige strijd en duisternis niet.

En Narada was zeker onder diegenen, die hier gewoonlijk kwamen.... Het was tenslotte leuk. Hij speelde veel met de omstandigheden. Maar hij had geen kennis van het psychische wezen en dat moet voorkomen hebben, dat hij het psychische wezen herkende, toen hij zichzelf in zijn aanwezigheid bevond.

Maar al deze dingen kunnen niet verklaard worden: zij zijn persoonlijke ervaringen. Deze kennis is niet objectief genoeg om onderwezen te worden. Het komt van mijn relatie met al die wezens, van uitwisselingen met hen --- ik kende hen zelfs, voordat ik de Hindoe traditie kende. Maar je kan niets zeggen over een fenomeen, dat afhangt van een persoonlijke ervaring en heeft alleen waarde voor degene, die de ervaring gehad heeft. Omdat iedereen het recht heeft om te zeggen, "Wel, ja, JIJ denkt op die manier, JOUW ervaring is op die manier, maar het heeft alleen voor jou waarde." En het is volmaakt waar.

³ Janaka: Mithila's koning in de tijd van de Upanishads, die gevierd werd om zijn spirituele kennis en Goddelijkerealisatie, ofschoon hij het gewone werelds leven leefde.

⁴ Narada: een dwalende wijze, die rondgaat, terwijl hij de vina bespeelt. Onsterfelijk als de goden verschijnt hij op aarde, wanneer hij ook wenst. Hij wordt ook zo ver terug als de Upanishads genoemd.

Wat Sri Aurobindo zegt, was gebaseerd op zijn eruditie van India's traditie, en hij zegt, wat in overeenstemming was met zijn eigen ervaring, maar hij baseerde zichzelf op een eruditie en kennis, die ik niet heb.

Ik kan alleen herhalen, wat hij zei.

Alles, dat gevraagd kan worden, is hoe je de ziel ziet? Om de ziel te zien, moet je je eigen ziel kennen.

Ja, om in contact te zijn met de ziel, dat wil zeggen, met het psychische wezen, moet je in jezelf een psychisch wezen dragen, en alleen mensen --- de mensen van evolutie, diegenen, die voortgekomen zijn uit de aardse schepping --- bezitten een psychisch wezen.

A die goden zijn zonder een psychisch wezen, alleen door naar beneden te komen, door zich te verenigen met het psychische wezen van een mens, kunnen zij er een hebben, maar zelf hebben zij er geen een.

* * *

(Spoedig daarna over Satprem's ziekte. Er kan opgemerkt worden, dat sinds zijn operatie --- voor een gecompliceerde buikvliesontsteking --- Satprem het slachtoffer geweest is van gewelddadige koortsaanvallen met flauwvallen, alsof het hart het opgaf. Toch loopt hij rond en gaat door met zijn werk. Deze Agenda zal weer gedurende een maand onderbroken worden, omdat Satprem naar het Vellore hospitaal genomen moet worden, 120 mijl van Pondicherry.)

... Je moet hier volledig uit tevoorschijn komen (*Moeder raakt haar voorhoofd aan*), maar tevoorschijn komen, weet je, in de Vrijheid (*gebaar van een barsten boven*), omdat ik enige dingen heb, die ik je zou willen vertellen, mooie dingen, maar ik kan ze alleen vertellen, wanneer je dat voelt, dat... je op top van de situatie bent.

Het zal komen.

Niet dat ik niet gewaar ben, dat je conditie niet erg plezierig is,⁵ ik ben onder geen illusie, maar het is om vooruit te gaan door sprongen en bindingen.

Alsjeblief.

Het belangrijkste is om te verdragen. En om te dragen heb ik de enige manier gevonden: die kalmte --- de innerlijke kalmte --- een kalmte die de hele tijd steeds vollediger moet worden... (hoe kan ik het neerzetten?), hoe materiëler de strijd is.

Er is de laatste tijd (speciaal sinds de 1ste Januari) een soort bombardement geweest van tegengestelde krachten --- een razernij, weet

⁵ Het was in feite een aanval van tuberculose.

je. We moeten dus zo blijven (*Moeder wordt stil als een standbeeld*), dat is alles. En wanneer men fysiek door elkaar geschud is, dan zou men niet teveel van het lichaam moeten vragen, men zou het veel vrede en stilte moeten geven, veel rust.

Mijn moeilijkheid is, dat ik erg geabsorbeerd ben door dit lichaam. Het absorbeert me, het absorbeert veel van mijn bewustzijn. Het fysieke denkvermogen valt volledig bij me binnen.

Ja, ik weet het erg goed! Maar dat is altijd de moeilijkheid, het is ieder's moeilijkheid. Daarom werd je in het verleden verteld, "Ga weg van dit alles! Laat het vredig rondpoedelen --- ga weg van het alles." Maar we hebben het recht niet om dat te doen, het is tegengesteld aan ons werk. En... weet je, ik had bijna een absolute vrijheid bereikt met betrekking tot mijn lichaam, tot een zodanig punt, dat ik in staat was om helemaal niets te voelen; maar nu wordt mij zelfs niet toegestaan om uit te treden, kan je het je voorstellen! En zelfs, wanneer ik enige pijn heb of wanneer dingen nogal moeilijk zijn, of zelfs, wanneer ik een beetje stil ben ('s avonds, dat is) en ik tegen mezelf zeg, "Oh, om naar mijn gelukzaligheden te gaan... ," wordt het mij niet toegestaan. Ik ben zo gebonden (*Moeder raakt haar lichaam aan*). HIER, precies hier moeten we realiseren.

Dat is waarom.

Alleen nu en dan, voor een precieze actie (soms komt het als een flits, soms alleen gedurende enkele minuten), komt het grote Vermogen van het verleden (die ik gewoonlijk voortdurend voelde), brmm! doet zijn werk, en gaat dan weg. Maar NOOIT VOOR DIT LICHAAM. Nooit. Het doet niets voor dit lichaam --- het is geen hogere interventie, die het zal veranderen, het is... van vanbinnen.

En eerst door wat je weet, door wat je gezien hebt, door je contact met Sri Aurobindo, door je contact met mij, gebeurt hetzelfde met jou, en dat maakt de moeilijkheid. Daarom vertel ik je, "Het maakt niet uit, maak je geen zorgen, wanneer je bezig bent met je lichaam, probeer er eenvoudig VOORDEEL van te krijgen --- voordeel van deze bezigheid --- om de Vrede te brengen, de Vrede in je lichaam...." Ik omhul je constant, als het ware, in een cocon van vrede. En dan, wanneer in dit denkvermogen, dat vibreert en vibreert, ook de hele tijd onrustig is (werkelijk als een aap), wanneer je erin kan brengen... het is een Vrede, die niet door het hogere denkvermogen komt: het is een Vrede, die DIRECT handelt in deze materiële vibratie --- een Vrede, waarin alles zich ontspant.

Denk niet --- denk niet, dat je dit fysieke denkvermogen moet transformeren, of het verplichten om stil te vallen of het te vernietigen: dat alles is nog activiteit. Laat het gewoon gaan, maar... breng de Vrede, voel de Vrede, leef de Vrede, ken de Vrede --- de Vrede, de Vrede, de Vrede.

Dat brengt de koorts ogenblikkelijk naar beneden ---- bijna ogenblikkelijk.

Het is de enige manier.

En natuurlijk brengen mensen, die komen, brieven, alle dingen, die van buiten komen, samen met zich diezelfde drukte --- dat zou tot een minimum gehouden moeten worden.

Sujata is erg vredevol, contact met haar is goed.

Januari 16, 1965

(Van Moeder aan Satprem)

Zaterdagavond

Satprem, mon cher petit,

Vandaag sprak ik in de middag met de dokter over je, en hij verklaarde je geval voor me en vertelde, wat gedaan moet worden.

Hij overtuigde me, en ik denk, dat het de snelste manier is om radicaal genezen te worden. Dus zal je die week⁶ nemen als een oefening in "innerlijk contact."

Natuurlijk zal ik bij je zijn in licht en liefde.

Getekend: Moeder

⁶ Die "week" in het Vellore Hospitaal zou meer dan een maand duren. Moeder's brief verbijsterde Satprem, omdat hij niet in medicijn geloofde; hij hield nogal een wrok tegen Moeder zonder te begrijpen, dat Zij misschien andere "onderwijzende" intenties had. Maar in werkelijkheid bleef Satprem gedurende die maand in Vellore Hospitaal niet vechten tegen de zogenaamde "ziekte," maar tegen de beangstigende atmosfeer van de dood en suggestie van de dood, die dat hospitaal vulden als in een medisch Auschwitz.

Januari 24, 1965

(Van Moeder aan Satprem)

(Alle Satprem's brieven van Vellore, zoals de andere, zijn jammer genoeg verdwenen. Satprem had aan Moeder geschreven om een Mantra te vragen, speciaal omdat hij de Tantrische discipline opgegeven had)

Januari 24, '65

Satprem,

Hier is Ganesh, die danst, dus je zou SPOEDIG genezen kunnen zijn.

Tederheid
Getekend: Moeder

P.S. Ik heb je verzoek gehoord, en ik heb je een mantra gezonden, die met OM begint. Ik zou het vanbinnen willen horen. Probeer het.

Met mijn liefde

Getekend: Moeder

Januari 31, 1965

(Van Moeder aan Sujata)

Sujata, mijn lief kind,

Ik ben altijd bij je en ook bij Satprem. Jullie moeten beiden kalm zijn en vertrouwen hebben, alles zal goed zijn.

Met al mijn tederheid

Getekend: Moeder

Leer, Satprem en jij om mijn aanwezigheid CONCREET in je harten te voelen. Dit is een prachtige gelegenheid om deze vooruitgang te maken.

Februari

Februari 4, 1965

(Van Moeder aan Satprem in het hospitaal)

Februari 4, '65

Satprem, mon cher petit,

Je denkvermogen is nog te kritisch, te angstig voor traditionele of klassieke nauwkeurigheid. Daarom heb je de mantra nog niet ontvangen.

Maar maak je geen zorgen, ik zal je het mondeling geven, wanneer je terug bent. Rust ondertussen vredig in het Eeuwige. Met jou, in liefde en diepe vreugde.

Getekend: Moeder

Februari 19, 1965

Betreffende de Mantra, die Satprem vroeg, toen hij in het hospitaal was, maar nooit ontving.)

De mantra... Heb je mijn notitie gekregen?... Verscheidene keren, toen ik liep voor mijn japa, heb ik je de mantra met nadruk gestuurd.

De waarheid is, dat ik bedoel om je een mooi geschenk te geven. Alleen is het om het waarlijk een mooi geschenk te laten zijn, noodzakelijk, dat het denkvermogen op geen enkele manier tussenbeide zou moeten komen; anders zou ik niet in staat zijn om het vermogen aan je over te brengen samen met de woorden.

Het is een Vermogen, dat van jaar tot jaar gegroeid is.

Tot nu toe heb ik het exclusief voor mezelf gehouden, maar toen je het vroeg, keek ik om te zien, of er iets was, dat bij je paste, en ik ontving zagezegd de aanduiding om je de mijne te geven. Maar daarvoor, weet je... het moet ontvangen worden in perfecte stilte, zodat die groei in kracht, in vermogen, niet stopt.

Je moet de woorden kennen, omdat we de gelegenheid hadden om over hen te praten; maar zij zijn niet, wat belangrijk is. Ik vertelde je...

(Moeder keert zich naar Sujata:) Sujata, je zal het horen, maar je zal het in je stille hart houden, is het niet? Er moet niets naar buiten komen.⁷

(Tegen Satprem:) Breng je stoel dichterbij, blijf erg dichtbij, wees heel vredig.... Ik verklaarde de mantra verscheidene keren aan je, en uiteindelijk schreef ik op een dag de verklaring, omdat het steeds weer terugkwam en dus dacht ik, dat het was om het me op te laten schrijven *(Moeder zoekt naar een papier)*. Ik schreef dit:

Het woord vertegenwoordigt...

Ik zet "vertegenwoordigt," omdat het woord altijd een symbolische vorm is van iets, dat oneindig groter is dan het. Het is een van de dingen, die men zou moeten voelen: het is als een middel van contact. Een middel van contact, dat je steeds effectiever maakt, eerst door de oprechtheid van de concentratie, van de aspiratie, dan door gewoonte, door gebruik, terwijl je er voor zorgt, wanneer je de mantra gebruikt, dat je altijd in contact blijft met Dat, dat er voorbij is. En het maakt een soort concentratie, alsof het woord opgeladen werd met kracht, in toenemende mate opgeladen als een batterij, maar een batterij, die een eindeloze lading kan opnemen. Dus schreef ik (het leek exacter voor me), "Het woord 'vertegenwoordigt'..." Het vertegenwoordigt:

de allerhoogste aanroeping...

Met andere woorden, het Hoogste, dat je kan verwerven in je aspiratie en in je aanroeping --- het zuiverste, het hoogste. "Het zuiverste," Ik bedoel, om exclusief te zijn onder de invloed van de Allerhoogste. Dus schreef ik:

de allerhoogste aanroeping
de aanroeping tot de Allerhoogste.

Met het eerste woord roep je de Allerhoogste aan in alles, dat je kan verwerven en alles, dat je eindeloos zal verwerven. Het woord moet progressief zijn.

Het tweede woord vertegenwoordigt:
totale zelf-gave...

.
Je roept aan, dan geef je jezelf volledig...

volmaakte overgave.

Perfekte overgave in alle toestanden van het wezen. Dat komt progressief, het komt door jaren van herhaling, maar dat moet het woord vertegenwoordigen, wanneer het gezegd wordt: totale zelf-gave aan... deze Allerhoogste, die natuurlijk voorbij alle opvatting is. Volmaakte

⁷ Sinds Satprem's ziekte had Sujata hem vergezeld om Moeder te zien, want hij was niet in staat geweest om de bandrecorder te dragen. Vanaf nu tot aan het eind zal Sujata deelnemen in alle conversaties.

overgave, dat is, spontane overgave, die geen inspanning nodig heeft, noch wat dan ook --- een overgave, die volmaakt spontaan moet zijn. Dit is ook iets, dat beetje bij beetje verworven wordt; daarom heb ik gezegd, dat de mantra progressief is, in de zin, dat het steeds perfecter wordt.

Het derde woord vertegenwoordigt:
de aspiratie...

Het is niet exact, waar men om vraagt, het is... Het enige woord is werkelijk aspiratie. Het is oneindig meer dan hoop: er is een zekerheid, dat dingen op die manier zullen zijn, maar men vergeet nooit, dat men DAT wil. En ik voeg toe:

Het eerste woord vertegenwoordigt:

*de allerhoogste aanroeping
de aanroeping van het Allerhoogste*

Het tweede woord vertegenwoordigt:

*totale zelf-gave
volmaakte overgave*

Het derde woord vertegenwoordigt:

*de aspiratie,
wat de manifestatie moet
worden --- Goddelijk.*

Om - namo - bhagavate .

wat de manifestatie...

Het is werkelijk de fysieke, aardse manifestatie; daar zijn we op het moment mee bezig, maar het is het begin van iets anders. Dus op het moment:

wat de manifestatie
moet worden...

Deze aardse manifestatie moet:

Goddelijk

“Goddelijk,” men zet in het woord de reflectie van alles, dat in het woord “Allerhoogste” gezet is.

Maar, zoals ik je in het begin verteld heb, vermindert de minste mentale activiteit het vermogen, er moet een vertrouwen zijn in het hele wezen, met zo weinig denken als mogelijk.

Ik kan je dit geven (*Moeder geeft haar notitie aan Satprem*). Je kan het houden.

Je kent de drie woorden....

Het eerste woord vertegenwoordigt: de allerhoogste aanroeping, de aanroeping van het Allerhoogste.

Het tweede woord vertegenwoordigt: totale zelf-gave; volmaakte overgave.

Het derde woord vertegenwoordigt: de aspiratie, wat de manifestatie moet worden --- Goddelijk.

(lange concentratie)

OM.....

* * *

(Een weinig later richt de conversatie zich op de gebeurtenissen van 11 Februari, toen gedurende Satprem's afwezigheid de Ashram werd aangevallen door reischoppers en verscheidene gebouwen geplunderd werden en in brand gestoken.)

Heb je iets te vragen of te zeggen?

Er is veel gebeurd in de laatste twee maanden....

In de avond van de aanval, op de 11de, een beetje na zeven in de avond, had ik voor de eerste keer op een concrete, totale manier het fysieke --- fysieke --- aarde-bewustzijn. Het was een TOESTAND van bewustzijn, dat aan me gegeven werd, de toestand van het bewustzijn van de aarde. Het fysieke, lichamelijke bewustzijn bestond niet langer: het was het FYSIEKE aarde-bewustzijn. En dat fysieke aarde-bewustzijn was geconcentreerd, zijn aandacht was geconcentreerd in dit kleine punt van Pondicherry. Dit erg kleine punt in Pondicherry. En toen werd het allemaal gezien, alsof van... niet exact erg hoog, maar alsof het een erg klein ding was (*microscopisch gebaar*), maar toch met een precisie voor details, voor het kleinste element. En dat fysieke aarde-bewustzijn was het bewustzijn van de FYSIEKE WAARHEID van de aarde --- het fysieke Waarheid-Bewustzijn van de aarde; om precies te zijn, de kwaliteit van de vibratie van de Waarheid in het fysieke aarde-bewustzijn.

En het visioen, de perceptie (het was als een perceptie, weet je) was niet exact van erg ver, omdat het de nauwkeurigheid had van een microscoop, maar alles was... een object van observatie. Op dat moment

begonnen alle branden, toen bombardeerden honderden brokken baksteen (geen stenen: brokken baksteen) alle ramen en deuren (al onze ramen, alle deuren zijn ingeslagen), wat een hels lawaai betekent: een menigte van verscheidene honderden mensen, allemaal dronken, brullend, en overal geschreeuw. Dus dat bombardement van stenen en vlammen, die de lucht insprongen --- de hele lucht was rood --- het werd allemaal gezien... Ik zat eenvoudig aan mijn tafel; toen de aanval begon, had ik mijn diner, en een weinig voor het begon kwam die ervaring, dat bewustzijn. Ik was dit lichaam niet meer, ik was de aarde --- het fysieke waarheidsbewustzijn van de aarde, om exact te zijn --- met een VREDE, een STILTE, die onbekend is voor het fysieke.... En het leek allemaal een absolute Valsheid, zonder enig element van waarheid erachter. Toch had ik tegelijkertijd een microscopische perceptie (maar absoluut precies en exact) van alle punten van valsheid IN DE ASHRAM'S ATMOSFEER, die het contact tot stand brachten.

Dus, wanneer dat bewustzijn, dat er was, collectief geweest was, als het mogelijk geweest was om het collectief te ontvangen, DAN ZOU NIETS AANGERAAKT ZIJN: de stenen zouden geworpen zijn, maar zouden niemand geraakt hebben. Zo zou het geweest zijn. Er werd bijvoorbeeld een steen (een brok baksteen) geworpen en het raakte mijn raam; het viel daar op het dak (veroorzaakte zelfs een waterlek, dat afgedicht moest worden), en ik zag... juist in die minuut zag ik in het bewustzijn van de aanwezige mensen de exacte vibratie van Valsheid, die toegestaan had, dat de steen daar zou raken. En TEGELIJKERTIJD, simultaan (het kan niet gezegd worden, maar het was simultaan), zag ik overal, in de hele stad en en speciaal in de Ashram hier, alle punten, de exacte vibratie van de Valsheid in iedereen of alles, die het contact mogelijk maakte.

De ervaring begon een beetje na 7, 7:10 en het duurde tot 1 in de morgen.

Om 1 in de morgen moest ik een ander werk doen, omdat een van onze jongens, T. (die jongen heeft de opmaak van een held), bijna eigenhandig de kliniek redde, maar het kostte hem een gebroken schedel. In de tijd dachten ze, dat het met hem gedaan was. Zij brachten me het nieuws, en toen het nieuws kwam, voelde ik plotseling de andere ervaring zich terugtrekken en toen dat ik de universele Moeder werd met al het vermogen van de universele Moeder. En toen werd die T. heel klein, zoals dit (*gebaar van iets kleins in de holte van de hand*), en ik hield hem in mijn handen --- maar hij was helemaal lumineus, helemaal lumineus --- ik wiegde hem in mijn handen en vertelde hem, "Mijn kind, mijn kleine kind, mijn lieve kind....," zoals dit, en gedurende verscheidene uren.

Dat redde hem, denk ik. Omdat zijn schedel gebroken was, was het ingedeukt; het was net gestopt om het brein te beschadigen --- het ingedeukte deel was vanbinnen, zij moesten het opereren, het opensnijden, en het verwijderen. Het was net gestopped om het brein te beschadigen. Dus hij zal er doorheen komen. En ik weet, dat dat hem redde.

Maar de andere ervaring had geduurd van 7 tot 1 in de morgen, totdat dit werk gedaan moest worden. En GEEN ENKELE GEDACHTE in het hoofd, geen enkele gedachte --- niets, volledige Stilte. Het ging zo door tot de morgen.

Naderhand kwam mijn gewone bewustzijn, zoals je het kent, terug, maar met de perceptie van de bewegingen, die erg helder geworden waren --- perceptie van bewegingen in de atmosfeer, van formaties van denken, van vitale mogelijkheden.... Dat alles is erg helder geworden.

En met het absoluut zekere bewustzijn, omdat er andere details geweest zijn.... Drie dagen eerder was Kali in een furie, omdat dingen niet waren, zoals zij zouden moeten zijn op de aarde, en speciaal onder de mensen, wiens missie het is om de nieuwe wereld voor te bereiden. Zij was... zij was werkelijk in een furie. Zij zag alle blunders overal, en het maakte zo een krachtige vibratie in de atmosfeer, alsof zij haar Dans wilde beginnen; wat mij betreft, bleef ik haar vertellen, "Kalmeer, kalmeer...." In de morgen van de 11de was zij hier en zij bleef doorgaan over dit, dat, over blunders in de regering, in de stad, in de Ashram, in dit en dat --- zij zag alles. Ik probeerde haar te kalmeren, maar werkelijk zonder succes. Tenslotte zei ik, toen ik zag, dat er geen weg was, tegen de Heer, "Zorg voor haar en doe, wat gedaan moet worden, smee ik U" --- Ik gaf de verantwoordelijkheid over aan Hem. En toen begon dezelfde avond de aanval, en zag, dat zij het was, die danste. Dus dacht ik, "We moesten iets leren!" En ik zag, dat ik die ervaring had en ik WEET nu (ik wist het op een zekere, absolute en onvergetelijke manier), welke de vibratie is van de Waarheid in het Fysieke, in welke toestand het Fysieke moet zijn om op de Waarheid te reageren --- om zo de Waarheid te ZIJN. Nu weet ik het. Zodat ik ook mijn les geleerd heb. Maar iedereen heeft iets geleerd, en ik hoop, dat het niet vergeten wordt.

En deze morgen (dit is heel interessant), ontving ik een brief van R., die me vertelde, "Die avond had ik een buitengewone ervaring, maar nu begint het op een onmogelijkheid te lijken, als iets onwerkelijks...." Het exacte moment, toen de ervaring over me kwam (natuurlijk toen hij het nieuws van de aanval ontving, was zijn eerste reactie van menselijke angst, met de handen, die koud werden, enzovoort, maar hij zat, hij omarmde zichzelf, hij riep me), en toen voelde hij een Vrede, die naar beneden kwam van vanboven, iets, dat hij nooit eerder gevoeld had, dat door zijn hele wezen ging, de volledig grip op hem kreeg en duurde gedurende... ik weet het niet, ik denk, dat hij zei tot elf in de avond --- het duurde een lange tijd. Hij had een beetje ervan ervaren van tijd tot tijd, maar het was nooit zo geweest: het kwam naar beneden in hem, het kreeg volledig grip op hem. En hij zegt, "Ik kon bewegen: het was ER, ik gaf niet toe, het was in me." Dus ik dacht, "Tenminste iemand, die voelde! Er is er tenminste een geweest, die voelde."

Maar in de tijd zag ik helder in welke mensen de vibratie van Valsheid reageerde: dat soort beweging, dat als een trilling is in de Materie. Dus ken ik de mensen. Maar ik moet zeggen, dat er iemand om me heen is, een

persoon, die de ware fysieke vibratie had (ik had het gedurende een lange tijd geweten, maar nu heb ik concreet bewijs gehad: het is P.), en niemand kan het begrijpen, niemand kan het weten, maar ik wist het: fysiek geen enkele respons, zoals dit (*onbeweeglijk gebaar*). Dus vertelde ik hem om voor de verdediging te zorgen en alles te organiseren.

Niemand kan het weten, het denkvermogen kan die dingen niet begrijpen (terwijl ik het gedurende zoveel jaren geweten had), omdat mensen alleen uiterlijke dingen zien, de uiterlijke vorm, uiterlijke bewegingen en reacties, maar zij zien de innerlijke mogelijkheid niet. Wel, hoe dan ook, ik vertelde hem onmiddellijk om voor de verdediging te zorgen (bovendien had hij het me niet gevraagd, hij was er voor gaan zorgen), en ik vertelde iedereen, "Doe, wat hij je vertelt om te doen." Hij organiseerde alles. Weet je, het is iets, dat zo is (*gebaar met gesloten vuisten, onwrikbaar*), dat FYSIEK NIET TOEGEEFT. Mentaal is het niets, het is gemakkelijk.

Het is als een fysieke magneet voor de ware fysieke vibratie. Het gaat niet door het denkvermogen of door de intelligentie of zelfs door het vitale: het is fysiek een soort magneet, dat de fysieke Waarheid aantrekt.

* * *

Omdat Satprem bijna weggaat, betreffende zijn ziekte:

Weet je, de ware Vibratie zou alles genezen hebben. Maar zoals dingen zijn...

Wel, de enige manier om te reageren tegen dat alles, is alleen die Vrede aan te trekken. Nu heb ik er greep op gekregen. Wanneer je je afstemt...

Geef me je hand....

Februari 24, 1965

Moeder komt terug op de gebeurtenissen van 11 Februari:

Net enkele dagen voor de gebeurtenis schreef ik iets (*Moeder zoekt naar een notitie:*)

Het menselijke ras tolereert en accepteert

*superieure wezens alleen op voorwaarde,
dat zij tot haar dienst staan.⁸*

Het was zo een sterke ervaring in de tijd van het zeggen (in het Engels), en toen een of twee dagen later vond de aanval plaats.

* * *

(Betreffende de ervaring van de Vibratie van de Waarheid in de fysieke wereld op de avond van 11 Februari:)

...Ik kon het hele verschil zien tussen deze Vibratie, die geen contact had met de formatie van de Valsheid en het geweld, en de innerlijke trilling, die natuurlijk automatisch contact maakte en toestond, dat de manifestatie van de Valsheid een actie had.

Het was Kali's kracht, die kwam. Maar dat is okay, dat is wat zij wilde; zij vond, dat we in slaap vielen.

* * *

Spoedig daarna:

Oh, als je geamuseerd wil worden, ik heb een brief ontvangen van Alexandra David-Neel.... Je weet, dat we gecorrespondeerd hebben en dat zij de "grote beschermer" was van de Tibetaanse lama's (een van hen was haar "zoon" en hij stierf daar, dus voelde zij zich heel eenzaam). Ik vertelde haar, dat we in contact gebracht waren met al die Tibetanen⁹ en ik suggereerde haar, dat zij nog een andere mee zou brengen (omdat zij mij hierover geschreven had). En ik voegde toe, dat zij zeker erg blij zouden zijn om haar te dienen in dankbaarheid voor de grote intellectuele vooruitgang, die zij met haar zouden maken. --- ze heeft me nooit vergeven! Vergaf me nooit. Omdat ik "intellectueel" schreef, in plaats van "spiritueel" (ik ben van mening, dat zij heel goed in staat is om iedereen spiritueel vooruit te laten gaan, terwijl zij intellectueel eerste klas is). En sinds die tijd geen brieven meer, niets. 's Anderdaags kreeg ik een brief, waarin zij schrijft (*Moeder imiteert de hooghartige toon van de brief*), "Beste vriendin uit het verleden, ik heb gehoord over de aanval op de Ashram" (je had de brief moeten lezen, het was prachtig!), "en ik hoop, dat er niets met je gebeurd is, maar nu dat de Ashram's onkwetsbaarheid vernietigd is, zouden aanvallen weer kunnen gebeuren, dus ik veronderstel, dat je Pondicherry zal verlaten...."¹⁰ (*Moeder lacht*) Ik antwoordde haar eenvoudig, "Beste vriend van altijd (*lachend*), maak je geen zorgen, alles is goed. Boven de krachten van destructie is er de goddelijke Genade, die

⁸ Schuine letters geven woorden aan, die door Moeder in het Engels gesproken zijn.

⁹ Moeder had verscheidene Tibetanen ontvangen sinds de invasie in Tibet.

¹⁰ Satprem herinnert zich, dat verscheidene jaren eerder Madame A, David-Neel Moeder al in een brief geadviseerd had om Pondicherry te verlaten (het was Moeder zelf, die dit aan Satprem vertelde rond of een beetje eerder dan 1960), omdat, voorspelde zij, Moeder "door haar eigen leerlingen vermoord" zou worden. De brief moet nog bestaan in de Ashram's archieven.

beschermt en herstelt,” en ik zet eenvoudig neer, “Zeer liefdevol de jouwe.” En ik sloot bij de brief de boodschap¹¹ in van de 21ste.

Die vrouw eet zichzelf op. Iedere keer, dat ik de gelegenheid had, sprak ik haar over Boeddha’s liefde; ik vertelde haar, “Boeddha was vol liefde!” En dat laat haar bloed koken!

Wel.

* * *

Later:

Heb je mijn antwoord gelezen in het laatste Bulletin? (*Moeder overhandigt de tekst aan Satprem*)

Diegenen, die het Licht van de Waarheid willen helpen om te prevaleren over de krachten van de duisternis en de valsheid, kunnen zo doen door zorgvuldig de initiërende impulsen te observeren van hun bewegingen en acties, en te onderscheiden tussen diegene, die van de Waarheid komen en diegene, die van de valsheid komen om de eerste te gehoorzamen en de anderen te weigeren of af te wijzen.

Dit vermogen van onderscheid is een van de eerste effecten van de Komst van het Waarheid’s Licht in de aarde’s atmosfeer....

Er werd mij de vraag gesteld en ik antwoordde (in het Engels).

Maar er was hier interessants. Ik heb dit opgemerkt: wanneer je IEDERE SECONDE probeert om de impuls van je actie te onderscheiden, hoe moeilijk is het dan! Onderscheiden of het van het ego komt, of het van de duisternis komt, of het van het Licht komt... En wanneer je zo zuiver mogelijk wil uitdrukken, wat exclusief van het Allerhoogste komt, moet je er iedere seconde aan werken en het is... er was een tijd (niet zolang geleden), toen ik gewoonlijk beschouwde, dat het materieel praktisch onmogelijk was --- niet in de hoofdlijnen of in de grote bewegingen, die komen van de hogere delen van het wezen, maar in alles, dat zuiver materieel, absoluut materieel is. En plotseling kwam er, aan het begin van dit jaar, met deze *Groet aan de komst van de Waarheid*¹² kwam er een soort erg scherp innerlijk besef, erg scherp, erg precies, en zo STIL, zo stil, dat het vermogen gaf om helder de oorsprong te zien van een materiële impuls of een materiële reactie, ZELFS IN ERG KLEINE DINGEN. Het was erg interessant. Dus ik bestuurde het zorgvuldig, en het is bijna automatisch geworden.

¹¹ Februari 21: *Boven alle complicaties van de zogenaamde menselijke wijsheid staat de lumineuze eenvoud van de Goddelijke’s Genade, die klaar is om te handelen, als we Het toelaten om zo te doen.*

¹² Boodschap van Januari, 1965

Eerder gaf het een innerlijk ongemak, een gevoel van enige frictie om me bewust te maken, dat het het ware was; maar nu is het niet zo: het wordt VAN TEVOREN gezien in de ruimte van een halve seconde.

Dat heb ik hier geprobeerd te zeggen. Wanneer mensen DAT konden ontvangen, dan zouden diegenen, die een goede wil hebben, heel natuurlijk iedere minuut de aanwijzing volgen.

En het was als een voorbereiding voor wat die nacht gebeurde [van Februari 11], waarin ik van dat aardse fysieke contact beneden (zo helder als materiële objecten) de vibratie kon zien, die contact maakte met die formatie van Valsheid, en DE Vibratie, die soort toestand, waarin niets contact maakte, niets kon aanraken.

Sinds toen hebben verscheidene mensen me de ervaring verteld, en het is als een bewijs. Bijvoorbeeld op de avond van de 11de ging C. naar buiten (hij was veilig binnen), hij wilde de politie bellen en hij moest over de binnenplaats gaan. (Het was letterlijk een stortbui van brokken baksteen; zij braken de muur af van het volleybalveld en gebruikten de stenen: zij brachten hen in riksja's om ons met hen te bombarderen.) Maar C. zelf vertelde me, dat toen hij naar buiten ging, iedereen tegen hem schreeuwde, "Kom terug naar binnen, kom terug naar binnen! Je bent gek!" Maar hij ging naar de andere kant (stenen regenden overal): geen enkele raakte hem. En hij voelde, dat het onmogelijk was, dat zij hem zouden raken; dat mijn bescherming om hem heen was en de stenen hem niet konden raken. En inderdaad raakten zij hem niet --- zij vielen gewoon weg.

Ik had verscheidene dergelijke voorbeelden.

Het was als een demonstratie van de verbrekking tussen de vibratie, die reageert op de Valsheid, en de vibratie, waarin er geen respons is, wat betekent, dat er geen contact mogelijk is --- zij zijn verschillende werelden. Het is een wereld van Waarheid en de andere is een wereld van Valsheid. En deze wereld van Waarheid is FYSIEK, het is materieel: het is niet boven, het is materieel. En dat moet naar voren komen en de plaats van de ander innemen.

Het "ware fysieke," waarover Sri Aurobindo sprak?

Het ware fysieke, ja.

(Sujata:) Die avond rende N.S. ook blootsvoets op glassplinters en er gebeurde niets met hem.

Ja, zo is het.

En van het brok baksteen, dat hier op het raam viel, weet ik, waarom het zijn merkteken raakte, IK ZAG het (ik zag alles van vanboven in detail), maar er was hoe dan ook dat soort vrede, die er was in dat bewustzijn; dat brok baksteen, dat zij zo vriendelijk naar mijn raam gooide (omdat we hier

alle lichten aan gelaten hadden), raakte het muggennet (dat zelfs geen draadnet is: het is een plastic net), botste ertegen, toen het erdoor had moeten komen, viel op het dak en maakte een scheur (we wisten het niet, we hoorden alleen het geluid, maar de volgende nacht was er een zware regen en kwam het erdoor, dus vonden we het). Wel, normaal zou die steen, die genoeg kracht gehad had om het dak's beton te breken, binnengekomen zijn --- het kon het niet. En het was ondenkbaar --- ondenkbaar, dat iets zou kunnen gebeuren, absoluut ondenkbaar, het idee kwam eenvoudig niet op.

Februari 27, 1965

(Betreffende de Playground Talk van Maart 10, 1951: "In de fysieke vorm is er de 'geest van de vorm,' en die geest van de vorm volhardt gedurende een tijd, zelfs, wanneer uitwendig gezegd wordt, dat de persoon dood is.

En zolang als de geest van de vorm volhardt, wordt het lichaam niet vernietigd. In het oude Egypte hadden ze die kennis: zij wisten, dat wanneer zij het lichaam op een zekere manier prepareerden, de geest van het lichaam niet weg zou gaan en het lichaam niet opgelost zou worden. In zekere gevallen slaagden zij wonderbaarlijk. En wanneer je de slaap van die wezens gaat verstoren, die gedurende duizenden jaren zo gebleven zijn, kan ik begrijpen, dat zij niet te verheugd zijn, speciaal wanneer hun slaap verstoord wordt vanuit een ongezonde nieuwsgierigheid, gelegaliseerd door wetenschappelijke ideeën. In het Guimet Museum in Parijs zijn er twee mummies. Er bleef niets in de ene: maar in de andere is de geest van de vorm erg bewust gebleven, bewust tot een dergelijk punt, dat je er een bewust contact mee kan hebben. Het ligt voor de hand, dat wanneer een stel idioten naar je komt staren met ronde ogen, die leeg zijn van begrip en zeggen, 'Oh, hij is, zoals dit, hij is, zoals dat,' het je waarschijnlijk niet zal verheugen. Weet je, in de eerste plaats doen zij iets, dat verfoeilijk is: die mummies zijn omsloten in een doos met een speciale vorm om bij de persoon te passen, met alles, dat nodig is om hen te conserveren; dus openen zij de doos meer of minder gewelddadig, zij verwijderen de omhulsels hier en daar om beter te zien.... En omdat gewone mensen nooit gemummificeerd werden, waren zij wezens, die een aanzienlijk innerlijk vermogen verworven hadden, of anders leden van een koninklijke familie, mensen van enige inwijding...")

Die dingen over mummies, ik kende hen, toen ik negen of tien was, zij zijn herinneringen van die tijd. Ik zou enige objecten vinden, die ik in het verleden gebruikt had (zo was ik later in staat om het spoor te

herontdekken). Ik had tenminste --- tenminste --- drie incarnaties in Egypte (drie, die gevonden zijn).

Maar mijn eerste contact vond plaats, toen ik heel klein was, negen of tien, en het was met die mummie in het Guimet Museum: ik sprak over die ervaring.

* * *

(Dan richt de conversatie zich op een persoon in het Westen, die een offer van geld wil maken aan de Moeder:)

Mensen's inspiraties zouden niet tegengesproken moeten worden, ik voel ze als erg levend, en dus handelt de Kracht (*gebaar ver weg in de ruimte*).

En wanneer zij geven, opent het hen inwendig: het creëert in zichzelf een mogelijkheid van ontvangen.

* * *

(Later voegt de Moeder een commentaar toe op de "Declaration," die zij gemaakt heeft over de gebeurtenissen van Februari 11: "We vechten tegen geen enkele geloofsovertuiging, geen enkele religie. We vechten tegen enige vorm van bestuur. We vechten tegen geen enkele kaste, geen enkele sociale klasse. We vechten tegen geen enkele natie of beschaving. We vechten tegen verdeling, onbewustheid, onwetendheid, inertie en valsheid. We spannen ons in om op aarde vereniging, kennis, bewustzijn, waarheid tot stand te brengen; en we vechten tegen wat dan ook, dat de komst tegenwerkt van deze nieuwe schepping van Licht, Vrede, Waarheid en Liefde."¹³ Februari 16, 1965.)

Dat maakt onze uiterlijke positie helder. Veel mensen denken, dat we proberen om een "nieuwe religie" tot stand proberen te brengen of dat we tegen deze of die religie zijn; er zijn overal veel dergelijke ideeën. Maar dat interesseert ons helemaal niet! Dat zijn alle menselijke activiteiten in iedere vorm --- zij zijn benaderingen.

Alle menselijke hoop is benaderingen, alle menselijke realisaties zijn benaderingen: het is iets, dat probeert, dat probeert uit te drukken, wat nog niet uitgedrukt is --- we hebben de middelen niet om het uit te drukken.

En precies om die middelen te creëren, spannen we ons in om het bewustzijn te verlichten.

De mogelijkheid is vanbinnen, erg diep vanbinnen, maar nog in slaap.

¹³ Oorspronkelijk Engels.

Maart

Maart 3, 1965

Heb je iets meegebracht?

Er is een mooi aforisme.

(Satprem leest:)

109 --- Alle dingen lijken moeilijk voor de mens, die boven zijn verworven niveau zijn en zij zijn moeilijk voor zijn onbeholpen inspanning; maar zij worden onmiddellijk gemakkelijk, wanneer de God in de mens het contract op zich neemt.

Het is perfect, er is niets te zeggen.

Net twee of drie dagen geleden schreef ik iets in antwoord op een vraag, en ik zei iets als dit: Sri Aurobindo is de Heer, maar alleen een deel van de Heer, niet de Heer in Zijn totaliteit, omdat de Heer het Al is --- alles, dat gemanifesteerd is en alles, dat niet gemanifesteerd is. Toen schreef ik: Er is niets, dat de Heer niet is, niets --- er is *niets*, dat niet de Heer is, maar diegenen, die BEWUST zijn van de Heer, zijn erg zeldzaam. En deze onbewustheid van de schepping stelt de Valsheid samen.

Het lag plotseling zo voor de hand: "Dit is het! Dit is het!..." Hoe kwam de Valsheid tot stand? --- Gewoon zo: de schepping's onbewustheid stelt de Valsheid van de schepping samen. En zo gauw als de schepping weer bewust wordt, dat het de Heer IS, dan zal de Valsheid ophouden.

En zo is het inderdaad: alles is moeilijk, alles is bewerkelijk, alles gaat moeilijk, alles is pijnlijk, omdat alles gedaan wordt buiten de Heer's bewustzijn. Maar wanneer Hij weer bezit neemt van Zijn domein (of eerder, wanneer wij Hem weer bezit laten nemen van Zijn domein) en dingen gedaan worden in Zijn bewustzijn, met Zijn bewustzijn, zal alles niet alleen gemakkelijk worden, maar wonderbaarlijk, glorieus --- en onuitsprekelijk vreugdevol.

Het kwam als iets, dat voor de hand ligt. Mensen vragen, "Wat is het, dat Valsheid genoemd wordt? Waarom is de schepping van Valsheid gemaakt?" --- Het is geen illusie in de zin, dat het niet-bestaand is: het bestaat nogal, maar... het is niet bewust van wat het is! Niet alleen onbewust van zijn oorsprong, maar onbewust van zijn essentie, van zijn waarheid. Het is niet bewust van zijn waarheid. En daarom leeft het in Valsheid.

Dit aforisme is magnifiek. Er is niets te zeggen, natuurlijk, het zegt alles.

Maart 6, 1965

(*Moeder kijkt naar een brief, die nog niet geopend is*) Ik schreef iets aan K. en hij moet geantwoord hebben... erg verontwaardigd, zonder twijfel!

Wat heeft u hem verteld?

(*Moeder zoekt naar een notitie*) "We hebben vertrouwen in Sri Aurobindo, hij vertegenwoordigt voor ons iets, dat we voor onszelf formuleren met de woorden, die we het meest adequaat vinden om onze ervaring uit te drukken. Voor ons zijn deze woorden klaarblijkelijk het beste om onze ervaring te formuleren. Maar wanneer we in ons enthousiasme overtuigd waren, dat zij de enige waren, die geschikt waren om correct uit te drukken, wat Sri Aurobindo is en de ervaring, die hij ons gaf, dan zouden we dogmatisch worden en op de drempel zouden staan van een religie stichten."

Oh, ja, inderdaad!

Ik had hem geschreven (hij had iets gelezen in *White Roses*) en hij antwoordde me (hij was verontwaardigd), "Hoe kunt U zeggen, dat Sri Aurobindo niet de HELE Heer uitdrukt, dat Sri Aurobindo alleen een deel van de Heer is!" Ik antwoordde niet onmiddellijk, ik vertelde hem, "Zorg ervoor, dat je niet dogmatisch wordt..." En hij heeft er nooit iets van begrepen.

* * *

Spoedig daarna:

Ik heb enige citaten gevonden van Sri Aurobindo... prachtig! Gisteren schreef ik iets aan iemand anders (het was Engels). Er was een eerste citaat van Sri Aurobindo: "Het Vermogen, dat de wereld bestuurt, is tenminste zo wijs als jij..." (*[Moeder lacht]* ken je dit citaat van Sri Aurobindo niet? Het is prachtig), "en je hoeft niet geconsulteerd te worden over zijn organisatie, God ziet erop toe." Zoiets als dat. Toen heb ik er mijn boodschap van 21 Februari eronder gezet: *Boven alle complicaties van de zogenaamde menselijke wijsheid staat de lumineuze eenvoud van de Goddelijke's genade, die klaar is om te handelen, wanneer we toestaan om het te doen.* En op de andere pagina schreef ik dit in het Engels (*Moeder zoekt naar een notitie*):

“In bewuste vereniging met
de Allerhoogste Heer verklaar ik
dat ik doe, wat de Heer wil,
dat ik doe om zo op aarde
Zijn Waarheid en Zijn Liefde te dienen.”¹⁴

Hij had enkele beschuldigingen betreurd (*lachend*) van mij tegen mensen, speciaal tegen de Katholieke religie (ofschoon hij helemaal geen Katholiek is --- hij is een standvastige Hindoe), dacht hij, dat het niet wijs was vanuit een wettelijk standpunt en dat ik het riskeerde om moeilijkheden te krijgen (!) Dus vertelde ik hem privé, “Weet je, de hele wereld’s opinie over me, ieder’s opinie is als een nul, het zou me niet minder kunnen schelen.” Toen gaapte hij in verschrikking! En ik vertelde hem, “Ik zal nu hierover mediteren in alle nederigheid, en ik gaf hem, wat je net gelezen hebt.

Maar ik wil niet, dat het rondgaat. Het kwam sterk bij die aanleiding, als een noodzaak, ik moest dat zeggen, maar de tijd is nog niet gekomen om dat publiekelijk te verklaren.

* * *

(Toen vroeg Satprem aan Moeder, of hij zijn Tantrische instructeur “officieel” moest informeren, dat hij die discipline opgegeven heeft en nu refereert om de Tantrische attitude van persoonlijke inspanning te verlaten naar de Kracht van boven.)

Het is beter om niets te zeggen, omdat hij het niet kan begrijpen.

Weet je, hij is nog in een toestand, waarin het verlaten van iemand’s pad nog beschouwd wordt als spiritualiteit verlaten.... Waarom hem verstoren?

Misschien zal hij het op een dag vanbinnen begrijpen.... Maar ik heb veel naar het probleem gekeken en ik denk dat het hoogtepunt van zijn huidige evolutie bereikt heeft --- alleen in een ander leven zal hij verder gaan. Het zou een innerlijke catastrofe nodig hebben om het anders te laten zijn --- ik wil geen catastrofe over hem. Dus is het beter om hem alleen te laten.

¹⁴ Omdat Moeder’s oorspronkelijke notitie in het Engels niet gevonden kon worden, is het hiet hervertaald uit het Frans.

Maart 10 1965

(Moeder leest eerst een notitie, die gerelateerd is aan de gebeurtenissen van Februari 11:)

Achter alle verwoestingen --- de grootste verwoestingen van de Natuur --- aardbevingen, vulkaanuitbarstingen, cyclonen, overstromingen, enz., of de menselijke verwoestingen --- oorlogen, revoluties, oproer --- is er altijd Kali's vermogen en op aarde werkt Kali voor de versnelling van de aardse vooruitgang.

Wat ook niet alleen Goddelijk is in zijn essentie, maar ook in zijn realisatie, is boven deze verwoestingen en kan niet door hen geraakt worden.

In alle gevallen geeft de mate van de schade de maat van de onvolmaaktheid aan en moet genomen worden als een les voor onmisbare vooruitgang.

Ja, het is het vervolg op wat u 's anderdaags zei: die vibraties, die alleen binnen komen in zover als zij een respons tegen komen.

Ja, exact.

* * *

(Spoedig naderhand, betreffende een oude Playground Talk van Maart 12, 1951, waarin Moeder zei, dat mensen's twee hoofdbezigheden vergeten zijn en zichzelf geamuseerd houden.)

Nu zou ik veel dingen zeggen...

Bijvoorbeeld, wanneer de Heer het dichtsbij mensen komt om een bewuste relatie met hen tot stand te brengen, dan doen de mensen in hun dwaasheid de meest dwaze dingen.

Het is waar, absoluut waar. Wanneer alles stil valt om de mens bewust te laten worden van zijn Oorsprong, stelt de mens in zijn dwaasheid om zichzelf geamuseerd te houden, zich de meest stupide dingen voor en voort ze uit.

Om zichzelf geamuseerd te houden, omdat hij de kracht van het Licht niet kan verdragen.

Ja.

De druk is te sterk.

Ja, sommigen zijn bang, ze raken in paniek. Zij kunnen het niet dragen, dus doen zij alles om uit die toestand te komen.

* * *

Een weinig later:

Terwijl je in het hospitaal was, had ik een soort van... Ik kan niet zeggen, dat het een "visioen was," omdat het erg... het was geleefd. Het werd geleefd in de subtiele fysieke wereld, die symbolisch is voor de Werkelijkheid (de vormen zijn symbolisch voor de Werkelijkheid, zij drukken de Werkelijkheid uit, en tegelijkertijd zijn zij zelf-bestaand). Bijna iedere nacht breng ik wat tijd door met Sri Aurobindo in die wereld, en er gebeuren altijd dingen, die aanwijzingen zijn.¹⁵ Maar die nacht was het heel bijzonder.

Sri Aurobindo en ik waren in een extreem comfortabele auto, en we rustten beiden in een eeuwigheid van vrede en zaligheid --- stil, naast elkaar. De auto werd gereden door... de eeuwige Chauffeur. Het was allerhoogste Zaligheid, weet je. Totdat plotseling buiten de auto (ik weet niet hoe) er twee papieren op de weg gegooid werden, en een van de papieren was een letter (het was een envelop, die met de post gekomen was, er zaten postzegels op), en op het andere was iets geschreven; en met een lichtheid (de auto bewoog nog), een nogal goddelijke lichtheid, sprong Sri Aurobindo uit de auto op de weg om de brieven op te rapen. Ik zei tegen mijzelf, "Ah, de Zaligheid is voorbij... (*lachend*) nu moeten we aan het werk!" En ik ging ook uit de auto (die verdween).

Sri Aurobindo raapte die brieven op (op dat moment wist ik precies, wat zij betekenden, maar het is secundair), en toen nam hij me bij de hand (dat is, zijn rechterhand nam mijn linkerhand: ik was aan zijn rechterkant), en we begonnen te lopen op de weg. En terwijl we op de weg liepen, na een tijd (er waren veel details en dingen, die ik niet vertel, omdat zij incidenteel zijn, zij hadden hun betekenis in die tijd, maar zij zijn niet belangrijk), terwijl we op de weg liepen, leunde hij plotseling naar mij toe en liet me zien, dat ik op kiezelsteen liep. (Weet je, wanneer de weg gemaakt is van stukjes steen en licht gewelfd om het water weg te laten stromen? Aan de zijkant was wat aarde weggespoeld en soms zijn de stenen blootgelegd.) En ik liep op die stenen --- nee, hij liep op hen en hij liet het me zien, dus liet ik hem in het midden van de weg lopen en begon ik te lopen op de stenen, zodat hij er niet op zou lopen (maar ik voelde de stenen helemaal niet). En toen merkte ik op (ik keek naar hem op dat moment), ik merkte Sri Aurobindo's hoofd op... een *verheerlijkt* hoofd, waarlijk een supramentaal hoofd, een wonder! En zijn hele lichaam, IEDER DEEL VAN ZIJN LICHAAM was iemand, in wie hij zich manifesteerde voor een bijzonder werk of een bijzondere reden, of een bijzondere actie in relatie met mij; wat mij betreft, ik was geen persoon, ik was alleen Kracht (ik merkte, dat ik geen lichaam had). En ik zag al diegenen, die deelnamen (niet hun fysieke verschijning, maar ik wist, wie zij waren): voor deze zo en zoiets; voor die zo en zoiets; de hand, zo en

¹⁵ Aanwijzingen van Moeder's werk of van de algemene situatie of van de Ashram en de leerlingen.

zoiets; de arm, zo en zoiets... enzovoort. En ik zag zijn voeten: het waren mijn voeten met "geta's" aan; zij waren mijn voeten, mijn voeten met geta's aan. En mijn voeten met geta's aan wilden hem niet laten lopen op de stenen, aan de kant van de weg, en daarom verliet hij het....

Het was wonderbaarlijk helder en vol betekenis. En ik zag, ik wist exact iemand's plaats in het Werk; en in dat Werk, in die relatie met mij werd hij ondersteund, gedirigeerd door Sri Aurobindo.... Het hele ding in detail.

Het was een openbaring met een absolute prachtige exactheid. En de zorgen, die hij had.... Eerst het gevoel, dat ik zijn voeten WAS (maar zijn witte voeten met geta's aan, zoals de mijne zijn) en hij wilde niet, dat ik op de rand liep, op de ruwe stenen van de weg, en daarom ging hij weg...

Het heeft me achtergelaten met een absoluut onvergetelijke impressie, omdat het een openbaring was van het spel van krachten --- van wat dingen WERKELIJK zijn, ondanks hun verschijningen, die misleidend zijn.

(stilte)

Zijn hoofd was een pracht. En het domineerde alles, dat deed de regie --- het was de pracht van zijn supramentale opvatting, die alles regisseerde. En iedereen had zijn plaats.

Ik had heel veel visioenen, terwijl je niet hier was; maar zij waren geen visioenen, natuurlijk: het was een intens leven, en een leven, dat WAAR is --- intens en intens waar.

En dan dat soort ding, dat hij hield met zijn hand [Moeder], die dat alles bekeek, was eenvoudig het bewustzijn, het bewustzijn, dat werkt, het ware bewustzijn, en de voeten waren mijn fysieke aanwezigheid op de aarde.

Het was waarlijk erg interessant.

En ik leerde de exacte plaats, de relaties van diegenen, die werken. Maar ik kan het niet openbaren. Maar wat ik je altijd vertelde over je plaats en je werk, was perfect waar --- ik zag het op dat moment. Perfect waar. Sommige dingen waren openbaringen over andere mensen --- niet veel mensen; niet veel, maar diegenen, die een ware relatie hebben met me voor het werk. En erg verschillende relaties, in verschillende werelden, op verschillende niveaus en voor verschillende activiteiten. Maar zij zijn niet erg talrijk, en het was erg precies. En toen zag ik, dat wat ik voor je gezien had, volmaakt correct was, en dat hij HIER is, begrijp je: om het werk te doen, is hij bij je. Toen ik je vertelde, dat hij in je boek was, is het een absoluut feit.

Dat was een van de dingen, waarover ik beslist had om het je op een dag te vertellen, omdat...

Het is een wereld, waarin dingen waar zijn. Waar, en van een werkelijkheid, die anders is dan de menselijk opgevatte werkelijkheid: alles wordt alleen een verschijning, vaak een valse verschijning, vals in zijn verdeling, hoe dan ook.

(*stilte*)

Ik kan je niet vertellen in welke mate dit lichaam niet alleen gelukkig was, maar vol van een soort zaligvolle glorie om Zijn voeten te zijn. Toen ik dat zag, was het een wonder. En tegelijkertijd was er de gewaarwording, de heldere perceptie van alle relaties voor het Werk, met het gevoel en de gewaarwording, de exacte perceptie van de relatie, die ik met die mensen heb --- niet erg veel, maar ik ken hen.

Maart 20, 1965

Het lijkt een tijd te zijn van *testen* (zoals zij in het Engels zeggen, in de zin van een "toetssteen"), een test van gelijkmoedigheid --- niet de gelijkmoedigheid van de ziel: een test van integrale gelijkmoedigheid, zelfs in de cellen van het lichaam. Alsof iemand aan het zeggen was, "Ha, je wil, dat de aarde verandert; ha, je wilt, dat de Materie goddelijk wordt; oh, je wil, dat alle Valsheid verdwijnt --- heel goed, laten we zien of je het op kan brengen." Daar.

Maar als we vertrouwen op wat Sri Aurobindo zei, is de tijd duidelijk erg kort; wanneer de supramentale krachten effectief het leven op aarde moeten domineren (misschien niet uitwendig, maar effectief) in 1967, laat dat niet veel tijd over....

En waarschijnlijk gaat het, hoe dichter we bij het benoemde uur komen, hoe nauwer het zal gaan worden.

Er zijn vreemde fenomenen. Heb je deze B. niet ontmoet, toen hij hier was?... Hij introduceerde me tot enkele dingen, waar ik niet gewaar van was: het lijkt, dat er in verscheidene hoeken van de wereld mensen zijn, die boodschappen ontvangen hebben, en in het bijzonder een wezen, dat zichzelf *Waarheid* noemt en die in mijn naam spreekt. Hij zegt, "De Moeder zegt... de Moeder zegt..." en ook, "De Moeder zal verklaringen maken, en je moet hen erg serieus nemen." Al dat soort dingen (mensen, die ik niet ken). Dan is er iemand onder diezelfde mensen, die boodschappen en openbaringen ontvangt, een geest (ik weet niet, of hij dezelfde "Waarheid" is of iemand anders, ik herinner het me niet in detail), die zei, die "1967 aankondigde" --- dit is interessant. En ik ken die mensen helemaal niet. En

het lijkt me niet mogelijk, dat zij boeken van Sri Aurobindo en mij in hun handen gehad hebben, ik denk het niet. Hij kondigde aan, dat we in '67 (ik herhaal het ruwweg) het punt bereikt zouden hebben van de *drukknop*, die de vernietiging veroorzaakt (omdat zij in die landen opscheppen, dat zij in staat zijn om een verschrikkelijke verwoesting te veroorzaken door een knop in te drukken), en net, wanneer de catastrofe plaats gaat vinden, zal het allerhoogste Vermogen, zoals hij zegt op een pittoreske manier, zijn eigen knop in drukken en alles getransformeerd zal worden --- net, wanneer mensen een complete verwoesting verwachten, zal de complete transformatie komen.

Dat is het domein, waarin hun verbeelding werkt. Zij ontvangen boodschappen van die soort. Wat betekent, dat mensen erg sterk lijken te voelen, dat net voor de verandering er een extreem kritiek moment zal zijn. En natuurlijk vertellen ze je dat op een stille toon, "De transformatie zal komen en alles zal gered worden" --- dat is allemaal erg goed, maar...

Het werk moet gedaan worden.

Ah, we zouden niet achterover moeten leunen en zeggen, "Oh, dan is alles fijn! (*Moeder lacht*)

Omdat het me niet mogelijk lijkt (ofschoon ik het niet weet), het lijkt me niet mogelijk, dat de toestand van de aarde adequaat is om een integrale transformatie te rechtvaardigen. Wat Sri Aurobindo betreft, hij zei gewoonlijk, dat het in stadia zou komen, dat er eerst een soort kleine formatie zou zijn, of een kleine creatie, die het Licht zal ontvangen en getransformeerd worden en dat zal werken als een zuurdesem voor de algemene transformatie.

Er zijn alle Christelijke, Boeddhistische theorieën, Shankara, al diegenen, die verklaren, dat de wereld een "onwerkelijke valsheid" is en het moet verdwijnen en plaats maken voor een "hemel" (een "nieuwe wereld" en een "hemel"). En dit is onder de meest "aspirerende" elementen van de mensheid, diegenen, die niet tevreden zijn met de wereld, zoals het is, die niet zeggen, "Oh, zolang als ik hier ben en levend, zijn dingen goed; naderhand geef ik er niet om" --- geniet het korte leven. "Naderhand, wel, is het voorbij en dat is dat; laat me het meeste maken van het moment, dat me gegeven is." Wat een vreemde opvatting!... Dat is het andere uiterste.

Maar als we in feite naar de bron teruggaan, was er een Evangelist (ik denk, dat het Sint Johannes was), die "een nieuwe hemel en een nieuwe AARDE aankondigde."

Ja, een nieuwe aarde.

Beide zijn er.

Het is Sint Johannes.

Zij hebben er niets van begrepen.

Nee.

En natuurlijk kondigden de oude Veda's en alle oude tradities een nieuwe aarde aan, dat is wel bekend.

Maar zelfs de Christenen.

Zelfs de Christenen, ja. Sint Johannes zei, dat er een nieuwe aarde zou zijn --- dat er in feite een nieuwe Christus zou zijn, die overeenkomt met die van de Hindoes.

Kalki?

Ja, Kalki. De beschrijving komt erg overeen.

En de Maitreya Boeddha ook.

Ja, maar het lijkt, dat we voorzichtiger met hem moeten zijn. Volgens Alexandra David-Neel is het geen waarlijk authentieke tekst, het kwam naderhand, na Boeddha's nakomelingen: het is niet, waarvan gezegd wordt, dat Boeddha het zelf gepreikt heeft. Er is hier een controverse. Natuurlijk behoorde Alexandra tot het Boeddhisme van het Zuiden, dat erg rigide is en absoluut alle grillen van Boeddhisme van het Noorden weigert met zijn ontelbare bodhisattva's en alle verhalen (zij hebben zoveel verhalen! pulpromans). En zij weigerde alles, en zei, dat het geen deel was van Boeddha's authentieke leer.

Boeddha zei, dat de wereld, deze aardse wereld (misschien het universum, ik weet het niet, het punt is niet erg helder), in ieder geval deze aardse wereld het resultaat is van Verlangen (maar ik ken iemand, die gewoonlijk zei [*lachend*], "Ja, het is God's verlangen om zich te manifesteren!"), en dat wanneer "Verlangen" verdwijnt, de wereld zal verdwijnen en er Nirvana zal zijn. Met andere woorden, als het verlangen om te manifesteren eenmaal verdwenen is, dan zal er geen Manifestatie meer zijn.

Ik denk niet, dat Boeddha onwetend was; ik denk, dat hij erg goed het bestaan van onzichtbare wezens kende, van onsterfelijke wezens (wat mensen goden noemen) en waarschijnlijk ook het bestaan van een allerhoogste God --- hij wist het erg waarschijnlijk. Maar hij wilde niet, dat mensen erover dachten, omdat het tegengesteld leek te zijn aan zijn opinie, dat de wereld het resultaat van Verlangen en dat, als het Verlangen eenmaal teruggetrokken was, de wereld zich terugtrok --- wanneer er een onsterfelijke wereld is, kunnen dingen niet gebeuren op die manier.

Meer in feite hoe verder men gaat, hoe meer men zich realiseert, dat alle menselijke leringen opportunistisch zijn: zij worden verteld met een doel "in het zicht"; er wordt een ding verteld, en de andere (niet, dat het niet

gekend is) wordt opzettelijk genegeerd. Het lijkt moeilijk voor me om een verschillende verklaring te vinden, omdat zo gauw als je voorbij het Denkvermogen gegaan bent (en die mensen lijken zo gedaan te hebben), alle kennis... (wat is het woord?) *beschikbaar*, verkrijgbaar wordt.

(stilte)

Het is iets, dat constant gezien kan worden: wanneer je mensen geen voorgekauwd voedsel geeft, in de zin van selecteren wat behouden moet worden en de rest weigeren, dan absorberen zij het niet... of anders doen zij hun eigen vertering ervan, wat het ergste van alles is.

Maar denkvermogens openen zich in toenemende mate tot andere mogelijkheden, die tot nu toe verborgen gebleven zijn voor religies. Denkvermogens zijn klaar om de "esoterische" openbaringen van religies te begrijpen.

*(Moeder knikt met haar hoofd
zonder overtuiging)*

Dat is de huidige vooruitgang.

Het eerste resultaat is de schepping van een algemene malaise --- zij voelen, alsof de aarde, waar zij op staan, niet standvastig meer is: het beeft. Zij vinden het oncomfortabel.

(lange stilte)

Voor mij is het probleem compleet verschillend... Daarboven in het Denkvermogen en erboven is alles fijn --- alles is fijn; maar de grote moeilijkheid is het fysieke veranderen, Materie veranderen.... Je krijgt het gevoel, dat je iets aangeraakt hebt --- een geheim aangeraakt hebt, een sleutel gevonden hebt --- en de volgende minuut, pfft! Werkt het niet langer, het is niet adequaat.

Ik vertelde Pavitra enige dagen geleden: al die fysieke kwalen van het lichaam, die kwalen in het functioneren of zelfs organische kwalen, en plotseling (natuurlijk is de constante toestand er een van aspiratie: een intense, voortdurende, bewuste aspiratie) en plotseling --- plotseling --- een bijna verbijsterende Respons: alle kwalen verdwijnen, niet alleen vanbinnen, maar rondom (rondom, soms in een heel uitgestrekte mate), en alles wordt automatisch georganiseerd, geharmoniseerd, zonder de minste inspanning, en het begint... *(Moeder tekent de grote golven van eeuwige Beweging)* te bewegen binnen een buitengewoon progressieve harmonie; en dan, zonder klaarblijkelijke reden, zonder dat er iets veranderd is in het bewustzijn en enige uiterlijke omstandigheden, die een verschil maken, pfft! keert het terug naar wat het eerder was: wanorde, conflict, chaos, dingen, die knarsen. En dan, omdat je niet bewust bent van het waarom, heb je de sleutel niet!

Ik vertelde hem, dat daarom mensen, die het erg probeerden te vinden, naar vergeefs, spraken over "God's Wil"; maar dat... (*Moeder schudt haar hoofd*), dat lijkt onverzoenbaar met, zoals ik zei, de kennis die je hebt, wanneer je voorbij het Denkvermogen gegaan bent. Het Denkvermogen kan dat tegen zichzelf zeggen om vrede aan zichzelf te geven, maar het is grondig, grondig onbevredigend, omdat het een onaanvaardbare willekeur veronderstelt, die als tegengesteld aan de Waarheid voelt. Maar hoe verklaar je dan deze soort omkeringen?... Natuurlijk spraken anderen, zoals Boeddha over Onwetendheid; zij zeiden, "Je bent onwetend, je denkt, dat je het weet, maar je bent onwetend." Maar de sleutel, die hij gaf, is ook niet bevredigend.... Hoe kan je, omdat je zorg gedragen hebt om naar beneden tot in de cellen van het lichaam een klaarblijkelijke onwrikbare gelijkmoedigheid tot stand te brengen, de onwetendheidsfactor accepteren?

Wat betekent, dat hoe verder je gaat, hoe dichter je bij het Doel komt, hoe... onverklaarbaarder het lijkt te zijn.

Dus voor mij (ik bedoel voor dit lichaam) is de enige toevlucht een zaligvolle *overgave* (*gebaar van een onbeweeglijk offer Opwaarts*), en geen zware, geen inerte overgave: intens, intens! En in een vreugde, oh, buitengewoon. Dat is het enige.

Ik weet het niet, misschien is het [de extase] voor anderen toegestaan om het te laten voortduren, maar voor dit lichaam... Na een tijd komen alle problemen van buiten terug, dat wil zeggen, alle vibrerende moeilijkheden van de wereld wordt het toegestaan om het weer te bereiken om opgenomen te worden in het Licht van de Heer. En het hele probleem duikt weer op.

Weet je, problemen van ziekte, problemen van bezetenheid (vitale en mentale bezetenheid), problemen van ego's, die weigeren om toe te geven (en dit resulteert in omstandigheden, die menselijk worden beschreven op de gewone manier: zo en zo iets is gebeurd met die-en-die --- maar zo komt het niet in het bewustzijn), wel, wanneer je naar dingen kijkt op een voldoende algemene manier, BLIJVEN die problemen problemen. Er is inderdaad iets, maar een "iets," dat nog onaantastbaar is (onaantastbaar in zijn essentie): het heeft te maken met gevoel, met gewaarwording, met perceptie, ook met aspiratie --- het heeft met dat alles te maken, en het is... wat we gewoonlijk goddelijke Liefde noemen (dat is, essentiële Liefde, dat wat uitgedrukt wordt door Liefde en voorbij Manifestatie en Niet-manifestatie lijkt te zijn, die natuurlijk Liefde in de Manifestatie wordt). Dat alles zou de AL-KRACHTIGE uitdrukking zijn. Met andere woorden, Dat zou het vermogen hebben om de hele chaos, die we nu "wereld" noemen, te transformeren in goddelijk bewustzijn en goddelijke substantie.

Er was de ervaring van Dat [de ervaring van de grote pulsaties] , maar het was een ervaring... (hoe kan ik het neerzetten?) van een druppel, die een oneindig zou zijn, van een seconde, die een eeuwigheid zou zijn.

Terwijl de ervaring er is, is er een absolute zekerheid; maar uitwendig begint alles weer, zoals een minuut eerder was --- Dat (*gebaar van pulsatie gedurende een seconde*), poeff! Alles is veranderd; dan begint alles weer, misschien met een lichte verandering, die alleen waarneembaar is voor een bewustzijn (waarneembaar voor het bewustzijn, maar niet concreet waarneembaar), en met over het algemeen geweldadige reacties in de Wanorde: iets, dat in opstand komt.

Dus voor onze logica (die klaarblijkelijk stupide is, maar hoe dan ook), betekent het, dat het doel nog erg ver weg is, dat de wereld niet klaar is.

Zie je, plotseling wordt door de intensiteit van de aspiratie, van die soort dorst voor "het Ding," contact gemaakt --- contact wordt gemaakt; het is zelfs geen contact tussen twee verschillende dingen, het is... Dat, dat alles is. Maar het is in de tijd, dat het Ding uitgedrukt wordt, en dan blijft het niet, in een dergelijke mate, dat zelfs het resulterende effect niet in staat lijkt te zijn om te blijven. Ofschoon er iets is, dat tegenspreekt: het effect blijft, maar onwaarneembaar, zolang als het niet algemeen is; dus onmiddellijk is het een vertaling in de wereld van Tijd, Ruimte, enzovoort.

Terwijl "Dat" voorbij Tijd en Ruimte is. Wanneer je gegaan bent van Schepping naar Niet-Schepping (die niet op elkaar volgen, zij zijn gelijktijdig), wanneer je er voorbijgaat, kom je dit "iets" tegen, dat ik, ik weet niet waarom, Liefde noem.... Waarschijnlijk, omdat de vibratie van ware Liefde (wat ik goddelijke Liefde noem, die aan het werk is in de wereld) de meest nabije gelijkenis draagt met Dat. Het is iets, dat absoluut niet uit te drukken is, wat noch tot "ontvangen" behoort, noch tot "geven," noch tot verenigen, noch tot absorberen, niets van dat alles.... Het is iets, dat erg bijzonder is.

(lange stilte)

Ik herinner me die nacht, waarover ik sprak, ik WAS die Pulsatie, en iedere gecreëerde uitbarsting van pulsatie. Wel, het was de eerste expressie van Dat in de Manifestatie; en het was al in actie, het was al in beweging. Maar de Vibratie DAARACHER is... Ik zou kunnen zeggen, de potentie van alles --- van alles, dat waarneembaar wordt voor ons door de Manifestatie; omdat het alles is, dat in ons bewustzijn verdeeld wordt in diverse mogelijkheden, zoals waarheid, liefde, vermogen, enz. (maar dat alles is niets, natuurlijk, het is stof in vergelijking). En het is alles bij elkaar; niet de vereniging van verschillende dingen: het is ALLES --- alles, en het is absoluut EEN, maar alles is er. En Dat vindt men voorbij de Manifestatie en de Niet-Manifestatie --- de Manifestatie ziet er bijna uit als kinder's spel in vergelijking. De Pulsatie was de oorsprong van de Manifestatie.

En Niet-Manifestatie is zaligvolle Onbeweeglijkheid --- het is meer dan dat, maar het is essentieel dat: zaligvolle Onbeweeglijkheid. Het is de allerhoogste en uiterste goddelijke essentie van de rest. En beide [Manifestatie en Niet-Manifestatie] zijn samen, en zij komen van Dat.

Ik heb een erg sterk gevoel, dat het alleen Dat is, alleen met Dat, dat dingen kunnen veranderen, de hele rest is niet adequaat.

En, wanneer ik me het juist herinner, zei Sri Aurobindo, dat deze manifestatie (die hij ook Liefde noemen) plaats zou vinden NA de supramentale manifestatie, is het niet?

Eerst Waarheid, dan Liefde.

Dan Liefde.

Ja, hij zei, dat er verschillende “niveaus” waren in het Supramentale --- maar dat is (*glimlachend*) de saus, die alles makkelijker verteerbaar maakt (!) Iedereen zegt dingen op de manier, die hij het gemakkelijkst vindt om te assimileren.

Maar de ervaring --- de ervaring --- is altijd voorbij woorden, altijd.

(stilte)

En het is nogal vreemd: al deze cellen hebben in hun aspiratie een Ananda van Licht, van Waarheid, maar dat bevredigt hen niet helemaal, dat is, zij hebben nog een gewaarwording van hulpeloosheid.... Natuurlijk is het alle Duisternis, alle Valsheid, alle Wanorde, alle Disharmonie van de wereld, die je voortdurend absorbeert, iedere keer, dat je ademhaalt (niet te spreken over alles, dat je absorbeert met voedsel, en de hele rest --- het ergste van alles --- dat je mentaal absorbeert door contact met anderen, mentaal en vitaal). En dat alles moet constant veranderd, getransformeerd worden. Wel, de cellen voelen hun hulpeloosheid om het werk het hoofd te bieden, wanneer Dat, die Vibratie er niet is. Zij vinden die Vibratie onweerstaanbaar, zij vinden, dat het de het enige onweerstaanbare is.

Natuurlijk is er een vooruitgang (en werk, dat opgemerkt, onderscheiden kan worden) in het bewustzijn van de cellen, in hun ontvankelijkheid en hun weerstand voor Wanorde; maar het is alleen een vooruitgang, wat betekent, dat de mogelijkheid en zelfs de terugkeer van wanorde, decompositie, disharmonie, verkeerd functioneren, niets van dat alles, hoe dan ook veroverd is, helemaal niet.... Er is een groeiend gevoel een doel instrument te zijn van de allerhoogste Wil, tot een dergelijk punt, dat de cellen voelen, dat wat er ook van hen gevraagd wordt, zij kunnen doen, maar er is tegelijkertijd de erg heldere perceptie, dat het gebied van wat van hen gevraagd wordt, nog erg beperkt is --- erg beperkt --- en dat zij niet in staat zouden zijn om beter of meer te doen. En dat geeft gewicht aan de notie van slijtage, van veroudering --- niet, dat zij zo voelen, maar in materieel feit is, wat van hen gevraagd wordt, erg beperkt is.

(stilte)

Op de 19de had ik een erg heldere ervaring: ik was bij A., die in een verschrikkelijke --- verschrikkelijke --- toestand van agitatie, opstand,

verwarring... alles, wat men voor kan stellen. En gedurende zeker drie kwartier bleef hij het allemaal gewelddadig op me gooien. Ik was er --- ik merkte het niet! Ik lachte, sprak, handelde, bewoog in het rond, en het lichaam voelde per-fect fijn. Ik kwam terug naar mijn kamer hier, P. en V. waren hier en zij hadden gehoord (hij schreeuwde als een krankzinnige), zij hadden alles gehoord, zij waren vol van een soort verschrikt medelijden om waarmee die jongen mij had gekweld --- en OGENBLIKKELIJK voelden de cellen de vermoeidheid, de verschrikkelijke spanning... die zij de hele tijd NIET GEVOELD HADDEN, niet gedurende een minuut! Toen ik opstond om A. te verlaten was alles charmant, het was leuk; en ogenblikkelijk, toen ik deze kamer binnenging, was er een vermoeidheid en spanning, die KOMEN VAN HUN BEWUSTZIJN! Dus toen keek ik zorgvuldig (als een ervaring was het interessant natuurlijk), en ik zei tegen mijzelf, "Vreemd hoe het de cellen IN DEZE MATE kan beïnvloeden. Natuurlijk begon ik het bewustzijn naar binnen te trekken, en het ging weg. Maar het ging weg, omdat ik ervoor werkte, terwijl ik eerder er niet voor gewerkt had om niet vermoeid te zijn: het was spontaan.

Het gaf me een interessante maat van de onderlinge afhankelijkheid.

Het lichaam volgt de actie erg goed en doet alles, wat het moet doen, maar wanneer eromheen bewustzijn zijn, die anders voelen of denken, heeft dat nog een aanzienlijke actie; ofschoon het bewustzijn niet aangedaan is: het is volmaakt lucide, het ziet het hele spel de hele tijd, en het is bewust van de krachten, die komen en van het hele spel. Dus hoe komt het, dat wanneer het bewustzijn bewust is van de krachten, die komen, die krachten het vermogen nog hebben om direct op de cellen te handelen?... Dat is het probleem.

Het betekent een cellulaire onderlinge afhankelijkheid, die het programma erg, erg, ERG moeilijk maakt.

Het interesseerde me. Absoluut geen vermoeidheid en dat soort gevoel van leven in het universele, eeuwige Ritme, zoals dat (*groot gebaar in golven*), en de hele tijd geamuseerd, ik ben de hele tijd geamuseerd; en ogenblikkelijk: spanning, vermoeidheid, een behoefte om te rusten, om te concentreren.

En zichtbaar --- zichtbaar voor het bewustzijn --- komen de vibraties van anderen [P., V.].

Dus een al-krachtige vibratie is nodig om vrrm! te gaan (*gebaar van rondom afvlakken*), en dan om alles te vernietigen in zijn actie.

Maar, zoals Sri Aurobindo schreef, wanneer dat kwam (*Moeder lacht*), zou het misschien teveel dingen vernietigen!

Omdat die vibraties van goede wil waren, was er geen vijandigheid, niets, absoluut niets --- de vijandigheid was eerder, met A.! De opstand, enzovoort. En het HOE DAN OOK geen effect.

Daarna zei ik tegen mijzelf, "Hoe weinig weten we! Hoe beperkt is al ons begrip in vergelijking met wat IS: het mechanisme."

Wel.

Maart 24, 1965

Is er iets nieuws?

Sujata had een nogal slechte droom: zij kwam in een huis, waar verscheidene mensen verondersteld werden op te letten, te beschermen, maar niemand had de wacht gehouden en dus waren er vijanden binnen gekomen. Sujata ging het huis binnen en vond een kamer, waarin Sri Aurobindo was, en Sri Aurobindo's voet was gewond --- hij kreunde. Hij was gewond door de tegenstanders, die toegestaan waren om het huis binnen te gaan. Toen zij zag, dat Sri Aurobindo gewond was, rende zij weg om u te halen.

Is het misschien eenvoudig het beeld van wat gebeurde op Februari 11?

De voet betekent iets fysieks.

Ik denk, dat het dat is, gewoon een symbolisch beeld van wat gebeurde.

Is het iets, dat door zal gaan?

Een voorgevoel? Nee.

Het is een symbolische vorm van wat gebeurde.

Ik heb je mijn droom verteld, waarin ik verschillende delen was van Sri Aurobindo's lichaam.... De voet is zijn fysieke actie door zekere mensen of door de Ashram of door mij.

Ik denk niet, dat het serieus is. Het is het beeld van wat gebeurde, en ergens opgeslagen.

(stilte)

Er is een nogal curieuze ontwikkeling. Gedurende enige tijd nu, maar steeds preciezer, wanneer ik iets hoor, wanneer iemand me iets voorleest, of wanneer ik naar een of andere muziek luister of wanneer me een gebeurtenis verteld wordt, vibreert er onmiddellijk iets: de oorsprong van

de activiteit of het niveau, waarop het plaatsvindt of de oorsprong van de inspiratie wordt automatisch vertaald als een vibratie in een van de centra. En dan is het, afhankelijk van de kwaliteit van de vibratie, iets constructiefs of negatief; en wanneer het op een of ander punt contact maakt, hoe licht ook, met een domein van de Waarheid, dan is er... (hoe kan ik het verklaren?) iets als de vonk van een vibratie van Ananda. En het denken wordt absoluut stil, stil, niets --- niets (*Moeder opent haar handen Opwaarts in een gebaar van volledig offeren*). Maar deze perceptie wordt in toenemende mate precies. En zo weet ik het: ik ken de bron van de inspiratie, waar de actie gelokaliseerd is en de kwaliteit ervan.

Wat een precisie! Oh, een oneindig kleine precisie in de details.

Ik hoorde dit bijvoorbeeld de eerste keer op een heldere manier, toen ik Sunil's muziek hoorde over *Het Hour of God*, dat was de eerste keer, en in de tijd wist ik niet, dat het iets was, dat volledig georganiseerd was, een soort organisatie van ervaring. Maar nu, na al deze maanden, is het geclassificeerd geworden, en het geeft me een absoluut zekere indicatie, die niet correspondeert met enig actieve gedachte of enige actieve wil --- ik ben eenvoudig een oneindig gevoelig instrument voor het ontvangen van vibraties. Zo weet ik, waar er dingen vandaan komen. Er is geen denken. Zo kwam de vibratie van Sujata's droom naar me toe. (*Moeder gebaart naar beneden, onder haar voeten*): het was in de werkelijkheid van het onderbewuste. Dus wist ik dat het een opname was.

En 's anderdaags, toen Nolini me dit artikel voorlas, was het neutraal (*vaag gebaar naar middelmatige hoogte*), de hele tijd neutraal, en plotseling een vonk van Ananda; dat maakte, dat ik het apprecieerde. En toen je me net de tekst voorlas door Y., toen zij haar ervaring van de zonsopkomst uitdrukte, was er een kleine straal van licht (*gebaar naar het keelniveau*), dus wist ik het. Een plezierige straal van licht --- geen Ananda, maar plezierig licht hier (*zelfde gebaar*), dus wist ik, dat er iets was, dat zij iets aangeraakt had.

En er zijn gradaties in kwaliteit, weet je, het is bijna oneindig.

Het is het middel, dat me gegeven is om de positie van dingen te appreciëren.

En volledig, volledig buiten het denken. Het denken komt ERNA. Toen je me bijvoorbeeld voor deze droom de vraag stelde, zei ik, "Logisch, omdat de vibratie hier is, (*wijst beneden voeten aan*), moet het een herinnering zijn." En met een soort zekerheid, omdat... omdat de perceptie volmaakt onpersoonlijk is.

Het is een buitengewoon gevoelig mechanisme, en met een bijna oneindig gebied van ontvankelijkheid (*gebaar van gradatie*).

Mijn middel van mensen kennen is nu ook zo. Maar gedurende een lange tijd, wanneer ik nu bijvoorbeeld een foto zie, is het helemaal niet

door het denken gegaan; er zijn noch deducties, noch intuïties: de foto's veroorzaken ergens een vibratie. En er gebeuren ook grappige dingen; 's anderdaags gaven ze me een foto van een persoon, dus heb ik een erg heldere perceptie: van de plaats, die aangeraakt wordt, van de vibratie, die reageert, weet ik, dat deze man gewend is om ideeën te behandelen en dat hij de zelfverzekerdheid heeft van iemand, die onderwijst. Ik vraag (alleen om te zien), "Wat doet deze man?" Zij vertellen me, "Hij is een zakenman." Ik zei, "Wel, hij is niet gemaakt om een zakenman te zijn, hij weet geen snars over zaken doen!" En drie minuten later vertellen ze me, "Oh, neem me niet kwalijk, ik heb een fout gemaakt, hij is een onderwijzer"! *(Moeder lacht)* Zo is het.

En het is constant, constant.

Het is de appreciatie van de wereld, van de vibraties van de wereld.

Daarom heb ik je net gevraagd om me je handen te geven --- waarom? Precies om de vibratie te zien. Wel, ik voelde wat ze een soort saaiheid noemen, en ik zij tegen mijzelf: er is iets verkeerd.

En geen denken, niets: eenvoudig vibraties.

Dus, wat is er verkeerd?!... *(Moeder lacht, terwijl ze naar Satprem kijkt)* Ja, dat is het, het is een soort "saaiheid."

Ja, ik ben nogal ondergedompeld in de materie.

Dat klopt.

Het is geen grap.

Nee, maar wil je er niet uitkomen?

Oh, ik wordt aangevallen! En mijn lichaam helpt me niet veel.

Oh, nee, het lichaam helpt nooit. Nu ben ik er van overtuigd. Je kunt in zekere mate je lichaam helpen (niet in grote mate, maar tot op een punt, hoe dan ook), je kan je lichaam helpen, maar het lichaam helpt je niet. Haar vibratie is altijd op grondniveau.

Ja, het is zwaar.

Zonder uitzondering. Zonder uitzondering, brengt het je naar beneden, en boven alles is het iets, dat je saai maakt, zo saai --- het is iets, dat niet vibreert.

Het is zwaar.

Maar met de sadhana, die ik doe, zijn er enige draden, die je verder leiden, en ik heb enkele zinnen van Sri Aurobindo.... Voor de andere sadhana's

was ik eraan gewend: alles, dat hij zei, was helder, het liet me de weg zien, je hoefde er niet naar te zoeken. Maar hier deed hij het niet; hij zei of maakte alleen nu en dan zekere opmerkingen, en deze opmerkingen zijn behulpzaam voor me. (Er is ook mijn ontmoeting met hem 's nachts, maar daar wil ik niet teveel op rekenen, omdat... je wordt te verlangend naar contact, en dat bederft alles). Er zijn op die manier verscheidene opmerkingen, die me bijgebleven zijn en zijn, ja, als leidende draden. Bijvoorbeeld, "Hou vol... hou vol."

Laten we aannemen, dat je ergens een pijn hebt; het instinct (het instinct van het lichaam, van de cellen) is te gespannen geworden en proberen te weigeren --- wat het ergste is om te doen: het verhoogt onveranderlijk de pijn. Dus het eerste, dat het lichaam geleerd moet worden, is stil te blijven --- geen enkele reacties te hebben. Boven alles niet gespannen te worden, en zelfs geen beweging van weigering --- een perfecte stilte. Dat is lichamelijke gelijkmoedigheid.

Een perfecte stilte.

Na perfecte stilte is er de beweging van innerlijke aspiratie (ik refereer altijd naar de aspiratie van de cellen --- ik gebruik woorden om iets, dat woordloos is, te beschrijven, maar er is geen andere manier om zichzelf uit te drukken) de *overgave*, dat wil zeggen, de SPONTANE EN TOTALE aanvaarding van de allerhoogste Wil (die onbekend voor ons is). Wil de totale Wil, dat dingen op deze manier of die manier gaan, dat is, naar de desintegratie van zekere elementen of naar...? En dan zijn er weer eindeloze nuances: er is een doorgang van een hoogte naar een andere (ik spreek over cellulaire realisaties, natuurlijk, vergeet dat niet), ik bedoel, dat je een zeker innerlijk evenwicht hebt, een evenwicht van beweging, van leven, en het is begrepen, dat om van een beweging naar een hogere beweging te gaan, er bijna altijd een neerdaling is, dan een nieuwe opstijging --- er is een transitie. Dus drijft de schok, die je ontvangen hebt je om naar beneden te gaan om weer op te klimmen, of drijft het je om naar beneden te gaan om de oude bewegingen achter te laten? Want er zijn cellulaire manieren van zijn, die moeten verdwijnen om de weg vrij te maken voor andere; er zijn andere, die naar beneden klimmen om weer op te klimmen met een hogere harmonie en organisatie. Dit is het tweede punt. En je zou moeten wachten en zien ZONDER VOORAF TE VERONDERSTELLEN, wat er moet zijn. Er is natuurlijk speciaal het verlangen: het verlangen om comfortabel te zijn, het verlangen om in vrede en dat alles te zijn --- dat moet absoluut ophouden en verdwijnen. Je moet absoluut zonder enige reactie zijn, zoals dit (*gebaar van onbeweeglijk Opwaarts offeren, palmen open*). En dan, wanneer je zo bent ("je" betekent de cellen), komt na een tijd de perceptie van de categorie, waar de beweging toe behoort, en je moet gewoon de perceptie volgen, of het is, dat iets moet verdwijnen en vervangen worden door iets anders (dat men nog niet kent), of dat het iets is, dat getransformeerd moet worden.

Enzovoort. En het is de hele tijd zo.

Laat me je een voorbeeld geven om het een beetje helderder te maken: Ik heb voortdurend, wat conventioneel een "kiespijn" genoemd wordt (het correspondeert met niets in werkelijkheid, maar hoe dan ook noemen mensen het "kiespijn hebben"). Ik had moeite met eten, een congestie, enzovoort. De attitude: je houdt vol --- je houdt het vol tot het punt, dat je zelfs niet merkt, dat dingen verkeerd gaan. Je houdt vol, maar je bent gewaar (en bovendien zijn de externe signalen er: een zwelling van het tandvlees, enz.). Er was een periode (het is een lange tijd in die toestand geweest, maar hoe dan ook), een periode, die eerst begon met zwelling, in December --- controle, werk, enz., alle noodzakelijke innerlijke voorzorgsmaatregelen. Dan observeert men de beweging, "men" wil weten, waar het naartoe leidt, wat het is (het is een lang verhaal, heel oninteressant --- alleen interessant, omdat het instructief is). En twee nachten geleden was de situatie ogenschijnlijk hetzelfde als gewoonlijk, hetzelfde iets, toen er plotseling een wil was om wakker te blijven, niet te slapen, en toen had ik de heldere perceptie van een opstopping en dat het noodzakelijk was om die dingen eruit te nemen (stukjes tand, die bewogen --- zij bewogen nu nog meer, dan minder, maar het begon in December), om hen eruit te nemen om de opstopping eruit te laten. Eerder hadden ook stukjes tand bewogen, en op een dag moeten zij er door zichzelf uitkomen, zonder moeilijkheid --- toen de tijd kwam, dat zij moesten gaan, waren zij gegaan; dus herinnerde ik dat: waarom niet wachten op dat moment? Dat was gedurende lange tijd de attitude. En toen verschrompelden de cellen curieus terug van een erg nabij contact met iets [de tandarts], dat niet in volledige harmonie was met de richtende kracht van het lichaam. Zo werd het, in gewone taal, vertaald: T. (die erg aardig is, daar geen twijfel aan) kent ook de gewoonten niet of de reacties of het type vibratie of wat nodig is --- zij weet niets. dus hoe contact te maken? Twee nachten geleden kwam dit helder tot me: dit moet je haar vertellen (en de exacte woorden van de brief, die geschreven moet worden), en je MOET haar morgenochtend laten komen. Toen viel alles stil, het was voorbij, ik ging door met mijn nacht zoals gewoonlijk, zoals iedere nacht, De volgende morgen schreef ik, wat beslist was, en ze kwam; en, wel, toen ze kwam, wist ze, wat ze moest weten en ze deed exact, wat gedaan moest worden. Zei zij zelfs, "Ik zal alleen doen, wat U me vertelt, dat ik moet doen."

En ik zal een detail toevoegen (geen erg plezierige, maar het geeft de maat van waarheid): er waren twee stukjes tand, die zij moest trekken; eerst trok zij er een uit, en het was bijna normaal, toen trok zij de tweede uit, en er was een soort bloeding: een enorme hoeveelheid bloed had zich verzameld, dik en zwart --- het bloed van een gevaarlijke congestie. Maar ik had het gevoeld (er was pijn in het brein, een pijn in het oor, een pijn...), en ik dacht, "Dat is niet goed, ik moet er voor zorgen." Het lichaam was bewust, dat er iets niet in orde was. Een nogal ongebruikelijke bloeding. Ik merkte op tegen T., "Het is goed, dat het eruit kwam." Zij zei, "Oh, ja!"

Dit alles om je te vertellen, dat het denken absoluut stil is, alles vindt direct plaats: kwesties van vibraties. Wel, dat is de enige manier om te weten, wat gedaan moet worden. Wanneer het door het denkvermogen gaat, speciaal door dat fysieke denken, dat absoluut idioot is, absoluut ---

kan je het niet weten; zolang als het werkt, wordt je altijd gedreven om te doen, wat je niet zou moeten doen, in het bijzonder om de verkeerde reactie te hebben: de reactie, die de krachten van wanorde en duisternis helpen in plaats van hen tegen te werken. En ik praat niet over angst, omdat het een lange, een erg lange tijd geleden is, dat mijn lichaam gestopt is om enige angst te hebben --- een lange tijd, jaren --- maar angst is als het inslikken van een beker vergif.

Dat wordt fysieke yoga genoemd.

Om dat alles te boven te komen. En de enige manier om het te doen, is voor alle, elke van de cellen, iedere seconde (*gebaar van onbeweeglijk Opwaarts offeren*) in een adoratie te zijn, een aspiratie --- een adoratie, een aspiratie, een adoratie, een aspiratie.... En niets anders. Dan is er na een tijd ook vreugde en dan eindigt het met zaligvol vertrouwen. Wanneer dat vertrouwen gevestigd is, zal alles fijn zijn. Maar... het is veel gemakkelijker gezegd dan gedaan. Ik ben er alleen op het moment van overtuigd, dat het de enige manier is, er is geen andere. Daar. Geef je handen....

Maart 27, 1965

Ik vind, dat als dat vlees, dat ze me gegeven hebben om "me op te bouwen" me zwaar maakt, speciaal met de warme dagen, die weer beginnen. Zou ik niet terug kunnen gaan naar vegetarisch voedsel?

Het heeft werkelijk geen actie op het bewustzijn, daar ben ik absoluut zeker van. Vlees kan het lichaam een gevoel van soliditeit geven, maar in mijn opinie is soliditeit heel belangrijk, heel belangrijk --- ik geloof niet in spiritualiteit, die "etherisch maakt," dat is de oude valsheid van het verleden.

Nee, de lichaam's zwaarheid... Je moet niet alleen bevatten, maar begrijpen en accepteren, dat het doel van deze zwaarheid is om de lichaam's interne schade te herstellen, en het lichaam moet in feite deze zwaarte veranderen in een soort constante kalmte, zodat de orde overal hersteld wordt.

Ik geloof niet, dat de impressie om "licht" te zijn, een goede indruk is. Maar zowel de zogenaamde lichtheid als de zogenaamde zwaarte hebben ABSOLUUT niets te maken met de yoga en de Transformatie. Dat zijn allemaal menselijke gewaarwordingen. De waarheid is nogal verschillend en nogal onafhankelijk van die dingen. De waarheid is natuurlijk de cellen's bewuste aspiratie naar de Allerhoogste; het is het enige, dat feitelijk het

lichaam kan transformeren; het is erg, erg onafhankelijk van het domein van gewaarwordingen.

Het is integendeel goed voor de zenuwen om te kalmeren, en ik denk, dat wanneer de zenuwen versterken, hun eerste beweging is om te kalmeren, en dat geeft de indruk van een zwaarte, bijna de indruk van *tamas*, maar het is een soort stille stabiliteit, die noodzakelijk is. Daar. Zo zie ik het.

In feite is het om de verkeerde daden van dat fysieke denkvermogen te helen, niet slecht om... we zouden als grap kunnen zeggen, vegetarisch te worden in de zin om een plant te worden --- het vredige leven van een plant, zo (*gebaar, uitgestrekt in de zon*).

Ja, er is een soort vegetatieve onbeweeglijkheid, die excellent is om de agitatie te boven te komen --- de panische agitatie --- van het fysieke denkvermogen.... Oh, kijk, het de is de gewaarwording van een waterlelie, die op het water drijft: die grote bladen, die zo uitspreiden --- een erg kalm, stil water, en een waterlelie.

De waterlelie is een witte bloem, die opent naar het licht, boven al die grote, drijvende bladen.... Oh, hoe goed is het om gedragen te worden.

Wanneer de zenuwen werkelijk gekalmeerd zijn, omdat men goed gegeten heeft, dan kan men in zaligvolle contemplatie gaan ---- wees nergens mee bezig, probeer boven alles om niet te denken: zo (*gebaar van drijven, geofferd*), de Heer en zijn Harmonie aanroepend --- een lumineuze harmonie --- en dan zo tenminste een half uur blijven liggen, drie kwartier na de maaltijd. Het is erg goed, het is excellent. Val niet in slaap: zaligvol --- niets, niets zijn. Niets dan een zaligvolle rust. Dat is de beste remedie.

Ik denk, dat het makkelijker is na goed eten.

Probeer een waterlelie te zijn.... Een waterlelie, die is mooi!

Zelfs naar dieren kijken is erg aardig --- zij weten veel beter dan mensen, hoe zij moeten rusten.

We zouden een slogan kunnen maken: wanneer je goed wil blijven, wees dan een waterlelie! (*Moeder lacht*)... Ik zie het beeld van een vijver in de zon.

In werkelijk verdien ik enig krediet om aan mensen te vragen om goed te eten.... Je weet, dat ik moeilijkheden had: gedurende twee dagen was het bijna niet mogelijk voor me om te eten --- en ik ben zo blij! Maar ik gaf altijd mezelf de schuld: het is een zwakte --- een morele zwakte. Ik ben in een erg goede positie om dat te zeggen, omdat ik dezelfde moeilijkheid als jij heb met die kwesties van eten, en dat is erg slecht. Ik preek niet uit mijn persoonlijke smaak voor voedsel (!), maar om te reageren tegen de andere

tendens. Er komt iedere keer iets en voorkomt, dat ik eet, en onmiddellijk, spontaan, zegt het lichaam, "Oh, dank u, Heer, ik hoef niet te eten!" Ik vang mezelf en geef mezelf een klap.

April

April 7, 1965

Slaap je goed?

Niet te goed, en mijn slaap is niet bewust: ik zie u niet.

Oh, mon petit (*lachend*), soms zeg ik tegen mijzelf, "wat moet het iets fijns zijn om niet bewust te zijn!"

Het stroomt constant, weet je, de hele nacht zonder stop voorbij --- er zijn natuurlijk momenten, wanneer ik een zaligvolle staat ga, maar dat wordt mij niet lang geschonken. Ik zou werkelijk tenminste vier of vijf uur zo willen zijn, maar het wordt me niet geschonken. Constant, constant... en wat een gedoe!

Ik kan het niet zeggen.... Het is noch superbewust, noch onderbewust... Ik zou kunnen zeggen, dat het intrabewust is --- het is gewoon de onderkant van dingen. En dan... (*Moeder schudt haar hoofd*)

(*stilte*)

Vanuit een semihistorisch gezichtspunt zou het erg interessant kunnen zijn om alles te vertellen, dat dag na dag gaande is; omdat het niet beperkt is tot een bijzondere plaats of een zeker aantal mensen: het is een erg aardse activiteit. Het zou erg interessant zijn natuurlijk. Maar het zou tenminste een uur of twee in de morgen nodig hebben om de hele nacht op te schrijven! En ik zou nogal ongestoord moeten zijn, anders gaat het allemaal weg. Maar het zou enorme documenten maken.

Wanneer me enige voorspelling gegeven zou worden, is het in een erg symbolische vorm, of in een curieuze vorm: een vorm, die ik "analoog" zou kunnen noemen, wat betekent, dat mij analoge feiten getoond worden, die gebeurden in de geschiedenis van de aarde (soms de geschiedenis van de aarde, die niet historisch is, die prehistorisch is), en met een speciale kleuring, een beetje meer intern dat gewoon een duidelijk feit; er is samen ermee een vibratie, die tegelijkertijd een mengsel is van denken, voelen en speciale kracht --- een kracht van actie. Het komt zo met een soort vermogen van projectie in de toekomst (*Moeder tekent een baan, die gaat van het verleden naar de toekomst*) en tussen de twee is er een curve, die resulteert uit aardse vooruitgang. Dus in feite zou het nogal interessant zijn... mits het niets anders gedaan hoeft te worden!

Maar het is helder zichtbaar: bijvoorbeeld een woord of een zin of een gebaar of een gedachte of een impuls, die zijn vibratiepunt speciaal ergens heeft [in het verleden], en dan de hele lijn van gevolgen (*zelfde gebaar van traject*), zijn hele curve van gevolgen. Het geheel, gezien in een blik

(Moeder beeldt een scherm uit, waarop een beeld plotseling bevroren is). De curve: een dergelijk ding gaat... brrt! daar. Maar de uitkomst (die een spectaculaire en hoog klinkende waarde zou geven, die een aanzienlijk effect produceert) is me nooit gegeven. Nee, wat een reputatie zou maken van grote profeet, is me nooit gegeven (dat is niet waar ik naar op zoek ben, maar het is nooit gegeven). Eenvoudig (zelfde gebaar van traject), een dergelijk iets zal deze weg gaan, brrt! En dan zal al dit gaan gebeuren, hier, hier (Moeder markeert verscheidene punten langs het traject); maar wat betreft de uitkomst --- stilte.

Maar hoe dan ook, je kan dat alleen opschrijven, wanneer geen enkel werk te doen hebt! En in feite is het nooit van enig nut geweest. Den je dat profeten mensen geholpen hebben?... Ik denk het niet. Wat moet gebeuren, is altijd gebeurd, en profeten, die het voorzagen, hebben het niet gestopt om te gebeuren.

April 10, 1965

Er is mij een vraag gesteld (*Moeder zoekt naar een notitie*):

Hoe kan ik van de Heer houden? Ik heb Hem nooit gezien en Hij spreekt nooit met me.

Dit is mijn antwoord:

Het is niet, wat men ziet of hoort, waar men van houdt, het is liefde, waar men van houdt door de vormen en geluiden, en van alle liefde is de meest perfecte liefde, de meest liefhebbende liefde de Heer's liefde.

Toen ik het schreef, was het een buitengewoon intense ervaring: men kan van niets anders houden dan van liefde en van die liefde houdt men achter alle dingen --- men houdt van liefde.

Liefde houdt overal van zichzelf.

En vorm en geluid zijn excuses.

(stilte)

Vond je het moeilijk te begrijpen?

!?

Nee, omdat ik het aan N. gaf om te lezen --- hij *knipperde alleen*; ik gaf het aan U. om te lezen --- hij *knipperde alleen*.... Dus *knipper jij*... ook?

Nee! Ik vind het...

Oh, goed! Dan is het goed! Als tenminste een persoon het begrijpt, dat is genoeg.

Dat is de waarheid, het IS liefde.... Anderen zullen het begrijpen.

Het is zo. Het is een soort kinderlijke eenvoud: "... en de meest perfecte liefde, de meest liefhebbende liefde is de Heer's liefde."

April 17, 1965

U zei, dat er een stap voorwaarts geweest is. Is er iets nieuws?

Ik had altijd gezegd, dat er twee punten waren, waarvan de toekomst niet aan me geopenbaard was. Ten eerste, wat de eerste vorm van supramentaal leven op aarde exact is, dat wil zeggen, het stadium, dat op de mens zal volgen, zoals hij is --- net zoals er een stadium was, dat volgend op het dier (en dat in feite verdween), wat is het stadium, dat op de mens zal volgen, en waarschijnlijk bestemd zal zijn om ook te verdwijnen? Dan het andere punt, dat persoonlijker was: zou de transformatie van dit lichaam ver genoeg gaan om een oneindige prolongatie toe te staan, of zou het werk aan de cellen op de een of andere manier gedeeltelijk verspild zijn?

Ik kan niet zeggen, dat ik antwoorden heb, maar in beide richtingen is er enige opening geweest, als het ware. Het gevoel, dat ik voor een muur stond en het open ging, en mij toegestaan wordt om verder te gaan. Wel, de conclusies zijn er nog niet, maar in beide richtingen hebben we een stap voorwaarts gedaan, omdat het open is --- er is niet langer een muur, het is open.

Speciaal dat gevoel van vastzitten is weggegaan.

De eerste ontdekkingen zijn niet waard om verteld te worden, omdat zij niet precies of concreet of definitief genoeg zijn. Er is alleen dit besef van opluchting: in plaats van voor iets staan, dat je weg blokkeert, phew! Je kan ademen en doorlopen.

De consequenties zullen voor later zijn.

(lange stilte)

De transitie tussen de twee lijkt alleen mogelijk te zijn door de binnenkomst --- de bewuste en gewilde binnenkomst --- van een gesupramentaliseerd bewustzijn in een lichaam, dat we een “verbeterd fysiek lichaam” zouden kunnen noemen, met andere woorden, het menselijke fysieke lichaam, zoals het nu is, maar verbeterd: De verbetering die bijvoorbeeld geproduceerd wordt door een WARE fysieke training, niet op de huidige overdreven manier, maar is zijn ware betekenis. Het is iets, dat ik aardig helder gezien heb: in een evolutie (fysieke training ontwikkelt zich heden ten dage erg snel, het zelfs nog geen halve eeuw geleden, sinds het begon), in een evolutie zal die fysieke training een verbetering brengen, dat is, een soepelheid, een balans, een doorzettingsvermogen, en een harmonie; dit zijn de vier kwaliteiten --- soepelheid (plasticiteit), balans tussen de verscheidene delen van het wezen, doorzettingsvermogen, en harmonie van het lichaam --- dat zal het een soepeler instrument maken voor het gesupramentaliseerde bewustzijn.

Dus de transitie: een bewust en gewild gebruik door een gesupramentaliseerd bewustzijn van een lichaam, dat op die manier voorbereid is. Dit lichaam moet naar de top van haar ontwikkeling gebracht worden en van het gebruik van de cellen om te... ja, bewust verzadigd te worden met de allerhoogste krachten (wat hier gedaan wordt [in Moeder] op het moment), en dit tot het uiterste van haar capaciteiten. En wanneer het bewustzijn, dat dat lichaam bewoont, dat dat lichaam bezielt, de vereiste kwaliteiten heeft in voldoende hoeveelheid, dan zou het normaal in staat moeten zijn om dat lichaam tot het uiterste te gebruiken van haar capaciteit van transformatie, met het resultaat, dat de verspilling, die veroorzaakt wordt door de dood van ontbindende cellen gereduceerd zou moeten worden tot een minimum --- in welke mate?... Dat behoort precies nog tot het onbekende.

Dat zou corresponderen met wat Sri Aurobindo de gewilde prolongatie van het leven noemde, gedurende een oneindige lengte van de tijd.

Maar zoals dingen heden zijn, zou het lijken, dat er een overgankelijke periode is, waarin het bewustzijn moet schakelen van dit lichaam naar een ander, beter voorbereid lichaam --- uiterlijk beter voorbereid, fysiek (niet inwendig); “uitwendig,” ik bedoel, zekere vaardigheden verworven hebben door de huidige ontwikkeling, die het lichaam niet heeft, van de vier kwaliteiten --- die het niet heeft in voldoende mate en volledigheid. Dat wil zeggen, deze vier kwaliteiten moeten in perfecte overeenstemming zijn en in voldoende mate om in staat te zijn om het werk van transformatie te dragen.

Ik weet niet, of ik mijzelf begrepen kan maken....

Ja, maar u praat over “overgaan” naar een nieuw lichaam?

In dat geval zou men kunnen overgaan naar een nieuw lichaam. Maar een overgaan (vanuit occult gezichtspunt is dat een bekend iets), niet een overgaan naar een lichaam om geboren te worden, maar naar een al gevormd lichaam. Het zou plaats vinden door een soort identificatie van de psychische persoonlijkheid van het lichaam om veranderd te worden met het andere ontvangende lichaam --- maar dat, de versmelting van psychische persoonlijkheden, is mogelijk, (*lachend*), ik ken de procedure! Maar het heeft de vernietiging van het ego nodig --- ja, de vernietiging van het ego is zeker nodig; maar wanneer de vernietiging van het ego is voldoende in de gesupramentaliseerde individualiteit (kan ik het woord individualiteit gebruiken? Ik weet het niet... het is noch "persoonlijkheid," noch "individualiteit"), wanneer in het gesupramentaliseerde wezen de vernietiging van het ego gedaan is, gecompleteerd, heeft dat wezen het vermogen om de aanwezigheid van het ego in het andere wezen volledig te neutraliseren. En dan zou door die neutralisatie het inkrimpen, dat altijd komt uit reïncarnatie, gecanceld te worden --- dat is het verschrikkelijke, zie je, de tijd, die verloren wordt in het inkrimpen in een nieuw wezen! Terwijl door die bewuste passage --- gewild en bewust --- van een lichaam naar de andere, het wezen, wiens ego niet langer bestaat, heeft bijna een totaal vermogen om het andere ego te vernietigen.

Dat hele occulte mechanisme moet ontwikkeld worden, maar voor het bewustzijn is het bijna rationeel.

Dat zou de procedure zijn.

De condities voor de bijna oneindige prolongatie van het leven van het lichaam zijn bekend, of bijna bekend (zij zijn meer dan aan gevoeld --- zij zijn bekend), en zij worden geleerd door het werk, dat gedaan moet worden om de EXTREME FRAGILITEIT tegen te gaan van de fysieke balans van het lichaam, dat de transformatie ondergaat. Het is iedere minuut een studie, als het ware, bijna iedere seconde. Dit is het extreem moeilijke deel. Het is moeilijk door alle redenen, die ik al uitgelegd heb, door de binnendringing van krachten, die in een staat van onbalans zijn en moeten, terwijl zij meekomen, teruggebracht worden naar een nieuwe staat van balans.¹⁶ Daar vind je het teken van het onbekende.

Voilà. Het is er.

Maar het is niet meer geblokkeerd. Het pad is open, men kan het zien --- men kan het zien.

Het zal komen.

Maar de transitie, die werkelijk moeilijk waar te nemen is, is de transitie van de dierlijke schepping (die natuurlijk bestendig is) naar de supramentale formatie; die transitie heeft nog niet plaats gevonden. De

¹⁶ Dit is het hele probleem van de selectie van de evolutionaire steekproeven, die de Ashram vertegenwoordigden.

overgang van die schepping naar de supramentale schepping van een lichaam --- dat weten we niet. Het is de overgang van de ene naar de andere: hoe? Het is nog een ietwat moeilijker probleem dan de overgang van dier naar mens, begrijp je, omdat het proces van menselijke schepping verfijnd is, maar het is hetzelfde... Oh!

(De conversatie wordt afgebroken door de dokter's binnenkomst)

...Terwijl het hier een nieuwe vorm van schepping is.

April 21, 1965

Over de laatste conversatie, er kwam een citaat van Sri Aurobindo in me op.

Welk citaat?

U sprak over de eerste vorm van het supramentale leven.

Op de aarde.

Ja, in een "verbeterd fysiek lichaam." Ik vroeg me daarover af... speciaal wanneer u spreekt over "overgaan naar een nieuw lichaam."

Wat vroeg je je af?

Dit in het bijzonder: Het verschil tussen het huidige menselijke lichaam en de supramentale schepping is zo aanzienlijk, de substantie moet zo verschillend zijn...

Natuurlijk.

...dat ik me afvroeg, in welke mate zelfs een verbeterd fysieke lichaam van nut zou kunnen zijn? Omdat dingen zo verschillend kunnen zijn. Of het lichaam oud is en gebogen of jong en erg soepel, maakt werkelijk geen enkel verschil, omdat...

Dat is niet, wat ik bedoelde met "verbeterd." Of het lichaam jong is of oud, maakt geen enkel verschil, omdat de voordelen gebalanceerd worden door de nadelen. Ik heb ook naar het probleem gekeken --- het maakt geen enkel verschil.

Overgaan in een nieuw lichaam zou een noodzaak kunnen worden, dat is alles, maar het secundair.

Wat ik bedoelde met een "verbeterd fysiek lichaam," is dat soort meesterschap over het lichaam, dat heden ten dage verworven wordt door fysieke training. Ik heb laatst magazines gezien, die lieten zien, hoe het begon: de resultaten in het beging en heden ten daagse resultaten; en vanuit het standpunt van harmonie van vormen (ik praat niet over excessen --- er zijn overal excessen --- ik bedoel wat gedaan kan worden in de best mogelijke condities), vanuit het standpunt van harmonie van vormen, van sterkte en een zeker besef van schoonheid, van de ontwikkeling van zekere capaciteiten van doorzettingsvermogen en vaardigheid, van de precisie in de uitvoering, gecombineerd met sterkte, is het nogal opmerkelijk, wanneer je bedenkt, hoe recent fysieke training is. En het verspreidt zich heden ten dage erg snel, wat betekent, dat de proportie van de menselijke populatie, die er geïnteresseerd in is, en het beoefent, sneeuwbalt. Dus toen ik die foto's zag (wat mij betreft, zie ik speciaal door foto's), kwam het bij me op, dat door die kwaliteiten de cellen, de cellulaire aggregaten een plasticiteit verwerven, een ontvankelijkheid, een kracht, die de substantie soepeler maakt voor de doordringing van de supramentale krachten.

Laten we bijvoorbeeld het besef van vorm nemen (ik geef een voorbeeld onder veel anderen). De evolutie beweegt zich openlijk naar het verminderen van het verschil tussen tussen de vrouwelijke en mannelijke vormen: het ideaal, dat gecreëerd wordt, maakt vrouwelijke vormen mannelijker en geeft mannelijke vormen een zekere gratie en soepelheid, met het resultaat, dat zij in toenemende mate lijken op wat ik gezien heb helemaal boven, voorbij de wereld van de schepping, op de "drempel," als ik het zo kan noemen, van de wereld van de vorm. In het begin van de eeuw had ik het gezien, zonder zelfs Sri Aurobindo's bestaan te kennen en zonder ooit het woord "supramentaal" gehoord te hebben, of het idee ervan of wat dan ook, ik had daar, helemaal boven, op de drempel van het Vormloze, op de extreme grens, een ideale vorm gezien, die op de menselijke vorm leek, die een geïdealiseerde menselijke vorm was: noch man, noch vrouw. Een lumineuze vorm, een vorm van gouden licht. Toen ik las, wat Sri Aurobindo schreef, zei ik, "Maar wat ik zag, was de supramentale vorm!" Zonder het flauwste idee te hebben, dat het zou kunnen bestaan. Wel, de ideale vorm, waar we nu naartoe gaan, komt overeen met wat ik zag. Daarom zei ik: sinds er een evolutionaire concentratie op dit punt is, op de fysieke, lichamelijke vorm, moet het betekenen, dat de Natuur iets voorbereidt voor die Neerdaling en die belichaming --- het lijkt me logisch. Dat bedoelde ik met een verbeterde fysieke vorm.

Het andere punt is nogal secundair, het is incidenteel, het is in de lijn van de evolutie. Ik zeg alleen, dat het een methode is, die gebruikt KAN worden, en het is in het verleden gebruikt.

Overgaan naar een nieuw lichaam?

Overgaan naar een nieuw lichaam. De methode zou weer gebruikt kunnen worden, WANNEER GEVOELD WORDT, DAT HET NOODZAKELIJK IS. Het was niet het centrale idee, het was volmaakt incidenteel --- het zou kunnen gebeuren. En alles wat ik zei, was, dat het bewustzijn van deze cellen het besef van ego verloren hebben (ik denk, dat zij het verloren hebben, ofschoon dit lichaam gevormd was zonder het besef van ego --- in ieder geval was het noodzakelijk in een gegeven tijd, het is het niet langer), omdat het het besef van ego verloren heeft, heeft het geen moeilijkheid om in een ander lichaam te manifesteren. En dit is een perfect praktische en materiële ervaring, ik bedoel, dat ik veelvuldige ervaring gehad heb van dit bewustzijn om dat lichaam, dit lichaam, dat andere lichaam te gebruiken... voor zekere dingen; natuurlijk was het momentaan, niet op een permanente manier, maar door de wil en het duurde in ieder geval lang genoeg om me het concreet te laten ervaren.

Maar dit is een persoonlijke zaak, het heeft niets te maken met het publiek of de collectiviteit, terwijl het andere punt interessant is: ik heb een gevoel, dat het de Natuur's samenwerking is, die de mensheid in die richting stuurt om een materie voor te bereiden om ontvankelijker te zijn voor het ideaal, dat zich wil manifesteren.

Toen ik weer dacht over de laatste conversatie, leek het me, dat de opening tussen de twee scheppingen, de dierlijke en de supramentale, zo enorm is, dat het niet veel verschil uitmaakt, of het lichaam soepeler is, enzovoort.

De opening is niet zo enorm. De opening is enorm in de MODUS VAN DE SCHEPPING, daar is er een enorme opening. Daar is het moeilijk om te bevatten, hoe we zullen overschakelen van de ene naar de andere en hoe er intermediairen kunnen zijn.

Exact, ik herinnerde me plotseling in deze verbinding een citaat van Sri Aurobindo, die me interessant leek. Het is in de "Human Cycle," aan het eind van "The Human Cycle." Hier is, wat hij zegt, "Het zou goed kunnen zijn, dat wanneer het [de supramentale inspanning] eenmaal begonnen is, het niet snel vooruit zou kunnen gaan, zelfs naar zijn eerste beslissende stadium; het zou kunnen zijn, dat het lange eeuwen van inspanning nodig zal hebben om tot een soort permanente geboorte te komen. Maar dat is niet helemaal onvermijdelijk, want het principe van dergelijke veranderingen in de Natuur lijkt een lange obscure voorbereiding te zijn, gevolgd door een snelle verzameling en neerslag van de elementen in een nieuwe geboorte, een snelle conversie, een transformatie, die zich in dat lumineuze moment uitbeeldt als een wonder,"¹⁷

¹⁷ *The Human Cycle*, Cent. Ed. XV.252.

Dit is erg interessant.... Ja (*lachend*), hij zei dit enige dagen geleden tegen me!

Het is waar.

In feite zou er, wanneer er een lichaam precies gevormd is, door een ideale en toenemende ontwikkeling, een lichaam met voldoende substantie en capaciteiten, voldoende potentieel, er goed een snelle Neerdaling kunnen zijn van een supramentale vorm, net zoals er een was van een menselijke vorm. Omdat ik weet, dat (ik weet het, omdat ik het beleefd heb), ik weet dat toen de transitie --- een erg obscure transitie --- van dier naar mens (waarvan zij redelijk overtuigende bewijzen gevonden hebben) voldoende was, toen het resultaat plastisch genoeg was, er een Neerdaling was --- er was een mentale neerdaling van de menselijke schepping. En zij waren wezens (er was een dubbele neerdaling; het was in feite bijzonder was, omdat het een dubbele was, mannelijk en vrouwelijk: het was niet de neerdaling van een enkele wezen, het was de neerdaling van twee wezens), zij waren wezens, die in de Natuur een dierlijk leven leefden, maar met een mentaal bewustzijn; maar er was geen conflict met de algemene harmonie. Alle herinneringen zijn absoluut helder van een spontaan, perfect natuurlijk dierlijk leven in de Natuur. Een wonderbaarlijk mooie Natuur, die vreemd genoeg overeenkomt met de natuur in Ceylon en tropische landen: water, bomen, vruchten, bloemen.... En een leven in harmonie met dieren: er was geen besef van angst of verschil. Het was erg een lumineus, erg harmonieus, en erg NATUURLIJK leven in de Natuur.

En vreemd genoeg zou het verhaal van het Paradijs een mentale vervorming lijken te zijn van wat werkelijk gebeurde. Natuurlijk werd het ridicuul en ook met een tendens... het geeft je het gevoel, dat een vijandige wil of een Asurisch wezen dat probeerde te gebruiken om het een basis te maken voor een religie en de mens onder zijn duim te houden. Maar dat is een andere zaak.

Maar dat spontane, natuurlijke, harmonieuze leven --- erg harmonieus, extreem mooi en lumineus en gemakkelijk!... Een harmonieus ritme in de Natuur. Een lumineuze dierlijkheid in feite.

Zo begonnen we, en het begon op die manier, omdat er een neerdaling was van een hoger mentaal menselijk bewustzijn in de vorm, die bestond. Het fenomeen zou weer op dezelfde manier kunnen gebeuren met het verschil, dat het bewuster kan zijn en gewild --- er zou de tussenkomst kunnen zijn van een bewuste wil. Het zou, of het zou kunnen gebeuren door een occult proces --- wel, ik weet het niet, er zijn allerlei soorten mogelijkheden, waarveen een de bewuste doorgang zou kunnen zijn van een wezen, die het oude menselijke bewustzijn gebruikt heeft voor zijn ontwikkeling en zijn yoga, en die vorm zou verlaten als het eenmaal onnodig werd om een vorm binnen te gaan, die in staat is om zich aan een nieuwe groei aan te passen.

Hier ontmoetten de twee mogelijkheden elkaar.

Maar voorlopig is daar geen kwestie van, omdat, ofschoon de ontwikkeling van de fysieke training extreem snel is, het nog helder is, dat het honderden jaren zou kunnen duren.

Er is een citaat van Sri Aurobindo, waarin hij zegt, dat het eerste punt, dat verworven moet worden, de prolongatie van het leven door de wil is --- het is niet direct onsterfelijkheid: het is de prolongatie van het leven door de wil. Hij schreef het in de artikels over *The Supramental Manifestation*.

April 23, 1965

Iedere nacht breng ik nu bijna zonder uitzondering een deel van de nacht door in iemand anders, die mij lijkt te zijn --- het is "mij," maar de omstandigheden zijn volledig verschillend, de relaties zijn volledig verschillend. En gisteravond, ik weet het niet hoe (oh, het is een lang verhaal), zag ik mijzelf: ik droeg een sari en mijn haar was los, en het was wit! Het was wit men enige zwarte strepen, die zwart gebleven waren; en plotseling zag ik mijn gezicht in een spiegel, en zo wist ik, dat het iemand anders was.

En het lijkt een heel dagelijkse bezigheid te zijn, een erg reguliere bezigheid, met de mensen, die totaal verschillend zijn van elkaar, totaal verschillend, maar allen in contact met Sri Aurobindo's denken of Sri Aurobindo's Werk. Sommigen ken ik erg goed, met mensen om hen heen, die ik erg goed ken; sommige anderen ken ik niet zo erg goed.

De voorgaande nacht was het moeilijk, omdat ik ("ik" --- wie was ik? Ik weet het niet) lastiggevalen werd en aangevalen door iemand, die me niet alleen wilde laten en die ik volledig weerzinwekkend vond, die voor mij een belichaming was van valsheid en hypocrisie. Het was een symbolisch wezen (het was helemaal symbolisch) en hij vertegenwoordigde iets, bijna als een van de menselijke ondeugden, iets symbolisch en erg wijd verspreid, en wat was het een ergernis, oh!... Ik riep alles aan om er vanaf te komen. Maar ik heb niet uitgevonden, wie het was --- het was "mij," maar uitwendig weet ik het niet.

Maar vannacht, zoals het gebeurde, in de loop van alle omstandigheden, was ik met iemand, die ik erg goed kende (niet materieel) en ik had wit haar, en die persoon vertelde me, "Oh, het is goed, ga zo door...." Toen zag ik mijn gezicht.... Ik had een bleek gezicht, maar niet wit, en wit haar, dat op de nek viel, erg wit (het witte van zwart haar), met een paar zwarte lokken erin --- wit haar. En ik zei, "Maar nee! Wanneer men wit haar heeft..." (ik weet niet, welke taal ik sprak, omdat men geen geluid

hoort, men begrijpt het inwendig)... “wit haar als dit is niet mooi.” Dus (*lachend*), toen ik terugkwam naar mijn gewone staat, dacht ik, “Oh, maar wat had ik een vreemd gezicht!”

Het is een beetje vermoeiend. Iedere keer is er een nieuwe moeilijkheid om te boven te komen, een probleem om opgelost te worden, iets om in orde gemaakt te worden....

April 28, 1965

Moeder ziet er geabsorbeerd uit:

...Uiteindelijk weet men, totdat men het vermogen heeft om alles te doen, niets.

Dit is deze laatste enkele dagen in toenemende mate helder mijn ervaring geweest.

Zolang als je het vermogen niet hebt om alles te doen, dat is, zolang als je het allerhoogste Vermogen niet hebt, weet je niets. En het allerhoogste Vermogen is... Laat me mijzelf helderder maken (*Moeder glimlacht*). Iemand sterft aan kanker in Amerika. Ik zei tegen die iemand, dat wat zou gebeuren, het beste zou zijn voor zijn ziel; ik zei het in de tijd, toen de zogenaamde menselijke kennis zich nog voorstelde, dat het hem zou kunnen genezen. Hij had zijn spraak verloren, maar niet zijn bewustzijn --- noch het gehoor, noch het bewustzijn (het is een kanker van het brein). De dokter (meest eminent, natuurlijk, de beste, die je kan vinden) zegt, dat hij alleen doorleeft door loutere wilskracht. --- en HIJ wil niet leven! (Toch leeft hij door, het leeft gaat door.) Hij wil niet leven, hij wil sterven. Maar natuurlijk kan hij het niet zeggen, hij kan niet meer spreken. En de dokter zegt van zijn kant in zijn onwetendheid, verbijsterd door het fenomeen, dat hij door zijn wil doorleeft.

Ik ontving al dit nieuws deze morgen; gedurende verscheidene uren heb ik geleefd door de bewustzijnsvormen met dit probleem: het feit, dat hij nog leeft. En er is altijd (voor bewustzijnsvormen als die) de “Dood” met een groot vraagteken --- wat is het precies? Wat gebeurt exact [wanneer men sterft]? Wat is de verandering in het bewustzijn? Is er een verandering in het bewustzijn? Wat gebeurt er?... Omdat mijn werk (de belofte, die ik gaf) bestaat, voordat hij zijn lichaam verlaat, uit hem bewust maken van de eeuwige Waarheid. Dus werd ik gedurende tenminste drie uur deze morgen geconfronteerd met dit probleem (daarom was ik volledig

teruggetrokken, toen ik kwam), en ik zei tegen mijzelf, "Maar... totdat men de meester over leven en dood is, weet men niets!"

Daarom was ik een beetje geabsorbeerd.

(*stilte*)

Gedurende zo vele, zo vele jaren had ik allerlei soorten ervaringen gehad. Gedurende ongeveer zestig jaar heb ik constant gezorgd voor mensen, waarvan gezegd werd, dat zij "stierven" --- constant. Wel, er zijn bijna zoveel gevallen als er mensen zijn --- er zijn categorieën, maar de gevallen zijn ontelbaar (en ik refereer niet naar externe gevallen, tot de materiële gebeurtenis: ik refereer naar de innerlijke gevallen). Dat wil zeggen, dat ik bijna constant in contact gebracht werd met het fenomeen, en toch blijft het een probleem.... Tenminste tweemaal in dit bestaan ben ik gegaan door wat mensen "dood" noemen --- en beide keren was de ervaring verschillend. De ervaring was verschillend, toch was het klaarblijkelijke feit hetzelfde.

En wanneer ik er op een zekere manier naar kijk (verklaringen zijn natuurlijk betekenisloos), wanneer ik ernaar kijk op een zekere manier, bedoel ik om de ware sleutel te hebben... heeft men het alleen met het Vermogen. Wel, dat vermogen... (*Moeder schudt haar hoofd*)

Het is moeilijk te verklaren, wanneer ik mijzelf begrepen wil maken. Mensen vertelden me, bijvoorbeeld, veel keer (veel keer, erg vaak), dat zij om de een of andere reden wilden sterven; en door een zeker iets te doen, gebeurde het. Het "iets" was niet altijd hetzelfde, maar het resultaat was in verschijning altijd hetzelfde: de persoon verliet zijn of haar lichaam. Ik had zelfs, tenminste twee keer, erg duidelijk en precies, mensen, die verondersteld werden "dood" te zijn, dichtbij me, die hun lichaam op die manier verlaten hadden, en zij wisten er niets van! Daarom maakte het voor dat deel van het wezen geen verschil.¹⁸ En het is ook gebeurd, dat ik iemand heb laten "verrijzen," zoals het genoemd wordt, iemand, die dood verklaard was. Dit is om je te vertellen, dat al de verscheidene mogelijkheden (niet alle, maar veel), dat alles aan me getoond is.

Natuurlijk is het altijd een beweging van het bewustzijn [die de dood brengt] en een zekere beweging van de wil, maar...

Wat ik me vandaag afvroeg (niet "afvroeg" --- woorden zijn altijd verkeerd --- omdat het niet mentaal is, ik vroeg het me niet mentaal af), maar plotseling kwam het zo voor me (*gebaar, dat een groot bioscoopscherm aangeeft*): zou, wat "dood" genoemd wordt toevallig een veelvoudigheid van verschillende dingen kunnen zijn?... We zeggen "leven," "dood," en we zetten die dood tegenover het leven --- zou het bij toeval

¹⁸ Zie *Agenda III*, Juli 4, 1962.

kunnen zijn, dat wat mensen “dood” noemen, een veelvoud van verschillende dingen kunnen zijn, van verschillende mogelijkheden?

(*stilte*)

Wat is het?

Menselijke wetenschap antwoordt: er is een analoog fenomeen in alle gevallen --- decompositie. Maar dat...

Wij zijn in een constante staat van decompositie --- alles, al het leven is constant in een staat van decompositie en transformatie; al het voedsel, dat we absorberen, is in een constante staat van decompositie. Dus...

Het zou eenvoudig de onvolledigheid kunnen zijn, ik bedoel de beperking van onze visie, onze perceptie: we zien de details teveel, in plaats van het geheel te zien. Weet je, ik had een plotseling gevoel met de spanning van de concentratie: Wat is de fysieke perceptie van de totaliteit van de fysieke wereld? Wat is het bewustzijn van de totaliteit van de fysieke wereld? Is voor dat bewustzijn, is niet alles, dat we dood en leven noemen, een fenomeen, dat analoog is aan het fenomeen van decompositie, assimilatie, transformatie, dat plaatsvindt in ieder levend wezen?

Het is genoeg om je volledig verdwaasd achter te laten!

De cellulaire transformatie, de progressieve cellulaire transformatie, is op de schaal van het menselijke wezen (van het menselijke wezen, van het dier, enz.), wat we “dood” noemen.

We zullen er weer over spreken.

April 30, 1965

Ik bracht een deel van de nacht door in je kamers --- wist je het niet?... Hoe heb je geslapen?... Zoals gewoonlijk.

Ik weet het niet.

Hoe kan ik het uitleggen?... (*Glimlachend*) Het was als een ronde van inspectie van de “spirituele sanitaire” condities van de verschillende accommodaties (1). Ik zet het zo neer, maar het was heel curieus; het was als een kracht, ja, of een soort bewustzijn, dat kwam om de verschillende panden te inspecteren vanuit het standpunt van spirituele gezondheid ---

het was nogal curieus, interessant. Ik was begonnen met een bezoek aan mijn eigen kamers hier; toen vroeg ik om de verklaring van het principe, wanneer ik het zo mag zeggen, waarop die inspectie gebaseerd was, en toen de verklaring gegeven was, zei ik, "Wel, laten we dan naar Satprem's huis gaan kijken." En ik had zelfs een soort gevoel, dat je het niet wist (let wel, in feite wist ik er niets over, het is alleen, wat ik vannacht zag), dat het muggennet, dat je op jouw plaats gezet hebt, van mij is, degene, die er eerder was.

Ja.

Oh, je wist het.

En toen zei die kracht (het was een kracht, het was een wezen, het was een actie, het was... --- geen menselijk wezen), toen ik erover sprak om naar je huis te gaan, "Oh, maar hij is in een uitzonderlijke conditie!" "Ah, waarom?" Ik vroeg, "Oh, hij heeft dat net, en al de lucht, die naar binnen komt --- de subtiele lucht --- wordt geïmpregneerd met je atmosfeer, zoals het binnenkomt." (*Moeder lacht*) Ik zei, "Goed."

Het was vroeg deze morgen tussen twee en drie, je sliep.

Mei

Mei 5, 1965

U ziet er bleek uit.

Ik voel me niet erg goed.

(stilte)

Ik voel, alsof ik niet hier ben, en dit is gaande geweest sinds...

Mijn lichaam is ver van me.

De laatste keer, in de middag van de dag, dat je kwam, de 30ste, was ik in een nogal slechte conditie [Moeder had "hart" problemen]. En sinds toen heb ik gevoeld, alsof... Ik nogal ver ben van mijn lichaam.... Ik ben in een erg, erg verflauwd bewustzijn (*wijd gespreid gebaar*), erg verdund.

(Moeder gaat in meditatie)

Ik heb het gevoel, dat alleen een ding bestaat: contact maken --- de goddelijke Vibratie in contact brengen met de Materie. En dit is het enige, dat WERKELIJK is. Dingen lijken de laatste enkele dagen opgehelderd te zijn, sinds de 30ste; en deze morgen, toen ik opstond, was het zo sterk, dat het werkelijk het enige was, dat bestond. Tot een dergelijk punt, dat er een spontane perceptie was, dat in welke gedachte ook dit zich kleepte, of welke organisatie ook van het leven, het totaal onbelangrijk is --- alleen, wanneer mensen belang hechten aan dat, maar vanuit het standpunt van het Werk, maakt dit wat uit: in deze toestand zijn, waarin ik ben (wat een erg bijzondere staat is), waarin de vibratie van de Materie in contact gebracht wordt, verenigd --- verenigd --- met de goddelijke Vibratie.

De hele rest... onwerkelijk.¹⁹

(lange stilte)

Ik voel, alsof de circulatie niet werkt, ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen.

(Moeder gaat in concentratie)

Het is, zoals dit (*uitgestrekt, uitbreidend gebaar*), on-be-weeg-lijk.... Maar met een grote intensiteit van vibratie --- de vibratie, die niet beweegt.²⁰

¹⁹ De rest van deconversatie wordt afgewisseld met lange, verdwijnende meditatie, zoals grote uitgestrektheden van Alaska in desneeuw.

²⁰ De vibratie, die niet beweegt, is desupramentale Vibratie.

Heb je enig nieuws van je moeder? Ik vraag het je, omdat ik gisteren in contact was met haar en met je broer....

(lange meditatie)

Het kan zo oneindig doorgaan.

Dus wat gaan we doen? Wanneer het doorgaat, zal het een lange tijd duren, voordat we ons werk beëindigd hebben!

We hebben tijd.

Dat hebben we inderdaad --- wanneer men denkt, dat men tijd heeft, duurt het jaren! Hoe dan ook, ik doe het niet opzettelijk, het is een druk op me, en er is niets, dat gedaan kan worden.

Maar zijn dingen beter voor je?

Ja, Moeder.

(stilte)

Er is een groeiend besef van een Vermogen, dat grenzeloos begint te zijn. Maar die toestand is in feite verbonden met die moeilijkheden [hart of bloedsomloop problemen]. En, weet je, ik maak hoe dan ook, geen beslissingen, ik doe niets [om die toestand te bereiken]: ik ben zo *(onbeweeglijk gebaar, palmen open naar de Hoogten)*, in "iets," dat voelt alsof het eeuwig zo zou kunnen zijn. Maar vanbinnen neem ik golven waar, bewegingen (en soms concentraties, wanneer het te maken heeft met wereldgebeurtenissen), die een verbazingwekkend vermogen hebben.

We moeten stil blijven en, wel, we zullen zien, wat hoe dan ook zal gebeuren.

Maar wat jou betreft, je moet fysiek steeds sterker worden.

Ik ben okay.

Dat is erg, erg belangrijk, omdat we samen veel werk te doen hebben, ik weet dat.

Mei 8, 1965

(Iedere keer, dat Moeder Satprem ontvangt, vertaalt ze een zin uit "Savitri," die voor haar gekopieerd is in grote karakters. De zin van vandaag is uit het debat tussen de Dood en Savitri's hart:)

En verlies nooit de spirituele aanraking.

(Moeder herhaalt)

En verlies ooit de spirituele aanraking²¹
Sans jamais perdre le blanc contact de l'Esprit

(stilte)

Gisteren las ik met H. Savitri's serie ervaringen, waar zij begint met zelf-vernietiging: *Vernietig jezelf, zodat alleen God bestaat* (ik herinner het niet langer, maar dat is het idee).²² Het begint met zelfvernietiging, dan heeft zij de ervaring van het Al ZIJN, dat is van het Allerhoogste zijn (het Allerhoogste in zichzelf) en de volledige Manifestatie en alle dingen. Er zijn drie passages. Het is absoluut... een absoluut prachtige beschrijving. Het is buitengewoon mooi.²³

Het is een hoofdstuk, dat geen titel heeft.

(Moeder zoekt vergeefs naar de passage in "Savitri")

Eerst ontmoet zij haar ziel: een huis van vlammen. Zij gaat haar huis van vlammen binnen en verenigt met de Ziel ["Het Vinden van de Ziel," VII. V]. Het is daarna. Daarna is er Nirvana ["Nirvana en de Ontdekking van het Al-Ontkennende Absolute," VII.VI]. Zij gaat in Nirvana --- en wordt alleen een paarse lijn in Nietsheid.²⁴ Dan vindt zij zichzelf terug in haar lichaam --- daar begint het. Een hoofdstuk zonder een titel [VII.VII].

Ik zal het een andere keer vinden.

(Moeder legt het boek opzij)

²¹ Het kan de zee van Al-Heerlijkheid opdrinken
En nooit de witte spirituele aanraking verliezen (X.III.655)

²² Vernietig jezelf, opdat alleen God zou kunnen zijn (VII.VI.538)

²³ De wereld van onwerkelijkheid hield op te zijn...
Zij was een enkele wezen, toch alle dingen
De wereld was haar geest's wijde omgeving (VII.VII.554-556)

²⁴ Onuitsprekelijk uitgewist, niemand en nul,
Een verdwijnende overblijfsel als een violet spoor,
Een zwak verslag van hoofdzakelijk een nu voorbij zelf,
Was zij een punt in het onkenbare. (VII.VI.549)

Het is een revolutie in de atmosfeer geweest, daarom vertel ik je erover. Omdat alle beschreven ervaringen [in *Savitri*] precies de ervaringen zijn, die ik heb. Dus toen plotseling in het lichaam... Ik was daar in de muziekkamer, en H. las me voor; toen, toen zij klaar was met lezen, zat het lichaam plotseling rechtop in een aspiratie van een zodanige intensiteit! Het was een verschrikkelijke angst, weet je, "Zie je, de hele ervaring is hier [in de Moeder], volledig, totaal, perfect, en omdat dit [het lichaam] te lang geleefd heeft, heeft het niet langer het vermogen van expressie." En het zei, "Maar waarom, Heer? Waarom, waarom neemt U het vermogen van expressie van me weg, omdat dit te lang geleefd heeft?" Het was een soort revolutie in het lichaam's bewustzijn.

Dingen zijn sindsdien veel beter geweest, veel beter. Er is een beslissende verandering geweest.

Zie je, het was de exacte beschrijving van de lichaam's huidige toestand, toch voelt het constant fragiel, in een precaire balans. En toen zei het met al haar aspiratie, "Maar WAAROM? Waarom?... Zie de ervaring is er helemaal --- waarom wordt het niet uitgedrukt?"

Zoals altijd (*lachend*) had ik het gevoel, dat de Heer lachte en tegen me zei, "Maar omdat het je wil is, zal het zo zijn!" Wat eenvoudig betekent: jij was het, die KOOS om zo te zijn.

En het is volmaakt waar. Al onze onvermogens, al onze beperkingen, al onze onmogelijkheden, het is deze idiote Materie, die hen allen koos --- niet met intelligentie, maar met een soort gevoel, dat "dingen zo moeten zijn," dat zij "natuurlijk" zo zijn. Een aanhankelijkheid --- een idiote aanhankelijkheid --- op de modus van de lagere natuur.

Toen was er een gelach, tranen, een hele revolutie, en naderhand was alles goed.

Maar niemand op aarde zal in staat zijn om me te overtuigen, dat het niet is, omdat deze materiële natuur kiest om op die manier te zijn, dat het op die manier is.

En de Heer kijkt verder, glimlacht, wacht... (*lachend*) dat het lichaam genezen wordt van haar idiotie.

Hij doet alles, wat nodig is, maar... we merken het niet op.

Het is de trigger van VERTROUWEN, dat er niet is, het beroemde vertrouwen, dat Sri Aurobindo altijd noemt.

Wanneer mensen me lange brieven schrijven (wat een brieven ontvang ik: mijn gezondheid gaat de verkeerde kant op, mijn relaties gaan verkeerd --- de hele tijd klachten), en ik zie erachter altijd dat Bewustzijn, lumineus, magnifiek, wonderbaarlijk --- met de zon gevuld, weet je --- exact,

alsof om te zeggen, "Wanneer zal je ook genezen worden van die manie!"
De manie van het tragische en het lagere.

Ergens in de rede begrijpt men het --- het is niet, dat de rede het niet begrijpt, maar de rede heeft geen vermogen om deze materie te laten gehoorzamen.

En iedere keer heb ik nu het gevoel van een keuze tussen victorie en nederlaag, zon en schaduw, harmonie en wanorde, de gemakkelijke oplossing... waarlijk, het comfortabele of plezierige en het onplezierige; en het gevoel, dat wanneer je niet tussenbeide komt met autoriteit, er een soort... oh, het is een combinatie van lafhartigheid en ruggengraatloosheid: het is iets, dat lusteloos is, weet je, slap.

Wanneer ik zo spreek, is het erg simpel en lijkt het erg eenvoudig, maar je hangt IEDERE MINUUT tussen drie mogelijkheden (over het algemeen drie) voor het lichaam: het flauwvallen of het acute lijden, de onverschillige, mechanische beweging, of het glorieuze Meesterschap. En ik praat over je ogen wassen, je mond spoelen, enige van die absoluut onverschillige kleine dingen doen (bij grote dingen gaat het altijd goed, omdat de natuur de gewoonte heeft om te denken, dat men zichzelf "op de juiste manier" moet dragen om op te stijgen naar de gelegenheid --- dat alles is ridicuul), maar in kleine dingen is het zo. Dus het hoofd draait en hup! En je kunt --- je kunt met extreme precisie --- de drie mogelijkheden zien, en wanneer je niet constant aandachtig bent (*gebaar van een gesloten vuist, van autoriteit en controle*), dan laat de natuur zich gaan met een dergelijke ruggengraatloosheid, weet je, absoluut weerzinwekkend.

Dit herhaalt zich honderden na honderden keren per dag... Dus als dit geen "sadhana" genoemd wordt, dat weet ik niet, wat sadhana is! Zie je, eten is sadhana, slapen is sadhana, wassen is sadhana, alles is sadhana. Wat het minste van alles sadhana is, is bijvoorbeeld iemand ontvangen, omdat het lichaam zich plotseling heel stil houdt --- het roept de Heer en zegt, "Wees nu hier," en dan is alles goed (omdat het zich stil houdt). De bezoeker komt, het lichaam glimlacht, alles is goed --- de Heer is er, dus gaat alles natuurlijk erg gladjes. Maar we gaan om met wat we "materiële" dingen noemen, de dingen van het dagelijkse leven, het is de hel, door die idioot.

's Anderdaags, nadat je wegging, kon ik niets eten! Ik kon niet eten, omdat het lichaam voelde, dat het zo verdund werd in de wereld (*uitbreidend gebaar*); dus het werd verdund (wat nogal goed is, de ervaring gaat goed vooruit), maar het had een gevoel, dat het niet kon eten --- waarom? Ik weet het niet. En het was onmogelijk. De dokter, die er altijd was gedurende mijn maaltijden, zei, "Wat is er?..." (Omdat de dag ervoor er een soort aanval geweest was, een soort boosaardigheid: ik begon over te geven; het gebeurt eens in de zes of zeven jaar met me; een zaak, die opnieuw gebeurt na lange intervallen; en het was serieus, maar het duurde niet lang). Maar 's anderdaags was het iets anders: het lichaam voelde, alsof het verdund was (herinner je, je zei, dat ik bleek was), en toen ik aan

eten toekwam, zei het lichaam (*op een klagende toon*), "Kijk, hoe ik ben, ik kan niet eten." Wanneer ik een beetje tijd had (*lachend*), had ik het een goede klap gegeven en het verteld om niet zoveel ophef te maken! Maar ik had geen tijd, het was tijd voor me om te gaan zitten en eten --- en ik kon niet eten. Dus ik had de hele tijd moeilijkheden, omdat deze kleine streken mijn leven natuurlijk moeilijk maken.

Maar wat voor mensen onbewust is, wat zij niet begrijpen of "ziekte" noemen, is voor mij zo helder als daglicht, en het is altijd een KEUZE, er is altijd iedere minuut een keuze (voor de materiële natuur), en wanneer de wil niet onwankelbaar is, wanneer je je niet vasthoudt aan de hogere Wil met desperate en onverbiddelijke gretigheid, dan laat je jezelf gaan; en dan wordt het lichaam stupide: het valt flauw, het heeft pijn.... Diezelfde dag, toen ik niet kon eten (na de lunch rust ik altijd gedurende enige tijd om... wel, dat zijn de uren, wanneer ik het lichaam in directe ontvangst van de Kracht breng --- het duurt niet erg lang, ik heb niet veel tijd), maar zo gauw als ik ga liggen op de chaise longue, zulke pijn! Huilende pijn, die greep op je krijgen... (*gebaar tot het middel*) op die plaatsen, die open zijn voor nadelige aanvallen. Ik lag, maar ik was toen volledig bewust en ik zei tegen mijzelf, "Oh, heel goed! Je wil een grote scene maken.... Okay, ik zal alles dragen en geen geluid maken --- en ik zal niet toegeven, en je gaat erg stil blijven." Toen begon ik mijn mantra stil te herhalen, alsof het lichaam geen enkele pijn had. En na een tijd ging de pijn weg. Het lichaam zag, dat het geen nut had, dus het ging weg.

En ik WEET, dat hetzelfde is voor alles, voor alle "ziekten" zonder exceptie. Ik zie, ik weet de "oorsprong" van ziekten, van de verscheidene kwalen, dat alles is nu kristalhelder is (het is een verhaal, dat uren en dagen nodig zou hebben om het te vertellen), en zo is het. Dus wanneer de wijzen op een meer of minder dogmatische of literaire manier zeggen, "Een kwaal gebeurt, omdat de natuur beslist heeft om wanorde te zijn," is het niet zo dwaas.

Het is... oh, een ruggenloosheid, die een van de dingen is, die hoogst tegengesteld is aan de goddelijke Glorie. De ruggenloosheid, die ziekte accepteert, weet je. En ik zeg tegen mijn lichaam, niet tegen iemand anders --- anderen zijn mijn zaak niet, het is hun werk, niet het mijne; ik bedoel, dat ik [in hen] alleen aanwezig ben als het goddelijke Bewustzijn, en dan is het erg gemakkelijk, een erg gemakkelijk werk; maar het werk hier, de sadhana hierbinnen...

Maar zieke mensen... wanneer ik hen vertel, "Wees oprecht," weet ik, wat ik bedoel: wanneer zij WERKELIJK het Goddelijke willen, moet dat alles stoppen. Dat is alles.

Ik heb het mijzelf weer laat gemaakt!

Weet je, wat *zelfmedelijden* genoemd wordt? (*Moeder strijkt over haar wang*) Arm klein ding, hoe lijdt je! Hoe moet men medelijden met je hebben!"

Wel, de materiële natuur is zo, het zegt, "Ik wil als U zijn, Heer; maar waarom laat U me dan in deze conditie?" -- een goede klap en marcheren!

Mei 11, 1965

Na "de" zin van "Savitri"

Vertaald te hebben:

Een per dag, dat zou 365 zijn en hoeveel zouden het zijn op de manier, waarop we gaan?

104 per jaar.

Het maakt niet uit, we leven in eeuwigheid.

Eerder vertaalde ik gewoonlijk iedere dag drie of vier zinnen; soms minder, soms meer, en het ging gewoonlijk erg snel. Maar nu, mon petit, (*lachend*) ik heb nergens tijd voor over! Het is traditioneel en overeengekomen, dat ik iets in de middag moet nemen om een pauze te krijgen tussen de morgen en de avond --- ik heb nooit de tijd! Diegenen, die verondersteld worden om weg te gaan om vier uur, gaan weg om kwart voor vijf.

U heeft een politiemacht nabij u nodig...

Ja.

...iemand met autoriteit, zonder medelijden, die zou zeggen, "De tijd is om, ga eruit!"

Ja, een politiemacht.

En boven alles zou ik niet gevraagd moeten worden, maar als zij komen en me vertellen, "Oh, zo en zo wil u zien, en zo en zo heeft een brief gestuurd... , "kan ik niet erg goed antwoorden, "Ah, nee! Nu rust ik"! Het is een beetje... Het is geen plezierig gevoel en de rust zou niet erg rustgevend zijn. Maar het heeft het punt bereikt (er zijn vier secretarissen, zoals je weet), waar een kerel zei, *Ik zal hem schieten* --- een van de vier secretarissen, omdat hij de brieven niet had doorgegeven. Dus je begrijpt (*lachend*), je politiemacht zou in gevaar zijn!

We kunnen alleen glimlachen, het is de beste remedie --- lachen en glimlachen. We moeten leren om steeds meer te lachen.

Mei 15, 1965

We zijn nog dik in een periode van strijd.

Er zijn momenten, wanneer alles verkeerd lijkt te gaan, serieus verkeerd, en dan gaat het volgende moment alles triomfantelijk goed, dan begint het weer verkeerd te gaan --- het is niet *standvastig*.

Bij tijden is er een soort harmonie in het functioneren zo perfect, dat het je stomverbaasd achterlaat, dan lijkt alles het volgende moment gedesorganiseerd te zijn. Dus ik weet niet, of het is om ons soepeler te maken. Het moet zijn om ons plastisch te maken.

Ook externe omstandigheden: bij tijden werkt alles uit --- alles werkt uit met een dergelijke welwillendheid en werkelijk, buitengewone tijdigheid; dan worden mensen in de volgende minuut in toenemende mate stupide, kwaadwillend en onwillig om te begrijpen... (*lachend*) en soms dezelfde mensen! En er zijn sommigen, die buitengewone, opmerkelijke ervaringen hebben, die wijzen naar een vooruitgang op volle toeren, en dan vallen zij terug in een onuitsprekelijke stupiditeit.

Het is de hete en koude douche, om ons soepeler maken.

Goed dan.

En jij, hoe gaathet met jou?

Ook hetzelfde: hoogte en dieptepunten.

Mei 19, 1965

*In verband met een oude
Playground Talk (van Maart 14, 1951):*

Ik voel ervoor om u een erg eenvoudige vraag te stellen. U zegt hier, "Als we altijd het gevoel hadden, dat wat er gebeurt onder welke omstandigheden dan ook, het beste is, zouden we niet bang zijn...." Is het werkelijk het beste, dat gebeurt onder welke omstandigheden dan ook?

Het is het beste in de gegeven toestand van de wereld --- het is niet een absolute beste.

Er zijn twee dingen: op een totale en absolute manier is het het best mogelijke in ieder geval met betrekking tot het Doel voor het geheel; en voor iemand, die bewust afgestemd is op de goddelijke Wil, is wat gebeurd het gunstigste voor zijn eigen goddelijke realisatie.

Ik denk, dat dit de correcte uitleg is.

Voor het geheel is het altijd, in ieder geval, het gunstigste voor de goddelijke evolutie. En voor de elementen, die bewust afgestemd zijn op het Goddelijke, is het het beste voor de perfectie van hun vereniging.

Maar het zou niet vergeten moeten worden, dat het constant verandert, het is geen statisch beste, het is een beste, dat als het vastgehouden zou worden, niet het beste zou zijn voor het volgende moment. En het komt, omdat het menselijke bewustzijn altijd neigt om statisch te willen behouden, wat het goed vindt en als goed beschouwt, dat het vindt, dat dit beste het altijd ontwijkt. Die inspanning om vast de houden, verdraait dingen.

(stilte)

Ik keek naar het probleem, toen ik probeerde om de positie van Boeddha te begrijpen, die de Manifestatie afkeurde voor haar vergankelijkheid; voor hem waren perfectie en permanentie een en hetzelfde. In zijn contact met het gemanifesteerde universum had hij een eeuwigdurende verandering waargenomen, en dus was zijn conclusie, dat de gemanifesteerde wereld onvolmaakt was en moest verdwijnen. En de verandering (de vergankelijkheid) bestaat niet in het Niet Gemanifesteerde, daarom is het Niet gemanifesteerde het ware Goddelijke. Toen ik keek en me concentreerde op dit punt, zag ik, dat zijn observatie inderdaad correct was: de Manifestatie is absoluut vergankelijk, het is een eeuwigdurende transformatie.

Maar in de Manifestatie is perfectie om een beweging of transformatie te hebben, die identiek is aan de goddelijke Beweging, de essentiële Beweging. Terwijl alles, dat behoort tot de onbewuste of tamasische²⁵ schepping probeert om zijn bestaan onveranderd te houden, in plaats van blijvend door constante transformatie.

Daarom hebben zekere denkvermogens verondersteld, dat de schepping het resultaat was van een dwaling. Maar we vinden alle mogelijke opvattingen: de volmaakte schepping, dan een "fout", die de dwaling introduceerde, de schepping zelf als een lagere beweging, die moet eindigen sinds het begon; de opvatting van de Veda's volgens wat Sri Aurobindo ons erover vertelde, dat een progressief en oneindig

²⁵ *Tamasisch*: Behorende bij inertie of obscuriteit (*tamas*).

ontvouwen was, of ontdekking --- onbepaald en oneindig --- van het Al door Zichzelf.... Natuurlijk zijn dit allemaal menselijke vertalingen. Op het moment is het, zolang we onszelf menselijk uitdrukken, een menselijke vertaling; maar afhankelijk van de initiële stand van de menselijke vertaler (dat is, een stand, die de oorspronkelijke “dwaling,” of het “ongeluk” in de schepping accepteert, of de bewuste allerhoogste Wil sinds het begin, in een progressief ontvouwen), zijn de conclusies of de “neerdalingen” in de yogische attitude verschillend.... Er zijn de nihilisten, de “Nirvanisten” en de illusionisten, er zijn alle religies (zoals het Christendom), die de duivel’s interventie accepteren in de een of andere vorm; en dan het zuivere Vedisme, dat het Allerhoogste’s eeuwige ontvouwen is in een progressieve objectificatie. En afhankelijk van je smaak ben je hier of daar of daar, en er zijn nuances. Maar volgens wat Sri Aurobindo voelde, dat de meest totale waarheid was, volgens die opvatting van een progressief universum, wordt je geleid om te zeggen, dat iedere minuut, wat plaatsvindt, het beste is voor de ontvouwing van het geheel. De logica ervan is absoluut. En ik denk, dat alle tegenstellingen alleen kunnen afstammen van een meer of minder geprononceerde tendens voor deze of die positie, die andere positie; alle denkvermogens, die de intrusie accepteren van een “fout,” of een “dwaling,” en het resulterende conflict tussen de krachten, die achteruit trekken en de krachten, die vooruit trekken, kan natuurlijk de mogelijkheid betwisten. Maar je wordt gedwongen om te zeggen, dat voor iemand, die afgestemd is op de allerhoogste Wil of de allerhoogste Waarheid, dat wat in ieder geval gebeurt, het beste is voor zijn persoonlijke realisatie --- dit is waar in alle gevallen. Het ongeconditioneerde beste kan alleen geaccepteerd worden door iemand, die het universum ziet als een ontvouwen, de Allerhoogste, die steeds bewuster wordt van Zichzelf.

(stilte)

Om de waarheid te vertellen zijn al deze dingen zonder enig belang (!), omdat wat IS, volledig en absoluut alles, dat het menselijke bewustzijn er over zou kunnen denken, te boven gaat. Alleen, wanneer je stopt om menselijk te zijn, weet je het; maar zo gauw als je jezelf uitdrukt, wordt je weer menselijk, en dan stop je met weten.

Dit is onmiskenbaar.

En door dit onvermogen is er een soort futiliteit in het absoluut willen om het probleem te reduceren tot wat het menselijke begrip ervan kan begrijpen. In dat geval is het erg wijs om te zeggen, zoals Théon gewoonlijk deed, “We zijn hier, we hebben werk te doen, en wat nodig is zo goed mogelijk te doen als we kunnen, zonder zorgen te maken over het waarom en het hoe.” Waarom is de wereld, zoals het is?... Wanneer zijn we in staat om te begrijpen waarom, zullen we het begrijpen.

Vanuit een praktisch standpunt ligt het voor de hand.

Maar ieder neemt zijn standpunt in.... Ik heb alle voorbeelden hier, ik heb een kleine selectie van monsters van alle attitudes, en ik zie de

reacties erg helder. Ik zie dezelfde Kracht, --- dezelfde enkele Kracht --- die handelt in deze selectie van monsters en die natuurlijk verschillende effecten produceert; maar die “verschillende” effecten zijn, voor de diepe visie, erg oppervlakkig: het is alleen, “dat zij graag op die manier willen denken, dus dan willen zij graag op die manier denken.” Maar om de waarheid te vertellen worden de innerlijke vooruitgang, de innerlijke ontwikkeling, en de essentiële vibratie niet beïnvloed --- niet in het minst. De een aspireert met heel zijn hart naar Nirvana, de ander aspireert met heel zijn wil naar de supramentale manifestatie, en in beide gevallen is het vibrerende resultaat ongeveer hetzelfde. En het is een hele massa vibraties, dat zich steeds meer voorbereid om... om te ontvangen, wat er moet zijn.

Er is een toestand --- een essentieel pragmatische toestand, spiritueel pragmatisch --- waarin van alle menselijke futiliteiten de meest futiele metafysica is.

* * *

*Een beetje later vraagt Sujata om
Moeder's permissie om een
Oogspecialist te consulteren:*

Is het alleen om je lenzen te veranderen?

Ook om mijn ogen te laten testen.

Ze laten testen? Mon petit, je kan tien mensen bezoeken, die tien mensen zullen je tien verschillende dingen vertellen! De instabiliteit van de diagnose is voor me iets, dat absoluut zeker is. Omdat er geen twee identieke gevallen zijn --- er zijn analogieën, er kunnen zelfs families van gevallen zijn, maar er zijn geen twee identieke gevallen; dus zijn er in iedereen variaties. En tenzij de heer erg intuïtief is, zal hij beginnen met redeneren en dan zal hij zeker een fout maken, of anders je een of andere “vaagheid” vertellen als “je bent bijziende” of “je bent verziende”(!) Zo erg, dat er geen twee identieke gevallen zijn van staar --- er zijn symptomen, die zichzelf herhalen en erg op elkaar lijken, met een erg nabije analogie, maar er zijn geen twee identieke gevallen. En diegenen, die waarlijk oprecht zijn, zullen je dat vertellen, maar er is er geen in duizend! En zij zullen grote toespraken maken --- zij zullen autoritair iets aankondigen, wat zij niet weten.

(Aan Satprem:) Je broer zou niet gelukkig zijn, wanneer hij me hoorde!

Ja, dat zou hij!

Hij zou gelukkig zijn, is het niet. Je broer is een oprechte man. Ik heb een of twee oprechte artsen gekend, en zij gaven heel helder aan me toe, dat het zo was. Ik vertelde hen, “Vanuit het spirituele standpunt kunnen er geen twee identieke gevallen zijn. De Natuur herhaalt zichzelf nooit --- er

zijn families, er zijn analogieën, er zijn overeenkomsten, maar er zijn geen twee identieke gevallen; daarom weet je erg goed, dat je het niet weet. Wanneer je het bestudeert op zijn eigen niveau, is de immense complexiteit van de mogelijkheden van de fysieke werkelijkheid zodanig, dat tenzij je een directe en nabije perceptie hebt, je niet kan weten, wat er zal gebeuren.”

Nu dat het lichaam een beetje weet, wanneer er iets verkeerd is of iets om de een of andere reden scheef zit (het kan door transformatie zijn, het kan door aanvallen zijn --- er zijn ontelbare redenen), beginnen mijn cellen te zeggen, “Oh geen arts, geen arts, geen arts!...” Zij voelen, dat de arts de kwaal zal kristalliseren, het verharden en de plasticiteit wegnemen om op de diepere krachten te antwoorden; en dan zal de kwaal een uitwendige, materiële koers volgen... wat eeuwen duurt --- ik heb de tijd niet om te wachten.

Ik zeg dit nooit tegen mensen, die het me vragen, nooit; ik vertel hen altijd, “Ga naar een arts en doe, wat hij je vertelt.” Maar tenzij het lichaam zelf (sommige mensen hebben dat, maar niet veel, erg weinig), wanneer het lichaam zelf zegt, “Nee, nee, nee! Ik wil niet,” dan is het klaar; maar wanneer het lichaam je blijft vertellen, “Misschien zal de arts me eruit helpen, misschien zal hij het vinden...” --- ga door, ga door! Doe, zoals hij zegt.

De cellen moeten beginnen te voelen, dat het een gevaar betekent of de vooruitgang stopt met de oude nooit eindigende verhaal: “Wanneer dat verhaal je amuseert, zullen we er weer doorheen gaan.” Wel, ze zijn niet langer geamuseerd, zij voelen er niet voor om er weer doorheen te gaan.

(Aan Sujata:) Maar dit is een andere zaak: als je een aardige goedwillende arts hebt, erg geduldig, erg ervaren in lenzen en met een magnifieke verzameling van hen (!), wanneer je naar hem toegaat, en hij neemt enige moeite, zal hij in staat zijn om je te helpen. Maar wanneer een heer, die met al zijn zogenaamde wetenschap op je neerkijkt en tegen je zegt, “Je hebt dit en dat en een dergelijke deformatie...”

(Sujata:) Ik denk niet, dat er enige deformatie is, niets, het is eerder vanbinnen, dus kan het zicht er niet doorkomen.

(Moeder lacht) Wat je zegt, is niet erg wetenschappelijk!

(Satprem:) Haar sinussen zijn in slechte conditie.

Dus dan zal de chirurg je vertellen, “We zullen opereren,” *(lachend)* en de heer, die geen chirurg is, wil injecties geven.... Nee, om het gemakkelijker te maken voor je om te lezen of te werken, kun je de juiste lenzen halen; en dan is mijn eigen remedie om erg stil te zitten --- erg stil --- met je ellebogen op een tafel en je ogen in je palmen en als je dan in je hart een aspiratie kan hebben en de Heer vertellen, “Heer, neem bezit van Uw domein, ga Uw koninkrijk hier binnen, doe een kleine reiniging,” zoals dat...

het zelfs formuleren op een erg kinderlijke manier (de Heer is geen paus , hij houdt niet van ceremoniën; hij houdt van oprechtheid), hier, zoals dat, (*gebaar naar het hart*), iets, dat zegt, "Oh... oh...", dat wil werkelijk --- dat is alles. Vertel hem, zoals dat, "Kom hier, kom, ga mijn ogen binnen, kom, kom, kijk door deze ogen." Het is veel sterker dan de hele rest.

Het is alleen erg goed om lenzen te halen om je werk ondertussen gemakkelijker te maken. Maar daar heb je geen paus voor nodig, je hebt een man nodig met een goede wil, die weet hoe lenzen te kiezen....

Mei 29, 1965

(Betreffende X's bezoek)

Hij is soberder geworden, hij praat niet meer zoveel. Weet je, of hij een voorspelling gedaan heeft over MI's vrouw? Wat was haar naam?... (Namen... het is iets, dat nogal vreemd is: wanneer mensen hun lichaam verlaten hebben, gaan hun namen weg, ik kan het niet langer herinneren --- het wordt afgesneden, er is een breuk; ik moet stoppen en een soort materiële herinnering terug laten komen, maar in mijn bewustzijn is het afgesneden, er is geen naam meer: de naam is samen met het lichaam weggegaan --- wat is, wat het nogal moet zijn, natuurlijk.) Hij had haar verteld, "Oh, je zal nog tien jaar leven." --- De volgende maand ging ze weg. Dus denk ik, dat het enig koud water over hem gooide, omdat mensen klaarblijkelijk een groot belang aan die dingen hechten. In ieder geval had hij het haar niet moeten vertellen, omdat het al mijn werk onderbrak --- al mijn werk was om haar te verenigen met haar ziel, voordat zij ging, zodat dat alles meegenomen kon worden in het spirituele leven, dat meegenomen kon worden. En ik werkte er aan, maar toen de ander haar vertelde, dat ze nog tien jaar te leven had, had ze natuurlijk geen haast meer! Ik verloor er tenminste nog tien dagen door. En zij ging op de dag weg, nadat het contact gemaakt was --- ze vond haar ziel, ze werd erg stil, erg stil... en de volgende dag was ze weg.

Ik heb de hoop niet verloren, dat X progressief zou kunnen zijn. Wanneer hij progressief is, dan zal alles goed zijn. Zal hij misschien binnen twee of drie jaar een nieuwe man met een nieuw bewustzijn zijn? De substantie is goed.

Ik zag het 's anderdaags --- het was erg interessant, juist op de dag, dat hij op zijn weg naar hier was (ik dacht niet aan hem --- ik "denk" nooit aan mensen), zag ik plotseling alles, dat de kennis van de pandits en diegenen, die belijden, dat zij een spiritueel leven leiden (de hele klasse

van sannyasins, pandits en purohits,²⁶ enz.), alles, dat dat vertegenwoordigt. (ik refereer niet naar religies in andere landen: het is specifiek in India.) En zij zijn mensen, die een kennis hebben, een mentale kennis, natuurlijk, maar erg precies en erg exact, van de bewegingen in relaties met het Bovenmentale: alle goden en godheden en hun manieren van zijn en de relaties tussen mensen en goden; en zij hebben geprobeerd om de relaties te organiseren en formuleren, die mensen met goden hebben, zodat, zoals het in het verleden gezegd werd, mensen niet “het vee van de goden” zouden zijn --- zij hebben geprobeerd om de menselijke positie te veranderen met betrekking tot de godheden. Het is interessant, het is een heel interessant gebied..., dat voor mij niet het ware vertegenwoordigt. Zij denken, wat hen betreft, dat het spiritueel leven is --- het is geen spiritueel leven --- het is geen spiritueel leven, maar een hoger mentaal gebied, dat grenst aan het Bovenmentale, dat zelfs het Bovenmentale binnengaat en dat volledig georganiseerd is; het is een soort “wetgeving” van de relaties tussen mensen en goden. Vanuit dat gezichtspunt is het interessant.

Ik zag dat erg helder: de plaats, die het heeft in de universele organisatie. En wanneer het op zijn plaats is, dan is het heel goed --- wanneer iets op zijn plaats is, wordt het erg goed.

En toen X kwam, namen ze hem mee naar Auroville,²⁷ en daar is een kleine Ganesh tempel, die samen met het land gekocht was, op voorwaarde, dat de kleine tempel gerespecteerd zou worden en toegestaan werd, dat mensen kwamen en hun gebeden aanbieden, als zij het wilden. Zij lieten hem de tempel zien, hij was erg blij, toen vroegen zij hem, wat voor ritens gedaan zouden moeten worden --- “Oh, Ganesh zal daar voor zorgen, maak je geen zorgen!” (*Moeder lacht*) Hij zei het erg aardig.

* * *

(Spoedig daarna. De context, waarin Moeder de volgende opmerking maakte, is vergeten.)

Het lijkt erop, dat Ramakrishna aan Vivekananda vertelde, “Je kunt de Heer net zo zien als je mij ziet en Zijn stem net zo horen als je mijn stem hoort.” Sommige mensen namen dit als een verklaring, dat de Heer op aarde was in het vlees (!), ik zei, “Nee, dat is het niet! Wat hij bedoelde, is, dat als je het ware bewustzijn binnengaat, je Hem kunt horen --- ik zeg, veel duidelijker dan je fysiek hoort en Hem helderder zien dan je fysiek ziet.” --- “Oh, dat...” Onmiddellijk gaan hun ogen wijd open, het wordt iets, dat onwerkelijk is.

* * *

²⁶ *Purohit*: priester.

²⁷ Een eerste kern bij het Grote Meer.

*Dan bereidt Moeder
het volgende Aforisme voor:*

110 --- De compositie van de zon zien of de lijnen van Mars is ongetwijfeld een grote prestatie, maar wanneer je het instrument hebt, dat U een mensen's ziel kan laten zien, zoals je een schilderij ziet, dan zult gij glimlachen over de wonderen van de fysieke Wetenschap als de speeltjes van baby's.

Het is de voortzetting van wat we zeiden over diegenen, die willen "zien."

Maken de wonderen van de fysieke wetenschap, dat u glimlacht?

De wonderen zijn allemaal erg goed, het is hun business (!) Maar het is hun overweldigende zelfverzekerdheid, die me laat glimlachen. Zij denken, dat zij het weten. Zij denken, dat zij de sleutel hebben, dat laat iemand glimlachen. Het laat iemand glimlachen. Zij denken, dat zij, met alles, dat zij geleerd hebben, meesters van de Natuur zijn --- het is kinderachtig. Er zal altijd iets zijn, dat hen ontgaat, zolang als zij niet in contact zijn met de scheppende Kracht en de scheppende Wil.

Het is een experiment, dat erg gemakkelijk gedaan kan worden: een wetenschapper zou alle fenomenen voor onze ogen kunnen verklaren, hij zou zelfs fysieke krachten kunnen gebruiken en hen laten doen, wat hij ook wil (zij hebben verbazingwekkende resultaten verkregen vanuit materieel gezichtspunt), maar wanneer je hen alleen deze vraag stelt, deze eenvoudige vraag, "Wat is de dood?", hebben zij in werkelijkheid geen idee. Zij zullen het fenomeen beschrijven, zoals het materieel gebeurt, maar... wanneer zij oprecht zijn, zijn zij gedwongen om te zeggen, dat het niets verklaart.

Er komt altijd een punt, wanneer het niet langer iets verklaart. Want te weten... te weten is vermogen hebben.

(stilte)

Uiteindelijk is, wat het materialistische denken het gemakkelijkst vindt om toe te geven, het feit, dat zij het niet kunnen voorzien. Zij voorzien veel dingen, maar de koers van de wereldgebeurtenissen is voorbij hun voorspellingen. Ik denk, dat dit het enige is, dat zij kunnen toegeven: er is een grijs gebied, een gebied van het onvoorspelbare, dat al hun berekeningen ontgaat.

Ik hen nooit gesproken tot de typische wetenschapper, die de modernste wetenschap heeft, dus ben ik niet volledig zeker, ik weet niet in welke mate zij toegeven aan het onvoorspelbare en het onberekenbare.

Sri Aurobindo bedoelt, denk ik, dat wanneer je in gemeenschap bent met de ziel en de ziel's kennis hebt, die kennis zoveel wonderbaarder is dan materiële kennis, zodat je bijna glimlacht met minachting. Ik denk niet,

dat hij bedoelt, dat de kennis van de ziel maakt, dat je dingen weet van het materiële leven, die de wetenschap je niet kan leren.

Het enige punt (ik weet niet of de wetenschap het opgelost heeft) is de onvoorspelbaarheid van de toekomst. Maar misschien zeggen zij, dat het komt, omdat zij nog niet de perfectie van hun instrumenten en methoden bereikt hebben! Zij zouden bijvoorbeeld kunnen denken, dat wanneer, net toen de mens op aarde verscheen, de instrumenten er waren geweest, die zij nu hebben, zij in staat geweest zouden zijn om de transformatie te voorzien van het dier naar de mens, of de verschijning van de mens als resultaat van "iets" in het dier --- ik ben niet gewaar (*Moeder glimlacht*) van hun meest moderne pretenties. In dat geval zouden ze in staat moeten zijn om nu het verschil te meten of waar te nemen in de atmosfeer, met de intrusie van "iets", dat er niet was --- omdat dat nog behoort bij het materiële gebied.²⁸ Maar ik denk niet, dat Sri Aurobindo dat bedoelde; ik denk, dat hij bedoelde, dat de wereld van de ziel en de innerlijke werkelijkheden zo veel wonderbaarlijker zijn dan de fysieke werkelijkheden, dat alle fysieke "wonderen" je laten glimlachen --- het is eerder dat.

Maar de sleutel, waarover je spreekt, die sleutel, die ze niet hebben, is het niet precies de ziel? Een vermogen van de ziel over de Materie, een vermogen om Materie te veranderen --- ook om fysieke wonderen te laten werken. Heeft de ziel dat vermogen?

Het heeft dat vermogen en het gebruikt het VOORTDUREND, maar het menselijke bewustzijn is er niet gewaar van! En het grote verschil is, dat het menselijke bewustzijn gewaar wordt, maar het wordt gewaar van iets, dat er ALTIJD is! En dat anderen ontkennen, omdat zij er niet gewaar van zijn.

Ik heb bijvoorbeeld de gelegenheid gehad om dit te bestuderen: Voor mij bewegen omstandigheden, karakters, alle gebeurtenissen en alle wezens in overeenstemming met zekere "wetten," wanneer ik het zo mag zeggen, die niet rigide zijn, maar die ik waarneem en waardoor ik kan zien: "Dit zal daar naartoe leiden, en dat zal daar naartoe leiden, en met deze persoon, die zo is, zal dat en dat gaan gebeuren met hem, en..." Het wordt in toenemende mate precies. Ik kon, als het noodzakelijk zou zijn, voorspellingen maken, die daarop gebaseerd zijn. Maar de relatie van oorzaak en gevolg in dat domein ligt voor mij absoluut voor de hand en bevestigd door feiten. Terwijl voor hen, die die visie niet hebben en dat

²⁸ Toen Satprem aan de Moeder vroeg, of dit "iets" inderdaad de supramentale Kracht was, antwoordde Moeder dit: "Ik benoem het liever niet, omdat ze er een dogma van zullen maken. Het [dit "iets"] is, wat gebeurde, toen wat we "de eerste supramentale manifestatie" noemden, plaatsvond in 1956. Ik probeerde mijn beste om te voorkomen, dat het in een dogma veranderd zou worden. Maar wanneer ik zeg, 'Op die en die datum, vond dat en dat plaats,' zal het gedrukt worden in grote letters, en wanneer iemand iets anders zegt, zal hem verteld worden, 'Je bent een ketter.' Dus wil ik dat niet. Maar het is onmiskenbaar, dat de atmosfeer veranderd is, er is iets nieuws in de atmosfeer --- we kunnen het 'de neerdaling van de supramentale Waarheid' noemen, omdat voor ons deze woorden een betekenis hebben, maar ik wil er geen declaratie over maken, omdat ik niet wil, dat het DE klassieke of 'ware' manier is om de gebeurtenis te beschrijven. Daarom hou ik het opzettelijk vaag."

bewustzijn van de ziel, zoals Sri Aurobindo zegt, omstandigheden ontvouwen volgens andere, oppervlakkige wetten, die zij beschouwen als de natuurlijke consequenties van dingen; nogal oppervlakkige wetten, die niet staan voor een diepere analyse, maar zij hebben de innerlijke capaciteit niet, dus dat maakt hen niet uit, zij vinden het voor de hand liggend.

Ik bedoel, dat deze innerlijke kennis niet het vermogen heeft om hen te overtuigen, dat is een ervaring, die ik bijna iedere dag heb. Zodat ik, wanneer het een of andere gebeurtenis betreft, zie, "Oh, maar het het ligt volmaakt, volmaakt voor de hand (voor me): ik zag de Heer's Kracht daar handelen, ik zag zo en zo iets gebeuren, en dit moest heel natuurlijk plaatsvinden," voor mij ligt het zo voor de hand als het kan zijn, maar ik vertel niet, wat ik weet, omdat het niet overeenkomt met wat dan ook in hun ervaring, dus voor hen is het enthousiasme of pretentie. Wat betekent, dat wanneer je zelf de ervaring niet gehad hebt, een ander's ervaring niet overtuigend is, het kan je niet overtuigen.

Het vermogen handelt niet zozeer op Materie --- dat is iets, dat CONSTANT gebeurt --- maar... tenzij hypnotische middelen gebruikt worden (en zij zijn waardeloos, zij leiden nergens naartoe), is de moeilijkheid om het begrip te openen (*gebaar van vrij breken aan de top van het hoofd*), dat is zo moeilijk... Dat, wat je niet ervaren hebt, bestaat niet.

Zelfs als voor hen een soort wonder plaatsvindt, zullen ze er een materiële verklaring voor vinden; voor hen zal het geen wonder zijn in de zin van de interventie van een kracht en een vermogen, die verschillen van materiële krachten en vermogens. Zij zullen hun eigen materiële verklaring ervoor vinden, het zal niet overtuigend zijn.

Je kan het alleen begrijpen, wanneer je zelf dat domein aangeraakt hebt in je ervaring.

En je ziet erg duidelijk --- erg duidelijk: in zover als er iets ontwaakt is, is er een mogelijkheid van een begrip. Dit is een solide grond, het is de basis.

Alles bij elkaar zou de vraag niet zozeer een "transformatie van Materie" kunnen zijn als van bewust worden van een waar ontvouwen.

Dat is precies, wat ik bedoel. De transformatie kan plaatsvinden tot een punt, zonder dat je er zelfs bewust van bent!

Zie je, er wordt gezegd, dat er nu een groot verschil is, dat toen de mens kwam, het dier niet de middelen had om het op te merken; wel, ik zeg, dat het precies hetzelfde is: ondanks alles, dat de mens gerealiseerd heeft, heeft de mens niet de middelen; er kunnen zekere dingen gebeuren, maar hij zal alleen veel later weten, dat zij dat deden, wanneer "iets" in hem voldoende ontwikkeld is om hem in staat te stellen om het op te merken.

Zelfs met de wetenschappelijke ontwikkeling tot zijn uiterste genomen, tot het punt, waar men werkelijk voelt, dat er bijna geen verschil over is, bereiken zij de eenheid van substantie en er lijkt alleen een bijna ongevoelige of onwaarneembare doorgang over te blijven van de ene conditie naar de andere [de materiële naar de spirituele], wel, nee, zo is het niet! Om die soort identiteit waar te nemen, moet je in jezelf al de ervaring dragen van het ANDERE, anders kan je het niet.

En precies, omdat zij de capaciteit verkregen hebben om “uit te leggen,” verklaren zij voor zichzelf de innerlijke fenomenen, zodat zij blijven in de ontkenning van innerlijke fenomenen: zij zeggen, dat het als uitbreidingen zijn van wat zij gestudeerd hebben.

Alleen als gevolg van juist de mensen's constitutie (omdat er zo te zeggen geen menselijk wezen is, dat niet tenminste een reflectie heeft of aan aanwijzing of een begin van een relatie met zijn subtiele, innerlijke wezen, zijn “ziel”), als gevolg daarvan is er altijd een fout in hun ontkenning, maar zij beschouwen het als een zwakheid --- en het is hun enige sterkte!

(stilte)

Wanneer je werkelijk die ervaring hebt --- de ervaring en de kennis en de identiteit met de hogere krachten --- dan kan je de relativiteit zien van externe kennis; maar daarvoor, nee, kan je het niet zien, je ontkent andere werkelijkheden.

Ik denk, dat Sri Aurobindo dit bedoelde; alleen, wanneer het andere bewustzijn eenmaal ontwikkeld is, kan de wetenschapper glimlachen; hij zal zeggen, “Ja, dit is allemaal erg aardig, maar...”

In feite kan het ene niet naar het andere leiden. Behalve door het fenomeen van genade; wanneer er inwendig een absolute oprechtheid is, die de wetenschapper in staat stelt om te zien, om de voorkennis te hebben, de perceptie van het punt, waar dingen hem misleiden, dan zou dat hem kunnen leiden naar de andere toestand van bewustzijn, maar NIET DOOR ZIJN METHODEN. Er moet iets zijn... iets moet toegeven --- iets moet toegeven en de nieuwe methoden accepteren, de nieuwe percepties, de nieuwe vibraties, de nieuwe toestand van de ziel.

Dan is het een individuele kwestie. Het is geen kwestie van klasse of categorie: de wetenschapper wordt gereed om... iets anders te zijn.

(stilte)

We kunnen alleen een stelling formuleren: alles, dat je weet, hoe mooi het ook zou kunnen zijn, is niets in vergelijking met wat je kan weten, wanneer je in staat bent om de andere methoden te gebruiken.

Daar.

(*stilte*)

Dat is het object geweest van mijn werk gedurende al deze laatste enkele dagen: hoe te komen bij die weigeren om te weten?... Het is er gedurende een lange tijd geweest. En het is het vervolg op iets, wat Sri Aurobindo zei in een van zijn brieven: hij zegt, dat India, met haar methoden, meer gedaan heeft voor het spirituele leven dan Europa met all haar twijfels en vragen.²⁹ Dat is precies het punt. Het is een soort weigering --- een weigering om een zekere methode van weten te accepteren, die geen zuiver materiële methode is, en een ontkenning van de ervaring, van de werkelijkheid van de ervaring --- hoe kunnen zij ervan overtuigd worden?... En dan is er Kali's methode, dat een behoorlijk pak slaag geven is. Maar... het is veel schade met weinig resultaat, als je het mij vraagt.

Nee, het is nog een groot probleem.

Het lijkt erop, dat de enige methode, die in staat is om alle weerstanden te boven te komen, de methode van Liefde is; maar in feite hebben de adverse krachten het in een dergelijke mate geperverteerd, dat een grote hoeveelheid oprechte mensen, oprechte zoekers, gepantserd lijken te zijn tegen deze methode, door zijn vervorming. Dat is de moeilijkheid. Daarom heeft het tijd nodig. Hoe dan ook...

²⁹ Hoe dan ook heeft India met haar geestesgesteldheid en methode honderd keer meer gedaan op het spirituele gebied dan Europa met haar intellectuele twijfels en vragen. Zelfs, wanneer een Europeaan de twijfel en vragen te boven komt, vindt hij het niet net zo gemakkelijk om zo snel en ver te gaan als een Indier met dezelfde kracht van persoonlijkheid, omdat de beroering van het denkvermogen nog groter is. Alleen, wanneer hij er voorbij kan gaan, komt hij aan, maar voor hem is het niet gemakkelijk.

Aan de andere kant is je verklaring echter correct. Het is 'natuurlijk beschouwen van de tijd' en de westerse geestesgesteldheid, die overal prevaleert. Het is waarschijnlijk ook nodig, dat dit het hoofd geboden moet worden en te boven gekomen, voordat enige supramentale realisatie mogelijk is in het aarde-bewustzijn --- want het is de attitude van het fysieke denkvermogen voor spirituele dingen en zoals het is in het fysieke, waarvan de weerstand te boven gekomen moet worden, voordat het denkvermogen voorbijgegaan kan worden op de manier, die nodig is voor deze yoga, en de sterkst mogelijke vertegenwoordiging van zijn moeilijkheden onmisbaar was." (*Bulletin*, Augustus 1965)

Juni

Juni 2, 1965

*Moeder probeert een krant te lezen
Met een vergrootglas:*

Het is heel bijzonder, het helpt me niet meer.... Is het schoon? (*Moeder laat een vergrootglas aan Satprem zien*) Er lijkt een waas te zijn.

Ja, het is schoon.

Het is heel vreemd, dit oogzicht. Er lijkt altijd een sluier te zijn tussen mij en dingen, constant, ik ben eraan gewend; ik zie alles erg goed, maar alsof er een lichte sluier was. Dan wordt plotseling, zonder enige klaarblijkelijke reden (een uitwendig logische reden, bedoel ik), iets helder, precies, scherp (*gebaar: in het oog springen*) --- de volgende minuut is het voorbij. Soms is het een woord in een brief of iets, dat ergens geschreven is, soms is het een object. En het is een verschillende kwaliteit van visie, een visie... (hoe kan ik het uitleggen? Alsof er licht scheen van binnenin dingen, in plaats van dat het op hen schijnt: het is geen gereflecteerd licht. Het is niet lumineus, het is niet als een kaars, bijvoorbeeld, of een lamp, niet dat, maar in plaats van verlicht te zijn door een geprojecteerd licht, hebben dingen hun eigen licht, dat niet straalt.

Het wordt steeds frequenter, maar volmaakt onlogisch. Wat betekent, dat ik de logica ervan helemaal niet begrijp; ik weet niet, waarom dit ding eerder ["oplicht"] dan dat ding, of dat eerder dan dit: plotseling springt er iets in het oog --- "Ah!" --- en dan is het in een flits weg. En de visie is zo precies! Buitengewoon, met een vol begrip van wat gezien wordt, terwijl je het ziet. Anders is alles, alsof achter... is het een sluier? Ik weet het niet.

Soms (vaak) gebeurt hetzelfde met me met spraak. Het is, alsof ik van erg ver weg praat of van vanachter een wollige substantie, die de precisie van de vibraties afstompt. In zijn extreme vorm komt het, dat ik daardoor soms niet hoor --- niets: wanneer enige mensen met me spraken, hoor ik absoluut niets. Met anderen hoor ik de dreun van een geluid zonder betekenis. En met andere mensen hoor ik ALLES, wat zij zeggen. Maar het is een verschillende manier van horen: wat ik hoor, is de vibratie van hun denken en dat maakt het erg helder.

Ik heb hetzelfde met horen, hetzelfde met zicht. Het begint met smaak, maar dat interesseer me niet zoveel, dus ik let er niet op, ik geef er geen aandacht aan. Maar enkele dagen geleden had ik de ervaring, dat de kwaliteiten van de smaken veranderd was: zekere dingen hadden een kunstmatige smaak (de gebruikelijke smaak is een kunstmatige smaak), terwijl anderen in zichzelf een WARE smaak droegen; dus dit is erg helder --- erg helder en erg precies. Maar het is niet een zo interessant onderwerp, dus houd ik me er niet erg veel bezig.

Wat me het meest trof, is het zicht. Horen... gedurende een erg, erg lange tijd --- jaren --- heb ik het gevoel gehad, dat wanneer mensen niet erg helder denken, ik niet kan horen. Maar dat is niet helemaal het punt: het is, wanneer hun bewustzijn niet LEVEND is in wat zij zeggen --- het is niet zozeer een kwestie van "denken," het is hun bewustzijn, dat niet LEVEND is in wat zij zeggen; het is een mentale machine; dan begrijp ik helemaal niets --- niets. Wanneer hun bewustzijn levend is, bereikt het me. En ik heb opgemerkt, bijvoorbeeld, dat mensen, die ik niet hoor, denken, dat het komt, omdat ik doof ben op de gewone manier, dus beginnen zij te schreeuwen --- wat zelfs nog slechter is. Dan is het, alsof zij stenen in mijn gezicht gooiden.³⁰

Er moet een actie zijn in de organen.

Maar het zijn mijn ogen, die ik het meest interessant vind. Ik heb dit, bijvoorbeeld, opgemerkt bij wassen in de vroege morgen: ik ga naar de badkamer voor het licht aan te doen, omdat ik het van de binnenkant aandoe; maar ik zie net zo helder als wanneer het licht aan is! Het maakt geen verschil. En toen was alles, alsof achter een soort sluier. Toen richtte ik mijn aandacht (of mijn aandacht werd eerder getrokken) en ik zei tegen mijzelf, "Maar dit alles wordt zo flauw, het is totaal oninteressant!" En ik begon te denken (niet denken, maar gewaar te worden van het een en ander), en plotseling zag ik het fenomeen van een fles in de kast, dat zo helder werd, zo... met een innerlijk leven (*gebaar alsof de fles van binnenuit oplichtte*). "Oh!" Zei ik --- de volgende minuut was het voorbij.

Maar het leek me verteld te worden, "Ja, je kunt het. Je ziet niet langer op deze manier, maar je kan op die manier zien; je ziet niet langer op de gewone manier, maar je kunt zien..." (*inwaarts gebaar*). Er is mij genoeg zicht overgelaten om in staat te zijn om vrij te bewegen, maar dit is duidelijk de voorbereiding voor eerder een zicht door het innerlijke licht, dan door een geprojecteerd licht. En het is... oh, het is warm, levend, intens --- en van zo een precisie! Je ziet alles tegelijkertijd, niet alleen de kleur en de vorm, maar het karakter van de vibratie: in een vloeistof, het karakter van haar vibratie -- het is wonderbaarlijk. Het duurt alleen een moment, het is als beloftes, die komen en je vertellen (zoals wanneer je een belofte aan iemand maakt om hem op zijn gemak te stellen en hem een hart onder de riem te steken, "Het zal zo zijn." Goed dan. (*Moeder lacht*) In hoeveel eeuwen, ik weet het niet!

Maar toen ik gewoonlijk dit vergrootglas gebruikte, kon ik erg goed lezen (ik stopte door die bloedingen, ofschoon mijn ogen weer goed leken), maar nu heeft het absoluut geen nut! (*Moeder kijkt naar een map met het vergrootglas*) Het wordt helemaal niet helderder, er is altijd dezelfde schaduw. Het is groter, dat is alles. (*Moeder kijkt weer*) Vreemd, het is groter, maar het is hetzelfde, er is dezelfde sluier... van onwerkelijkheid.

³⁰ Niet alleen dachten zij, dat Moeder doof was, maar Satprem hoorde een van de Moeder's begeleiders hem vertellen, dat de grillen van haar oogzicht het gevolg waren van staar. De Moeder was omgeven door mensen, die dachten, dat zij oud en gebrekkig of ziek was.

Wat betreft het besef van reuk, veranderde de natuur van mijn besef van reuk lang, lang geleden. Om mee te beginnen, oefende ik dit (een lange tijd geleden, jaren, veel jaren geleden): in staat te zijn om alleen te ruiken, wanneer ik het wilde en alleen, wat ik wilde. En het werd volmaakt beheerst. Het heeft het instrument al in grote mate voorbereid. Ik kan zien, dat het al een voorbereiding was. Ik kan dingen ruiken... Ik kan eerder de vibrerende kwaliteit van dingen ruiken dan eenvoudig hun geur. Er is een hele classificatie van geuren: er zijn geuren, die je verlichten, alsof ze horizons voor je openen --- zij verlichten je, maken je lichter, vreugdevoller; er zijn geuren, die je opwinden (die behoren tot de categorie van geuren, die ik leerde niet te ruiken); wat betreft alle geuren, die je doen walgen, ruik ik ze alleen, wanneer ik het wil --- wanneer ik het wil weten, ruik ik ze, maar wanneer ik het niet wil weten, doe ik het niet. Nu is het automatisch. Maar mijn besef van reuk was zeer gecultiveerd, zelfs toen ik alleen een kind was, erg lang geleden: in die tijd cultiveerde ik de ogen en het besef van reuk beiden. Maar mijn ogen zijn voor alles gebruikt, voor alle visioenen, dus is het iets, dat veel complexer is, terwijl het besef van reuk gebleven is, wat het was: ik kan mensen's psychologische toestand ruiken, wanneer ik dichtbij hen kom; ik kan het ruiken, het heeft een geur --- er zijn erg speciale geuren... een heel gamma. Ik heb dat gehad gedurende een erg lange tijd, het is iets, dat heel gedomineerd is, beheerst. Ik ben niet in staat om wat dan ook te ruiken: wanneer er bijvoorbeeld slechte geuren zijn, die het hele lichaam's systeem in de war brengen, dan kan ik de verbinding volledig afsnijden.

Maar ik merk geen grote verandering in dit domein, omdat ik het al zeer veel gecultiveerd had, terwijl mijn ogen veel... (hoe kan ik het neerzetten?) meer vooruit zijn, in de zin, dat er al een veel groter verschil is tussen de oude gewoonte van zien en de huidige. Ik lijk achter een sluier te zijn --- dat is werkelijk het gevoel: een sluier; en dan leeft er plotseling iets met de ware vibratie. Maar dat is zeldzaam, het is nog zeldzaam.... Waarschijnlijk (*lachend*) zijn er niet veel dingen waard om te zien!

Oh, luister, het was 's anderdaags Y.'s verjaardag. Ik vertelde haar om te komen. Zij kwam: haar gezicht was exact als haar apen's! Zij ging voor me zitten, we wisselden enkele woorden uit, toen concentreerde ik en sloot mijn ogen, en toen opende ik mijn ogen --- zij had het gezicht van de ideale madonna! Zo mooi! En omdat ik de aap had gezien (de aap was lelijk, maar het was een aap natuurlijk), en toen dat, "Ah!" het trof me, ik dacht, "Wat een prachtige plasticiteit." Een gezicht... oh, een waarlijk mooi gezicht, volmaakt harmonieus en zuiver, met zo een heerlijke aspiratie --- oh, een mooi gezicht! Toen keek ik een paar keer: het was niet langer het een of het ander, het was... het was iets (wat zij gewoonlijk is, bedoel ik), en het was achter de sluier. Maar die twee visioenen waren zonder de sluier.

En voor mij is dat, hoe het is, ik zie mensen niet, ik zie niet langer (maar dat is gedurende een lange tijd gaande geweest), ik zie niet langer op de manier, waarop gewone mensen zien, de manier, waarop zij gewoonlijk zien. Bij tijden vertelt iemand, "Hebt u het opgemerkt, dat die en die zus of zo is? Ik antwoord, "Ik heb niets gezien." En op andere tijden zie

ik dingen, die niemand anders ziet! Het is een veel vollediger ontwikkeling dan eenvoudig schakelen tussen de ene visie en de andere.

Maar mijn zintuigen van reuk en visie waren veel ontwikkeld tussen de leeftijden van twintig en vierentwintig. Het was een bewuste, gewilde, methodische educatie, die interessante resultaten had. En wat veel deed om het instrument voor nu voor te bereiden.

(Moeder kijkt naar de tijd)

Oh, zie daar, ik heb weer veel gekletst --- hij is degene, die me laat kletsen!

Juni 6, 1965

*Moeder laat de tekst zien
Van een brief, die zij gezonden heeft
In antwoord aan een leerling:*

...Zij spreekt als een kind en heeft de charme van een kind. Zij vertelde me, "Oh, ik smeed u, vraag de Heer om snel te zijn en dingen uit te zoeken!" *(Moeder lacht)* Dus ik antwoordde:

*We zijn altijd vrij (lachend) om
Onze voorstellen te maken aan de Heer,
Maar uiteindelijk is het alleen Zijn wil,
Die gerealiseerd wordt.*

En de kind's logische conclusie: "Oh, dan moet ik willen, wat Hij wil" --- dat is het punt. Dat zei ik enige tijd geleden: men moet in het "Het pleziert Hem" zijn; niet alleen in wat geobjectiveerd wordt, maar in Dat, wat objectiveert.

Het is neergezet op een kinderlijke manier, maar het is zo waar en eenvoudig! Hoe meer je dingen in detail ziet, hoe meer je opmerkt, dat negenennegentig uit honderd keer, zelfs meer dan dat, wanneer je gespannen bent of gewond, of in pijn of lastig gevallen, het eenvoudig is, omdat dingen niet precies zijn, zoals je jezelf verteld had, dat ze zouden moeten zijn --- dit is voor intelligente mensen; voor minder "intelligente" mensen is het een soort verlangen; zij willen, dat dingen op "die manier" zijn (zij voelen het veel meer dan zij het denken), en wanneer dingen dan op een andere manier gebeuren, oh, dan krijgen zij een schok. Maar als zij het op voorhand gewild zouden hebben, zou het een plezier geweest zijn --- exact dezelfde gebeurtenis. De gebeurtenis zou exact hetzelfde geweest zijn. Wanneer zij het van tevoren geweten hadden, hadden zij

gezegd, “Ah, eindelijk is dit gerealiseerd,” en alleen, omdat zij er niet aan hadden gedacht, omdat zij het niet hadden gezien: “Oh, hoe verschrikkelijk!” Bijna overal en bijna constant is dat, hoe het is. Ik zie het steeds meer in een kleine beweging van iedere minuut.

* * *

(Dan begint Moeder met uitzoeken van oude verspreide notities op allerlei stukjes papier. Zij laat Satprem een eerste stuk zien:)

Wat is het?

Het gaat over jonge ik.

Oh! Ik... . --- Ik. is Amenhotep.

Dat was erg amusant (ik heb het niet aan zijn moeder verteld), maar ik zag hem een jaar of twee geleden, toen hij uit Amerika aankwam met zijn ouders. Zij kwamen hier om me te zien. Ik zag hem, ik dacht nergens aan, ik keek eenvoudig naar hem (wat betekent, dat ik hem binnenin me nam). Hij was niet geheel als een gewoon kind, hij had nogal prinselijke manieren. Ik merkte het op, maar buiten dat niets speciaals. Ik zag hem in de morgen, toen in de middag, toen ik rustte, had ik een visioen, dat wil zeggen, ik herleefde een leven in Egypte. Het was het oude Egypte, ik zag het aan mijn kostuum, aan de muren, aan alles (ik weet niet of ik het hier opgeschreven heb), het was hoe dan ook niet modern. En ik was duidelijk de Pharao's vrouw, of zijn zus (Ik herinner het nu niet) en plotseling zei ik tegen mijzelf, “Dit kind is onmogelijk! Hij blijft doen, wat hij niet verondersteld wordt om te doen!” (*Moeder lacht*) Dus ging ik uit de kamer, en ging een grote hal binnen, en het kind was bezig met in een goot spelen! (*Lachend*) Wat ik volledig afschuwelijk vond! Dus zijn leraar rende onmiddellijk naar me toe en vertelde me (ik moet het opgeschreven hebben: “Zo is de wil van Amenhotep.”

Zo kende ik zijn naam.

Wat schreef hij?

“Ik. In het oude Egypte. Een tempel of een paleis van het oude Egypte. Licht --- en vers gekleurde schilderijen op de zeer hoge wanden. Helder licht. Over een kind, dat erg brutaal, onafhankelijk en speels was, hoor ik het einde van een zin: “Zo is de wil van...tep.’ De volledige naam wordt erg helder geuit, maar toen ik opstond (te abrupt), werd alleen de syllabe ‘tep’ behouden door de herinnering van het wakende bewustzijn. Het was de leraar, die tegen me sprak over het kind. Ik ben de Pharao's vrouw of de hogepriesteres van de tempel, met volle autoriteit.”

Dat was mijn eerste herinnering bij het ontwaken.

Maar hij is Amenhotep.

Wat is daar geschreven?

Het is een notitie over Amenhotep: "Amenhotep III is de bouwer van Thebe en Luxor.... Zijn paleis, ten zuiden van Thebe, werd gebouwd met zongedroogde stenen, bedekt met beschilderd stukwerk. Zijn vrouw, Taia, schijnt gekomen te zijn uit een bescheiden familie, maar werd overgoten met eer door hem en hun zoon. De zoon volgde zijn vader op onder de naam Amenhotep IV. Hij was een religieuze hervormer, die de cultus van Ammon verving door die van Aton (de Zon) Hij nam de naam aan van Akhenaton." [Encyclopedie Brittanica]

Dat is het.

Hij is een taaie kleine kerel, bewaar me! Zij hebben een moeilijke tijd met hem.

Ik heb het zijn moeder niet verteld.

Wanneer ze hier zijn, is alles goed. Maar zo gauw als zij maar Bombay gaan, waar de echtgenoot's familie is, wordt hij ziek, hij wordt absoluut ondraaglijk, hij is onmogelijk --- hier wordt hij gecontroleerd. En vreemd genoeg zetten zij in zijn slaapkamer friezen van vereenvoudigde dieren neer (Ik zag enige foto's, zij zien er erg uit als Egyptische schilderijen), en hij is daar erg gelukkig, erg kalm.

Het is amusant.

En ik dacht helemaal nergens aan; ik keek naar dat kind (die klaarblijkelijk een bewust en erg zelfverzekerd wezen is), ik keek naar hem en het amuseerde me; toen zette ik het uit mijn denkvermogen. En later had ik het visioen en wist ik, dat hij het was --- ik zag hem. "Zo is de wil van Amenhotep."

* * *

*Moeder gaat door met haar
Verspreide stukjes papier sorteren:*

Er zijn allerlei soorten dingen, omdat ik hier alles zonder onderscheid in geschoven heb --- stukjes notitie, privé brieven, nooit gezonden dingen....

En wat is dit?

U laat de vrije hand aan de bandieten en...

Oh, dit is een boodschap, die ik mentaal gestuurd heb aan de Regering van India! Zij wilden geld lenen aan het "Lake estate"³¹ en zij vroegen om garanties, allerlei soorten verschrikkelijke dingen, alsof zij werkelijk omgingen met een bende bandieten. Ik weigerde. Ik vertelde hen, "Houd je geld, ik wil het niet tegen een dergelijke prijs." Maar ik schreef het en hield het een lange tijd hier, op mijn tafel (dat is mijn methode, ik doe dat als werk). Ik was erg boos en ik schreef:

*U laat de vrije hand aan de bandieten...
En u neemt alle soorten beledigende
Maatregelen tegen eerlijke mensen.*

Het is niet gepubliceerd. Die papieren zijn acties. Ik schrijf ze, houd hen, en dan "laad ik hen weer op."

Je kan deze classificeren in de "onderwerpen voor meditatie"(!)... over de Regering's manieren.

Soms schrijf ik, voor de een of ander, een zin op die manier, maar ik zal het niet verzenden, ik houd het; dan, na een week of twee of een maand, vertelt de persoon me, dat hij een ervaring had en dan vertelde ik hem iets dergelijks --- juist dat, wat ik geschreven had. Het is een erg goede methode.

En ook als je iets wil vernietigen, schrijf je het op, dan verscheur je het en verbrandt het.

Ja, maar de Regering is doof!

(*Moeder lacht*) Het had enig effect, veel effect. We ontvingen bijna verontschuldigen. Maar het is nog niet voorbij; zij zeiden, dat zij het zouden geven (niet lenen: geven) zonder om enige garantie te vragen.

Goed dan, we zullen zien.

* * *

Moeder sorteert een ander papier:

Weet je, het is altijd hetzelfde: ik "denk" niet --- ik denk niet, ik probeer niet te antwoorden, ik heb geen vragen, hoe dan ook; wanneer ik iets lees, een brief, laat ik het binnengaan in de Stilte, en dat is alles. Dan plotseling op enig moment, prrt! komt het antwoord op. Het komt niet uit mijn hoofd, dat volmaakt stil is: het komt gewoon. En het valt me lastig: het komt en herhaalt zichzelf tot ik het opgeschreven heb. Dus heb ik papieren in iedere hoek en pennen in iedere hoek! Ik neem een papier en schrijf, dan

³¹ Een landgoed op de oever van het Meer, ten westen van Pondicherry, waar een modelboerderij en verbouwing gepland zijn.

is het voorbij; en zo gauw als het opgeschreven heb, heb ik vrede. En wanneer ik tijd heb om te beginnen met een brief "schrijven," ga ik rustig zitten, ik kies een goed stuk papier en schrijf het weer op.

Maar de papieren en pennen hangen af van de plaats, waar ik geschreven heb!

(Satprem kijkt naar een ander stuk papier, pagina 3, in inkt, met een ander stuk, pagina 2, van een verschillende afmeting, in potlood en geen pagina 1.) Ik houd hen in iedere hoek van iedere kamer!

* * *

*Een weinig later,
Betreffende een andere notitie:*

"In spiritueel leven is men altijd iedere keer een maagd...

Ik heb het nooit gestuurd. Het was iemand (een Franse vrouw), die een nogal curieuze ervaring had en me schreef, dat ze plotseling gevoeld had, dat ze in de liefde een maagd was, toen ze me ontmoette, en dat ze met een maagd's liefde tot me kwam. Dus ik antwoordde, omdat het waar is:

"...men is altijd een maagd, iedere keer, dat men ontwaakt tot een nieuwe liefde, want in ieder geval is het een nieuw deel van het wezen, dat ontwaakt naar goddelijke Liefde."

Ik schreef het, maar ik verstuurde het niet.

* * *

Een andere notitie:

"Mensen verlaten in hun blindheid het licht..."

(Moeder neemt over) waaraan zij gewend zijn, om de duisternis binnen te gaan, die nieuw voor hen is!... Dat is voor de kinderen, die hier opgegroeid zijn en die wilde gaan studeren in Amerika of waar dan ook. Een van hen ging weg om "ware opvoeding" te studeren... in Engeland! Dus dat was een beetje teveel.

* * *

Een andere notitie:

Wanneer je vrede wilt in de wereld of op aarde, vestig dan eerst vrede in je hart.

Wanneer je vereniging wilt in de wereld, verenig dan eerst de verschillende delen van je eigen wezen.

Dat ging naar de "World-Union"!³²

* * *

*Een laatste notitie
Of reflectie van Moeder's
Over haar huidige yoga:*

"Wanneer, de uiterlijke wereld, door degenen om me heen, haar wil probeert op te leggen op het ritme van het innerlijke leven, dan creëert het een onbalans, waarvoor het lichaam niet altijd tijd heeft om het te boven te komen."

Juni 9, 1965

Dus, hoe is je het met je Mantra?

Goed Moeder, het is een mooie Mantra.

Het is een nogal interessante ervaring.

Weet je, er is altijd een indruk, dat wanneer iemand anders de Mantra kent, het iets van zijn kracht zal verliezen, maar ik zei tegen mijzelf, "Het maakt niet uit, ik zal het doen," en op het moment, dat de beslissing genomen was, stopte ik natuurlijk met eraan te denken --- het was weg. En in de avond van de dag, toen ik je de Mantra vertelde, kwamen aan het eind van de dag plotseling de woorden met een warmte en intensiteit, alsof... (hoe kan ik het plaatsen?) zij waren omgeven door een kracht. Toen herinnerde ik me op dezelfde tijd, dat ik je de Mantra had verteld, dus keek ik en ik zag, wat je bewustzijn het eraan had toegevoegd --- ik was erg blij.

Ik vertelde je, dat er een groot vermogen in was, maar het is (Hoe kan ik het uitleggen?) warmer geworden (*Moeder lacht*). Ik weet niet, hoe ik het moet plaatsen... ja, het is, alsof een warmte rijkdom erin gegaan is --- als een potentieel vermogen (nog niet gemanifesteerd, dat is, maar potentieel), een erg warm vermogen van vreugde, dat erin komt. Dus was ik erg gelukkig.

(stilte)

³² *World-Union*: een groep voor de vereniging van de wereld, gelanceerd door enkele niet verenigde leerlingen.

Ik heb een hele mantra [naast de hoofd Mantra], vertelde ik je, nu gedurende jaren, en het is extreem volledig: het past bij alle noodzakelijkheden en alle gevallen, het is een lange serie. Maar gedurende enige tijd is het ook erg spontaan geworden en erg zelf-levend: wanneer ik heel concreet wil zien, waar iemand staat (iemand, die voor me mediteert, bijvoorbeeld), dan reciteer ik de mantra (vanbinnen, natuurlijk) en ik kijk naar de reacties, omdat de mantra omgaat met de *overgave* van alle delen van het wezen en alle modi van het leven: het is compleet. Dus in overeenstemming met de reacties [in Moeder's centra], zie ik het erg helder. 's Anderdaags, toen X kwam, deed ik het (het was de eerste keer, dat ik het met hem gedaan had), ik deed het, en toen ik bij een bepaald punt aankwam... (*Moeder glimlacht*) kon hij het niet verdragen! Hij verstijfde een soort van, boog voor me, en stond op. Daarvoor was hij erg stil gebleven, erg stil. Maar dat... (*Moeder lacht*) Zie je, ik riep de Heer aan en vroeg Hem om Zijn verscheidene manieren te manifesteren van zijn of realisaties (het wordt niet in mentale zin genomen, helemaal niet), maar toen ik zei --- ik zeg veel dingen, maar tot dat punt was hij erg kalm, stil en rustig geweest, en op een punt (omdat het in een logische volgorde komt), zei ik, : Manifesteer Uw Kennis" --- voelde hij zich ongemakkelijk, alsof hij voelde, dat hij uit zichzelf geworpen werd! Dus probeerde ik dat te kalmeren, maar hij kon het niet verdragen --- na vijf minuten stond hij op en ging weg. Een werkelijk ongemak; omdat, wat mij betreft, ik in mensen ben (ik ben overal, natuurlijk), voel ik het gewoon, alsof het in mijn lichaam plaatsvond.

* * *

*Spoedig daarna vraagt Moeder
Satprem om een brief te lezen,
Die zij net geschreven had:*

Dit is advies aan kinderlijke geestesgesteldheden (kinderlijk niet in termen van leeftijd), hetzelfde als, *Je zegt, dat je niet van de Heer kunt houden, omdat je Hem nooit gezien hebt...* Het is hetzelfde soort niveau. Maar ik vind het leuk, omdat zij in ieder geval niet pretenderen om intelligent te zijn. En gisteren verklaarde een kind tegen me, dat het zijn verjaardag was en er twee vragen waren, die hij me wilde stellen in het Engels: *Waar leeft God? Of Waar is het huis van God?* (iets van dien aard) en *Kan ik hem ooit zien?* Dus antwoordde ik hem, zoals men antwoordt op een kind met de kind's eenvoud:

*God leeft overal en in alles en je zal in staat zijn om Hem te zien,
wanneer je hem diep in jezelf kan vinden.*

In feite zouden we een "kinderafdeling" moeten hebben met antwoorden voor kinderen --- ik, bijvoorbeeld, vind het veel instructiever dan filosofische dingen. Ik vind het veel directer dan de intellectuele transcendenties, waarin er altijd een beetje pretentie is; weet je, zij zijn "boven al die kinderlijkheid" --- en het is net zo kinderachtig.

Juni 12, 1965

*Betreffende een brief,
Die Moeder schreef aan een leerling:*

...Er zijn allerlei soorten! Complicaties, veel complicaties; er zijn allerlei soorten slechte wil, tenminste van mensen, die rondgaan in cirkels, in plaats van vooruit te gaan. En stupide uitvindingen. De andere nacht... Omdat het hoofd altijd stil is, zo (*gebaar naar het voorhoofd, palmen open naar het Licht van boven*); Ik bedank de Heer daarvoor, en het is altijd zo; dus beslis ik niet, wat gedaan moet worden, ik beslis niet, wat geantwoord moet worden --- niets: wanneer het komt, komt het. En sommige mensen hebben werkelijk een gemene truc gespeeld (*[lachend]* het kon me niet minder schelen!), en ik gaf niet toe en zoals het gebeurt, komt er in het midden van de nacht een kracht, het krijgt greep op me en vertelt me, "Hier is het antwoord, hier is, wat je moet zeggen." Ik zeg, "Goed dan" (ik lag in bed, natuurlijk) en ik geef niet toe. (*Moeder zet een dwingendere toon op:*) "Hier is, wat je moet zeggen." --- "Oh, goed dan!" En nog geef ik niet toe. (*Op een nog dwingendere toon:*) "Hier is, wat je moet zeggen." (*Moeder lacht*)

Dus stond ik op, ging daarheen, en in het donker schreef ik, wat ik moest zeggen!

En toen was het voorbij.

(Moeder neemt dan de vertaling op zich van "Savitri": Het Debat van Leven en Dood.)

(Moeder leest de tekst) Aha! Wat een grappenmaker!

...Dan zal ik u al uw zielsverlangens geven.

Hij is een grappenmaker.

Alle korte vreugdes, die de aarde houdt voor sterfelijke harten

Maar ik wil hen niet! --- Hij is een werkelijke grappenmaker.

En wat gebeurt er met hem?

...Wanneer mijn wil eenmaal gewrocht is, blijft het onveranderd door de Tijd.

Oho, dat denk jij!

En Satyavan kan nooit meer de uwe zijn.

X.III.636

Niet waar, oude kerel!

(Moeder vertaalt)

Alors je te donnerai tout ce que ton âme désire...
[Dan zal ik u alles geven, dat uw ziel verlangt]

De ziel verlangt niets! Het is gemakkelijk om te zeggen, "Ik zal u alles geven, dat uw ziel verlangt," de ziel verlangt niets. Dus committeert hij zich zelf niet teveel!

Hij is een grappenmaker --- hij maakte zichzelf nogal een grappenmaker.

Juni 14, 1965

(Moeder zoekt naar een kaart om een leerling op te antwoorden. Een kaart is geïllustreerd met een grote vis.)

Waar is een vis het symbool van?

Ik weet het niet. De Boeddhisten gebruiken het symbool van twee vervlochten vissen. Ik denk, dat het Veelvuldigheid is?

Ik heb vaak onderwater dromen: 's anderdaags ging ik, bijvoorbeeld, onder water (en zonder enige moeilijkheid) en er waren menigten vissen --- ik viste onder water. Maar die vissen waren dood, or waren net doodgegaan --- menigten vissen, die niet uiteenvielen, die nog goed waren, maar dood, omdat zij geen lucht of water meer hadden.

Over het algemeen betekenen vissen in de zee Veelvuldigheid.³³ Maar er moeten veel betekenissen zijn; ik heb je verteld, dat het Boeddhisme vaak het beeld gebruikt van vis als een symbool.

Symboliek, mon petit, er zijn honderden en honderden van hen. En mensen zijn altijd tegen hen, maar uiteindelijk zijn ze alleen verschillende manieren van een en hetzelfde ding zien. Volgens mijn ervaring heeft iedereen zijn eigen symboliek.

Voor slangen, bijvoorbeeld, is het heel opmerkelijk. Sommigen hebben, terwijl zij over slangen dromen, het gevoel, dat zij catastrofes gaan meemaken; ik heb zelf allerlei soorten dromen met slangen: ik moest door tuinen gaan, die overal vol slangen waren --- op de grond, in de bomen, overal --- en geen aardige slangen! Maar ik wist heel goed, wat het betekende; ik wist het gedurende de droom zelf: het hing af van zekere mentale condities om me heen en slechte wil --- mentale slechte wil.³⁴ Maar wanneer je mentale controle en vermogen hebt, kan je er doorgaan, ze kunnen je niet aanraken. En andere mensen denken, wanneer zij een slang zien, dat het het universele bewustzijn is. Dus kunnen we het niet zeggen. Théon zei gewoonlijk, dat het serpent het symbool is van evolutie, en diegenen, die bij hem waren, zagen altijd regenboogkleurige serpentes, met alle kleuren, en het was het symbool van universele evolutie. In feite heeft iedereen, om de waarheid te vertellen, zijn eigen symboliek. En wat mijzelf betreft, heb ik gezien, dat het afhangt van de perioden in mijn leven, van de activiteiten, van de graad van ontwikkeling. Er zijn dingen, die ik nu weer zie, waarin ik een andere betekenis zie, die achter de betekenis was, die ik had gezien.

Het is erg interessant, maar het hoort volledig tot het domein van relativiteit.

Het is erg mentaal.

Ik herinner me, bijvoorbeeld, dat er een tijd was, dat ik mensen gewoonlijk zag in de vorm van dieren!... Het was de aanwijzing van het type natuur, waartoe zij behoorden. En ik herinner me, toen ik nog in Frankrijk was, dat ik op een dag gezien had (ik zat in een grote kamer) dat menigten kleine dieren kwamen, speciaal konijnen, katten, honden, allerlei soorten dieren, vogels; zij bleven komen en komen, allemaal op mijn knieën! En er waren menigten en menigten van hen.... En plotseling kwam er een grote tijger de kamer binnen, die zich naar hen allemaal haastte en vrff! stuurde hen weggrennend weg naar alle kanten! (*Moeder lacht*) Maar de dieren waren mensen... en de tijger was ook iemand.

Het is amusant.

³³ In een persoonlijke context, zoals deze droom, symboliseert vis, volgens Sri Aurobindo, het "vitale denkvermogen" in constante beweging, dat allerlei soorten formaties maakt.

³⁴ Dit was in Frankrijk met Richard, bij het begin van de oorlog, na zijn terugkeer uit Pondicherry.

Maar nu zie ik, dat er gesuperponeerde diepten zijn: je hebt een symboliek, dan is er dieper een andere symboliek. En uiteindelijk is alle vorm een symbool --- geen erge briljante, geef ik toe!

Oh, als ik niets te doen had en mijn tijd doorbracht met alleen opschrijven van mijn activiteiten van de nacht, wat ik zie en hoor en doe in de nacht met iedereen... oh, allerlei soorten mensen, in allerlei soorten landen. En dingen, menigten dingen, zo veel, veel dingen, die ik nooit fysiek gezien heb en nooit aan gedacht --- volledig onverwachte dingen.

Het is interessanter dan romans, en hoe! Het vereist gewoon veel tijd.

* * *

(Moeder pakt de vertaling op van "Savitri," van Het Debat van Liefde en Dood. Dan stopt zij in het midden van een zin:)

Ik kan nu niets horen, ik ben in... Wel, het gevoel is absoluut van in een deken van mist zijn... *(Moeder "kijkt")* een erg bleke parelgrijze mist. En een mist voor zowel geluid als zicht.

Alsof dingen ver, ver weg waren, ver weg van me: dingen, mensen, geluiden, beelden, alles ver, ver weg... *(Moeder pakt "Savitri" weer op):*

*Mijn wil, die eens gewrocht is, blijft onveranderd door de Tijd
En Satyavan kan nooit meer schijnen.*

Het maakte hem een beetje stupide, omdat zelfs, wanneer Satyavan niet terugkomt in dit lichaam, wat voorkomt het dan, dat hij een ander neemt!

Hij schept op!

En Savitri (of "de Stem") vertelt hem naderhand, herinner je, "Ah, we houden je toch nog, we hebben je nog een tijd nodig." Wanneer hij hol geslagen is, wanneer hij beëindigd is, vertelt zij hem, "We houden je nog, omdat we je nog nodig hebben,"³⁵ herinner je niet?

Een aardig geschenk... Oh, het is waar, dat het in veel gevallen onmisbaar is. Ik herinner me, dat ik een verhaal gelezen heb in de tijd, dat ik gewoonlijk ontving... Ik denk, dat het *Le Matin* was, de krant *Le Matin*. Er waren romans in en ik las de romans gewoonlijk om de toestand van het

³⁵ Ik heb u uw vreselijke gedaante van verschrikking gegeven
En uw scherpe zwaard van verschrikking en leed en pijn
Om de ziel van de mens te dwingen om voor licht te strijden...
Gij zijt zijn aansporing naar grootsheid in zijn werken,
De zweepslag voor zijn hunkering naar eeuwige zaligheid,
Zijn schrijnende behoefte aan onsterfelijkheid.
Leef, Dood, nog een tijd, wees mijn instrument. (X.IV.666)

denkvermogen van mensen te zien. En er was een buitengewone roman, waarin het hoofd karakter een vrouw was, die onsterfelijk was (zij was veroordeeld tot onsterfelijkheid door God weet welke godheid), en zij deed haar best om te sterven, zonder succes! Het was stupide, het was allemaal stupide, maar het standpunt werd omgekeerd: zij werd gedwongen om onsterfelijk te zijn en... zij zei, "Oh! Wanneer wordt mij toegestaan om te sterven?", met het gewone idee, dat de dood het einde is, dat alles voorbij is en men rust. En haar werd verteld, "Je zal alleen in staat zijn om te sterven, wanneer je de ware liefde vindt..." Alles was op zijn kop. Maar, wanneer ik dat lees, zet het me veel aan het denken --- soms zijn het de meest stupide dingen, die je het meest aan het denken zetten. En om het verhaal te completeren... zie je, zij was iemand geweest, toen iemand anders, een priesteres in Egypte, hoe dan ook allerlei soorten dingen, en uiteindelijk (ik herinner het me niet), was het in de moderne tijden: zij ontmoette een jong getrouwd stel; de echtgenoot was een opmerkelijke man, intelligent (ik denk, dat hij een uitvinder was); zijn vrouw, waarvan hij gepassioneerd hield, was een stupide en slechte gek, die al zijn werk verspilde, die zijn hele leven ruïneerde... en hij bleef van haar houden. En (*lachend*) dat gaven zij als een voorbeeld van volmaakte liefde!

Ik las dat misschien meer dan vijftig jaar geleden, en ik herinner het me nog! Omdat het me een lange tijd aan het denken zette. Ik las dat en ik zei tegen mijzelf, "Hier is, hoe mensen dingen begrijpen!"

Het was, oh, zeker meer dan vijftig jaar geleden, omdat ik al op het "Kosmische," Theón's lering gekomen was, en de innerlijke Aanwezigheid, en ik wist, dat de nieuwe schepping een schepping van onsterfelijkheid zou zijn --- ik voelde onmiddellijk, dat het waar was (dat het een manier van uitdrukken was van iets, dat waar was). Dus toen, toen ik dat las, dacht ik, "Hier is, hoe mensen alles op zijn kop zetten! Hoofd en voeten op zijn kop." En ik peinsde gedurende een lange, lange tijd over het probleem: "Hoe dit naar de ware positie te brengen?" En ik zette me aan het werk.... Al in die tijd praktiseerde ik gewoonlijk om dat standpunt aan te nemen, naar dingen te kijken vanuit dat standpunt, te begrijpen, hoe dat standpunt kon bestaan. En die twee dingen maakten me aan het peinzen: de wil om te sterven, en wat de mens beschouwde "volmaakte liefde" te zijn --- twee idiote dingen.

Maar ik ontdekte, wat er waar in was, dat was interessant: ik probeerde en probeerde om het te vinden, en plotseling voelde ik die aspiratie naar de onveranderlijke, onveranderlijke vrede. Wel, het was ondersteboven: alleen onveranderlijke vrede kan je eeuwig bestaan geven. Daar was, alles was ondersteboven, het idee was om op te houden met het bestaan om onveranderlijke vrede te vinden. Maar men zoekt onveranderlijke vrede en dat dwingt het ophouden van het bestaan, om toe te staan, dat de transformatie plaats kan vinden.

En liefde, die ongeconditioneerd is: het hangt niet af van of je geliefd bent of niet, of je intelligent bent of niet, of je slecht bent of niet --- dat spreekt vanzelf. Maar het was op een belachelijke manier neergezet. Maar

het spreekt vanzelf, dat liefde ongeconditioneerd is, anders is het geen liefde, het is, wat ik marchanderen noem: "Ik geef je mijn affectie, dus geef me de jouwe; ik ben aardig, dus ben je aardig tegen mij"! Zo begrijpen mensen het, maar het is stupide, het is zonder betekenis. Dat is iets, wat ik begreep, toen ik nog heel klein was, ik zei gewoonlijk, "Nee! Je mag willen, dat anderen aardig voor je zijn, wanneer je aardig voor hen ben, maar dat heeft niets met liefde te maken, nee, niets, absoluut niets." Juist de essentie van liefde is ongeconditioneerd.

* * *

Spoedig daarna:

Wij stellen samen... (wat kan ik het noemen?) een set regels (oh, dat is een lelijk woord) voor toelating tot de Ashram.... Ja!... Niet, dat als je de regels accepteert, je toegelaten wordt, dat is het niet, maar wanneer iemand toegelaten wordt, vertellen we hem, "Maar, weet je, hier is..."(wanneer hij potentieel toegelaten is), "hier heb je jezelf aan gecommiteerd door een lid van de Ashram te worden." Omdat verzoeken voor toelating binnen gutsen als sprinkhanen, en tenminste negenennegentig van de honderd keer is het van mensen, die hier willen komen om comfortabel te zijn en te rusten en niets te doen --- een in de honderd komt, omdat hij een spirituele aspiratie heeft (oh, en zelfs dan... is het gemengd). Dus zouden zij ons naderhand niet moeten vertellen (omdat we zulke ervaringen gehad hebben), "Oh, maar ik wist niet, dat het op die manier was," met het excuus, dat het hen niet verteld was. Bijvoorbeeld, "Ik wist niet, dat het ons niet toegestaan was..." (*Moeder vraagt zichzelf gedurende een moment af*) Wat is niet toegestaan?... (*Dan wijst zij lachend naar Satprem:*) Roken is niet toegestaan. En alcohol drinken is niet toegestaan, getrouwd zijn is niet toegestaan, behalve in naam, enzovoort. En dan moet je werken, en al je wensen worden niet automatisch bevredigd. Dus sturen ze mij brieven, "maar u heeft me verteld, dat..." (oh, dingen, die ik nooit gezegd heb natuurlijk), op die en die datum" (begrijp je, ver genoeg terug voor mij om het niet te herinneren!), "vertelde u mij dat..." En van wat zij schrijven, zie ik erg helder, wat ik zei en hoe zij het op zijn kop gezet hebben. Dus nu zullen we een papier voorbereiden, dat we hen zullen laten lezen en we zullen aan hen vragen, "Heb je het duidelijk begrepen?" En wanneer zij gezegd hebben, dat zij het duidelijk begrepen hebben en het getekend hebben, dan houden we tenminste het papier, en wanneer zij een ergernis beginnen te worden, kunnen we het aan hen laten zien en hen vertellen, "Pardon, we hebben je niet verteld, dat het geen..." (wat is het woord?) "Eden was, waar je kan blijven zonder iets te doen en waar je brood aan beide kanten met boter gesmeerd is!"

Dus zet ik als een eerste voorwaarde neer (ik schreef het in het Engels): het enkele doel van het leven is zichzelf toewijden aan de goddelijke realisatie (ik zette het niet in deze termen neer, maar dat is het idee). Je moet eerst (je kan jezelf misleiden, maar dat maakt geen enkel verschil), eerst overtuigd zijn, dat je dit wilt en alleen dit wilt --- primo. Toen

vertelde Nolini me, dat de tweede voorwaarde zou moeten zijn, dat mijn absolute autoriteit erkend zou moeten worden. Ik zei, "Niet zoals dat!", we zouden moeten neerzetten, dat "Sri Aurobindo's absolute autoriteit erkend is" (we kunnen [*lachend*] toevoegen, *vertegenwoordigd* door mij," omdat hij niet kan spreken, natuurlijk, behalve tegen mij --- tegen mij spreekt hij erg duidelijk, maar anderen horen het niet!) Er zijn veel andere dingen, die ik niet herinner, en tenslotte een laatste paragraaf, die zo gaat (*Moeder zoekt naar een notitie*).... Eerder, herinner ik me, had Sri Aurobindo ook een papiertje samengesteld om aan mensen te geven, maar het is verouderd (het ging over geen ruzie maken met de politie! En wat anders herinner ik me niet --- het is verouderd). Maar ik wilde er geen verboden inzetten, omdat verboden... ten eerste altijd een aanmoediging zijn tot opstand en dan is er een goede proportie van karakters, die, wanneer zij verboden worden om iets te doen, onmiddellijk een drang voelen om het te doen --- zij zouden er anders misschien niet eens aan gedacht hebben, maar zij moeten er eerst over verteld worden om "Ah, maar ik doe, wat ik wil." Okay.

(*Moeder begint te lezen*) *Aan diegenen...* ik maak een onderscheid: er zijn mensen, die hier komen en zich willen toewijden aan het goddelijke leven, maar zij komen om werk te doen en zij zullen werken (zij zullen geen intensieve yoga doen, omdat niet een in vijftig in staat is om het te doen, maar zij zijn in staat om hun leven toe te wijden en om te werken en goed werk gelijkmoedig te doen, als een dienst aan het Goddelijke --- dat is erg goed), maar in het bijzonder, *Aan diegenen, die integrale yoga willen beoefenen, wordt het sterk aangeraden om zich te onthouden van drie dingen...* Dus, de *drie dingen* (*[lachend]* doe je vingers in je oren): *seksuele gemeenschap* (het komt op de derde plaats) *en drinken van alcohol en... [fluisterend] roken.*

Ik moet je vertellen, dat ik in een familie geboren ben, waarin niemand rookte: mijn vader had nooit gerookt en noch zijn broers --- hoe dan ook, niemand rookte. Dus sinds mijn kindertijd was ik er niet aan gewend, dat anderen rookten. Later, toen ik met artiesten leefde... Artiesten roken, natuurlijk (het lijkt hen "inspiratie" te geven!), maar ik verafschuwde de geur. Ik zei niets, omdat ik niet onplezierig wilde zijn, maar ik verafschuwde het. Toen kwam ik hier --- Sri Aurobindo rookte. Hij rookte opzettelijk, hij rookte om te zeggen: men kan yoga doen, terwijl men rookt, ik kan zeggen, men kan roken en yoga doen en ik rook. En hij rookte. En natuurlijk rookten alle leerlingen, omdat Sri Aurobindo rookte. Gedurende enige tijd gaf ik hen zakgeld, zodat zij sigaren konden kopen (zij rookten sigaren --- het was afschuwelijk!). Toen kwam ik te wonen in Sri Aurobindo's huis, we spraken vrij, en op een dag vertelde ik hem, "Hoe vreselijk is de geur van roken! (*lachend*) Het is afschuwelijk!" Dus zij hij tegen mij, "Oh, hou je niet van de geur?" "Oh, nee!" zei ik, "Niet alleen dat, maar ik moest een yogische inspanning doen om het te stoppen om me ziek te laten voelen!" De volgende dag stopte hij. Het was voorbij, hij rookte nooit meer.... Dat was aardig. Het was niet principieel, hij deed het, omdat hij de geur niet aan me op wilde leggen. Maar ik zei nooit iets: het was eenvoudig, omdat hij het me gewoon zo vroeg, terwijl we praatten, dus vertelde ik het hem.

En toen hij stopte met roken, moest iedereen ook stoppen --- roken was niet meer toegestaan, omdat hij niet meer rookte.

Nee, voor diegenen, die niet roken (*lachend*), is ander's rook erg...

Maar het was hetzelfde voor voedsel, vlees enzovoort. Gedurende een lange tijd aten we vlees, het was zelfs erg grappig. Pavitra was een strikte vegetariër, toen hij kwam, en in de tijd waren we niet alleen niet vegetarisch, kippen werden doodgemaakt op de binnenplaats (!) en... (*lachend*) Pavitra had de kamer net naast de keuken --- de kippen werden gewoonlijk doodgemaakt onder zijn neus! Oh, arme Pavitra! Toen stopte het om een erg eenvoudige reden (helemaal niet uit principe): mensen met vlees voeden is veel duurder dan een vegetariër zijn! Het betekent complicaties. Ik was persoonlijk vegetariër door de smaak --- alles is door de smaak, niet uit principe. Ik werd vegetariër aan het begin van de eeuw, oh, aan lange tijd geleden... (ja, het moet meer dan zestig jaar geleden zijn), omdat ik in mijn kindertijd gedwongen werd om vlees te eten, en ik vond het afschuwelijk (niet het idee, het was de smaak, waar ik niet van hield, ik vond het afschuwelijk!) en de arts zij, dat mij *augurken* gegeven zouden moeten worden en allerlei soorten dingen om de smaak te maskeren. Zo gauw als ik onafhankelijk en vrij was, zei ik, "Voorbij! (*lachend*) Ah, nee! Ik zal geen vlees meer eten" --- niet als een regel, omdat ik nu en dan nog ganzenlever neem (dat is niet vegetarisch!) en gedurende een lange tijd ging ik door met eten van rivierkreeft en zee-kreeft, dat soort dingen --- geen regels, oh, om God's wil geen regels, maar smaak. Maar, zoals je eerder zei,³⁶ het is "complicaties," zo voelde ik me exact. En toen ik naar deze kamer verhuisde (je weet, dat ze me in bed staken gedurende ik weet niet, hoe lang --- ik kan het niet voor elkaar krijgen om uit te vinden, hoe lang, niemand wil het me vertellen), en toen ik weer begon te eten, liet de arts me kippenbouillon nemen; maar voor die kippenbouillon moesten zij een kip per dag vermoorden --- zij vermoordden een kip iedere dag om mij kippenbouillon te laten hebben. Toen vertelden ze me, toen het hete seizoen kwam, dat de kippen ziek waren (de hitte maakt ze ziek) en dat, alles welbeschouwd, het misschien niet zo goed was om zieke kippensoep te eten! Dus zei ik, "Stop het, stop het!" En toen ik eenmaal gestopt was, ah, was mijn hart blij: "Nu (*lachend*) vermoorden we geen kippen meer!" Dus zei ik, "Voorbij, we zullen het niet weer doen." Maar, zoals het gebeurt, werd ik in die tijd twee kilo zwaarder (in die tijd nam de arts gewoonlijk mijn gewicht op), en hij zei, "Kijk, u bent zwaarder geworden!" Ik vertelde hem, "Maar ik ben niet gretig om zwaarder te worden!"

Zie je (*tegen Sujata*), voor hem spreek ik ronduit! (*lachend*) Je zou moeten doen als ik zeg en niet doen zoals ik doe!

Niet uit principe --- geen principes: uit smaak.

³⁶ Een weinig eerder was Satprem teruggekeerd naar de aanval en vroeg weer om Moeder's permissie om met zijn vleesdieet te stoppen en terug te gaan naar eenvoudig vegetarisch eten. Moeder had geweigerd door Satprem's gezondheidstoestand.

Daar, mon petit.

Juni 18, 1965

Herinner je, wat ik zei? Dat het een *verbeterd* fysiek lichaam zou zijn, dat de transitie zou maken tussen het menselijke lichaam en het supramentale lichaam?...³⁷ Vannacht vertelde Sri Aurobindo me op zijn eigen manier, dat het correct was, dat het waar was. Het was erg interessant.

Erg interessant.

Vannacht gingen we gedurende een lange tijd naar allerlei soorten plaatsen, die onbekend voor me waren: steden, landschappen, wouden, enz. Het duurde een erg lange tijd. En toen we er eenmaal waren, nabij het woud (nabij de weg, die het woud doorkruiste) en we waren bezig en "praatten," toen hij plotseling opsprong.... Weet je, hij draagt nooit enige kleding, zogezegd; toen ik hem de eerste keer in zijn huis zag (zijn supramentale huis), in het subtiele fysieke, was hij zonder kleren; maar het is een soort levendige materie: het is erg materieel, erg concreet, en het heeft een soort kleur, die geen kleur is, welke een beetje goud is en stralend --- het zendt geen stralen uit, maar het vibreert met een stralend licht. En tenminste negen keer uit tien is hij zo; over het algemeen, wanneer we samen zijn voor enig werk, is hij op die manier. Vannacht was hij op die manier. Dus was ik bezig (we hadden iets geregeld en ik was bezig), toen ik hem plotseling op zie springen en een honderd meter sprint zie rennen. Eerst was ik geschokt, ik zei tegen mijzelf, "Wat is dit?!" En met een groot gemak, weet je: hij schoot weg, toen stopte hij een paar minuten en rende dan terug. Toen stopte hij weer en ging een derde keer weg op een sprint: als de 100 meter race, die ze rennen. Maar de derde keer was hij lang geworden, met een slank lichaam. Lang geworden, alsof aan me te demonstreren: dit is de manier, waarop het lichaam getransformeerd zal worden. Hij was erg lang geworden, erg sterk.

Het was erg interessant en absoluut onverwacht.

De tweede keer was hij sterker dan de eerste; en de derde keer was hij magnifiek: een lang, prachtig wezen, met die levendige, stralende substantie. En wat een sprint! Wat een sprongen! Het was fantastisch. De laatste keer was het fantastisch, alsof hij over de grond scheerde.

We "spreken" erg, erg zeldzaam. Soms vertelt hij me iets, maar het is met een speciaal belang en een speciaal doel --- we begrijpen elkaar zonder woorden. Daar zei hij niets, maar ik begreep het.

³⁷ Zie de conversatie van April 17, 1965

Het was deel van een erg lange activiteit, maar dat trof me erg veel, omdat het als het antwoord was [op wat ik enige tijd geleden zei]. Hij zei, "Ja, het is waar, je hebt gelijk, het is zoals dat." En die verandering in zijn lichaam gedurende de drie keer: de eerste keer was hij, zoals ik hem kende, maar jonger en behendiger; de tweede keer was hij al sterker; en de derde keer was hij magnifiek.

Ik wilde je dit vertellen.

Dat is alles.

Nu, wat heb JIJ me te vertellen?

(stilte)

Goed dan, ik zeg niets meer!

Er blijft nog de vraag, die ik u vroeg over hetzelfde onderwerp: ik vind het moeilijk om te zien, hoe het supramentale lichaam, dat gemaakt is van juist een materiële, maar desalniettemin verschillende materie...³⁸

Ah, ik had daar enkele dagen geleden een andere ervaring over.... Je weet, dat zij spreken over een substantie, die "dichter" is dan fysieke substantie.... Hoe noemen zij het?... (Moeder kan het niet herinneren) Théon had er al over gesproken, maar ik dacht, dat het zijn verbeelding was. Maar er is mij verteld, dat het wetenschappelijk ontdekt is en dat de hoeveelheid van die "dichtere materie" lijkt TOE TE NEMEN.

Hoe noemen zij het? Er is een naam. Ik herinner het nu niet, maar enige tijd geleden, een maand of twee, kwam er iemand uit Frankrijk, die me vertelde, dat in wetenschappelijke kringen zij nu lijken te zeggen, dat materie, die dichter is dan fysieke materie in hoeveelheid lijkt toe te nemen op aarde --- dit zou extreem interessant zijn.³⁹

Wat Théon betreft, zei hij gewoonlijk, dat het verheerlijkte lichaam gemaakt zou worden van een materie, die dichter is dan fysieke materie, maar met kwaliteiten, die fysieke materie niet heeft. En deze substantie heeft kwaliteiten, zeggen zij, die Materie niet heeft, zoals bijvoorbeeld elasticiteit. Wel, enkele nachten geleden (ik herinner niet, wanneer), was ik in een plaats, waar zich een soort bleke grijze substantie verzameld had, die leek op verdunde klei (een pasta, dat is) .En elastisch, (*lachend*), kleverig!. Het was als verdund cement, maar erg bleek, een werkelijk prachtig paars grijs, en kleverig: het kon uitgestrekt worden als kauwgum!

³⁸ Satprem bedoelde, dat hij het moeilijk vond om te zien, hoe de nieuwe substantie, die desalniettemin erg verschillend was van Materie, voorbereid zou kunnen worden door gymnastiek voor het fysieke lichaam.

³⁹ Refereert Moeder misschien naar "geïoniseerde materie"?

En dan was er een aantal mensen, die zich verzameld hadden om te baden in die substantie. Sommigen kropen erin met heerlijkheid! Zij smeerden zichzelf er helemaal me in, en het was kleverig! En ikzelf... Als je daar eenmaal was, werd je er onvermijdelijk in zekere mate in ondergedompeld: het leekt daar gelijkelijk in de lucht te zijn; je kon het niet voorkomen. Maar er was een dame, die heel goed voor me zorgde, zodat het niet te ongemakkelijk zou zijn: ik herinner me, dat ik een soort lumineuze kledij aan had, wit en rood (wit met rode decoraties), waarin ik mezelf wikkelde, zodat de substantie niet aan me zou kleven. Maar ik keek naar het geheel en ik zag bijvoorbeeld onze Purani⁴⁰ erin wentelen, glijden met heerlijkheid, helemaal druipend van de modder! En iedereen was in die modder. Het was alleen modder van een prachtig paarlen grijs, maar het was kleverig! En in de morgen, toen ik ontwaakte, zei ik tegen mijzelf, dat het de nieuwe substantie in voorbereiding moet zijn --- het is nog niet helemaal klaar, maar het is in voorbereiding.

Er waren enige hogelijk amusante details: het was opgesteld als vestigingen in die grote stijlvolle spa's. Zo was het. En mensen kwamen daar om in die substantie te baden.

Hoe noemen zij het? Pavitra zou de naam weten. Ik wist het gewoonlijk: Théon had het een naam gegeven, die zij het heden ten dage geven. Maar ik herinner het niet. Een dichtere materie dan fysieke Materie. Maar elastisch.

En waarschijnlijk een materie, die enige transformaties zal ondergaan, ik weet het niet. De mantel, die ik aandeed, was waarschijnlijk het symbool van... Het was wit met gouden draden en rode boorduurwerk ontwerpen (het was erg mooi), en ik wikkelde mijzelf erin, zodat de modder niet lastig was.

Waar was het het symbool van?

Van de kracht, die dat zal transformeren in een acceptabele substantie.

(stilte)

Het bewustzijn, dat zal leren om die substantie te gebruiken (net zoals er een bewustzijn was, dat geleerd heeft om de lichaam's substantie te gebruiken) zal waarschijnlijk weten, hoe het te veranderen in iets, dat gebruikt kan worden. Omdat we er gewend aan zijn geraakt, maar klaarblijkelijk is het een soort superchemie, die deze lichamelijke substantie gemaakt heeft. We vinden het volmaakt natuurlijk, maar het is niet altijd zo geweest --- er is een lange weg van de kwal, bijvoorbeeld, naar dit lichaam.

⁴⁰ Purani overleed enige maanden later op December 11, 1965.

Ik had de indruk van een substantie, die een werk van aanpassing, transformatie, toepassing moet ondergaan, en die zou dienen als een uiterlijke vorm voor het supramentale wezen.

Mijn indruk is, dat Sri Aurobindo zijn subtiele supramentale vorm al tot stand gebracht heeft. Wanneer hij, bijvoorbeeld, moet bewegen, geeft hij niet de indruk, dat hij onderhavig is aan dezelfde wetten, als wij zijn; maar omdat het subtiel is, lijkt het niet verrassend. En ook een soort alomtegenwoordigheid: hij is tegelijkertijd op dezelfde plaats. En een plasticiteit, een aanpasbaarheid in overeenstemming met het werk, dat hij wil doen, de mensen, die hij ontmoet. In die activiteiten ben ik heel gewaar, dat ik hen op een bepaalde manier zie, maar ik denk, dat anderen hem niet op dezelfde manier zien --- zij zien hem verschillend, waarschijnlijk kleren dragend. Toen hij in het woud rende, waren we alleen, en het was een groot woud zonder iemand daar; toen waren we enkele minuten later ergens anders en er waren mensen, andere mensen, met wie hij sprak en ik voelde helemaal niet, dat anderen hem zagen zonder kleren: zij zagen werkelijk, dat hij kleren droeg.

Ik zag hem eenmaal, nogal een tijd geleden: ik vertelde je het verhaal van zijn boot, ook gemaakt van klei.

*Van roze klei.*⁴¹

Ja, het was een soort klei, het was roze klei. Wel, in die tijd leek hij kleren te dragen. Zie je, het heeft niet de vastheid van onze materie.

Het was als dat visioen van het "supramentale schip,"⁴² waarin iedereen gekleed was door zijn eigen wil.

Maar in mijn nachtelijke activiteiten is het volmaakt natuurlijk, ik schenk er geen gedachte aan --- ik sta daar niet te observeren met het kleinzielige idiote begrip van gewoonte: het is volmaakt natuurlijk.

Daar, we hebben lang genoeg gekletst!

(Sujata:) U bent ook lang 's avonds.

Ik kan niet horen, mon petit, ik ben in een wolk!

(Sujata herhaalt:) Wanneer men u 's avonds ziet, ziet u er lang uit.

Natuurlijk! Oh, maar ik weet dat! Alle mensen lijken klein voor me, en dat is het enige, dat het me laat werken --- ik ben niet gewaar lang te zijn, maar zij lijken me klein.

Ik ben lang.

⁴¹ Zie de conversatie van Juni 29, 1963, *Agenda IV*. P. 194.

⁴² Zie *Agenda I*, Februari 3, 1958, p. 137 ff.

(Sujata:) U bent tenminste zo lang [Sujata wijst naar het plafond, ongeveer 4.5 meter hoog].

Ja, ik heb het gemerkt: ik kijk vaak zo naar mensen (*Moeder leunt over haar fauteuil*). Maar het is volmaakt natuurlijk, ik heb geen gevoel van lang te zijn.

(stilte)

Vannacht bereidden we op een punt een zeker aantal dingen voor, die tegelijkertijd waren als voedsel, medicijn, en een manier om Materie te transformeren. Het had verschillende kleuren, het was in test buisjes, en hij verklaarde alles aan me. Maar het was niet de eerste keer: het is zeer vaak gebeurd. Maar dan is het beste deel ervan, dat wanneer ik wakker word, alle precieze details weggevaagd worden! Ik lijk een hand te voelen, die komt en alles wegneemt --- opzettelijk.

Maar ik herinner me dat ik het beeld nog heb, waarin hij dingen demonstreert met zijn test buisjes. Er was een man... die eruitzag als een wetenschapper (een man van ongeveer veertig jaar oud, tussen veertig en vijftig, jong, maar niet erg jong) en er erg bedachtzaam uitzag. Hij zat. Ik weet niet, wat zijn nationaliteit was, ik herinner me niet, maar hij was modern; hij was modern, met moderne kleren, en Sri Aurobindo liet hem zijn test buisjes zien met dingen erin en het effect op de totaliteit van materie. Ik was daar aan het kijken (ik keek met grote interesse), en ik begreep toen alles. En ik zie het beeld nog, maar de mentale kennis, de mentale vertaling, die me in staat gesteld had om te zeggen, "Nu weet ik het," prrt! Weggenomen. Het is iedere keer hetzelfde.

Wat betekent, dat het aan andere mensen dan ik gegeven wordt om het te gebruiken, omdat zij een brein hebben, dat beter voorbereid is dan het mijne, en betere condities voor onderzoek.

Het is helder, dat het werk gedaan wordt.

(stilte)

Iets anders gisteren... Er wordt iets voorbereid.... In het verleden, toen Sri Aurobindo er was, en ik in het huis leefde, dat nu "slaapzaal bijgebouw" is, was er een grote veranda, en ik liep gewoonlijk heen en weer op de veranda (Sri Aurobindo werkte in zijn kamer), en ik liep alleen; maar ik was nooit alleen: Krishna was er altijd --- Krishna, de god Krishna, zoals hij gekend wordt, maar groter, mooier, en niet met dat belachelijke blauw, weet je, dat leesteen blauw! Niet zoals dat. En we liepen altijd samen heen en weer --- we liepen samen. Hij was alleen een beetje achter (*gebaar naar achter, bijna tegen de kneep van de nek en de schouders*); ik was een beetje naar voren, alsof mijn hoofd op zijn schouder was, en hij liep (ik had nooit het gevoel, dat mijn hoofd op zijn schouder rustte, maar zo was het), en we liepen, we communiceerden. Dat duurde meer dan een jaar,

weet je, iedere dag. Toen stopte het. Naderhand zag ik hem van tijd tot tijd (toen we naar het nieuwe huis verhuisden, zag ik hem); soms kwam hij 's avonds, wanneer ik erg moe was, en sliep ik op zijn schouder. Maar ik wist erg goed, dat het een manier was, waarop Sri Aurobindo zich liet zien. Toen, toen ik hier kwam [naar Moeder's huidige kamer], was Sri Aurobindo weg, en ik begon heen en weer te lopen, terwijl ik mijn mantra reciteerde. Sri Aurobindo kwam, en hij was op exact dezelfde plaats als Krishna was (*zelfde gebaar, net achter het hoofd*); ik liep, en hij was er, en we konden dag na dag samen lopen, dag na dag. En het werd zo concreet, zo wonderbaarlijk, dat ik begon te denken, "Waarom zorgen voor mensen en dingen, ik wil voor altijd zo blijven!" Hij ving mijn gedachte op, en hij zei, "Ik kom niet meer." En hij stopte. Ik zei, "Goed dan," en ik begon met mijn mantra naar de allerhoogste Heer en ik probeerde veel om Hem te laten komen en met me te lopen, maar in geen andere vorm dan Hijzelf. En de Kracht, de Aanwezigheid, alles was er, en ik voelde Hem steeds duidelijker, zo blijvend, net achter me, onpersoonlijk. Gedurende enkele dagen heb ik een soort gevoel gehad, dat ik dichtbij iets was; en gisteren, gedurende een half uur: DE Aanwezigheid --- een Aanwezigheid... Een absoluut concrete aanwezigheid. En Hij vertelde me, "Eerst Krishna, toen Sri Aurobindo, toen Ik."

Hij wil alleen (*lachend*) niet, dat effect hetzelfde is en mij laten zeggen, "Nu heb ik genoeg van mensen!"

* * *

(De belangrijke uitweiding, die volgt, werd gestart door een banale vraag: Moeder vraagt Sujata of haar nieuwe typemachine goed werkt.)

(Sujata:) Ze hebben het keyboard zo afgesteld, dat het erg moeilijk is om de typemachine te gebruiken.

Maar het is internationaal, is het niet?

Ja, maar zij hebben geprobeerd om het te "verbeteren".

Ah!... Het was hetzelfde, toen ik in Japan was, alles, wat hen geleerd werd, zouden zij "verbeteren"--- het werd absoluut onwerkbaar! Na de Amerikaanse bezetting begrepen zij het.

(stilte)

"Men" vraagt zich af, of het niet noodzakelijk zou zijn om hier een Amerikaanse bezetting te hebben, die het dubbele effect zou hebben om de Amerikanen om te vormen en de Indiërs enige vooruitgang te laten maken.... Zou zouden praktische vooruitgang maken, zoals de Japanners deden. En de Amerikanen zijn nu de leerlingen van de Japanners: vanuit het gezichtspunt van Schoonheid hebben zij wonderbaarlijke en absolute onverwachte vooruitgang gemaakt. Wanneer de Amerikanen hier kwamen, zouden zij omgevormd worden, zou zouden... worden, oh, zij zouden het

spirituele leven begrijpen. Het zou natuurlijk ook niet al te plezierig zou zijn (!) Maar het is de zekerste methode --- de overheerser leert altijd de les van de overheerste. De Amerikanen zouden de meest militante spiritualisten in de wereld worden, wanneer zij India zouden bezetten. De Indiërs zouden alleen een slechte tijd hebben... Maar zij zouden erg praktisch worden, zij zouden leren om orde te brengen in wat zij doen --- wat zij nogal tekort komen (kijk alleen, ik liet je dat niet zeggen voor die typemachine).

Het is lastig. Het is iets, dat onzeker is [de Amerikaanse bezetting]. In mijn actieve bewustzijn wil ik het niet. Het zou ten eerste een lange tijd nodig hebben --- het duurt altijd lang. En veel tijd verspild, veel lijden, veel vernedering. Maar het is een erg radicale methode.

In ieder geval zou het, wanneer een nieuwe overheersing onmisbaar is, het ONEINDIG beter ervoor zijn als het door de Amerikanen is, dan door de Russen, omdat wat van de Russen geleerd wordt, een ONNODIGE les is: het is gemeenschap, de waarheid van gemeenschap --- de Indiërs kenden het voor de Russen (de Sannyasins waren de ideale gemeenschap), Zij kenden het voor de Russen, dus hebben ze daar niets te leren, het zou volmaakt onnodig zijn. En om de waarheid te vertellen, maakt het me totaal niets uit of de Russen spiritualisten worden of niet, omdat de Russen in hun ziel mystici zijn --- zij zijn TEN MINSTE (ten minste) zo mystiek als de Indiërs. Dus al hun gemeenschap en Communisme is pretentius. Het zou geen nut hebben --- helemaal geen nut.

Een Amerikaanse overheersing is een *drastische* methode, maar... Oh, wanneer ik hier de mate zie, waarmee ze doordrenkt kunnen worden met de Engels geest, oh, het is afschuwelijk --- ik hou niet van de Engelsen. En de Engelsen... de Engelsen hebben het maximum geleerd van de Indiërs, maar voor hen is het maximum niet veel. De Amerikanen wille leren. Zij zijn jong en zij willen leren; de Engelsen zijn oud, afgezaagd, gehard en... oh, zo verwaand --- zij weten alles beter dan ieder ander. Zij hebben dus weinig geleerd. Zij hadden voordeel van het maximum, maar dat is erg weinig; hun maximum is erg weinig. De Engelsen... (*gebaar van zinken*) zij zijn bestemd om onder water te zinken.⁴³

Oh, ik hoop, dat je dit niet opneemt!

Het is waarschijnlijker, dat de Chinezen degenen zouden zijn om hier te komen, niet de anderen.

Oh, maar de Chinezen... De Chinezen komen van de maan, wat doen zij op aarde! De oorsprong van de Chinezen is niet aards: het is lunair.

⁴³ Moeder had Satprem al veel jaren eerder verteld, dat het eiland van Groot Brittanie bestemd was om onder water te verdwijnen. Het is inderdaad opmerkelijk, dat Engelse deskundigen de volgende observatie maakten, zoals gerapporteerd in India's *Sunday Standard* van Januari 20, 1974: "Londen is kwetsbaarder geworden voor overstromingen als gevolg van het feit, dat Engeland langzaam kantelt: het zuidoosten zinkt geleidelijk, terwijl Schotland's noordwesten omhoog gaat."

Ja, maar toch, het lijkt, dat zij eerder degenen zijn dan de Amerikanen of de Russen?

Dan de Amerikanen

Omstandigheden lijken eerder...

Nee, de Amerikanen kunnen hier komen om India te “redden” van China.

(stilte)

Om onder Chinese overheersing te zijn... het is beter om eerst te sterven. Zij zijn... vanuit het gezichtspunt van gevoeligheid zijn zij monsters.

Zij zijn monsters.

Zij zijn lunair --- lunair, dat is, koud, ijzig.

Nee, er is geen aarzeling tussen de twee. De Chinese, de Chinese overheersing over de aarde is... het betekent, dat de aarde verhard, de aarde, die koud wordt als de maan. Oh, dat zou verschrikkelijk zijn.

Ah, tot ziens, mijn kinderen.

Wij willen geen catastrofes.

Juni 23, 1965

Heb je gehoord van Auroville?

Gedurende een lange tijd had ik een plan gehad van de “ideale stad,” maar dat was gedurende Sri Aurobindo’s levenstijd, met Sri Aurobindo levend als haar centrum. Naderhand... was ik niet langer geïnteresseerd. Toen namen we het ideaal van Auroville weer op (ik was degene, die het “Auroville” noemde), maar van het andere einde: in plaats van dat de formatie de plaats moest vinden, was het de plaats (nabij het Meer), dat de formatie geboren liet worden; en tot nu toe nam ik er een erg secundaire interesse in, omdat ik niets direct ontvangen had. Toen haalde die kleine H. het in haar hoofd om daar een huis te hebben, nabij het Meer, en een huis te hebben naast het hare om mij aan te bieden. En ze schreef al haar dromen aan me; een of twee zinnen ontwaakten plotseling een oude, oude herinnering van iets, dat geprobeerd had om zich te manifesteren --- een schepping --- toen ik erg klein was (ik herinner me niet op welke leeftijd), en dat geprobeerd had om zich juist aan het begin van de eeuw te

manifesteren, toen ik bij Théon was. Toen was ik het helemaal vergeten. En het kwam terug met die brief: plotseling had ik mijn plan voor Auroville. Nu heb ik mijn algemene plan: ik wacht op R. om de gedetailleerde plannen te maken, omdat ik vanaf het begin gezegd heb, "R zal de architect zijn," en ik heb R. geschreven.

Toen hij hier verleden jaar kwam, ging hij naar Chandigarh kijken, de stad, die door Le Corbusier gebouwd is, daarboven in Punjab, en hij was niet erg gelukkig (het lijkt me nogal middelmatig --- ik weet het niet, ik heb het niet gezien; ik zag alleen foto's, die verschrikkelijk zijn). En toen hij met me sprak, zag ik, dat hij voelde, "Oh, wanneer ik een stad had om te bouwen!..." Dus schreef ik hem, "Wanneer je wil, heb ik een stad om te bouwen." Hij is erg blij, hij zal komen. En wanneer hij komt, zal ik hem mijn plan laten zien, dan zal hij de stad bouwen.⁴⁴

Mijn plan is erg eenvoudig.

Het zal daar zijn, vanuit de Madras weg, op de top van de heuvel. (*Moeder pakt een stuk papier en begint te tekenen*) Hier hebben we (natuurlijk is het in Natuur niet zo: we zullen moeten aanpassen --- het is zoals daarboven, in het ideale), hier, een centraal punt. Dit centrale punt is een park, dat ik had gezien, toen ik een klein meisje was (misschien het mooiste op de wereld met betrekking tot de fysieke, materiële Natuur), een park met water en bomen, zoals alle parken, en bloemen, maar niet teveel (bloemen in de vorm van kruipers), palmbomen en varens (alle soorten palmbomen), water (wanneer mogelijk stromend water) en, wanneer mogelijk, een kleine waterval. Vanuit praktisch gezichtspunt zou het erg goed zijn: aan de rand van het park zouden we reservoirs kunnen bouwen om water aan de inwoners te leveren.

Dus in dat park had ik het "Paviljoen van Liefde" gezien (maar ik gebruik dat woord liever niet, omdat mensen dat woord in iets belachelijks veranderd hebben); ik refereer naar het principe van goddelijke Liefde. Maar het is veranderd: het zal "Paviljoen van de Moeder" worden; maar niet dit (*Moeder wijst naar zichzelf*): de Moeder, de ware Moeder, het principe van de Moeder. (ik zeg "Moeder," omdat Sri Aurobindo het woord gebruikte, anders zou ik iets anders neergezet hebben --- ik zou "creatief principe" of "realiserend principe" neergezet hebben of... iets van dien aard.) En het zal een klein gebouw zijn, geen groot, met alleen een meditatiekamer beneden, met kolommen en waarschijnlijk een ronde vorm (ik zeg "waarschijnlijk," omdat ik het aan R. overlaat om te beslissen). Boven, de bovenste verdieping zal een kamer zijn, en het dak zal een bedekt terras zijn. Ken je de Indiase Mogul miniaturen met paleizen, waarin terrassen zijn en kleine daken, ondersteund door kolommen? Ken je die oude miniaturen? Ik heb honderden van hen in mijn handen gehad.... Maar dit paviljoen is erg, erg mooi: een klein paviljoen als dit, met een dak boven het terras, en lage muren, waartegen divans zullen zijn, waar mensen kunnen zitten en mediteren in de open lucht in de avond of 's

⁴⁴ Alleen drie jaar later, in Februari 1968 werd Auroville gesticht.

nachts. En beneden, helemaal beneden, op de begane grond, eenvoudig een meditatie ruimte --- een plaats met niets erin. Er zou waarschijnlijk aan het verre einde iets zijn, dat een levend licht is (misschien het symbool,⁴⁵ gemaakt van levend licht), een constant licht. Anders een erg kalme, erg stille plaats.

Aangrenzend zou er een kleine verblijfplaats zijn (wel, een verblijfplaats, die drie etages zou hebben), maar niet van grote afmetingen, en het zou het huis van H. zijn, die als een bewaker op zou treden --- zij zou de bewaker van het paviljoen zijn (zij schreef mij een erg aardige brief, maar zij begreep dit alles niet, natuurlijk).

Dit is het centrum.

Er helemaal omheen is een cirkelvormige weg, die het park scheidt van de rest van de stad. Er zou waarschijnlijk een toegangspoort zijn (er moet er een zijn) tot het park. Een toegangspoort met een bewaker van de poort. De bewaker van de poort is een nieuw meisje, dat uit Afrika gekomen is en me een brief geschreven heeft, die zei, dat zij de "bewaker van Auroville" wil zijn om alleen de "dienaren van de Waarheid" binnen te laten.... (*lachend*) Het is een erg aardig plan (!) Dus zal ik haar waarschijnlijk aanstellen als de bewaker van het park, met een klein huis aan de weg, bij de ingang.

Maar het interessante is, dat rond dit centrale punt er vier grote secties zijn, zoals vier grote bloembladen (*Moeder tekent*), maar de hoeken van de bloembladen zijn afgerond en er zijn kleine tussenliggende zones, vier grote secties en vier zones.... Dit is natuurlijk alleen in de lucht: op de grond zal het een benadering zijn.

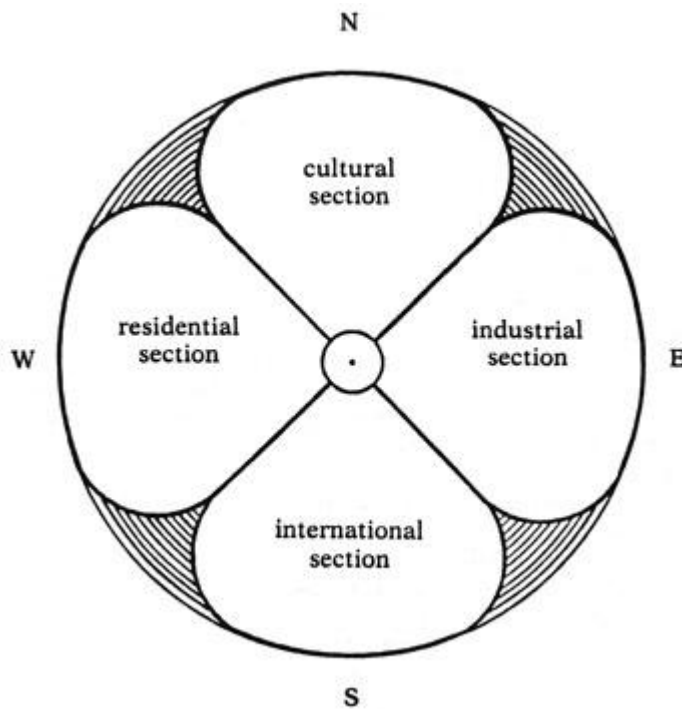
We hebben vier grote secties: de culturele sectie in het noorden, dat is, in de richting van Madras; in het oosten de industriële sectie, in het zuiden de internationale sectie; en in het westen, dat is, naar het Meer, de residentiële sectie.

Ik zal mijzelf verklaren: de residentiële sectie, waar de huizen van mensen zullen zijn, die zich al ingeschreven hebben, en alle anderen, die in hun aantallen komen om *een plaats in Auroville* te hebben. Dat zal in de richting van het Meer zijn.

De internationale sectie... We hebben al een aantal ambassadeurs en landen benaderd, zodat ieder land zijn paviljoen daar zou hebben: een paviljoen voor ieder land (dat was mijn oude idee); sommige hebben het al geaccepteerd, hoe dan ook, het is onderweg. Ieder paviljoen heeft zijn eigen tuin met, zover als mogelijk, een selectie van planten en producten van het vertegenwoordigde land. Wanneer zij genoeg geld en ruimte hebben, dan kunnen zij ook een soort klein museum hebben of een permanente tentoonstelling van de prestaties van het land. En het

⁴⁵ Moeder's en Aurobindo's symbool.

paviljoen zou gebouwd moeten worden in overeenstemming met de architectuur van het vertegenwoordigde land: het zou als een document van informatie moeten zijn. Dan kunnen zij, afhankelijk van het geld, dat zij willen inzetten, ook vertrekken hebben voor studenten, conferentiezalen, enz., de keuken van het land, een restaurant van het land --- zij kunnen allerlei soorten ontwikkelingen hebben.

Dan de industriële sectie... Al veel mensen, de Madras regering inbegrepen (de Madras regering leent geld), willen industrieën opzetten, wat op een speciale basis zal zijn. Deze industriële sectie is in het oosten, en het is erg groot: er is voldoende plaats; en het moet aflopen naar de zee. Ten noorden van Pondicherry is er inderdaad een nogal grote uitbreiding, die volledig onbewoond is en ongecultiveerd; het is bij de zee en gaat noordwaarts langs de kust. Dus deze industriële sectie zou aflopen naar de zee en wanneer mogelijk zou er een soort werf zijn (niet exact een haven, maar een plaats, waar boten kunnen aanleggen), en al deze industrieën met de noodzakelijke internationale middelen van transport zouden een directe mogelijkheid hebben van export. En hier zou er een groot hotel zijn, waarvan R. het plan al gemaakt heeft (we wilden het hotel hier bouwen, op de plaats van de "Shipping Company," maar de eigenaar zei, nadat hij ja gezegd had, nee --- dat is erg goed, het zal daar beter zijn), een groot hotel om gasten van buiten te ontvangen. Er hebben nogal wat industrieën getekend voor deze sectie; ik weet niet of er genoeg ruimte zal zijn, maar we zullen het aankunnen.

Dan in het noorden (daar is de meeste ruimte natuurlijk), in de richting van Madras: de culturele zone. Daar een auditorium (het auditorium, waarover ik lange tijd gedroomd heb om te doen: plannen waren al gemaakt), een auditorium met concerthal en een groot orgel, de beste, die je vindt (het lijkt, dat zij wonderbaarlijke dingen maken). Ik wil een groot orgel. Er zal ook een theater toneel zijn met vleugels (een draaiend toneel, enzovoort, de allerbeste, die je kunt vinden). Dus hier een magnifiek auditorium. Er zal een bibliotheek zijn, er zal een museum zijn, tentoonstellingsruimten (niet in het auditorium; eraan toegevoegd), er zal een filmstudio zijn, een filmschool; er zal een *zweefvliegclub* zijn: we hebben al bijna de regering's autorisatie en belofte --- het is hoe dan ook in een ver gevorderd stadium. Dan, in de richting van Madras, waar genoeg ruimte is, een stadion. En een stadion, waarvan we willen, dat het het meest moderne is en het meest volmaakt mogelijke, met het idee (een idee, dat ik een lange tijd gehad heb), dat twaalf jaar (de Olympische spelen vinden iedere vier jaar plaats), twaalf jaar na 1968 (in 1968 zal de Olympiade gehouden worden in Mexico), twaalf jaar erna zouden we de Olympische Spelen in India hebben, hier. Dus hebben we ruimte nodig.

Tussen deze secties zijn er tussenliggende zones, vier tussenliggende zones: een voor publieke diensten (de post, enz.), een zone voor transport (spoorstation en, wanneer mogelijk een vliegveld), een zone voor voedsel leveringen (die zou in de richting van het meer zijn en zou zuivelfabrieken, pluimveebedrijven, boomgaarden, teelten, enz. omvatten --- het zou zich uitspreiden om *Lake landgoed* in te sluiten⁴⁶ : wat ze gescheiden wilden doen, zal gedaan worden als deel van Auroville); dan in de vierde zone (ik heb publieke diensten, transport, voedsel levering gezegd), en de vierde zone: winkels. We hebben niet veel winkels nodig, maar enkele zijn noodzakelijk om te krijgen, wat we niet produceren. Deze zones zijn als wijken, zie je.

En zult u er zijn, in het centrum?

H. Hoopt het! (*Moeder lacht*) Ik zei noch ja, noch nee tegen haar, ik vertelde haar, "De Heer zal beslissen." Het hangt van mijn "gezondheid" af. Verhuizen van hier --- nee: ik ben hier door de Samadhi, ik blijf hier, dat is heel zeker; maar ik kan daar op bezoek gaan (het is niet zover weg, het duurt vijf minuten met de auto). Alleen, H. wil in vrede zijn, in stilte, ver van de wereld, en het is heel goed mogelijk in haar park met een weg eromheen en iemand, die de mensen stopt om er binnen te gaan --- men kan werkelijk in vrede zijn --- maar wanneer ik daar ben, komt er een einde aan! Er zullen collectieve meditatie zijn, enzovoort. Dus, wanneer ik tekenen heb (eerst fysieke tekenen), dan het innerlijke bevel om naar buiten te gaan, zal ik daarnaartoe gaan in een auto en er een uur in de middag doorbrengen --- ik kan het van tijd tot tijd doen.... We hebben nog tijd, omdat het jaren zal duren, voordat alles klaar is.

Bedoelt u, dat de discipelen hier blijven.

⁴⁶ Wat al gecultiveerd is.

Ah, de Ashram blijft hier --- de Ashram blijft hier, ik blijf hier, dat is heel duidelijk: Auroville is...

Een satelliet.

Ja, het is het contact met de buitenwereld. Het centrum in mijn tekening is een symbolisch centrum.

Maar dat is H.'s hoop: ze wil een huis, waar ze alleen zou zijn, en ernaast een huis, waar ik alleen zou zijn --- het tweede deel is een droom, voor mij om "helemaal alleen" te zijn... je moet alleen zien, wat er gaande is! Het is een feit, is het niet, dus het gaat niet zo goed met het "helemaal alleen." Eenzaamheid moet vanbinnen gevonden worden, het is de enige manier. Maar op het niveau van het leven zal ik daar zeker niet gaan leven, omdat de Samadhi hier is; maar ik kan daar op bezoek gaan. Ik kan bijvoorbeeld gaan voor een opening of zekere ceremonieën --- we zullen het moeten zien, het zal nog niet in jaren zijn. Het zal jaren duren om gerealiseerd te worden.

Dus Auroville is meer bedoeld voor buiten.

Oh, ja! Het is een stad, dus is het het hele contact met buiten. En een poging om op aarde een klein beetje idealer leven te verwerven.

In de oude formatie, die ik gemaakt had, moest er een heuvel en een rivier zijn. Een heuvel was noodzakelijk, omdat Sri Aurobindo's huis op een heuveltop was. Maar Sri Aurobindo was daar in het centrum. Het was opgesteld volgens het plan van mijn symbool, dat wil zeggen, een centraal punt met Sri Aurobindo en alles, dat Sri Aurobindo's leven betreft, dan vier grote bloembladen (die niet hetzelfde waren als in deze tekening, zij waren iets verschillend), dan twaalf bloembladen eromheen (de eigenlijke stad), dan daaromheen waren de discipels' residentiële verblijven (je kent mijn symbool: in plaats van [verdelings-] lijnen zijn er strips; wel, de laatste circulaire strip vormde de residentiële plaats van de discipels), en iedereen had zijn huis en zijn tuin: een klein huis en tuin voor iedereen. En er waren middelen van communicatie; ik weet niet zeker, of er individueel transport was of collectief transport (zoals die kleine open trams in de bergen, weet je), die de stad in alle richtingen doorkruisten om de discipels terug te brengen naar het centrum van de stad. En om dat alles heen was er een muur met toegangspoorten en bewakers bij iedere poort, zodat mensen alleen binnengingen met toestemming. En er was geen geld: binnen de muren geen geld; bij verscheidene toegangspoorten vonden mensen banken en toonbanken, waar zij hun geld storten en in ruil kaartjes ontvingen, waarmee zij logies, voedsel, dit en dat konden krijgen. Maar geen geld. En binnen, absoluut niets, niemand had enig geld --- de kaartjes waren alleen voor bezoekers, die alleen binnengingen met een toegangsbewijs. Het was een fantastische organisatie.... Geen geld, ik wilde geen geld!

Oh, ik heb een ding vergeten in mijn plan: ik wilde een werkers' woonwijk bouwen. Maar het zou deel moeten zijn van de industriële sectie (misschien een uitbreiding aan de rand van de industriële sectie).

Buiten de muren was er in de eerste formatie aan de ene kant het industriële landgoed en aan de andere kant de velden, boerderijen, enz., die de stad moesten voorzien. Maar dat betekende werkelijk een land --- geen groot, maar een land. Nu is het veel beperkter; het is mijn symbool niet meer, er zijn alleen vier zones, en geen muren. En er zal geld zijn. De andere formatie, weet je, was werkelijk een ideale poging.... Maar ik veronderstelde, dat het vele jaren zou duren, voor we begonnen: in die tijd verwachtte ik om alleen na vierentwintig jaar te beginnen. Maar nu is het veel bescheidener, het is een overgankelijk experiment, en het is veel realiseerbaarder --- het andere plan was... Ik had bijna het land: het was in de tijd van Sir Akbar (herinner je?) van Hyderabad. Zij stuurden me foto's van Hyderabad State, en daar, onder die foto's, vond ik mijn ideale plaats: een geïsoleerde heuvel (een nogal grote heuvel), waar beneden een rivier vloeiende. Ik vertelde hem, "Ik zou deze plaats willen hebben," en hij regelde het geheel (het was allemaal geregeld, zij hadden mij de plannen gestuurd, en de papieren en alles, dat verklaarde, dat het gedoneerd zou worden aan de Ashram). Maar zij plaatsten een voorwaarde (het gebied was een maagdelijk woud en ongecultiveerde landen): zij zouden de plaats geven op voorwaarde, natuurlijk, dat wij het zouden cultiveren, maar dat de producten ter plekke gebruikt moesten worden; bijvoorbeeld de gewassen, het hout moesten *ter plekke* gebruikt worden, niet weggevoerd, het werd ons niet toegestaan om iets weg te nemen uit Hyderabad State. Er was zelfs N., die een zeeman was en die zei, dat hij een zeilboot zou aanschaffen uit Engeland om de rivier op te zeilen, alle producten te verzamelen en hen naar ons hier terug te brengen --- alles was erg goed overdacht! Toen plaatsten zij die voorwaarde. Ik vroeg of het mogelijk om het te verwijderen, maar Sir Akbar stierf en het was voorbij, het viel allemaal uit elkaar. Naderhand was ik blij, dat het niet uitgewerkt was, met Sri Aurobindo weg kon ik niet langer Pondicherry verlaten --- ik kon Pondicherry alleen met hem verlaten (onder voorwaarde, dat hij toestemde om te gaan en te leven in zijn ideale stad). In die tijd vertelde ik Antonin Raymond, die "Golconde" bouwde, over het project, en hij was enthousiast, hij vertelde me, "Zo gauw als u begint te bouwen, bel me dan en ik zal komen." Ik liet hem mijn plan zien (het was op het model van mijn symbool, vergroot), en hij was heel enthousiast, hij vond het prachtig.

Het ging niet door. Maar het andere project, dat alleen een kleinere tussenliggende poging is, kunnen we proberen.

Ik ben niet onder de illusie, dat het zijn zuiverheid zal behouden, maar... we zullen iets proberen.

Veel zal afhangen van diegene, die u de financiële organisatie van het project toevertrouwt.

De financiële organisatie is op het moment verzorgd door N., omdat hij degene is, die het geld ontvangt door die "Sri Aurobindo Society" en die het land gekocht heeft --- er is alle een goede hoeveelheid land gekocht. Dat gaat goed. Natuurlijk is de moeilijkheid om genoeg geld te vinden, maar, bijvoorbeeld, voor de paviljoenen zal ieder land de uitgaven voor haar paviljoen voldoen; voor de industriegebieden geeft iedere industrie zijn geld aan de business; voor de residenten zal ieder geld geven, dat nodig is voor zijn land. En de regering (Madras heeft het ons al beloofd) geeft tussen 60% en 80% (gedeeltelijk een *schenking*, wat betekent, dat het gegeven is, een gedeeltelijk een *lening*, vrij van rente en terugbetaalbaar gedurende tien jaar, twintig jaar, veertig jaar --- een lange term terugbetaling) N. kent zijn weg erin,⁴⁷ hij heeft al resultaten verkregen. Maar afhankelijk van of geld snel of beetje bij beetje binnenkomt, zal het sneller of langzamer gaan.

Wat betreft de constructie, zal het afhangen van R.'s plasticiteit....

Ik ben helemaal niet bezorgd over de details, er is alleen dat paviljoen, dat ik erg mooi wil laten zijn --- ik zie het. Omdat ik het zag, heb ik er een visioen over, dus zal ik proberen om hem te laten begrijpen, wat ik zag. Het park zag ik ook --- dat zijn oude visioenen, die ik herhaaldelijk had. Maar het is niet moeilijk.

De grootste moeilijkheid is water, omdat er daar geen rivier dichtbij is; Maar ze proberen daar al rivieren te benutten. Er is zelfs een project om water om te leiden uit de Himalaya's en het over het geheel van India te brengen (L. had een plan gemaakt en het in Delhi besproken; natuurlijk maakten zij bezwaar, dat het een beetje kostbaar zou zijn!). Maar hoe dan ook, zonder in dergelijke grandioze dingen te gaan moet er iets gedaan worden om water te brengen; dat zal de grootste moeilijkheid zijn, dat zal het langste duren. Wat de rest betreft --- licht, vermogen --- het zal ter plekke gemaakt worden in de industriële sectie --- maar je kan geen water maken! De Amerikanen hebben serieus een manier overwogen om zeewater te gebruiken, omdat de aarde niet langer genoeg drinkwater heeft voor de mensen (zij noemen het water "vers"⁴⁸ ...het is ironisch): de hoeveelheid water is onvoldoende voor mensen's gebruik, dus zijn zij al op grote schaal chemische experimenten gestart om zeewater om te vormen en het bruikbaar te maken. --- dat zou klaarblijkelijk de oplossing voor het probleem zijn.

Maar het bestaat al.

Het bestaat, maar niet in voldoende proportie.

⁴⁷ Hij kent zijn weg erin inderdaad erg goed: hij is degene, die de "eigenaar" zal worden van Auroville na Moeder's vertrek, en voordeel hebben van het geld, dat verzameld is voor Auroville. Hij zal de Aurovilianen hebben, die niet zullen instemmen met deze fraude en naar de gevangenis gestuurd worden en uit India verbannen, terwijl Auroville gereduceerd zal worden tot een staat van beleg en fondsen voor Auroville zullen gebruikt worden voor corruptie.

⁴⁸ "Vers water" is *eau douce* in het Frans, en *douce* betekent "teder" of "zoet."

Ja, in Israël.

Doen ze het in Israël? Gebruiken ze zeewater? Dat zou klaarblijkelijk de oplossing zijn --- de zee is daar.

Het moet bestudeerd worden.

Dan moet het water de heuvel op gestuurd worden.

Een jachtclub zou ook niet slecht zijn [gelach]

Ah, zeker: met de industriële sectie.

Nabij uw haven, hier.

Het zal geen "haven" zijn, maar hoe dan ook. Ja, het hotel voor bezoekers met een jachtclub ernaast, dat is een idee. Ik zal het toevoegen (*Moeder maakt een notitie*).

Het zal zeker een groot succes zijn (!)

Oh, weet je, er is een vloed van brieven, mon petit! Van overal, ieder land, schrijven mensen me, "Eindelijk het project, waar ij op gewacht heb!" enzovoort. Het is een vloed.

Er is ook een *zweefvliegclub*. Er is ons al een instructeur en *zweefvliegtuig* beloofd --- dat is beloofd. Het zal in de culturele sector zijn, op de top van de heuvel. Natuurlijk zal de jachtclub bij de zee zijn, niet aan het meer, maar ik dacht (omdat er veel gesproken wordt over verdiepen van het meer, het bijna verzilt is), ik dacht over een zeevliegtuig station daar.

Er kan ook zeilen op het meer zijn.

Niet, wanneer er zeevliegtuigen zijn. Het is niet helemaal groot genoeg om te zeilen. Maar het zal ervan afhangen: wanneer we een vliegveld hebben, zal het niet noodzakelijk zijn; wanneer we geen vliegveld hebben... Maar in het *Lake estate* project was er al een vliegveld. S., die een *Squadron Leader* geworden is, heeft me ook een plan gestuurd voor een vliegveld, maar voor kleine vliegtuigen, terwijl wij een vliegveld willen, dat regelmatig een Madras dienst kan bieden: een vliegveld voor passagiers. Er is al veel over gesproken, er zijn gesprekken geweest tussen Air India en een andere maatschappij, maar toen zij waren het niet eens --- allerlei soorten onnozele kleine moeilijkheden. Maar dat alles zal natuurlijk wegvallen met de groei van Auroville --- mensen zullen maar al te blij zijn om een vliegveld te hebben.

Nee, er zijn twee mogelijkheden. De kleine sommen geld hebben we (zoals ik zei, wat de regering kan lenen, wat de mensen kunnen geven om

een *plaats* te hebben --- dat *alles* komt), maar het probleem is de massieve sommen, omdat het miljarden kost om een stad te bouwen!...

De Amerikanen ruïneren zichzelf.... Er is een vreemd fenomeen: geld schijnt ergens opgeslokt te zijn, verdwenen uit de circulatie --- in Amerika daalt de dollar's waarde, zij klagen. Hier worden mensen geruïneerd... Er is een industrieel, die een magnifieke industrie had (het lijkt dat het wonderbaarlijk was), en met die *inkomstenbelasting* is de regering erin geslaagd om hem te ruïneren --- hij sloot de zaak. Toen heropende hij gedeeltelijk en vulde nieuwe papieren in voor zijn nieuwe maatschappij en nieuwe industrieën; nu had hij een hond, hij had de hond een naam gegeven en hij tekende de papieren met de hond's naam! En hij plaatste de hond's foto... (*Lachend*) Dus kreeg hij natuurlijk brieven, die hem vroegen, of hij dacht, dat mensen idioten waren. Hij antwoordde, "Nee, alleen een hond zou je condities accepteren." Niet slecht, hè?

Ja, ze denken, dat mensen idioten zijn.

Zij ruïneren het land.

Er was een plaats, waar het nog gemakkelijk was: het was Afrika --- nu is het voorbij; nu zijn de Afrikanen (*lachend*) erger dan iedereen! Je weet, hoeveel vrienden we daar hadden, hoeveel dingen we daarvandaan gewoonlijk ontvingen --- het is volledig voorbij. En zij worden geruïneerd. Dus komen zij hier en komen al deze moeilijkheden tegen.

Menselijke wezens maken werkelijk alles gecompliceerd!

Ja, natuurlijk!

Je zou denken, dat ze ervan genieten.

Ik schreef enkele zinnen, herinner je, over de regering. Waar heb ik dat gelaten? (*Moeder zoekt naar haar notitie*) Ik heb iets toegevoegd (het zal voor later zijn, het zal het beging zijn van mijn "politieke serie"):

*U geeft vrije hand aan de bandieten en neemt beledigende maatregelen tegen eerlijke mensen.
Het zal zo zijn, zolang als het land niet geregeerd wordt door de wijste mensen.
De wijste mensen zijn diegenen, die vrijelijk en correct de harten en de denkvermogens van mensen kunnen lezen.*

Het was in de vorm van een conversatie. Ik vertel aan de diegenen, die regeren:

"U geeft vrije hand aan de bandieten en neemt beledigende maatregelen tegen eerlijke mensen.

Dus het antwoord:

“Maar hoe kunt u de bandieten onderscheiden van de eerlijke mensen, totdat we hen zien werken?”

Ik zei:

“Ja, het zal altijd zo zijn, u zal altijd dezelfde soort blunder begaan... totdat het land geregeerd wordt door de wijste mensen.”

“Ah, maar hoe kan men weten, dat zij de wijste mensen zijn?”

De wijste mensen zijn diegenen, die vrijelijk en correct de harten en de denkvermogens van mensen kunnen lezen.

* * *

*Enkele weken later, op 7 September,
Werd Moeder geleid om het project
Van Auroville in perspectief te zetten:*

Auroville wil een universele stad zijn...

Een universele stad --- niet internationaal: universeel.

...waar mannen en vrouwen van alle landen in staat zullen zijn om in vrede en progressieve harmonie te leven boven iedere geloofsovertuiging, alle politiek en alle nationaliteiten, en zich inspannen om menselijke eenheid te realiseren.

Juni 26, 1965

(Sujata laat Moeder een soort cyste zien, die zich ontwikkeld heeft in haar nek. Dit banale incident is het beginpunt voor een kapitale ontdekking: de “cellulaire spinning.”)

Het is een tumor. Waarschijnlijk een haar, die opgerold is en het lichaam heeft het bedekt onder aan laag huid en ging toen uit gewoonte door met huid eromheen bouwen: een laag, dan een andere laag, dan... Het is een idiote goede wil. En zo is het voor bijna alle ziekten.

* * *

Spoedig daarna:

Ik heb een klein probleem, dat ik aan u wil voorzetten. Ik zou willen, dat u me een aanwijzing geeft of Sri Aurobindo om een aanwijzing vraagt. Het gaat over de vertaling in het Duits van zekere woorden: het woord “denkvermogen” en het woord “geest.”

Dus?

Alle Duitse vertalers maken ruzie met elkaar, niemand is het eens met de ander.

Ja, ik weet het!

Gedurende een lange tijd ben ik in aanraking geweest met C.S. over de vertaling van het boek [Het Avontuur van Bewustzijn]. Hij heeft er veel over nagedacht (en ik ook). en tenslotte heeft P. een suggestie gedaan. Het woord voor "spirit" in het Duits, "Geist" wordt zonder onderscheid gebruikt en natuurlijk speciaal om de mind (denkvermogen) aan te geven --- omdat in het Frans "esprit" erg vaag gebruikt wordt. Dus suggereerde P. dat we het Woord "Geist" houden voor de mind en het kwalificeren: denkend denkvermogen, verlicht denkvermogen, enz. Maar het woord "spirit" moet nog steeds vertaald worden, en er geen woord voor in het Duits. Er bestaan enkele adjectieven, die betrokken worden van het Latijnse woord "spiritus," maar niet voor "spirit." P, suggereerde, dat we "der Spirit" gebruiken, maar C.S. aarzelde. Dus wilde ik u vragen, of u de een of andere impressie had. Kunnen we "der Spirit" in het Duits introduceren? Dat soort dingen brengen alle Duitse vertalers in conflict.

Maar er is geen garantie, dat zij een dergelijke suggestie accepteren.

Wanneer het woord in de vertaling van dit boek gaat als een eerste stap en het boek wijd genoeg verspreid is, zal het een basis leveren om hen het te laten accepteren. Ik weet het niet.

Wat is het Sanskriet voor "spirit"?

Het is Purusha, in tegenstelling tot Prakriti, Natuur.

Maar je zegt, dat C.S. deze "Spirit" niet wil?

Hij twijfelt. Hij brengt er tegenin, dat het een Latijns woord is en geen Duits woord.

Wat is het woord, dat zij gebruiken? Hetzelfde als voor "mind"?

Ja: "Geist."

Dat zal niet voldoen. "Geist" zal helemaal niet voldoen. Voor de mind is het okay.

Ja, dat voelde ik, en het zou ook goed zijn om te zeggen "Übergeist" voor het supramentale.

(Moeder knikt met haar hoofd) Welke taal zullen toekomstige mensen spreken!... Dit alles is erg armzalig. Al deze talen zijn armzalig. In India alleen verstaan ze elkaar niet van het ene gebied naar het andere --- zonder Engels zouden zij elkaar helemaal niet verstaan.

Is er niets beters dan deze "Spirit"?... Purusha zal helemaal niet voldoen, het is te lang, drie syllabes.... Laat ons dat tegen C.S. zeggen. Maar als het hem niet bevalt, zal het hem veel last gaan geven.

Het is een noodoplossing.

Maar in het Frans is alles, wat we zeggen, ook een benadering! Wat betekent, dat wanneer je je eigen taal aanneemt, het nogal goed is, maar je bent niet de enige om het waarlijk te begrijpen.

Wanneer we een nieuw woord nemen, dan zou het een woord met kracht moeten zijn, dat is een belangrijk punt.

Woorden als Tat, Sat, Chit zijn sterk, maar Purusha... Laten we "Spirit" voorstellen.

* * *

(Moeder vraagt Satprem om haar een brief voor te lezen, die net uit de Verenigde Staten gekomen is. De brief kondigt aan, dat iemand, die aan het sterven was, op wonderbaarlijke wijze het gebruik terugkreeg van de rede en de spraak:)

Nu, dat is erg interessant, mijn kinderen! Omdat toen ik het telegram kreeg, dat hij aan het sterven was...

Eerst zou ik moeten zeggen, dat toen hij zijn kanker had, E. me vroeg om tussenbeide te komen; ik antwoordde haar, "ik accepteer, maar wat met hem zal gebeuren, zal het beste zijn vanuit SPIRITUAL standpunt --- helemaal niet volgens de menselijke opvatting." Hij weigerde de dokter's behandelingen, hij ging van slecht naar slechter; toen dat telegram, dat ik hier nog had tot eergisteren. En toen ik dat telegram ontving, dat aankondigde, dat het het einde was, en plotseling zei ik, "Goed dan, hij begint genezen te worden." Ik zei tegen niemand iets. Naderhand stuurde E. een brief, waarin zij me vroeg, wat zij zou moeten doen met alle dingen, die haar rechtmatig toe zouden komen. Maar volhardend was er, "Nu zal het steeds beter gaan..." en iedereen verwachtte het telegram, dat het einde aankondigde. En nu dit!

Het is interessant.

Het was een kanker VAN HET BREIN.

(stilte)

Hij is weer begonnen met spreken, en denken.... Het is werkelijk interessant. Maar het idee (niet "het idee" --- oh, zie je, het is onmogelijk om te spreken, mon petit)... wat gezien was, was dit: deze man heeft nooit geloofd in een goddelijke kracht of een werkelijkheid, die hoger is dan wat gemanifesteerd is in de mens of iets, en het "idee" was, dat hij een interventie zou voelen (die hij de naam zou geven, die hij leuk vond), die hoger was dan wat dan ook op aarde.

Herkende hij het?... Wat zegt zij?

Nee, nee! "Geeft de patiënt U enig krediet voor zijn merkbare en wonderbaarlijke verbetering? Ik heb de vraag speciaal aan hem gesteld --- 'Nee, dat heb ik niet', zo is het antwoord. Noch doet de arts, noch doet wie dan ook, die het geval beschouwt. Het zij zo."

Dus wat denken zij dat het is?

Dat is vreemd.

(stilte)

Het is de precisie, waarmee ik het wist [dat hij zou verbeteren], dat is opmerkelijk. Ik zei alleen niets --- ik zeg nooit iets natuurlijk. Ik zeg niets om een occulte reden: praten, dingen uiten, onderbreekt de actie behoorlijk.

Het was gebaseerd op een actie VAN DE NATUUR --- van de Natuur, die op een druk van boven antwoordt. En het was zichtbaar, weet je: het was niet iets, dat uitgedacht was --- het was zichtbaar.

Het leven is grappig, je hebt geen idee, hoe grappig! Ik vind het interessant.

Het was duidelijk een hoger Bevel naar de materiële Natuur, en het heeft gehoorzaamd.

Ik weet niet, of hij genezen zal worden --- dat is niet zeker. Maar het belangrijkste was, dat hij zijn begrip en spraak terug zou krijgen.

Juni 30, 1966

(Over een cyste)

Wat zou voor Sujata gedaan moeten worden?

Wat zei de dokter?

Zij gaan haar morgen opereren.

Zeiden zij, dat het weggesneden moet worden?

Ja, maar sinds zij het tegen u gezegd heeft, is het veel kleiner geworden.

(Moeder lacht en onderzoekt Sujata's cyste:) Doet het nog pijn?... Het is beter om het te verwijderen, omdat wanneer een klein deeltje achtergelaten wordt, het opnieuw zal beginnen. Maar het is waar, het is kleiner

(Sujata:) En het blijft kleiner worden.

Vertel de dokter, dat het kleiner wordt, hij zal zien --- misschien zal hij zeggen, dat we nog een paar dagen zouden moeten wachten?... Het is waar *(lachend)*, het is veel kleiner.⁴⁹

(stilte)

Ik zag de "oogdokter" 's anderdaags, omdat het zijn verjaardag was. Hij kwam (ik wist niet, dat hij een dokter was: ik werd gevraagd om hem te zien voor zijn verjaardag, ik zei ja), hij kwam, en iemand moet hem verteld hebben, dat ik moeilijkheden had met mijn ogen (!), of wat dan ook, ik weet het niet, dus had hij oogdruppels voorbereid! Hij kwam, ging zitten en toen keek ik naar hem (zoals ik naar iedereen kijk om te zien). Toen... hij keek erg verbaasd *(Moeder glimlacht)*, ik weet niet, waarom, en hij zei erg timide, "Ik heb druppels voor u meegebracht, maar ik denk niet, dat u ze nodig hebt." *(Moeder lacht)* Hij keek nogal verrast!

(stilte)

Oh, er gebeurde iets vreemds twee nachten geleden. Ik was met Sri Aurobindo, het was in een kamer... oh, wat een kamer... Wel, het was magnifiek, met een erg hoog plafond, erg groot, en zonder iets erin, maar het was een erg grote kamer, en er waren soorten Franse ramen, die openden naar een balkon of een terras (het keek over een stad), en die ramen, van boven tot beneden, waren een enkel raam van glas: het gaf een magnifiek licht. Hij was er. Toen voelde ik om de een of andere reden, dat hij een kop thee wilde. Dus ging ik op zoek naar zijn kop thee, en ging door kamers, hallen, zelfs constructie plaatsen (!), op zoek naar een kop thee voor hem: en het waren allemaal grote kamers --- alle kamers waren groot --- maar in tegenstelling tot degene, waarin hij was, die zo helder was, waren de andere donker. En er was een grote hal, die als een eetzaal was, met een tafel en alles, dat noodzakelijk was om maaltijden op te dienen, maar donker --- en ook daar was er niets over. Er waren mensen (mensen,

⁴⁹ In feite was de cyste de helft kleiner geworden sinds Sujata's het vier dagen geleden aan Moeder vertelde. Maar "uit gewoonte" werd het nog geopereerd.

die ik ken), die zeiden, “Ah, *(op een spijtige toon)*, het is allemaal voorbij” --- zij hadden alles beëindigd, zij hadden alles opgegeten! *(Moeder lacht)* Zij hadden alles opgeslokt, er was niets over. Eindelijk vond ik iemand in een soort keuken beneden (iemand, die ik niet zal noemen, ik ken haar), die me vertelde, “Ja, ja, ik breng u dat onmiddellijk, onmiddellijk!” En ze bracht me een pot, en zei, “Hier.” Ik ging weg met mijn pot, toen voelde ik iets verdachts, en eenmaal buiten tilde ik het deksel op ... en het eerste, dat ik zie, is aarde! Rode aarde. Ik schraapte de rode aarde af met mijn vingers, en eronder *(lachend)* was er een sneetje brood!

Hoe dan ook, er was veel zo, ik had allerlei soorten avonturen. Toen keek ik om te zien of Sri Aurobindo werkelijk zijn kop thee nodig had... omdat het zo moeilijk leek! Ik zag hem, er was dat prachtige Franse raam, zo helder, en dan, alsof het verzonken was in de muur (ik weet het niet) een soort platform bank, een plaats om te zitten, maar het was erg mooi, en hij zat erop of half liggend erop en erg comfortabel. En er was een jongen (of er was een jongen, die gekomen was om hem iets te vragen), en er waren allerlei soorten trappen, die naar de bank leidden; de jongen lag op de trap en stelde vragen, en Sri Aurobindo legde iets uit. Ik herkende de jongen.... Ik dacht, “Ah, *(lachend)* hij denkt niet langer aan zijn kop thee, gelukkig!” Toen werd ik wakker. Maar ik dacht, “Als hij ons zo ziet...”alles opgeslokt te hebben, begrijp je.

Maar enkele jaren geleden vertelde u me een bijna identiek visioen, waarin u ook op zoek was naar voedsel voor Sri Aurobindo, en u niets kon vinden: de mensen, die verondersteld werden om het voor te bereiden, hadden niets voorbereid, of wisten niet, hoe....⁵⁰

Dat is het, het was hetzelfde.

Maar het was erg concreet, erg materieel, en er was een gevoel, dat er een overvloed WAS GEWEEST --- alles was weelderig --- maar er was niets over. Alles was opgegeten. Ik ontmoette iemand (Ik noem hen niet, maar ik ken hen), die me vertelde, “Oh, ja, het was een fijn feestmaal, maar we hebben alles opgegeten; er is niets over, we hebben alles opgegeten.”

Wat betekent het?

Ik werd wakker --- niet “wakker,” hoe dan ook, toen ik uit het visioen kwam en erover peinsde in de morgen, zei ik tegen mijzelf, “Oh, wanneer hij ons werkelijk zo ziet, alsof we alles opgegeten hebben!...” En ik bracht hem een beetje aarde in een pot!

Het liet me in gedachte gedurende verscheidene uren.

(stilte)

⁵⁰ Zie de conversatie van Maart 17, 1961, *Agenda II*, p. 129 ff.

Maar hij leek omhuld te zijn in een erg soepele stof (weet je, die dingen, die bijzonder zijn voor het vitale, het is een speciale stof, die niet gegeven is), en het was een mooi violet --- het violet van een groot vermogen.

Maar de kamer, waarin hij was... Ik herinner nog dat besef van licht, zo een helder, helder licht, zo ZUIVER, door het raam --- je kon niets anders zien dan licht.

(stilte)

Dus we hebben alles opgeslokt.

Ik wist zelfs niet, dat er een feestmaal geweest was; ik wist het alleen, toen ik in de hallen kwam. Bovendien was ik niet hongerig en wilde ik niets; ik voelde niet, dat ik iets miste: ik had niets nodig, ik was gelukkig, zoals ik was.

En het was helemaal geen slechte wil, oh, er was een groot verlangen om te dienen... *(Moeder lacht)* maar, "Er is niets over."

Wat slokt alles zo op?

Ik weet het niet....

Ik sprak [in het visioen] met twee mensen (die in de Ashram zijn) en met een paar mensen van buiten (een of twee), en zij hadden werkelijk een volledige goede wil, zij wilden dienen, zie je, maar er was niets over. En degene, die me de pot gaf, aarzelde niet, zij zei, "Ja, ja! Ik zal het u geven, en zij kwam ermee terug! Waarschijnlijk zelf onbewust, dat wat zij me als thee gaf, alleen aarde was --- brood en aarde.

Mijn thee, zoals ik het uitbeeldde, was erg gouden --- helder en gouden; en ik wilde hem er iets mee geven, ik herinner me niet wat.

Dit alles is symbolisch, waarschijnlijk.

Maar...⁵¹

* * *

*Voordat Satprem en Sujata weggaan,
Onderzoekt Moeder Sujata's cyste weer,
En concentreerde:*

⁵¹ In de jaren 1972-1973 had een Ashram jongen, V., een uitstekende helderziende, aan wie Moeder verscheidene keren refereert in de Agenda, het volgende visioen, dat gerelateerd zou kunnen zijn aan de Moeder's: hij zag de Ashram alsof van bovenaf, en de hele Ashram grond werd schoon geschrapt, als het ware, en doorzeefd met ontelbare gaten en tunnels; ratten gingen en kwamen binnen en gingen naar buiten, heen en weer in een constante holderdebolder --- er was niets over, alles was schoongeschrapt door de ratten.

Weet je, de truc (er is een truc) om de cellen te vertellen, dat dat helemaal niet van hen verwacht te wordt; wat van hen verwacht wordt, zoals ik je 's anderdaags vertelde, wat van hen verwacht wordt, is helemaal niet om zich daar te verzamelen in een dergelijke bundel; dat ik ook niet hun verplicht om dat te doen --- je moet hen overtuigen.

Het is nogal bijzonder. Het is de oorsprong van gewoonten natuurlijk, zij zijn onder de indruk, dat "Dit is, wat we moeten doen, dit is, wat we moeten doen, dit is..." (*Moeder draait haar vinger in een cirkel*).

Het is hetzelfde met me, maar ik vertelde hen. Men zou alleen bewust moeten zijn van de beweging, en dan vertel je hen erg stil, maar erg vol vertrouwen, erg vol vertrouwen, zoals je kinderen zou doen, "Nee, het is je plicht niet om dit te doen; dit is je plicht niet."

Alle chronische ziekten komen daarvandaan. Er kan een ongeluk zijn (soms gebeurt er een ongeluk) en dan is er een soort onderworpen en onbewuste goede wil, die veroorzaakt, dat het effect van het ongeluk herhaald wordt: "We moeten herhalen, we moeten herhalen, we moeten dat herhalen..." (*gebaar in een cirkel*). En het stopt alleen, wanneer een bewustzijn in contact is met de cellen en hen kan laten begrijpen, dat "Nee, je niet moet doorgaan met herhalen!" (*Moeder lacht*)

Er zijn gevallen, waarin dit vermogen van herhaling buitengewoon nuttig is. Ik denk zelfs, dat dit stabiliteit geeft aan de vorm, anders zouden we de vorm of verschijning veranderen, of we zouden vloeibaar worden.

Dat werkt voor duurzaamheid.

Er is deze gewoonte van herhaling, en dan het besef van een fataliteit. Wanneer je bijvoorbeeld een slag ontvangt of er iets verkeerd gaat, is er onmiddellijk dat besef van fataliteit: "Ah, nu is het zo, nu is het zo..." (*hetzelfde circulaire gebaar*). Dus ook hier (dit alles gebeurt in het bewustzijn van de cellen), dus ook hier moet je hen vertellen: "Nee, het is niet onherstelbaar: wanneer je zo doet (bijvoorbeeld iets, dat per ongeluk verstuit is), wanneer je een beweging in de tegenovergestelde richting doet, zal het herstelbaar zijn."

Het zijn helemaal geen briljante vertoningen van wil of vermogens, dat is het niet: het is een erg, erg stil overtuigend vermogen --- erg teder uitgevoerd, maar met veel vertrouwen en erg hardnekkig.

Geen van de vitale dingen werkt --- zij hebben een momentaan effect, dan is het voorbij.

Oh, het is erg interessant.

Maar men moet erg bescheiden zijn om dit werk te doen, zonder leuk vinden van briljante vertoningen --- erg bescheiden. En erg stil.

Juli

Juli 3, 1963

*Nadat Satprem de laatste
"Comments on the Aphorisms"
Heeft gelezen.⁵²*

Het was zo saai, dat ik me ziek voelde.

(Satprem protesteert)

Het maakt hoe dan ook niet uit.

Voor mij is het erg verschillend: dingen lijken altijd oud voor me, zij lijken te horen bij een ver weg verleden. Speciaal deze laatste enkele dagen.... Deze verkoudheid, bijvoorbeeld (*Moeder heeft een erge verkoudheid*), ik zag duidelijk, waarom ik het gevat heb (buitenwaarts is de reden erg eenvoudig: de persoon, die mijn kaarten voorbereidt, heeft een verkoudheid en ik kreeg de verkoudheid samen met zijn kaarten), maar waarom heb ik het werkelijk gevat? Wel, het correspondeert met een pijlvormige beweging in het bewustzijn van de cellen, en dan natuurlijk een vertraging: alles, dat weigerde (weigerde of niet in staat was --- het geeft eerder een gevoel van slaperige dingen, die niet te gretig zijn om vooruitgang te maken) loopt achter, en natuurlijk manifesteert dat zich als een kwaal.

Goed dan.

Juli 7, 1965

(Over moeder's recente verkoudheid. Na het luisteren naar de Engelse vertaling van haar laatste commentaren op de "Aforismen," die haar gebracht zijn door Nolini, begint Moeder in het Engels te spreken:)

Ik weet het niet over anderen, maar wanneer er gedurende een erg lange tijd in het leven een ziekte is (een of andere ziekte van welke soort ook), dan vergeten de cellen automatisch alles, hun hele sadhana en alles, en alleen langzaam, wanneer je uit de ziekte komt, beginnen de cellen zich te herinneren. En dan was mijn ambitie (ik herinner me dat, het was lang geleden, vele jaren geleden), mijn ambitie was, dat de cellen zich zouden

⁵² No 110 van Mei 29, 1965.

herinneren, wanneer zij ziek waren --- wat absurd is, want het zou beter geweest zijn om te aspireren om geen ziekte te hebben! Maar gedurende een tijd was het zo. De eerste keer, dat de cellen het zich herinnerden, oh, was ik erg gelukkig. Maar nu is het het tegengestelde; dat is, zo gauw als de kwaal komt, worden de cellen eerst ... worden zij eerst een beetje angstig: "Oh, we zijn zo slecht, dat we nog ziektes opvangen" --- dat was een periode; en toen, naderhand, was er een indruk: "Oh, Je wil ons een les leren, we moeten iets leren" --- dat was al veel beter: een soort gretigheid. En nu is er een intense vreugde en een soort vermogen; een vermogen, dat komt, een vermogen van aspiratie en een vermogen van realisatie, dat met een besef komt: "We winnen een victorie, we winnen een nieuwe victorie...."

Dat is mijn conditie geweest gedurende de laatste enkele dagen.

Ik weet, hoe deze verkoudheid binnenkwam, het komt alleen door onachtzaamheid --- niet exact... on ne fait pas attention [mensen zijn zorgeloos].⁵³

De dokter had bijvoorbeeld een verkoudheid, ik wist het onmiddellijk, ik deed onmiddellijk, wat gedaan moest worden, en ik vatte niets; maar iemand anders had een verkoudheid, ik was niet op mijn hoede, en terwijl ik de dingen behandelde, die hij behandeld had, vatte ik het: ik merkte het op, toen het binnenkwam --- het was al te laat. Ik zei, : "Okay," toen volgde het zijn hele loop. Het was bijzonder gewelddadig, denk ik, omdat de cellen voelden, "Ah!"(de vreugde eerst), "Ah, we gaan enige vooruitgang maken!" Toen kwam zo een soort kracht, een vermogen van transformatie, samen met de ziekte, en daarom ontwikkelde de ziekte zich ten volle. Op een punt ging het een grens voorbij en het zou erg ongemakkelijk voor het werk geworden zijn, dus zei ik, "Nee, nee! Kijk uit, ik kan niet zo met mijn werk stoppen." Alsof om te zeggen, "Genoeg van deze slechte grappen, je wil niet langer ziek zijn." Toen kwam er een kracht, iets... als een bokser.

Het was erg, erg interessant.

En het spel van de wil op de cellen, de manier, waarop de cellen de wil gehoorzamen, is erg interessant. Omdat het vanzelf spreekt, dat het nu geen individuele wil is (het is geen persoonlijke wil, het is niets, dat op de oude business van eerder lijkt), maar het is... de Wil voor Harmonie in de Wereld: de Heer in zijn aspect van harmonie. Er is de Heer in zijn aspect van transformatie en de Heer in zijn aspect van harmonie. Maar de Heer in zijn aspect van harmonie heeft een harmoniserende wil: dus, wanneer die wil van harmonie komt, handelt het op zijn beurt en zegt, "Niet alles voor de wil van Transformatie! Dingen zouden niet te snel moeten gaan, omdat alles vernietigd zal worden! De wil voor harmonie zou er moeten zijn en dingen zouden een ritmische en harmonieuze beweging moeten volgen," en dan wordt alles uitgezocht.

⁵³ Hier keert Moeder terug naar het Frans.

Om de waarheid te vertellen (het is een erg intense studie geweest deze laatste enkele dagen), weet ik niet, wat een ziekte is. Zij spreken over virussen, zij spreken over microbes, zij spreken... maar we zijn volledig uit die dingen opgebouwd! Het is alleen hun *onderlinge samenspel*, hun manier van aanpassen en harmoniseren onder zichzelf, die al het verschil maakt. Er is niets, dat geen "microbe" is of een "virus" --- zij geven lelijke namen aan de dingen, die zij niet willen, maar het is allemaal hetzelfde!... Voor de cellen is dat niet het probleem --- het probleem is niet dat, maar of de Wil voor Transformatie te volgen (wat soms een beetje grof is --- grof in vergelijking met het zeer kleine ding, dat het lichaam is), of de Wil voor Harmonie te volgen, dat altijd plezierig is, en er altijd is, zelfs wanneer buitenwaartse dingen uiteenvallen.

Het is een meer ware verklaring, het verklaart dingen beter dan alle noties van ziekte.

Ik geloof niet veel in ziekten.

Er zijn geen twee identieke ziekten.

Ik ben zeker (ik ben geen wetenschapper, maar als ik het wist), ik ben zeker, dat er geen twee identieke microbes zijn.

* * *

*Dan neemt Moeder "Savitri" op:
Het Debat van Liefde en Dood.*

Gaat hij door? Wat biedt hij Savitri aan?

"Dochters," "zonen"!

Oh, hij is basaal (*lachend*), basaal met vulgariteit. (*Moeder leest:*)

Dochters van uw eigen gedaante in hart en denkvermogen,
Blonde heldenzonen en onverstoorde lieflijkheid... (X.III.637)

Zie die vreugde! Oh!... Hoe vulgair is dat wezen! Kunnen er werkelijk mensen zijn, die hierdoor aangetrokken worden?

Ik denk, dat Sri Aurobindo deze Dood opzettelijk erg vulgair gemaakt heeft om alle Illusionisten en alle Nirvanisten te ontmoedigen.

Maar zelfs toen ik heel klein was, vijf jaar oud, leek het me alledaags, terwijl, wanneer me verteld was, "Laat er geen wreedheid meer zijn in de wereld," ah, is er iets, dat ik de moeite waard gevonden zou hebben. "Laat er geen onrechtvaardigheid meer zijn, laat er geen lijden meer zijn door mensen's goddeloosheid," dan is er iets, waar men zichzelf aan kan toewijden. Maar dochters en zonen produceren... Ik heb me nooit fysiek

erg moederlijk gevonden. Er zijn miljoenen en miljoenen, die dat doen, dus het weer doen? --- Nee, dat is waarlijk niet, waar men voor geboren is.

Juli 10, 1965

(Betreffende een "idiotie" tuberculose:)

Hoe gaat het?

Niet te goed.

Waar voel je je niet goed?

Hier, daar [gebaren].

Oh, mon petit, alle gewaarwordingen zijn vals! Dat is een ervaring, die ik dozijnen keren iedere dag heb, in elk detail. We voelen, dat we dit nodig hebben, we voelen, dat we dat nodig hebben, we voelen pijn hier, pijn daar... maar het is allemaal vals. In werkelijkheid betekent het, dat we de toestand van Harmonie verlaten hebben, die Harmonie, die er altijd is; maar we hebben het verlaten, dus hebben we dit nodig, dat nodig, hebben pijn hier, pijn daar. Er mist iets, en Dat mist er.

Er zijn drie toestanden, zouden we kunnen zeggen: de toestand van Harmonie --- dat is degene, waar we de hele tijd naar reiken, en soms vangen we het een paar seconden, dan werkt alles uit alsof door een wonder; dan de gebruikelijke toestand van Wanorde, waarin we constant op de rand van iets onplezierigs zijn, in een precaire balans; en wanneer de wanorde zichtbaarder wordt, dan is er, wat zij een "ziekte" noemen, maar het is niet werkelijk. Zie je, we denken, dat het lichaam in goede gezondheid is, dat het gebalanceerd is, en dat "iets geïntroduceerd wordt van buitenaf, dat veroorzaakt, dat je ziek wordt, maar het is niet als dat! We zijn ALTIJD uit balans, het lichaam is altijd uit balans (meer of minder), en het is iets anders, boven, een Wil of een Bewustzijn, dat het ondersteunt en het laat werken. Dus als we die Wil aan kunnen roepen --- die Wil voor Harmonie --- en wanneer we de Vlam vanbinnen kunnen hebben, die Vlam van aspiratie, en contact maken, komen we tevoorschijn uit de zogenaamde ziekte, die onwerkelijk is, een onwerkelijke en valse gewaarwording en alleen een manier van zijn van de algemene Wanorde, en we gaan binnen in de Harmonie, en dan is alles goed. Gisterenavond ervoer ik dit weer, en daarom kan ik met zekerheid beweren: alle gewaarwordingen zijn vals.

Maar wanneer er klaarblijkelijke uiterlijke tekenen zijn, bloedingen, bijvoorbeeld [bloedspuwing]?

Wel, ja, het is een wanorde. Maar wanorde is overal! Wanneer het een troost voor je is, mijn lichaam is ook een wanorde.... Het is niet helder een wanorde, maar bijna een volledig gebrek aan harmonie --- het is de constante conditie van het leven; het is het resultaat van inspanning, van weerstand, van doorzetting, en ook van de spanning van het wezen op zoek naar iets, dat je hoopt te bereiken, maar wat je altijd ontgaat --- het iets, dat je ontgaat, is Dat, het is die Harmonie (een Harmonie, die in zijn perfectie Ananda is, dat ligt voor de hand). En de constante staat is zo. In feite veroorzaakt dat vermoeidheid, spanning, enzovoort. Gisteren bracht ik de hele avond door met ernaar kijken, en ik vroeg me af, "Waarom is dat zo?... We zijn constant in die toestand, gespannen naar iets, dat ons ontgaat." En dan de zintuigen, de hele werkelijkheid van de zintuigen lijkt in een constante valse staat te zijn, en zij gebruiken die staat van spanning om je het gevoel te geven, dat dit fout gaat, dat fout gaat, en dit en dat.... En als per ongeluk er een vage aanwijzing is van mentale samenwerking (van dat beroemde fysieke denkvermogen), dan gaan dingen verkeerd, zij worden iets, dat werkelijk onplezierig is.

Maar het is niet onontkoombaar. Het is niet onontkoombaar en het is niet werkelijk --- wat ik "werkelijk" noem, is iets, dat direct komt van de allerhoogste Wil. Dat is waar; de rest is niet waar, het is het product van alle verwarring (*zigzag gebaar naar beneden*) en van alle wanorde van het menselijke bewustzijn --- ziekte is niet waar. Ik denk niet, dat een ziekte in de honderd (oh, misschien in duizend) waar is. Sommige zijn de expressie van een Wil om iets, dat verkeerd is, goed door elkaar te schudden, vernietigd, zodat, in die chaos, iets, dat meer waar is, vorm zou kunnen nemen --- maar dat is een buitengewone toestand.

Ik heb een erg uitgebreid gebied van ervaring. Ik ontvang een vloed aan brieven van bijna iedereen, die schrijven over hun kleine kwaal, hun kleine ziekte, hun kleine moeilijkheid, en vragen natuurlijk om dat allemaal recht te zetten. Dus dat brengt me in contact met de vibratie (alle mensen hier: dat maakt veel), en wel, ik kan waarlijk zeggen, dat er geen, oh, er geen geval in honderd is, dat de uitdrukking is van de directe Wil --- het is iets... (*gebaar van een zigzag val*), dat zo gaat en dat in het menselijke bewustzijn een wirwar krijgt als een draad, die zo verdraaid is, dat je het niet meer kan ontwarren. En door die toestand ben je op de rand, ja, van een ongemak (dat is bijna constant), van een ziekte, een kwaal. En het is de defaitistische mentale collaboratie (omdat een speciale karakteristiek van het denkvermogen is om defaitistisch te zijn), de collaboratie van het defaitistische denkvermogen en de valse zintuigen, die voor ons het leven maken, dat we leven, waar niets leuks aan is.

Gedurende twee uur vannacht zag ik dat, met bewijs om het te staven, voorbeelden. Ik keek, en ik was bijna geschokt om de mate te zien, tot waar de zintuigen vervormen --- en zij vervormen... (ik weet niet, er zouden mensen kunnen zijn, die vervormen ten goede, [*lachend*], ik ben niet een van hen! Maar zij moeten wonderbaarlijke optimisten zijn) de zintuigen verstoren alle vibraties en veranderen hen constant in onaangename dingen, onplezierige, in ieder geval, of zelfs in "aanwijzingen van gevaar,"

“waarschuwingen voor een catastrofe.” Het was redelijk weerzinwekkend. Maar ik gaf de vrije teugel aan die hele beweging om duidelijk te zien, en de hele cellulaire en andere organisaties begonnen te klagen en te kreunen, alsof zij wilden zeggen, “Maar dit leven is on-draag-lijk, het is ondraaglijk.” En ik luisterde daar een tijdje naar om te zien; en hier, daar en overal was er een algemene kreun. En aan het eind (*gebaar van neerdaling van de Wil*), ging het in een seconde allemaal weg!... Het was een hele voorstelling, die die zintuigen voor zichzelf opzetten. We zijn ri-di-cu-le wezens, dat is alles (*Moeder lacht*) Dat was mijn observatie van vannacht.

Natuurlijk zijn mensen niet openlijk en constant zo, omdat er een ander bewustzijn een beetje is en dingen controleert, maar als je hen op zichzelf laat... Ik deed het experiment, zie je, om dat gebied van cellulair bewustzijn volledig vrij te laten, en er was een klagen en een kreunen. Maar er was erachter, op de achtergrond, diep beneden in de cellen, dat soort vertrouwen van een absolute behoefte aan Ananda; dus waren ze aan het klagen: “We zijn bedrogen; we zijn alleen voor Dat, waarom wordt het ons niet gegeven?” (Ik voeg er woorden aan toe, maar er waren geen woorden: er waren gewaarwordingen.)

Natuurlijk merken we het niet op, omdat in de stroom van het leven dat niet overheerst --- gelukkig! We kijken ernaar van een zekere hoogte en willen het niet zien --- maar HET IS ER. En het is verschrikkelijk defaitistisch.

Je weet het niet... Ik ook, als het enige tijd geleden tegen me verteld was, had ik nee gezegd!

Ja, maar wanneer dag na dag zekere kwalen zich herhalen, dan zeg je tegen jezelf, dat er iets verkeerd is.

Maar het is niet “iets,” dat verkeerd is! Er is niets juist --- alles gaat verkeerd.

Ken je het toneelstuk door Jules Romain, waarin de dokter verklaart, dat een gezonde man een man is, die niet weet, dat hij ziek is? Wel, dat is het gevoel, dat het geeft; de kwaal is constant, en alleen, omdat we in een ander bewustzijn leven, zien we het niet, maar wanneer we het observeren, zullen we het zeker vinden. Weet je, wanneer ik het vanuit die hoek bekijk, dan is er absoluut niets waar dan ook, dat normaal is, dat harmonisch werkt --- niets. Alles is als dit (*zelfde zigzag gebaar*) en het is chaos, en het gaat door met werken, omdat het niet aan zichzelf overgelaten is, omdat er een hogere Wil is, die dat allemaal gebruikt, en het beste maakt van een slechte job. Maar het is een slechte job.

Ik heb naar alle gevallen gekeken (omdat het me veel interesseert), ik heb naar jouw geval gekeken, ik heb naar haar geval gekeken, maar er is geen geval, waarin men kan zeggen, dat het een ware ziekte is. Het idee van ziekte is: een lichaam (een fysiek wezen, hoe dan ook), dat leeft

volgens zekere wetten, totdat plotseling een zekere kwaal, iets zijn weg naar binnen werkt in het lichaam, zichzelf vestigt en het verstoort; maar dat is het niet! Dat is het niet: het is iets, dat niet in orde is --- het lichaam is niet in orde; er overheerst alleen iets in het bewustzijn, iets, dat in contact is met de wanorde, maar er niet door lastiggevallen wordt en doorgaat. En ik heb dezelfde studie gedaan met verondersteld gezonde mensen: het is hetzelfde. Dus de conclusie is, dat het volle vermogen losgelaten zou mogen worden, wat betekent, dat al die soort wanordelijke warboel beheerst moet worden gemaakt door een hogere Wil, die zichzelf oplegt --- het legt zichzelf op. Dan wordt het, wanneer de orde niet volledig hersteld wordt, tenminste binnen zekere grenzen gehouden en kan het lichaam doorgaan om een instrument te zijn voor de Wil, die zich probeert te manifesteren.

Ik zie dit erg duidelijk, niet alleen voor dit lichaam --- ook voor anderen; maar voor dit lichaam wordt het gezien in de kleinste details, omdat de observatie constanter is: het zou tenminste al honderd redenen gehad hebben om te sterven, en wanneer het niet gestorven is, is het niet te beschuldigen. Het is niet te beschuldigen, het is, omdat er iets was (dat gelukkig geen persoonlijk wil is), dat zei, "Nee, ga door! Ga door, ga verder, geef geen aandacht aan jezelf." Anders valt het in stukken.

Nu is dit alles niet om je te vertellen om te doen, zoals ik doe; wanneer je het wil tackelen vanuit de gewone hoek en het als een "ziekte" beschouwen en jezelf aan de dokter laten zien en medicijnen nemen; Ik ben er niet tegen, maar het is alleen een manier van dingen zien.

Vertel me nu, wat je *grievens* zijn! Ja, wat observeer je, dat niet werkt?

(Satprem gebaart hier en daar naar zijn borst)

Ik kan je vertellen, dat de dokters' mentale vervormingen beangstigend zijn: zij zetten zich vast in je brein, blijven daar, en keren terug na tien jaar. Ik weet het uit persoonlijke ervaring, het komt de hele tijd terug: "De dokter zei, dat het dit was, de dokter zei, dat het dat was, de dokter zei..." Niet met woorden, maar het komt.

Maar dat maakt niet uit, we kunnen de kwaal vanuit die hoek tackelen en dan zien.

Maar ik geloof niet in hun medicijnen! Hun medicijnen hebben geen effect op me gehad.

Hebben zij geen effect gehad? Zij hebben het op mij ook niet gehad! Maar dat maakt geen verschil, ik neem hen toch!

Ik volg een koers van behandeling.

Oh, je volgt een koers van behandeling.

Ja, tabletten.

Oh, dat is nutteloos!

Zo voel ik me. Wel, ik weet het niet.

Je weet het niet. Zoals arme Pavitra, die allerlei soorten behandelingen geprobeerd heeft, en dan...

Dus, wat is er verkeerd? Heb je moeite met ademen?

Het is een beetje zo. En ook heet, erg heet.

Ja, *(lachend)* het is heet.

Ja, ook dat! Speciaal in de avond is het lichaam iets als een boiler. Er komt ook een beetje bloed uit.

Heb je dit niet geprobeerd? Je moet greep krijgen op de lichaam's cellen en hen vertellen, dat het niet nodig is, dat er bloed *uit* moet komen --- *(lachend)* het is geen deel van het spel! Je kan een beetje grappen met hen uithalen: "Je hoeft dat niet te doen!" Geloof me, het is zo belachelijk, dat de enige manier om er mee om te gaan is om erom te lachen.

Ja, we zouden er niet op moeten letten.

Nee, niet dat! Wanneer je er niet op let, zullen de cellen doorgaan met hun dans en zullen integendeel denken, dat je hun manier van zijn goedkeurt. Je moet de Wil aantrekken, je moet greep krijgen op de Wil --- de Wil, ik plaats het in je, mon petit! Ik vraag je niet om iets te gebruiken, dat illusoir is: ik plaats het in je, een for-mi-da-be-le Wil in je. En vredig, weet je, iets, dat geen geweld gebruikt, dat zo is. *(gebaar van massieve, onverstoorbare neerdaling)*.

Ik kan je in ieder geval vertellen, dat het net zo effectief is als medicijnen! En het heeft niet de bijwerkingen van medicijnen, die je van het ene genezen en je het andere geven.

Hoe lang heb je medicijnen genomen?

Sinds Vellore. De behandeling duurt twee jaar.

Zeiden ze twee jaar? Dan moet je twee jaar doorgaan! Je moet doen, wat ze zeggen. Zij hebben, oh... zij hebben een hypnotisch vermogen over het materiële bewustzijn, wat een beetje... verstorend is.

Ik zou je allerlei soorten verhalen kunnen vertellen, maar hoe dan ook, verhalen over doctoren zijn niet amusant; er zijn altijd ridicule details. En het komt terug: je gooit hun suggesties uit het raam, je geeft er niet om, je denkt, dat het allemaal voorbij is, en het is in het onderbewuste gegaan, en

plotseling, op een goede dag, een klein ongelukje en het komt formidabel terug: “De dokter zei dit... zo en zo een dokter zei dit --- de Dokter met een hoofdletter D zei dit,” of “Medische Wetenschap zei dit,” en de cellen beginnen te panikeren --- een beangstigend hypnotisch vermogen.

Nee, het is een interessant onderwerp... *(lachend)* ik lijk je ongeluk niet serieus te nemen (!), maar het is een erg interessant onderwerp, dat verzeker ik je. Voor mijn behoort het tot de wereld van Wanorde, het heeft geen enkele diepe waarheid --- het heeft het niet. Dus, wanneer het vermogen van de Waarheid laat handelen, moet het toegeven. Ik zeg niet, dat het vrijwillig zal toegeven, ik zeg niet, dat het toegeeft, alsof door een wonder, nee, maar het MOET toegeven.

Oh, ik zou uren kunnen praten!

U zou moeten gaan zitten [Moeder heeft de hele tijd gestaan].

Nee. Ik ben niet bijzonder gretig om te gaan zitten!

(stilte)

Wat is die behandeling?

Het is de behandeling, die voorgeschreven wordt in die gevallen.

Ja, ja, het klassieke ding...

Ik kan je vertellen (wanneer het je fysieke denkvermogen helpt), dat ik in Japan een soort mazelen had (dat zijn eigen diepe redenen heeft) en dat de Japanse dokter (die bovendien in Duitsland gestudeerd had, hoe dan ook, hij was door en door een dokter) me ernstig vertelde, dat ik ervoor moest zorgen, dat ik in de eerste stadia was van deze prachtige ziekte, dat ik bovenal nooit in een koud klimaat zou moeten leven, en dit en dat... ik verloor gewicht, enzovoort. Dat was in Japan. Toen kwam ik hier en en zei dat tegen Sri Aurobindo, die naar me keek en glimlachte; en het was voorbij en we praatten er niet meer over. We praatten er niet meer over en het was er niet meer! *(lachend)* Het was voorbij. Toen ik DR. S jaren later ontmoette, vroeg ik hem, “Helemaal niets,” zei hij, “alles is goed, er is absoluut niets, geen spoor.” En ik had niets gedaan, ik had geen medicijn genomen of enige maatregel. Ik had alleen Sri Aurobindo erover verteld, die naar me keek en glimlachte.

Wel, ik ben ervan overtuigd, dat het zo is, dat is alles. Maar het fysieke denkvermogen gelooft daar niet in. Het gelooft, dat dat allemaal heel goed is in de hogere werkelijkheden, maar wanneer we in de Materie zijn, volgen dingen een wet van de Materie en zijn materieel en mechanisch, en er is een mechanisme, en wanneer het mechanisme... enzovoort, enzovoort (niet met deze woorden, maar met deze gedachte). En men moet er voor altijd aan blijven werken, voor altijd zeggen, “Oh, stop met al je moeilijkheden, blijf stil!”

Alleen de Vlam moet er zijn --- de Vlam vanbinnen, de vlam van aspiratie en de vlam van vertrouwen; en dan het iets, dat waarlijk wil, dat het stopt. Begrijp je, of dingen op deze manier zijn of op die, er is geen noodzaak voor mij om ze aan mijn denken te presenteren en voor mijn denken om ze te accepteren; omdat dat een erg gevaarlijk spel is: wanneer je gelijkmoedigheid zoekt, zeg je tegen jezelf, "Wel, als dit en dat gebeurt, wat zal dan mijn reactie zijn?" En je gaat door met het kleine spel, totdat je zegt, "Het maakt me allemaal niet uit." Het is een erg gevaarlijk spel. Het is nog een manier om rond het doel te cirkelen, in plaats van er recht op af te gaan.

Er is alleen een ding: een soort vlam --- een soort vlam, die al deze valsheid verbrandt.

Ik heb niets om over op te scheppen, weet je! Ik preek net zoveel tegen dit lichaam als tegen andere. Ik zou rechtop, sterk, solide moeten zijn... Waarom ben ik gebogen als dit? Ik weet waarom, maar het is geen compliment. Ik weet waarom, omdat dit alles nog onderworpen is aan al die suggesties van de wereld, alle medische gedachten en alles, wat er van betrokken wordt en alle suggesties van het leven. En gewoonten. En al deze mensen hier... Dus er is niets om over op te scheppen. Ik weet alleen (het voordeel is, dat ik het weet), ik weet, dat het anders zou moeten zijn. Ik weet het en de cellen weten het, en ik vertelde je gisteravond, dat zij erover huilden, daar op mijn bed; zij bleven klagen en kreunen: "Ik was niet gemaakt voor dit leven van duisternis en wanorde, ik was gemaakt voor Licht, voor Sterkte en Liefde." En het antwoord: "Ah! Neem het dan!" En zij waren aan het klagen, "Waarom wordt ik gedwongen om zo te zijn?..." En plotseling, in plaats van hen vrij spel te geven: de volle Aanwezigheid --- in een seconde was alles weg. Maar de collectieve suggestie, de collectieve atmosfeer is zo... verrot, zou ik kunnen zeggen, dat het de hele tijd handelt.

Maar jij (*sprekend tegen Sujata*) ben een van diegenen, die kan zeggen, dat wanneer ik 's avonds kom, ik groot ben en sterk. En 's nachts werk ik, ben ik groot, ben ik sterk. En het gaat door met klagen. Het is idioot. Niet alleen idioot, maar er dat soort zelfmedelijden (*Moeder strijkt over haar wang*), wat van alle dingen het meest weerzinwekkend is: "Oh, arm klein ding, hoe vermoeid ben je. Oh, arm klein ding, hoe vermoeien mensen je, hoe hard het leven is, hoe moeilijk dingen zijn...." En dan klagen en kreunen als een idioot. Als het alleen voor mij zou zijn, zou ik ze een goede afvalbak geven! Maar er is mij gevraagd om het niet te doen, dus doe ik het niet. Maar ik voel dat voor de ogen van deze prachtige Genade --- van deze stralende goddelijke Liefde en dit almachtige Vermogen --- we zijn diep ridicuul, dat is alles.

(*stilte*)

Er zijn ook ondeugende geesten. Ondeugende geesten, die komen en allerlei soorten dingen suggereren. Er is daar een zone, erg dicht bij het fysieke, erg dichtbij --- een zone, die besmet is met wormen, mon petit! Alle

slechte suggesties van alle mogelijke catastrofes, van alle kwaadwillende slechte willen, van alle verlangens.... Het is ziekmakend. Dat alles zwermt, alsof je je neus ondergedompeld had in een vaas, die vol is met wormen. Dat is lastig. Wel, ja! Ik zal proberen om een cocon voor je te maken. Voordat je gaat slapen, wanneer je gaat liggen, moet je het witte Licht ontbieden, mijn witte licht, en dan zal ik luisteren. Zo omwikkeld: een cocon, een prettige kleine cocon, helemaal wit. Op die manier kan je vredig slapen.

Nachten zijn verschrikkelijk.

Ja, zijn zij niet? Daarom vertel ik je om mijn licht te roepen. Ja, zij zijn verschrikkelijk. Heb je nachtmerries?

Het zijn zelfs geen nachtmerries --- het is afschuwelijk. Driekwart van de dingen, die ik me herinner, zijn riolen, walgelijke plaatsen. Het is... het is verschrikkelijk.

Ja, dat klopt. Als je wist, wat mij getoond wordt!...

Twee of drie nachten geleden had ik ook een symbolische droom. U weet, dat uw oude muggennet in mijn kamer geïnstalleerd was?

Ja.

Wel, een klein wezen had er een gat in gemaakt. Een wezen, dat nabij genoeg is, omdat ik het ving, zoals je een kind zou doen en ik vertelde hem, "Maar als je een gat maakt, zullen alle muggen binnenkomen." Toen merkte ik, dat er een grote scheur was.

Oh!

En ik dacht, "Alle vijanden zullen binnen komen," of "alle muggen zullen binnen komen." Een grote scheur.

Heb je het gemaakt?

Nee, ik was erg geërgerd en dus maakte het me wakker.

(Moeder zit geconcentreerd, en vraagt dan:) Heeft je broer, de arts, je iets verteld? Gaf hij je enig advies?

Ja, aanwijzingen over het aantal tabletten om te nemen, dat is alles.

Gelooft hij in tabletten?

Hij zegt, "Wanneer iemand een koers van behandeling gaat volgen, zou het gevolgd moeten worden op de best mogelijke manier."

Ah, ja, ik ben het er volledig mee eens, en nauwgezet, omdat het een formatie vertegenwoordigd. Tenminste negentig procent van de doctoren hebben een goede wil, zij willen je genezen (sommigen geven er niets om, maar niet veel --- negentig procent van hen wil je genezen), dus hun formatie zou vol vermogen gegeven moeten worden. Het zou niet tegengewerkt moeten worden, omdat het zijn hele effect verliest en dan heeft het geen nut.

(de klok slaat)

Heb ik een uur gepraat? Is dat niet schandelijk!

Wacht, ik had een bloem, die ik voor je opzijgezet heb, het is mooi.

De wil voor victorie, mon petit, dat is het hele ding! Geen wil hier of daar of hier (*gebaar naar verscheidene plaatsen van het lichaam*), niet dat, niet de persoonlijke victorie over ziekte: de victorie over de wereld. Uiteindelijk zijn we daarvoor hier; ik weet niet, of het voor deze tijd zal zijn, maar in ieder geval wordt dat van ons verwacht. Daar zijn we hier voor --- om te vechten. Dus we zijn gemaakt om te vechten, en omdat het de meest (hoe kan ik het neerzetten?) nabije manier, wordt het lichaam aangedaan.

(stilte)

Ik denk, dat het genoeg is voor vandaag! Eet je goed?

Ja, ja!

Werkelijk goed of pretendeer je het gewoon?

Ik eet goed

Is, wat je te eten gegeven wordt, goed? Ik bedoel, is het voedzaam?

Oh, ja, het is erg voedzaam

Je hebt spijsverteringsmoeilijkheden, maar assimileer je het?

Ik denk het.

Dan zal dat voldoende zijn. Spijsverteringsmoeilijkheden, mon petit, houden iemand niet tegen om achtenzestig of achtenzeventig jaar te leven. Dat doen ze niet. Sinds André geboren was, is het zo geweest; dat betekent (ik was net twintig), dat betekent zevenenzestig jaar. Wel (*lachend*), ik geef je zevenenzestig jaar om te leven!

En ook, weet je, zoals ik altijd gezegd heb, met vijanden, die je bang willen maken of je verdrietig maken of je bezorgd willen maken, is het enige om toen, ze in hun gezicht uit te lachen, dat is alles. Wordt je boos?

Zij zijn gelukkig, ze zeggen, "Hij is boos" --- nee, nee. Sla je om je heen? Zij ontsnappen, ze zijn als gelei, het heeft geen invloed op hen. Maar wanneer je hen in hun gezicht uitlacht, dan zijn ze werkelijk geërgerd! Dat is het enige: hen belachelijk malen. Hun verhalen zouden baby's bang kunnen maken, maar ons niet.

En wat ons betreft, leven we in eeuwigheid.

En ik vertel je (het is de normale, natuurlijke staat van het bewustzijn), het duurde geen minuut vannacht: het duurde een seconde, brrf, klaar. Toen ging ik een soort vredevolle vreugde binnen, zo, dat drie uur duurde zonder onderbreking. Daarna werd het werk hervat

Maar voor je gaat slapen, doe dit: je beeldt je (beeld het als je het niet ziet), je beeldt een wit licht in. Het is geen kristallijn licht, let wel, het is niet transparant: het is wit --- absoluut wit, een erg helder wit, een wit, dat er solide uitziet. Beeld het zo in (en het is inderdaad zo, maar je beeldt het in): een wit licht. Het is het licht van de Schepping, hoe wordt het genoemd?... Maheswari? (*Lachend*) De allerhoogste Dame daarboven.

Ja, Maheswari.

Maheswari's licht. Maat het lijkt, of ik het altijd gehad heb, omdat toen Madame Théon me zag, was het het eerste, dat ze tegen mij vertelde: zij sprak niet over "Maheswari," maar ze zei, "Je hebt het witte licht," dat automatisch alle slechte wil oplost. En ik heb het ervaren: ik zag wezens kruimelen tot stof. Dus je neemt dat, beeld dat in, en je bouwt een cocon om jezelf --- weet je, net zoals insecten hun eigen cocon bouwen --- je bouwt je cocon, voordat je in slaap valt. Ik zal het hier doen, maar je "inbeelding" is om het te helpen om beter aangepast te zijn, beter afgesteld. Je bouwt een cocon, en wanneer je heel omwikkeld ben in die witte cocon, wanneer de vijanden er niet door kunnen komen, laat je jezelf in slaap vallen. Dan kan alles, dat van buiten komt met een manifeste slechte wil, niet binnenkomen. Dat is zeker. Natuurlijk is er, wat men in zijn onderbewuste meedraagt... dat moet men beetje bij beetje elimineren door zijn eigen wil.

Maar dit licht is al-krachtig, mon petit! (*Sprekend tegen Sujata:*) Je kan hetzelfde doen, wanneer je 's nachts vijanden hebt.

(Sujata:) Ik heb het gezien, dat witte licht.

Heb je?

Ja, dat heb ik.

Wel, dat is erg goed. Je bent een goede helderziende, dus heb je het natuurlijk gezien. Maar ik zag het zelf, weet je, alsof het iemand anders' licht was --- het is mijn natuur. Ik gebruikte het, voordat ik Théon ontmoette: ik wist niets, natuurlijk, maar ik zag het gewoonlijk. En Madame Théon

vertelde me, "Het is je licht." Madame Théon was de eerste, die me vertelde, wat ik was, wat zij zag: de kroon van twaalf parels boven het hoofd. Wat mij betreft, ik had de ervaring ervan, waarna ik het gewoon met de wil kon gebruiken: ik hoefde het alleen op te roepen. En ik zag het, zoals ik jou zie, op een volmaakt objectieve manier.

Maar heb ik je het verhaal verteld van I., die met Dilip was? Voordat zij Dilip ontmoette, was zij bij een goeroe geweest, een sannyasin of wat dan ook, en hij was absoluut woedend, toen zij hem verliet, dus vervloekte hij haar. Zijn vloek gaf haar een soort trombose (weet je, wanneer het bloed stopt en klontert), het was hoe dan ook hier in de nek, nabij de rechterarm, denk ik, en het was erg pijnlijk --- het was zelfs gevaarlijk. Zij vertelde mij erover. Ik vertelde het op mijn beurt aan Sri Aurobindo en Sri Aurobindo vertelde me om haar te beschermen. Ik stuurde mijn licht naar de man. Er gebeurden beangstigende dingen met die man. Hij stierf aan een verschrikkelijke ziekte. I. ging hem zien in die tijd, een beetje voor hij stierf en de man (die bewust was) vertelde haar, "Hier is, wat je Moeder met mij gedaan heeft." Hij was bewust geweest. Toen zag ik, dat mijn affaire volmaakt objectief was, omdat ik er nooit een woord over gezegd had tegen iemand, niets. En bovendien was dat licht door Sri Aurobindo gegaan.... ik deed dat erg eenvoudig, ik plaatste het licht, en de man ging weg... om de vloek te laten stoppen. En omdat hij niet zuiver was, resulteerde het in een verschrikkelijke ziekte.

Nu, mijn kinderen, tot ziens.

Dus, als je vredig wil slapen, maak je een kleine cocon, voordat je gaat slapen. Au revoir, mon petit.

En jou beveel ik aan: de onwerkelijkheid van menselijke noties over ziekte.

Juli 14, 1965

*Moeder houdt een serie
Stukjes papier in haar hand:*

Deze morgen was ik in een zone --- een zone of een ader.... Weet je, de aderen van goud binnen in de aarde? Zo was het. In de mentale banaliteit van de wereld ging er een soort lumineuze ader voorbij en waarin ik mijzelf ondergedompeld voelde --- het voelde plezierig, het voelde erg comfortabel. En ik begon dingen op te schrijven, toen mensen kwamen met al de gebruikelijke onbekwaamheden, die ieder iets vroegen, ieder zo ingesloten (*gebaar met oogkleppen*), dus ging het weg.

Ik noemde het, "Enkele definities."

De eerste was over iemand, die wegging, die iets mee wilde nemen [gezegd door Moeder] voor zijn familie. Ik vertelde hem, "Oh, zij zijn niet ontvankelijk." Dus vroeg hij, "Wat betekent ontvankelijk?" (Hij vroeg het me niet, maar toen hij de kamer verliet, krabde hij aan zijn hoofd en vroeg hij zijn vriend, "Wat bedoelde de Moeder? Wat betekent ontvankelijk?") Ik antwoordde in het Engels en het nam veel, veel vormen aan en vandaag is het een van de dingen, die in die "ader" kwamen. En het is bijzonder in dit soort ervaring, dat wanneer het komt, de woorden een erg precieze betekenis aannemen; ik ben helemaal niet zeker, dat het hun gebruikelijke betekenis is, maar zij hebben de vibratie van hun betekenis, een soort kristallijne kleine vibratie. En het komt zonder wijziging. Ik plaats:

"Ontvankelijk zijn is de drang om te geven en de vreugde van geven aan het Goddelijke's Werk:

*Alles, wat men heeft
Alles, wat men is,
alles, wat men doet.*"⁵⁴

Het is degene, die eerst kwam. Erna kwam het oude verhaal van "zuiver zijn" --- wat betekent zuiver zijn? Het betekent niet allerlei soorten van oude morele ideeën, nee.

"Zuiver zijn is weigeren..."

Met andere woorden, er was een gewaarwording van iets, dat erg actief was --- erg actief: passief zijn was niet genoeg, het was noodzakelijk om erg actief te zijn.

"... enige andere invloed te weigeren dan die van de allerhoogste Waarheid-Liefde."

"Waarheid-Liefde" als een woord.

Toen kwam er een derde definitie:

"Oprecht zijn is zijn volledige wezen verenigen rond de allerhoogste innerlijke Wil."

Zijn volledige wezen te verenigen rond de allerhoogste innerlijke Wil. En deze allerhoogste Wil was zichtbaar, als een vlam, die de vorm had van een zwaard; en alleen wat beheerst wordt door Dat, is toegestaan om the handelen.

⁵⁴ Moeder's vertaling.

Dan de laatste (de laatste, omdat zij mij ontbijt gebracht hebben en ik moest stoppen):

“Integraal zijn is een harmonieuze synthese maken van al zijn mogelijkheden.”

Het kwam samen met de vibratie, die het bevatte. En het had doorgegaan kunnen zijn, het was hier, maar toen werd ik onderbroken. Het is in ieder geval amusanter dan naar hun verhalen luisteren.

Was de inspiratie van dat alles die ader van goud?

Ja. Het was licht, geen goud. Het was een licht als een strip (*gebaar*). Dan wordt men erin gebaad en is men erg gelukkig.

En het bracht me (wat ik heb gezegd is niets, het was het einde) een heldere visie van wat noodzakelijk is voor de wereld, de noodzakelijke transformaties in de mentale atmosfeer om een einde te maken aan oorlogen, bijvoorbeeld. Het “eind aan oorlogen” was een van de consequenties. En ieder ding was op zijn plaats in relatie met de ander (*Moeder tekent een soort schaakbord*), en er was zo een helder, helder visioen van alle relaties, van alle posities, van dat alles.

Het is heel leuk.

Ik bedoel, dat het een plezierige afleiding is. Het geeft het gevoel van erg duidelijk alles zien, dat plaats moet vinden in de werkelijkheid van... niet exact van ideeën, maar van psychologische reacties.

En het hangt niet van mij af, ik doe de inspanning niet: het komt gewoon. Het is iets, dat komt, dan lijkt ik in een bad gedompeld te worden en ik kijk alleen. Het komt kant en klaar, zonder inspanning. Het is een TOESTAND, waarin ik mezelf bevind, met bijvoorbeeld de visie van een aardse mentale vooruitgang, van de manier, waarop de menselijke geestesgesteldheid georganiseerd is (*zelfde gebaar alsof een schaakbord aangetoond wordt*); en het is erg interessant, omdat de levende condities geconditioneerd worden door gedachte-toestanden en dus zie ik, hoe de gedachtetoestand veranderd moet worden om het leven te laten veranderen (*Moeder tekent stromen van kracht op het schaakbord*). En ik zit hier, alsof in een theater, en ik kijk, en het werkt.

Wanneer ik enige vrede had, zou ik het opschrijven (omdat het geformuleerd komt) en het zou interessant kunnen zijn. Het moet bij de werkelijkheid van openbaring horen. Het is als een lumineuze strip, die voorbijkomt, maar het is allemaal georganiseerd. Maar men heeft vrede nodig (ik krabbel de laatste notitie hier, terwijl ze mijn ontbijt voorbereiden, en daarna...). Maar hoe dan ook, het is niet van transcendent interesse; het is alleen, omdat het erg helder is, erg precies, en het heeft klaarblijkelijk niet het karakter van het gewone menselijke denken: het is kant en klaar, het komt kant en klaar.

In die staat blijven alle cellen, het hele lichaam, bijvoorbeeld, stil --- je hebt niet langer een lichaam, je hebt niet langer cellen, je hebt niet langer al die kwalen, al die frictie: dat alles gaat weg. Het verdwijnt en een ander bewustzijn domineert. Je begrijpt, waarom iemand, die erin zou kunnen blijven, oneindig zou kunnen leven. Maar het is waarschijnlijk geconditioneerd, in de zin, dat de andere ook hun gebied van activiteit moeten hebben, anders zou de vooruitgang niet algemeen zijn. Maar hoe dan ook, het is niets, dat werkelijk transcendent is, het is alleen interessant.

* * *

(Spoedig daarna stelt Satprem aan Moeder de publicatie voor van enige korte uittreksels van de voorgaande en erg interessante conversatie over ziekten in "Notities Onderweg," een nieuwe serie, die begonnen is in het Ashram's Bulletin door Satprem's hardnekkigheid. In feite wilde Satprem, dat de Ashram een beetje voordeel had van de schat van Moeder's ervaring --- tenminste enkele druppels ervan. Het waren deze "Notities Onderweg," die, na Moeder's vertrek, koel en frauduleus, hernoemd werden als "Moeder's Agenda" in door de hoofden van de Ashram in de hoop om de titel te stelen, mensen in verwarring te brengen, en tot iedere prijs de integrale publicatie te voorkomen van de werkelijke Agenda, die zij durfden te verklaren als "niet oprecht," zo bang waren zij voor Moeder's heldere perceptie van de mensen om haar heen en de Ashram in het algemeen. Satprem herinnert zich, hoe hard hij erop moest staan om toegestaan te worden om die "Notities Onderweg" te publiceren. Haar tegenzin is nu gemakkelijker te begrijpen.)

Ik vroeg me af, of we de laatste conversatie niet konden gebruiken voor "Notities Onderweg"?

Het is niet te publiceren. Het gaat in de Agenda.

Waarom? Zou het een revolutie onder doktoren veroorzaken?

Ja. Oh, het zou een ruzie veroorzaken!

Het is werkelijk jammer, dat we het niet kunnen publiceren.

Het is te strijdlustig. En ook veel te persoonlijk. Oh, het zou de oorsprong zijn van eindeloze verhalen, van de verspreiding van talloze legendes; en in Amerika, in Afrika, in Engeland en overal zullen allerlei soorten verhalen verteld worden over allerlei soorten ziekten, die ik heb --- het zal eindeloze verhalen maken. Het is onmogelijk.

Ik kan niets vertellen over mijzelf, behalve misschien een zin --- zelfs, wanneer een zin verschijnt in het *Bulletin*, wat een drukte maakt het dan! Het maakt altijd een onoverzienbare drukte voor me.

Ik begrijp het, maar het is jammer!

Later, later. Niet nu.

Maar die kwesties van ziekte zijn zoveel deel van deze yoga.

Oh, dat weet ik erg goed, ik weet het, maar niet nu: later.

Mensen maken teveel persoonlijke verhalen uit wat ik zeg; weet je, “de anekdote over de goeroe,” zoals je ze in boeken leest.

Zij zijn dwaas!

Ja, maar *(lachend)* wat kan je doen? Zij zijn dwaas, dat is niet zo gemakkelijk te genezen!

Ik ben het ermee eens, het is volmaakt stupide, maar... Ah, laten we *Savitri* oppakken.

Juli 17, 1965

(Betreffende de laatste conversatie, waarin Satprem klaagde over zijn slechte nachten.)

Maar ik kan niet begrijpen, waarom ik altijd die kant herinner, altijd de riolen, de vuiligheid.... Omdat er hoe dan ook een andere kant moet zijn, is het niet?

(Moeder lacht) De reden is eenvoudig: die kant is erg, erg nabij het gewone bewustzijn, dus herinner je je; het andere... er is niet voldoende “verbinding,” dus wanneer je ontwaakt, vergeet je het.

Dat is bovendien het ontmoedigende, omdat men altijd de slechte kant herinnert, niet de rest!

Misschien is het om te zien, of we de moed niet verliezen. Juist deze morgen...⁵⁵

(stilte)

⁵⁵ Moeder ziet er “vermoeid” uit.

Dat moet zijn, waarom: het is om te zien of we het volhouden --- zelfs niet dat: om te zien of ons VERTROUWEN het volhoudt.

(*stilte*)

Wanneer we naar de kwestie kijken van een voldoende hoogte, heeft dit Waarheid-Vermogen om te manifesteren een respons nodig, volg je, en Het wil geen preferentie hebben: het maakt weinig uit, of dit punt of dat punt, dit of dat Het zal manifesteren; Het gaat zo (*gebaar van een massieve, algemene druk*), Het legt zichzelf op aan de aardeatmosfeer, en wat in staat is om te reageren, reageert. En dan manifesteert op het punt, dat reageert, de Kracht.

De Kracht selecteert het punt niet (ik weet niet, of ik mijzelf begrepen maak): het is een globale actie, en wat in staat is om te reageren, reageert.

Wat ons betreft, willen wij Het, we aspireren naar Het, we weten het zelfs, en we hebben natuurlijk, omdat we het weten, een soort overtuiging, dat we geknipt zijn om te reageren... Maar het is geen kwestie van overtuiging: het moet een feit zijn.

En daarvoor... Wel, moeten we het volhouden

(*stilte*)

Ik heb in tegendeel het gevoel, dat diegenen, die meer weten, meer kunnen doen, en er wordt meer van hen gevraagd --- er wordt niet minder van hen gevraagd: er wordt meer van hen gevraagd.

En dit lichaam behoort nog bijna geheel bij de oude schepping. En het is haar eigen tendens om te zeggen, "Oh, dat is niet prettig! We hebben goede wil, en hoe meer goede wil we hebben, hoe meer van ons geëist wordt." Maar dit zijn erg menselijke opvattingen, erg menselijk.... Hoe meer goede wil we hebben, hoe meer van ons gevraagd wordt --- niet om de een of andere beslissing: spontaan, heel natuurlijk.

We spreken over transformatie, zelfs over transfiguratie, maar er is de passage van de oude beweging naar de nieuwe beweging, van de oude status naar de nieuwe status, die een breuk in het evenwicht is; en altijd geeft, voor wat nog tot de oude schepping behoort, een gevaarlijke breuk in het evenwicht, je gevoel, dat alles je ontgaat, dat je je voetsteun verloren hebt. En dan heb je een onwankelbaar vertrouwen nodig. Maar een vertrouwen is niet als een mentaal vertrouwen, dat zelf-ondersteunend is: het is een vertrouwen in de gewaarwording. En dat (*Moeder schudt haar hoofd*) is erg moeilijk.

(*stilte*)

Het is altijd hetzelfde: het oude systeem van eenzaamheid is relatief erg gemakkelijk: je gaat liggen, je snijdt al je verbindingen door, je blijft in diepe

contemplatie, en wacht tot de crisis voorbij is. Het duurt een tijd, je weet niet, hoe lang. Maar wanneer je zoals dit bent, omgeven door mensen, werk, verantwoordelijkheden (geen morele: materiële), met dingen, die materieel van je afhangen, dan ... moet je de weg vinden om door te gaan, maar zonder ondersteuning te hebben van het gebruikelijke evenwicht.

Het is een beetje moeilijk.

Maar het is duidelijk, dat wanneer we zeggen, "Ik ben hier door U en voor U en Uw dienst," wel, dat het waar moet zijn, dat is alles.

* * *

(Satprem keert terug naar de aanval en vraagt Moeder om haar toestemming om enige van deze conversaties te publiceren in de "Notities Onderweg":)

Nee.

Ik zou tenminste in hen snijden!

Oh, maar het is meer dan snijden!

Moeten we het helemaal wegsnijden? Okay!

Nee, maar je kan geselecteerde passages nemen --- wanneer zij onpersoonlijk zijn.

Ja, maar wanneer we "geselecteerde passages" nemen (het kan gedaan worden), dan neemt het een dogmatisch karakter aan. Het is als aankondigingen. Wanneer we de gebeurtenis verwijderen, waarin het gezegd werd, dan wordt het een dogmatische verklaring.

Ja, maar ik wil het niet geven, dat is categorisch.

Ik begrijp het goed. Het gevaar van die uittreksels is, dat het op een lering lijkt: Moeder beslist, of "het zus of zo is" --- terwijl het niet "als zo" is!

Ja, ja (Moeder wil niet meer horen.)

* * *

(Een weinig later stelt Satprem voor, dat hij E. zou kunnen vragen om magnetische banden te kopen om deze conversaties op te nemen:)

Arme E. Haar echtgenoot heeft haar geruïneerd.

Ze verzorgde haar echtgenoot, zij bracht hem bijna terug tot leven, en toen hij spraak en bewustzijn herstelde, was het eerste, dat hij deed, haar

afsnijden van haar middelen van onderhoud en haar in diskrediet brengen! Om haar te bedanken, verspreidde hij het woord, dat hij niet langer verantwoordelijk voor haar was. Hoe dan ook, zo is leven voor je.⁵⁶

Zou je haar brief willen lezen?

(extract van E.'s brief,
in het oorspronkelijke Engels:)

"... Ik zal me altijd erg levendig het moment herinneren, toen Uw Kracht greep kreeg en het herstel van krachten creëerde, die zelfs de dokter niet kon begrijpen, het herstel van krachten, dat zoveel weken duurde. Kan ik U het kleine verhaal vertellen?

De patiënt was in een stuip, de hele rechterkant van het lichaam had verschrikkelijk spiertrekkingen, de spraak was onmogelijk. Er kwam een versoepeling van het allemaal, en ik herinner me, dat ik dacht, Waarom geeft dat brein signalen, dat het lichaam moet stuiptrekken --- waarom? En ik pakte Monty's rechterhand, die daar zat op de rand van zijn bed. En de twee rechterarmen werden als een grote telefoon schakelbord aansluiting --- weet je --- de lange koorden. Dus door de aansluiting riep ik. Ik riep de Goddelijke Moeder, U speciaal, wanneer ik zo mag zeggen, zoals ik het gewend ben. En deze keer verscheen U, niet boven mijn hoofd, zoals gewoonlijk, maar boven het patiënt's hoofd. En naar dat U riep ik drie keer, 'Moeder,' zoals U me eens geleerd hebt om te doen. Dat was alles. Niet gecompliceerder dan dat. U was er, strategisch gepositioneerd en ik sprak uw Naam drie keer uit. Maar er was een grote stroom van Kracht, die door die telefoonaansluiting ging, zo gezegd, een groot vermogen, dat langs de grote afstand kwam van U naar de kleine man's ziekelijke brein en verder naar beneden door zijn dan kalmerende rechterarm en door mijn lange rechterarm naar mijn denkmachine. En daarin was er een diepe vrede en weten. Miss Carter zat toevallig op dat moment aan de andere kant van het bed, maar zij wist niet, dat er iets plaatsvond, zelfs ofschoon ik stilletjes mijn ogen even sloot. Vreemd, is het niet? Het leek zelfs vreemder, terwijl ik het schrijf. Het was zo normaal, terwijl het plaatsvond. En het was heel normaal, toen de volgende morgen alle spoor van de tremor was verdwenen en al het vermogen van spraak teruggekomen was naar de verheerlijkte patiënt. En een grotere heerlijkheid van alle toeschouwers..."

(11 Juli 1965)

Wat zeg je daarover?

Het is interessant.

Voor mijn deel was ik hier bewust.

⁵⁶ Moeder had al gesproken over dit geval in de conversatie van 27 Juni 1965: de man, die genezen was van een kanker van het brein, maar nog niet geloofde in de interventie van een hogere kracht.

Onze brieven kruisten in de post.... De dag, dat het daar gebeurde, had ik hier de ervaring en ik nam de Wil waar, die handelde: "Nu zal hij beter worden en het gebruik van de spraak en het bewustzijn herstellen." Het duurde twee dagen, en hup! (*gebaar van een een abrupte afkapping*) stopte het.

Het was exact, toen zij daar de ervaring had, die je net gelezen hebt. Toen ontving ik elke dagen later haar eerste brief, waarin zij zei, dat hij hersteld was en dat de eerste handeling was geweest om haar te belasteren met al diegenen, die haar krediet gaven. Dus schreef ik haar: dit is mijn ervaring; en ze antwoordde met wat je gelezen hebt.

En het stopte ter plekke met het gevoel: nu het bewijs geleverd is, is het genoeg. Hij viel weer terug in zijn coma⁵⁷ --- ik denk niet, dat hij lang genoeg zal leven.... Net genoeg om menselijke ondankbaarheid te bewijzen.

* * *

Satprem staat op om weg te gaan:

We Moeten volhouden. Bovendien is dat het enige, dat we kunnen doen --- wat kunnen we anders doen?... (*Lachend*) Blijf stil.

Juli 21, 1965

Er is een kleine hoop, dat dit materiële denkvermogen, het denkvermogen van de cellen, getransformeerd zal worden.

Dit is goed nieuws!

Is het niet! Ik ben nogal verbaasd. Ik merkte het gisteren op of de dag ervoor. Ik voelde me niet goed, hoe dan ook waren dingen niet plezierig, en plotseling zei dit hele denkvermogen een gebed. Een gebed... je weet, hoe ik gewoon was om gebeden eerder te zeggen in *Gebeden en Meditaties*: het Denkvermogen zei gebeden; het had ervaringen en zei gebeden; wel, hier staan we, nu is het de ervaring van alle cellen: een intense aspiratie, en plotseling begint dit alles zich in woorden uit te drukken.

Ik merkte het op.

En dan interessant genoeg...

⁵⁷ De brief, die boven uitgetrokken is, kondigde ook de patiënt's terugval aan.

Het was etenstijd; er was (er is altijd) een vermoeidheid geweest, een spanning, de noodzaak voor meer harmonie in de atmosfeer... het wordt een beetje zwaar te gaan; en daar zat ik, toen al dit zich plotseling oprichtte als een vlam, oh, in een grote intensiteit, en toen was het, alsof dit lichaamsdenkvermogen, namens het lichaam (het lichaam begon gementaliseerd te worden), een gebed zei... (*Moeder zoekt naar een notitie*) En het moet zeer het besef hebben van de eenheid van Materie (dit is erg sterk geweest gedurende een lange, lange tijd, maar het wordt erg bewust: een soort identiteit); dus was er het besef van de totaliteit van Materie --- aardse, menselijke Materie, menselijke Materie --- en het zei:

“Ik ben vermoeid van onze onwaardigheid. Maar dit lichaam aspireert niet om te rusten...”

En dit werd gevoeld in alle cellen.

“... dit lichaam aspireert niet om te rusten, het is de Glorie van Uw Bewustzijn, de glorie van Uw Licht, de glorie van Uw Vermogen en boven alles...”

Hier werd het nog intenser:

“... de glorie van Uw al-krachtige en eeuwige Liefde.”

En al deze woorden hadden een zo concrete betekenis!

Ik schreef dit erg snel, toen liet ik het daar. Maar hier is het denkvermogen, dat zichzelf laat zien als ieder ander... (*Moeder zoekt naar een tweede notitie*), het heeft een soort bezorgdheid voor perfectie in de uitdrukking; en in de middag van de volgende dag (het gebeurt gewoonlijk na mijn bad; er is een soort speciale activiteit in die tijd), na mijn bad was het in een toestand en moest ik dit schrijven (het is nogal een gebed geworden):

“OM, allerhoogste Heer,
God van lieflijkheid en genade,
OM, allerhoogste Heer,
God van liefde en gelukzaligheid...”

Toen het tot “gelukzaligheid” kwam... leken alle cellen gezwollen te zijn.

“...Ik ben vermoeid van je zwakte. Maar dit lichaam aspireert niet om te rusten, het aspireert naar de overvloed van Uw Bewustzijn, het aspireert naar de pracht van Uw Licht, het aspireert naar de grootsheid van Uw Vermogen, bovenal aspireert het naar de glorie van Uw al-krachtige en eeuwige Liefde.”

Er is een soort concrete inhoud in de woorden, die niets met het denkvermogen te maken heeft. Het is iets geleefd --- niet alleen gevoeld: geleefd.

En toen was het in de middag niet langer een gebed, maar de observatie van een feit (*Moeder zoekt naar een derde notitie*).... Ik vond, dat het interessant werd. Het zei:

“De andere toestanden van zijn...

Als je wist met wat voor soort ongenoegen het sprak, zo een superieure sfeer!

“De andere toestanden van zijn, het vitale, het denkvermogen zouden kunnen genieten van de tussenliggende contacten...

Met andere woorden, alle tussenliggende toestanden van zijn, ook de goden, de entiteiten en al die dingen. En het sprak met een vermogen en een soort waardigheid --- ja, het was waardigheid, bijna trots, maar geen arrogante trots, niets van de soort. Het was een besef van nobiliteit.

“...Alleen de allerhoogste Heer kan me tevredenstellen.”

En toen was er plotseling zo een helder visioen, dat alleen de allerhoogste perfecte dit lichaam overvloed kan geven (*gebaar van verbinding tussen het Hoge en het Lage*).

Ik vond dat interessant.

Het is het begin van iets.

(*stilte*)

Het startte met walging --- een walging... een ziekmakende walging --- al die misère, al deze zwakte, al deze vermoeidheid, al dit ongemak, al deze frictie en dit knarsen, oef!... En het was erg interessant, omdat er die walging was, en samen ermee kwam er een soort suggestie van Vernietiging, van Nietsheid: van eeuwige Vrede, begrijp je. En het veegde dat alles weg, alsof het hele lichaam rechtop gestrekt werd: “He, maar dat is het niet! Dat wil ik niet. Ik wil...” (en dan was er een oogverblindende uitbarsting van licht --- een oogverblindend gouden licht)... “Ik wil de pracht van Uw Bewustzijn.”

Dat was een ervaring.

(*stilte*)

Er is nog een beetje frictie, maar het is hoe dan ook beter. Net voor je kwam... Weet je, er zijn twee, drie van hen, die ieder's eisen naar me slingeren, het werk, dat gedaan moet worden, het antwoord, dat gegeven

moet worden, de cheques, die getekend moet worden; het is nogal een taak... je wordt lastiggevalen, verscheurd, alsof door klauwen. En er is altijd de vermoeidheid, die ik elke dag voel, en waardoor ik absoluut ongestoord moet laten (het lijkt of je geklauwd wordt); en ik zag, dat het doordat al het werk was, dat dit lichaam moet doen, niet komt van Dat, waarnaar het aspireert --- het komt niet van bovenaf: het komt van hier, van alles rondom, en daarom knarst het, alsof iets geslepen werd. Toen riep dit denkvermogen erg bewust deze aspiratie aan en gelijkmoedigheid, cellulaire gelijkheid: "Wel, dit is de tijd om in gelijkheid te zijn," en ogenblikkelijk werd een soort stille onbeweeglijkheid tot stand gebracht, en dingen waren beter, ik was in staat om naar het eind te gaan.

Ik voelde, alsof de staart van de oplossing gevangen was.⁵⁸ Nu moeten we het natuurlijk *uitwerken*.

Hoe dan ook is er enige hoop.

Ik ben altijd onder de indruk geweest van wat Sri Aurobindo zei, "Dit instrument [het fysieke denkvermogen] is nutteloos, er kan alleen van afgekomen worden..."⁵⁹ Het was erg moeilijk om ervan af te komen, omdat het zo dicht verbonden was met het aggregaat van het fysieke lichaam en haar huidige vorm... het was moeilijk; en toen ik probeerde en een dieper bewustzijn zich probeerde te manifesteren, veroorzaakte het gewoonlijk flauwvallen. Ik bedoel, dat de vereniging, de fusie, de identificatie met de Allerhoogste Aanwezigheid zonder dat, zonder dit fysieke denkvermogen, door het te vernietigen, flauwvallen veroorzaakte. Ik wist niet, wat te doen. Nu, dat het samenwerken is, en bewust samenwerken (en met een groot vermogen in de gewaarwording, lijkt het), gaan dingen misschien veranderen.

Alles, dat mentaal was... Ik herinner erg duidelijk de toestand, waarin ik was, toen ik die *Gebeden en Meditaties* schreef, speciaal, toen ik ze hier schreef (deze werden allemaal in 1914 geschreven): het lijkt me koud en droog... ja, droog, levenloos. Het is lumineus, het is lieflijk, plezierig, maar het is koud, levenloos. Terwijl deze aspiratie hier [in het cellulaire denkvermogen], oh het heeft een vermogen --- een vermogen van realisatie --- nogal een buitengewoon vermogen. Wanneer het georganiseerd wordt, zal het mogelijk zijn om iets te doen. Er is daar een geaccumuleerd vermogen.

(*stilte*)

⁵⁸ We kunnen het niet helpen om te denken over Sri Aurobindo's "mathematische formule": "Nu", schreef hij op 16 Augustus 1935, "had ik het hele gehangene onder de knie --- als juist een Einstein heb ik de mathematische formule gekregen van de hele affaire (onbegrijpelijk voor iedereen, behalve ikzelf) en ik werk het beeldje bij beeldje uit." Moeder gebruikt bijna dezelfde woorden.

⁵⁹ Zie in het bijzonder *Conversations with Pavitra* of 20 November 1926. Pavitra klaagde, dat "dit mechanische deel van het denkvermogen me verder draagt." En Sri Aurobindo antwoordde, "Het is eenvoudig een uiterlijk functioneren en het zal geweigerd worden in de loop van de procedure." Dat was in 1926. Sri Aurobindo veranderde later van mening, misschien in feite, toen hij zijn "mathematische formule" ontdekte.

En de laatste twee nachten hebben de activiteiten van de morgen, diegene, die plaatsvonden in het subtiële fysieke met Sri Aurobindo en alle mensen hier, zich plotseling bezig gehouden met voedsel! Maar in een erg verschillende vorm. Het is altijd om me aanwijzingen te geven over mensen, over dingen. Gisterennacht was er een amusant incident. Weet je, dat die Nridu, de dikke vrouw, die gewoonlijk voor Sri Aurobindo kookte, in het subtiële fysieke is. Toen zij stierf, ging Sri Aurobindo (ik wist zelfs niet, dat zij gestorven was), ging Sri Aurobindo haar halen in haar huis, toen bracht hij haar bij me en plaatste haar aan mijn voeten hier: zo wist ik, dat zij gestorven was (het werd mij de volgende morgen verteld). Maar ik begreep niet, wat er gebeurd was: ik zag Sri Aurobindo in Mridu's huis gaan, en dan terugkomen (*lachend*) met een kleine bundel als dit, en plaatste het aan mijn voeten! Ik was verbijsterd, ik zag, dat het Mridu was, en ik rende achter Sri Aurobindo aan om hem te vragen, "Wat betekent dit in hemelsnaam?!" Toen verdween alles. De volgende dag werd me verteld, dat ze dood was. En ze leeft zo, in het subtiële fysieke, maar niet veel intelligenter!). Maar de andere nacht bracht zij mij grote pruimen (ze waren zo groot), en ik at er een paar, en vond ze erg goed; toen kwam Pavitra langs, keek naar die arme pruimen en vertelde me, "Oh, je zou dit niet moeten eten, er zit een schimmel op!" Ik herinnerde het, omdat het me amuseerde. En ik keek, en zei (*lachend*), "Ik zie geen enkele schimmel, en zij zijn hoe dan ook erg goed!" En vannacht was er een man (die ik erg goed ken, maar ik kan zijn naam niet herinneren), die me vertelde, dat ik absoluut melk moet drinken! (Gedurende jaren heb ik geen druppel melk gedronken.) En hij liet me de melk zien, en zei, "Zie je, u zou melk in de soep moeten mengen, in dit, in dat." Ik vroeg me af, "Dat is vreemd, waarom plotseling...?" Ik droomde nooit, ooit over voedsel! (Zij zijn trouwens geen dromen: ik slaap niet, ik ben volmaakt bewust.) Het begon twee nachten geleden: eerst at ik pruimen --- zulke grote pruimen --- toen werd me gisterennacht verteld, dat ik melk moest nemen! Maar het was zo aandringend, dat ik me deze morgen gedurende een moment afvroeg, of ik zou moeten beginnen met melk drinken!

Dit is ook nieuw.

De serie is begonnen met dat visioen (altijd in hetzelfde domein), waarin ik thee ging halen voor Sri Aurobindo en me aarde gegeven werd met een sneetje gewoon brood!

Het is een hele wereld, die zich begint te openen. We zullen zien. Daar. Dus heb je iets meegebracht?

Maar het is waar, gedurende een dag of twee heb ik het gevoel gehad van een meer plezierige atmosfeer.

Ah!

Ik weet niet, of het persoonlijk met me te maken heeft, maar een meer... ja, een meer gelukkige atmosfeer...

Ja, dat klopt.

...die minder knarst.

Ja, zo moet het zijn. We zullen zien.... Als wat ik waarneem correct is, moeten dingen in die richting gaan.

Over het algemeen, wanneer u "zich niet lekker voelt," ben ik in een verschrikkelijke slechte stemming.

Ja... Oh, maar ik zeg, dat het andersom is, mon petit!

(Lachend) Ik heb het je niet verteld, omdat ik niet onaardig wilde zijn, maar ik voelde als om je te vertellen, "Mijn hemel! Wat ben je in een slechte stemming, het maakt me ziek. *(Gelach)*

Het is waar, het is noch in deze richting, noch in die *(gebaar van Moeder naar Satprem en van Satprem naar Moeder)*: het is allemaal een. Daarom zei ik niets. Omdat de gewoonte is om zo te zien *(gebaar van de een naar de ander)*, maar het is niet waar, het is niet zo: het is een geheel, waarin ieder zijn eigen expressie neemt.

Okay

* * *

*Een weinig later, over "Savitri"
En het Debat van Liefde en Dood:*

Hij zei, dat hij deze hele passage opnieuw wilde doen, maar hij deed het nooit. En toen het hem gevraagd werd (ik weet niet, of het Nirod was of Purani, die het hem vroeg), zei hij, "Nee, later."

En hij wist erg goed, dat er geen "later." was. In die tijd wist hij het al.

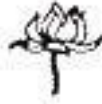
"Nee, later."

Ik weet het niet....

* * *

Satprem staat op om weg te gaan:

Dus je moet niet in een slechte stemming zijn. *(Lachend)* Je vertelt me, dat ik niet ziek moet zijn!... Goed dan, goed dan.

Juli 24, 1965

(Satprem had Moeder geschreven om haar de betekenis te vragen van een droom, die hij had gehad, waarin zijn broer abrupt binnenkwam en de dood van zijn zoon aankondigde. Het was een extreem levendige droom. De schok van emotie maakte Satprem wakker.)

Ik heb je brief gekregen.... Ik denk niet, dat het voorspellend is. Heb je enig nieuws voor me daar? Wanneer er iets gebeurd was, zou hij een telegram gestuurd hebben.

Niet noodzakelijkerwijze.... Maar welke soort constructie of verbeelding is het dan?

Ik zal het je vertellen.

Ik had drie dagen een overeenkomstige ervaring --- overeenkomstig, ik zal je vertellen waarin.

Om mee te beginnen vertelde ik je de laatste keer, dat het fysieke denkvermogen getransformeerd wordt; en drie of vier dagen geleden, dat is, voor onze laatste conversatie, werd ik vroeg in de morgen abrupt wakker in het midden van een soort visioen en activiteit, precies in dit fysieke denkvermogen. Wat helemaal niet gebruikelijk voor me is. Ik was hier in deze kamer, alles was precies, zoals het fysiek is, en iemand (ik denk, dat het Champaklal was) opende de deur abrupt, en zei, "Oh, ik breng slecht nieuws." En ik hoorde het geluid fysiek, wat betekent, dat het erg dicht bij het fysieke was. "Hij is gevallen en brak zijn hoofd." Maar het was, alsof hij over mijn broer sprak (die nogal een lange tijd geleden overleed), en gedurende de activiteit zei ik tegen mijzelf, "Maar mijn broer stierf lang geleden!" En het veroorzaakte een soort spanning (*gebaar naar de slapen*) omdat... het een beetje gecompliceerd is om uit te leggen. Toen Champaklal me het nieuws gaf, was ik in mijn gewone bewustzijn, waarin ik onmiddellijk dacht, "Hoe komt het, dat de Bescherming niet handelde?" En ik keek ernaar, toen een soort verre herinnering kwam, dat mijn broer dood was. Toen keek ik (het is moeilijk uit te leggen in woorden, het is complex). Ik keek in Champaklal's denken om uit te vinden, wie hij bedoelde, die gevallen was en zijn hoofd gebroken had. En ik zag A.'s gezicht. En dat alles veroorzaakte een spanning (*gebaar naar de slapen*), dus werd ik wakker en keek ik. En ik zag, dat het een ervaring was, die bedoeld was om me helder te laten zien, dat dit materiële bewustzijn van catastrofes HOUDT ("houdt," dat is een manier van spreken) van catastrofes houdt en hen aantrekt, en hen zelfs creëert, omdat het de schok van emotie nodig heeft om haar onbewustheid te ontwakken. Alles, dat onbewust is, alles, dat tamasisch is, heeft gewelddadige emoties nodig

om zichzelf wakker te schudden. En die behoefte creëert een soort morbide aantrekking voor of verbeelding van die dingen --- de hele tijd blijft het zich allerlei mogelijke catastrofes voorstellen of de deur openen voor slechte suggesties of gemene kleine entiteiten, die in feite plezier hebben in het creëren van de mogelijkheid van catastrofes.

Ik zag dat erg helder, het was deel van de sadhana van dit materiële denkvermogen. Toen offerde ik het allemaal aan de Heer en stopte om erover te denken. En toen ik je brief ontving, dacht ik, "Het is hetzelfde!" Hetzelfde, het is een soort ongezonde behoefte, die dit fysieke denkvermogen heeft om de gewelddadige schok te zoeken van emoties en catastrofes om zijn tamas te ontwaken. Alleen in het geval van A., die zijn hoofd brak, wachtte ik twee dagen, en dacht, "Laat ons zien, of het waar kan zijn." Maar er gebeurde niets, hij brak zijn hoofd niet! Ook in jouw geval dacht ik, "Ik geef niet toe, totdat we nieuws krijgen," omdat het waar kan zijn (een geval in miljoen), dus bleef ik stil. Maar deze morgen keek ik weer en zag, dat het exact hetzelfde was: het is het proces van ontwikkeling om ons bewust te maken van de prachtige werking van dit denkvermogen .

Oh, inderdaad, zo gauw als er een kleine kras is, dan ziet iets in het wezen onmiddellijk verschrikkelijke ziekten --- onmiddellijk.

Ja, dat klopt. Maar Sri Aurobindo zei het tegen me. Ik vroeg hem verscheidene keren, hoe het was, dat mensen (die bewust, uiterlijk, eerder plezierige dingen en gunstige gebeurtenissen hebben) constant aantrekken en onplezierige dingen aantrekken, zelfs verschrikkelijke catastrofes. Ik ken enige vrouwen (mannen ook, maar zij zijn minder in aantal), mensen, die hun tijd doorbrengen met het ergste inbeelden: zij hebben kinderen --- zij beelden zich in, dat ieder van hen de ergste catastrofes zal tegenkomen; iemand gaat weg met de auto --- oh, de auto zal een ongeluk hebben; zij nemen de trein --- oh, de trein zal ontsporen; enzovoort. Wel, daarom is het. Dat verklaarde Sri Aurobindo zo goed: al die delen van het wezen zijn verschrikkelijk tamasisch en het geweld van de schok ontwaakt iets in hen; en daarom trekken zij die dingen aan, ofschoon instinctief.... De Chinezen, bijvoorbeeld, hebben een extreem tamasisch vitaal en een gevoelloos fysiek: de gewaarwording is volledig afgestompt --- zij zijn degenen, die de meest beangstigende vormen van marteling uitvonden. Het is, omdat zij iets extreems nodig hebben om te voelen, anders voelen zij niet. Er was een Chinees, die een soort miltvuur had, denk ik, in het midden van de rug (over het algemeen een extreem gevoelige plek, lijkt het) en door zijn hart konden zij hem niet laten slapen om hem te opereren, dus waren zij een beetje bezorgd. Zij opereerden zonder verdoving --- hij was wakker, hij bewoog niet, hij schreeuwde niet, hij zei niets, zij waren vervuld met bewondering voor zijn moed; toen vroegen zij hem, wat hij gevoeld had: "Oh, ja, ik voelde enig schrappen in mijn rug"! Zo is het. Dat creëert de noodzaak van catastrofes --- van onverwachte catastrofes: dat, wat je een schok geeft om je wakker te maken.

Wat je hier zegt over die morbide en verziekte verbeeldingen, zei ik zelfs niet lang geleden: de inbeelding is ogenblikkelijk defaitistisch en catastrofaal. ,

Ja, het is verschrikkelijk.

Het hele werk is voor lange, lange tijd geweest om dat te helen --- om het te veranderen, te veranderen.

En gewoonlijk zijn mijn nachtelijke activiteiten nooit in het materiële, zij zijn altijd in het subtiele fysieke, zijn dichtste deel, wanneer ik zo mag zeggen. Misschien heb ik zelfs in mijn leven geen dozijn visioenen gehad over de materiële werkelijkheid, zoals het is: ik zag de kamer, zoals het is en hoorde het geluid van Champaklal's stem duidelijk. Toen begreep ik, dat dit fysieke denkvermogen droomde, en een activiteit had, en het was om me die aantrekking te laten zien... Je begrijpt, de deur opende abrupt, de man komt binnen en vertelt me (*Moeder neem een tragische toon aan*), "*Ik breng erg slecht nieuws,*" en die gespannen atmosfeer, en dan, "*Hij is gevallen en heeft zijn hoofd gebroken.*" Toen probeerde ik te weten, wie de *hij* was, en beetje bij beetje... enzovoort.

Met dit soort werk om perfecte gelijkmoedigheid tot stand te brengen, drijf ik nooit iets onmiddellijk weg, en zei, "Nee, dat is onmogelijk." Men moet kalm zijn en bedaard in het gezicht van alle dingen. Ik was kalm en bedaard, en dacht, "Laat ons zien, laat me twee dagen wachten, en wanneer hij zijn hoofd werkelijk gebroken heeft (*lachend*), zal ik het uitvinden!" Er gebeurde natuurlijk niets. En toen ik de brief kreeg, had ik het gevoel, dat het hetzelfde was, maar ik dacht, "Laat ons zien, laat ons wachten...." Ik keek en ik zag niets. Ik keek door je brief en je woorden, maar zag niets. En ik had het gevoel, dat dit hetzelfde fysieke denkvermogen was, dat contact maakte met een formatie --- een kwaadwillende formatie, omdat zo de gewoonte van het fysieke denkvermogen is.

Nu is dat werk om onze manier van zijn te rectificeren, we realiseren, wat het is!... Het is werkelijk afschuwelijk. Het werkt constant en is constant defaitistisch. Je voelt, zoals je zegt, een beetje pijn --- oh, zal het kanker gaan worden?

En je kan jezelf toen keer per dag vangen.

Ja, Ja, die toestand is bijna constant.

Maar dit denkvermogen doet zelf een inspanning, het is hoe dan ook gewaar geworden, het heeft gerealiseerd; het heeft begrepen, dat die conditie niet erg prijzenswaardig was (!), en het probeert te veranderen. Wanneer het probleem eenmaal geïdentificeerd is, gaat het redelijk snel. De moeilijkheid is alleen, dat de meeste van onze materiële bewegingen mechanisch zijn; we houden onszelf niet met hen bezig, en daarom blijven zij altijd, zoals zij zijn. Maar gedurende enige tijd heb ik het nu een

gewoonte maakt om me met hen bezig te houden. Het is niet leuk, maar het moet gedaan worden, dat moet gerectificeerd worden.

Het is een constant, constant werk voor alles, voor alles. Het is vreemd: wanneer de kwestie voedsel is, denkt het, dat het voedsel vergiftigd is of dat het niet verteerd zal worden, of dit of dat, of dat de hele functionering verstoord zal worden; je gaat slapen --- onmiddellijk komt de suggestie, dat je geagiteerd zal worden, niet in staat om te rusten, dat je slechte dromen zal hebben; je spreekt met iemand --- de suggestie, dat je niet gezegd hebt, wat je had moeten zeggen of dat het de persoon schade zal veroorzaken; je schrijft iets --- dat was niet precies correct. Het is beangstigend, beangstigend.

Het zal veranderd moeten worden.

Sri Aurobindo vertelde me, dat het niet zo sterk was in Indiërs dan in Europeanen, omdat Europeanen zich veel in Materie geconcentreerd hebben en daar veel meer mee gebonden zijn.

Hoe dan ook...

En dat gebed, waarover ik je 's anderdaags vertelde, was daarna; niet onmiddellijk daarna, maar een dag later. Alsof, omdat ik die ervaring in het fysieke denkvermogen gehad had en exact gezien, wat het was, de natuur van dit denkvermogen een vooruitgang had toegestaan.

En wat me een aanwijzing gaf van de valsheid van dat bewustzijn en zijn activiteiten, was, toen ik die inspanning deed --- een enorme inspanning --- om te herinneren, dat mijn broer jaren eerder gestorven was; daardoor zag ik de afstand tussen mijn ware bewustzijn en het bewustzijn, waarin ik was voor die droom. Ik zag de afstand van valsheid van dat bewustzijn. Het gaf me een erg heldere aanwijzing. In plaats van dat stille en vredige bewustzijn, dat als een golving is --- een golving van licht, die altijd zo gaat (*gebaar van grote vleugels, die in het Oneindige slaan*), een erg onmetelijke, erg vredige beweging van het bewustzijn, dat toch de universele beweging erg stil volgt, in plaats daarvan was er iets, dat gespannen was (*gebaar naar de slapen*), het was zo hard als hout of staal en gespannen, strak, oh!... Toen wist ik, hoe vals het was. Het gaf me de exacte maat.

(lange stilte)

De laatste enkele dagen had ik een erge sterke impressie, dat... ik weet niet, of je je herinnert (was je zelfs geboren?), toen Emile Zola zei, "De Waarheid is onderweg." Je was nog niet geboren. Hij vertelde de krijgsraad enkele huis waarheden en veroorzaakte een ruzie, en hem werd geadviseerd om Frankrijk te verlaten, omdat hij in de gevangenis gezet zou worden. En toen hij Engeland eenmaal bereikte, zei hij, "Het maakt niet uit, de Waarheid is onderweg." Het veroorzaakte een klinkende beroering. En

ik herinner de impressie nog --- ik was jong, maar ik was nog twintig.... Er is meer dan twintig jaar's afstand tussen ons --- hoe oud ben je? Veertig?

Een en veertig.

Ja, het verschil is veertig jaar --- meer dan dat: vijfenveertig jaar.... Ik was twintig en het maakte veel indruk op me. De affaire had een grote repercussie. En het kwam deze laatste enkele dagen bij me terug met precies de hele perceptie van die catastrofale en defaitistische gewoonte. Ik weet het gedurende een lange tijd, maar het bleek nogal ver voorbij mijn controle; terwijl het nu onder controle is. Niet alleen dat, het wordt afgekeurd en opzettelijk geweigerd⁶⁰! Het is, zoals gezegd: "Ik ben moe van onze onwaardigheid."

Dus de conclusie: de Waarheid is onderweg.

(stilte)

Er is veel te doen, erg veel. Maar het kan relatief snel gaan. Wanneer je het observeert, realiseer je je, dat wat het meeste tijd nodig heeft, bewust worden is van wat veranderd moet worden, een bewust contact hebben, dat het in staat stelt om te veranderen. Dat heeft de meeste tijd nodig. De verandering zelf... Er zijn herhalingen, maar het wordt veel minder intens. Het hangt allemaal af van de hoeveelheid onbewustheid en tamas in het wezen; terwijl het minder wordt, wordt de ervaring sterker.

* * *

*Moeder neemt de vertaling op
Van "Savitri," het Debat van
Liefde en Dood:*

...En vanuit het universele standpunt is het inertie, deze onbewustheid, die het bestaan van de dood noodzakelijk maakte --- het "bestaan" van de dood!!

Juli 28, 1965

*(Satprem suggereert de publicatie, onder de citaten in het Ashram
"Bulletin," van de tekst van een antwoord van Moeder aan een kind.
Moeder toont zo weinig interesse als mogelijk:)*

⁶⁰ Door het lichaam-denkvermogen zelf.

Die dingen zijn erg krachtig, wanneer zij komen, zij hebben een transformerend vermogen --- zij oefenen een druk uit op de Materie. En dan, wanneer zij hun werk klaar hebben, is het voorbij --- het is uitgezocht, het gaat naar een of andere hoek. Het maakt niet langer uit.

Het zijn acties.

Het zijn geen gedachten: het zijn acties. En als de actie eenmaal klaar is, is het voorbij. Ik ga niet beginnen met praten over wat ik gedaan heb, toch!

* * *

Later

Hoe gaat het buiten dat? Niet te goed?

Ja, fysiek ben ik oké.

Ja, dat klopt.... Het ligt volmaakt voor de hand, dat "men" wil, dat we als die heer zijn, die alles het hoofd biedt zonder ooit moe te zijn.⁶¹ Het ligt voor de hand. Maar zo gauw als iets begint te klagen, zie ik de Heer glimlachen, ik zie zijn glimlach (ik zie zijn gezicht niet, voor mij heeft hij geen gezicht!), maar ik zie zijn glimlach, en hij glimlacht alsof om te zeggen, "Stil daar!... Ben je dat nog niet voorbijgegaan!"

We geven onszelf altijd excuses, maar dat is stupide.

(stilte)

Een kalme en hardnekkige wil, die absoluut niet beïnvloed wordt door wat gebeurt --- dat wordt uiteindelijk van ons verwacht....

"Oh, wat zijn die kinderachtige reacties! Het leven is zo. Het is zo en zal zo zijn, totdat het verandert."

"Oh, ik ben het beu!"

"Ben je het beu? Dat betekent, dat je niet voor veel goed bent."

Dan steek je je geklaag weg.

En voorbeelden komen, zo precies, om je te laten zien: "Zie, wanneer je zo bent, zijn uiterlijke dingen zo (*gebaar in de verkeerde richting*) en wanneer je zo bent (*gebaar in de goede richting*), uiterlijke dingen zijn zo." Dan kan je alleen je oren spitsen en zeggen, "Daar, weer dezelfde oude stupiditeit."

⁶¹ "In de yoga als in het leven veroverd de mens, die onvermoeid doorzet tot het laatst in het zicht van iedere nederlaag en teleurstelling en van alle confronterende, vijandige en tegenwerkende gebeurtenissen en vermogens, aan het eind en vindt zijn vertrouwen gerechtvaardigd, omdat voor de ziel en de Shakti in de mens niets onmogelijk is." (*De Synthese van Yoga*, XXI.745)

Ik weet niet, of ik begrepen wordt, maar ik begrijp mezelf! (*Moeder lacht*)

Juli 31, 1965

Er is een probleem, dat ik u wil voorleggen.

Welk probleem?

Een praktisch probleem, geen yogisch! Het gaat over Italië, N. en de publicatie van het boek over Sri Aurobindo ["Het Avontuur van het Bewustzijn"]. N. vertaalde het en gaf het aan zijn vriend S. om voor de publicatie in Italië te zorgen. S. zag een uitgever, die vroeg om het boek in het Frans te lezen en vond het interessant. En dan vragen zij, ik weet niet, of het op de uitgever's suggestie was, of S.'s, of het niet beter zou zijn om eerst een boek door Sri Aurobindo te publiceren, bijvoorbeeld, "The Guide to Yoga."

Dat bestaat niet!

Ja, weet je, fragmenten van brieven werden gebruikt om "De Basis van Yoga" te maken, enzovoort, en zij verzamelden het allemaal onder de titel "The Guide of Yoga."

Het is een compilatie, die door M. gemaakt is voor beginners.

Dat klopt

Het is niet al te goed.

Nee.

Het is niet al te goed. (*Lachend*) Het is als Engels zonder tranen!

Ik vind het nogal beperkt.

Dat kleine boek is helemaal beneden (*gebaar naar grondniveau*).

Het is moeilijk om een boek te maken, dat een idee geeft van Sri Aurobindo.

Omdat altijd een klein aspect gekozen zal worden.

En bovenal zal de selectie gedaan worden met het idee om “gemakkelijk begrepen te worden.” Ik had gisteren een voorbeeld, toen ik sprak met een Nederlandse vrouw: ik legde haar het verschil uit tussen de oude spiritualiteit, die Materie ontkende en er volledig aan wilde ontsnappen, en de nieuwe spiritualiteit, morgen’s spiritualiteit, die Materie accepteert, het domineert en het transformeert. Voor mij is het eenvoudig natuurlijk --- zij begreep er niets van!

Dus wanneer men een gemoedstoestand aanneemt van tegen mensen dingen zeggen, die zij kunnen begrijpen, dan wordt alles verstoord.

Voor Italië is het een soort tactische vraag. Omdat er nog niets van Sri Aurobindo gepubliceerd is, is het beter om vanuit tactisch standpunt te beginnen met een werk door Sri Aurobindo te publiceren, een of ander klein werk, en dan dit boek?

Maar dat is geen werk! Deze “Guide to Yoga” is geen werk! Sri Aurobindo zegt nooit dergelijke dingen. Daarom is zo doen exact, wat hem verstoort.

Een goed ding zou zijn om een boek door hem klaar te hebben, omdat mensen zullen vragen om Sri Aurobindo te lezen, nadat zij je boek lezen --- daar, ja, ben ik het mee eens, we zouden iets klaar moeten hebben, maar deze “Guide”...

Maar hun idee is om iets te publiceren voor de publicatie van mijn boek.

Nee, het is andersom! Het is andersom! Ik weet het niet, maar dat is het paard achter de wagen spannen. Tenzij de Italianen op hun handen lopen!... Dat is mogelijk.

Nee, wanneer we iets wilden laten zien aan het publiek voor de publicatie van je boek, dan zou het een soort biografie moeten zijn of een biografische notitie: Sri Aurobindo werd geboren in die en die plaats, enzovoort, en de lijst van zijn werken, de totaliteit van zijn geschreven volumes. Dat, ja, het zou een goede introductie zijn. Een biografische notitie --- geen klein boek, dat alles verstoort. Een nogal volledige biografische notitie, iets massiefs! (*Moeder lacht*)

Dus je kan N. vertellen, namens mij, dat ik dingen zo zie: er zou een nogal volledige biografie en biografische notitie voorbereid moeten worden om hen te vertellen, “Hier is de heer, waar Satprem over schrijft.” Het zou samen met het boek gepubliceerd kunnen worden, of in kranten gepubliceerd om het boek aan te kondigen (dat is een praktische kwestie, het hangt af van wat beter bij hun smaak past). Het kan gepubliceerd worden in sommige kranten of beoordelingen of tijdschriften voor de uitgifte van het boek om het aan te kondigen.

Van het boek... welk boek?

Jouw boek, als een introductie voor jouw boek. En als naderhand --- nadat zij het boek gelezen hebben --- mensen vragen, "Ah, we zouden erg graag willen lezen, wat Sri Aurobindo schreef," dan zullen we moeten gaan vertalen.

Maar ik denk, dat N. *The Synthesis* vertaalt?

Hij vertelde me, dat hij het u gevraagd had.

Maar dat is overeengekomen. Ik dacht, dat al begonnen was met werken.

Voor serieuze mensen zou *De Synthese* en *Het Goddelijk Leven* gekozen moeten worden.

Dus vertel hem dit: een biografische en bibliografische notitie in "woordenboek stijl," die je op je hoofd knuppelt --- dat is het beste (!)

Mijn boek aankondigen

Mijn boek aankondigen. Ja, als een introductie voor het boek.

En naderhand vertalingen.

Naderhand zouden we moeten kijken volgens de geest van mensen's verzoeken. Hij kan direct beginnen met *De Synthese* --- *De Synthese* en *Het Goddelijke Leven* zijn de twee belangrijkste dingen.

Ja, niet de kleine verstorende boeken.

Oh, nee! Citaten verstoren.

Wanneer zij een "klein boek," wilden, vertaalden zij gewoonlijk *De Moeder*, maar dat raakt het meest in India, omdat zij de Moeder aanbidden, maar ergens anders heeft het niet hetzelfde belang. Ofschoon een man als T., het *De Moeder* was, dat het hem meeste raakte --- een Amerikaan, volledig Amerikaan. Hij zei, dat het boek hem een openbaring gaf, dat er allerlei soorten dingen waren, die hij niet begreep en die hij met het boek begreep.

Nu aanbidden de Italianen de Maagd veel, het is veel in hun opmaak, en daardoor zouden zij begrijpen (diegenen, die intelligent zijn en het symbool zien achter het verhaal). Er was een Paus (niet de huidige of de voorgaande, maar degene ervoor⁶²), die opmerkelijke dingen deed, omdat hij in aanraking was met de Maagd; hij was een aanbidder van de Maagd en dat plaatste hem werkelijk op het juiste pad. Dus ik denk, dat wanneer zij een klein boek willen (het is een klein boek, je kan het zelfs in je zak steken --- mensen zijn bang voor grote boeken, zij hebben geen tijd), er

⁶² Pius XII

staan veel dingen in dat kleine boek, *De Moeder*, veel dingen. Maar het deel over de “vier aspecten van de Moeder” kan werkelijk alleen gevoeld worden door Indiërs, diegenen, die een Christelijke opvoeding hebben (*lachend*), moeten het erg beangstigend vinden (!) Maar we zouden dat hoofdstuk weg kunnen laten. Zie je, het boek was gemaakt van brieven, dus ieder stuk is een geheel, het was helemaal niet samengesteld als een stuk; we hebben het opgesteld, zoals het is, volgens de instructies, die Sri Aurobindo gaf. Maar het laatste hoofdstuk (het grootste bovendien) is grotendeels voor India. Het kan weggelaten worden.

Dus je kan dit tegen N. zeggen: een biografische notitie in woordenboek stijl om de publicatie van je boek aan te kondigen.

Augustus

Augustus 4, 1965

(Terwijl hij de oude notities van Moeder's uitzocht, kwam Satprem de volgende passage tegen:)

“Luister altijd naar wat de Heer van de Waarheid je te vertellen heeft en laat je actie door Hem begeleid worden.”

Dat is goed.

Ik vraag me vaak af... Er wordt ons inderdaad verteld, dat we onze actie aan de Heer over zouden moeten laten, maar zouden we hem niet een beetje moeten helpen?

(Moeder lacht) Hij moet werkelijk hulp nodig hebben!

Nee, het klinkt als een grap, maar de waarheid is, dat Hij WIL, dat WIJ hem helpen, Hij wil helemaal niet, dat we passief en inert zijn.

Hij wil, dat wij Hem helpen.

Omdat wanneer men daar boven immobiel is, het als een blanco voelt, maar een blanco, waar niets in gebeurt.

Nee! Het is bewonderenswaardig. Maar het is bewonderenswaardig onder voorwaarde, dat je afgezonderd leeft in de grot of het oerwoud. Omdat in het wereldse leven alle willen, impulsen, verlangens van al diegenen rondom zijn, die constant blijven komen; dus dan ontvang je, wanneer je passief bent, dat ook. En om jezelf ertegen te beschermen, moet je actief blijven --- help de Heer.

Maar deze notitie was bedoeld voor iemand, die het nodig had om dit te horen. Zij zijn niet --- zij zijn NOOIT universele dingen, die voor iedereen toepasbaar zijn.

Ik vind het erg moeilijk om de grenslijn te vinden...

Ja, ja!

... tussen persoonlijke interventie, de wil, die iets wil doen, en dan, wat ik denk, dat in absolute stilte zou moeten komen.

Ik heb nu de toestand bereikt, waarin... ik Hem niet hoor, maar Hem erg concreet waarneem: “Doe, doe dit, doe dat, doe dat....”Dus...

Dat zou men nodig hebben.

Tot dan vraag je je voor altijd af, of je het juiste doet. Maar het is zo geworden: "Doe dit." En wanneer er niets is, doe ik niets. Maar ik heb opgemerkt, dat het komt, wanneer het nodig is, en constant, zelfs 's nachts! Zelfs, wanneer ik "slaap," wordt het zo: "Doe dit, doe dat..." --- niet met woorden, maar het is erg duidelijk, je kan geen fout maken.

Het heeft erg lang geduurd om het zo te laten worden. Maar de toestand, waarnaar je refereert, kende ik gedurende jaren: je zit daar, en je vraagt je af... Omdat, zoals ik zei, om absoluut blanco en immobiel te zijn, je teruggetrokken moet zijn uit de wereld, niemand zien, niets doen; dan kan je het helder waarnemen; maar anders, wanneer je in de wereld bent en al die suggesties de hele tijd komen, moet je toestaan, wat de persoonlijke "wil" genoemd wordt om zichzelf uit te drukken, wanneer je geen erg precies Bevel ontvangt.

Maar de aspiratie was altijd om het ware te ontvangen. En het komt, je bereikt een punt, waarop het helder wordt --- helder, erg helder --- voor alles, voor zelfs het kleinste in het dagelijkse leven: "Doe dit, doe dat..."

Ja, dat is nodig.

Maar ik moet zeggen, dat het het resultaat is van jaren inspanning --- geen inspanning, waakzaamheid. Waakzaamheid: niet te vergeten, dat DAT is, wat men wil en dat de andere manier eenvoudig ondertussen een noodoplossing is.

In ieder geval is het heel zeker (Sri Aurobindo schreef het ergens, ik heb het twee of drie dagen geleden weer gelezen), heel zeker, dat de Heer geen automaten wil, die Hij vooruit moet duwen. Dat wil Hij niet: Hij wil een bewuste samenwerking. Er komt alleen een punt, waarop het besef van de persoon waarlijk verdwijnt; je gaat door met "ik" zeggen, omdat hoe je je anders uit kan drukken? Maar, wanneer je "ik" zegt, heb je het gevoel (niet de gedachte --- voor de gedachte heeft het een lange tijd nodig), een soort gevoel van de hogere Wil, die zich hier manifesteert, op deze plaats, met deze middelen.

Het komt na jaren.

* * *

*Spoedig daarna,
Betreffende een andere notitie:*

"Maar Het is gedeeltelijk gemanifesteerd en tijdelijk in een individu, als een belofte en een voorbeeld."

Dit was een antwoord aan iemand, die me vroeg of de supramentale Kracht eerder op de aarde gemanifesteerd was.

* * *

Voordat hij wegging, informeert Satprem Moeder, dat hij een brief ontvangen heeft van het Vellore ziekenhuis, dat hem vroeg, of hij zou komen voor nieuwe testen:)

Dus ga je antwoorden?

...Oh, nee! Ik zal daar nooit teruggaan. Alles, wat ik me van daar herinner, is een nachtmerrie.

Ik begrijp het!

Het was erger dan het Pondicherry ziekenhuis.

Oh, hier was het afschuwelijk.

Ja, het was afschuwelijk, maar hier had ik dat besef niet van ziek zijn Terwijl ik daar het besef had van ziek zijn.⁶³

Maar op het moment, dat je in hun ziekenhuizen stapt, ben je ziek! Dat klopt, het is, zoals ik zeg: het is de medische atmosfeer. Jules Romaines zei het: "Een gezonde man is een man, die niet weet, dat hij ziek is." Dus je bent a priori ziek --- het spreekt vanzelf, dat je ziek bent. En als zij niet onmiddellijk vinden, wat er verkeerd met je is, komt het, omdat je het talent hebt om het te verbergen!

Maar oh, hoeveel kleine ervaringen heb ik hierover gehad, en zo interessant! Er is iets verkeerd hier en daar in het lichaam, een klein ding, zolang je er geen aandacht aan geeft --- zolang als je, boven alles, het aan niemand vertelt --- en je het omhoog geeft aan de Heer (wanneer het pijn doet, geef je het aan de Heer), dan is het goed. --- het is fijn, je bent niet ziek: het is "een kwaal ergens." Wanneer je onfortuinlijk genoeg bent om een woord erover tegen iemand uit te spreken, en speciaal tegen de dokter, wie hij ook is, dan wordt het ogenblikkelijk een ziekte. En ik weet, waarom, het komt, omdat de cellen, die in wanorde zijn, plotseling voelen, dat zij erg belangrijk zijn en erg interessante personen! Dus dan moeten zij, omdat zij erg interessant zijn, zich zelfs nog interessante maken. Wanneer zij een beweging hebben, die niet harmonieus is, overdrijven zij het --- het wordt zelfs minder harmonieus om zichzelf te doen gelden.

Het klinkt als een grap, maar het is waar! Zo is het, ik weet het. Ik heb het zorgvuldig geobserveerd in mijn cellen. Dus wordt hen verteld (*Moeder slaat op haar armleuning*), "Jullie dwazen! Dat is helemaal jullie plicht niet, jullie zijn ridicuul," blijven zij stil.

Als een drama is het prachtig.

⁶³ Het Vellore ziekenhuis was veel beter "georganiseerd in ziekten," als het ware, met Amerikaans dokters.

Dat gebeurde met mijn oog.⁶⁴ Het gebeurde met andere dingen ook (kleine dingen, erg kleine dingen, een kwaal ergens, iets, dat scheef ging om de een of andere reden); zolang als je er geen aandacht aan geeft, gaat het op zijn eigen lieflijke manier door, zo gauw als iemand het opmerkt of als je het aan een dokter laat zien (oh, speciaal, wanneer je het aan een dokter laat zien), wordt het een ziekte: het zwelt op en zwelt op! "Oh, ik ben een belangrijk persoon, ik krijg aandacht." Zo is het. Dus intensiveren zij de beweging. En je bent gelukkig, wanneer het in feite niet serieus wordt.

Zie je, er moet hen onmiddellijk verteld worden, "Nee, nee, Nee! Je neemt de verkeerde weg, je maakt jezelf meer ridicuul --- wees stil." Dan worden dingen beter.

Het is erg interessant.

De dokter kristalliseert de ziekte, maakt het concreet, hard. Naderhand neemt hij krediet voor het genezen... wanneer hij kan!

* * *

(Omdat hij bijna weggaat, legt Satprem zijn voorhoofd op Moeder's knieën en ontvangt een massa kracht. Hij lijkt waarschijnlijk verbijsterd door de "lawine," en Moeder merkt op:)

Het komt zoals dit *(Moeder slaat haar vuist alsof in Materie)*.

Maar het is nogal interessant, omdat het recht van boven komt en wanneer het de aardeatmosfeer bereikt, verzamelt het daar alle energieën van de aarde, en dan komt het binnen *(zelfde gebaar)*. Nu is het zo geworden. Een nogal sterk gouden licht, dat massief komt, dan de aarde atmosfeer raakt en de vitale energieën AANTREKT en verzamelt, en dan gaat het zo *(zelfde gebaar naar beneden slaan)*. Ik zie --- ik zie het --- en het gaat door mijn armen, mijn handen.... *(Met een ironische glimlach:)* Voel je iets of niet?

Oh, ja, ik voel de Kracht!

(Moeder lacht over Satprem's toon) Goed; dan is het goed!

Maar het is erg interessant. Het wordt steeds sterker... dag na dag, maand na maand.

(de klok slaat)

Heel goed, dus we houden ons niet bezig met dokters. Au revoir, mon petit!

⁶⁴ Moeder had herhaaldelijk bloeddorlopen ogen.

Augustus 7, 1965

Ik had een lange conversatie met je deze morgen. Ik vertelde je veel dingen. Heb je het gehoord?

Nee, niets.

Deze morgen, gedurende, oh, tenminste een goed uur kwam een ervaring: de ware attitude en de ware rol van het materiële denkvermogen --- geleefd, niet gedacht. Geleefd. Het was interessant. Een soort rustige gelukzaligheid... Het was over de relatie tussen de constante toestand en de actie, die van buiten blijft komen en onderbreekt (of de gewoonte heeft van onderbreken, wanneer het niet zou moeten), deze constante toestand onderbreekt. Er waren voorbeelden, en de eerste, die kwam, was jij, de relatie met jou en de uitweg uit de "toestand van ziekte," zou ik kunnen zeggen, en ook het volledige bloesemen van het bewustzijn, de harmonie van het hele wezen --- wat deze nieuwe realisatie kan doen om dat allemaal te veranderen.

Het duurde een goed uur. Je moet nog geslapen hebben: het was tussen 4:40 en 5 deze morgen --- je sliep... (*Moeder lacht ondeugend*) Zo veel beter, het zal op die manier meer effect hebben!

Maar er komt nooit iets door naar de andere kant! Het is jammer. Ik ben niet bewust.

Je bent bewuster, dan je denkt. Het gaat goed.

Maar het was waarlijk interessant! Ik begreep het; ik zei tegen mezelf, "Wanneer het leven constant wordt als dit, dan, dan... zullen we niet langer over iets klagen."

En alle kwalen waren niet alleen weggewist in hun onplezierige, onaangename effecten (dat wil zeggen, dat de pijn verdwenen was, om in hun gewone taal te spreken), maar NAMEN bewust DEEL in de vooruitgang van het wezen. Dan wordt het prachtig.

Maar ik "vertelde" je (zie, hoe het is!), dat ik er niet over zou praten, omdat, wanneer ik erover praat, het de ervaring stopt, en ik enige tijd moet wachten voor het weer gebeurt --- het gebeurt nooit op dezelfde manier. Wat betekent, dat de ervaring, die ik vandaag had, nu voorbij is. Ik heb erover gepraat, het is voorbij. Ik moet doorgaan naar iets beters. Wanneer je niet praat, kan je de ervaring gedurende een tijd hebben, tot het effect

vernietigd is. Wanneer je praat, is het voorbij; het hoort bij het verleden en je moet doorgaan naar iets nieuws.

Iets drijft me altijd, altijd naar het nieuwe --- nog een stap. Dat is goed.

Maar waar ging het over? Een actie van het materiële denkvermogen?

Een attitude.

Een attitude van het materiële denkvermogen?

Een attitude, maar... oh, niet gewild of georkestreerd, niet zoals dat: het had het eenvoudig begrepen.

Het had geleerd om stil te zijn en te handelen.

Om stil te zijn en te handelen.

Oh, het was heerlijk!

(stilte)

Iedere keer, dat ik het uitdruk, trekt het zich verder terug naar het verleden.

Ah, ik denk, dat we *Savitri* op moeten pakken..... *(Moeder kijkt naar Satprem:)* Heb je een vraag? Vraag.

Nee, ik had geen vraag, ik was ondergedompeld in wat u zei.

Het volgde een lange curve.... Het begon met een diepe walging voor zijn [het materiële denkvermogen's] gebruikelijke activiteit; ik begon met opvangen (niet nu: het is weken gaande), opvangen van al zijn routine en bijna automatische activiteiten --- ik heb het verscheidene keren gezegd: dit materiële denkvermogen is defaitistisch, altijd pessimistisch, bemoeizuchtig, mopperend, ontevreden, heeft gebrek aan geloof, gebrek aan vertrouwen.... Zelfs, wanneer het neigt om vreugdevol te zijn en tevreden, dan komt er iets en zegt, "Ah, stop, omdat je een andere klap zal krijgen." Dat soort ding. Het ging weken door, en een continu, constant werk.... Het eindigde altijd in offeren. Er was een begin van vooruitgang, toen... Nee, eerst zou ik alles moeten vertellen, dat eerder gebeurde. Om mee te beginnen, werd japa, de mantra, bijvoorbeeld, opgenomen als een discipline; toen veranderde het van een toestand van discipline in een toestand van bevrediging (maar nog met het besef van een plicht, die gedaan moest worden); toen veranderde het van dat in een soort toestand van constante bevrediging, met het verlangen (niet "verlangen," maar een wil of aspiratie) ernaar om frequenter, constanter, exclusiever te zijn. Toen was er een soort afkeer voor of weigering van alles, dat komt en verstoort, vermengd met een besef van plicht naar werk, mensen, enzovoort, en dat alles maakte een warboel en een grote verwarring. En het eindigde altijd in

de transfer naar de Allerhoogste, samen met de aspiratie voor dingen om te veranderen. Een lang proces van ontwikkeling.

Recent was er een soort wil voor gelijkmoedigheid naar activiteiten, die getolereerd waren of alleen geaccepteerd als een effect van de wijding en gehoorzaamheid aan de allerhoogste Wil. En toen werden zij plotseling iets, dat erg positief was, met een besef van vrijheid en een spontaniteit van toestand, en een begin van begrijpen van de attitude, waarmee de actie gedaan moet worden. En toen was er deze morgen de ervaring.

(*stilte*)

Ik zou het op deze manier uit kunnen drukken: de capaciteit om stil te vallen en alleen tussenbeide te komen op de Impuls van bovenaf.

Alleen tussenbeide te komen, wanneer in beweging gezet door de allerhoogste Wijsheid voor iedere actie, die gedaan moet worden.

En het gaf de exacte betekenis van het doeleinde van dit materiële denkvermogen; omdat er altijd in de achtergrond van het bewustzijn die zin van Sri Aurobindo is, die zei, dat het een onmogelijk instrument was en er waarschijnlijk vanaf gekomen moeten worden. Het was gebleven. En ik zag, dat er iets verkeerd was: ondanks alle kritiek, al het offeren, alle walging, zelfs alle weigering, werd dit materiële denkvermogen gepreserveerd. Het is alleen langzaam getransformeerd, langzaam, en nu is de eerste stap gedaan, een stap op de weg naar transformatie, met de ervaring van de ophouding van zijn automatische activiteit.

Dat was de ervaring van deze morgen.

Ik zeg niet, dat het finaal is, ver van dat, maar het is veel meer onder controle. De ophouding duurde misschien een uur of twee, ik herinner het niet, maar zijn activiteit is niet zo mechanisch meer. Je kent dat soort mentale stilte, waarin alles plat valt (*immobiel, horizontaal gebaar*); wel, het kan nu gedaan worden met dit materiële denkvermogen --- het valt plat, opwaarts gekeerd.

Maar het is een begin, alleen een begin.

Er is alleen een zekerheid. Zelfs als het alleen enkele minuten geduurd had, zou men zeker kunnen zijn, dat het zou zijn --- het gebeurde veel langer dan dat. Vervolgens zal dit materiële denkvermogen deel zijn van wat getransformeerd zal worden.

En het geeft een enorm vermogen! Wanneer het stop, kan de Vibratie van Liefde zich manifesteren in zijn overvloed.

Het kwam deze morgen in een glorie.

Het is voor later.

* * *

(Naar het einde van de conversatie vraagt Satprem, die een tweede keer benaderd is over een artikel voor een tijdschrift, Moeder's advies.)

Weet u, dat ze me gevraagd hebben om een artikel te schrijven?

Ja. Doe je het?

Dat moet u me vertellen. Ik weet het niet.

De eerste keer blokkeerde ik het; ik liet zelfs hun suggestie je niet bereiken. Toen kwam deze brief van M. en zij lazen het aan me voor; en in plaats van aan jou te denken, dacht ik aan de mensen en zei tegen mijzelf, dat het klaarblijkelijk erg goed voor hen zou zijn. Dus liet ik het doorgaan.

Ja, ik voelde, dat u het door had laten gaan, omdat het rond begon te gaan in mijn hoofd --- maar toch is het nogal een overlast!

Zij vragen om "persoonlijke herinneringen."

Hoe en waarom ik gegrepen werd door Sri Aurobindo."

Weet je het?

Ja, ik heb nooit geprobeerd om het mezelf mentaal uit te leggen

Nee, nee, ik vraag je, of je het WEET.

En ze vragen om pagina's....

Twaalf!

Twaalf pagina's.... Ik zou het in een zin zeggen en het zou voorbij zijn.

Wat is uw zin?

"Omdat dat de waarheid van mijn wezen was."

Of de wet --- we zouden "de waarheid" of "de wet" kunnen zeggen.

Die vragen zijn stupide, is het niet? Zij vragen alleen, wat je denkvermogen geloofde of zich voorstelde --- het is zonder betekenis.

We zouden ook kunnen zeggen (maar zou zouden het als een onbeschaamdheid opvatten), "Omdat het zo moest zijn." Maar het ware antwoord is, "Omdat zo de wet van mijn wezen was." Ik kwam op de aarde om hem te ontmoeten of te ontmoeten, wat hij vertegenwoordigt, en natuurlijk kreeg het, omdat ik daarvoor kwam, greep op me --- Ik kreeg er

greep op, het kreeg greep op mij, en dat is dat. We kunnen veel zinnen maken.

Maar zij begrijpen het alleen, wanneer het mentaal geklets wordt.

Dus, wanneer je wil, stel ik een ding voor (zij zullen niet blij zijn, maar het zal hen goed doen!), dat is om hen te vertellen, "Hier is wat ik kan zeggen in antwoord op je vraag, en dat is alles." En het zal alleen een zin zijn, twee zinnen, een halve pagina, dat is alles. Je hoeft geen nee tegen hen te zeggen, en tegelijkertijd hoef je niet toe te geven aan hun onwetende hardnekkigheid.

Ik heb je dit allemaal niet verteld, maar hoe dan ook zie ik het probleem zo. Beginnen met pagina's schrijven daarover is zuiver geklets (natuurlijk zal de hele zaak niets anders zijn dan geklets,⁶⁵ maar dat is geen reden om te doen, zoals zij doen). En tegelijkertijd is het een goede les: we laten goede wil zien --- "Wel, ik geef je de waarheid hier; wanneer dat niet is, wat je verwacht, jammer voor jou." Het is een erg goede les.

Wanneer zij enige intelligentie hebben, zullen zij het publiceren, Wanneer zij het publiceren, zal hoe goed zijn voor iedereen.... ik heb je dit verhaaltje niet verteld, dat op het jouwe lijkt: een paar jaar geleden vroeg *The Illustrated Weekly* vragen over waar India stond, en in hun questionnaire hadden zij gevraagd om de antwoorden in zo weinig mogelijk woorden te geven. Goed dan. Wat mij betreft antwoordde ik met een woord, twee woorden, drie woorden, omdat dingen in zeer weinig woorden neergezet kunnen worden.⁶⁶ Zij plaatsten het in een box in het midden van mensen's antwoorden, die kolommen lang waren! Mon petit, het lijkt, dat het meer effect had dan de hele rest. Zij zeiden tegen zichzelf, "Het heeft ons gedwongen om na te denken." Het zal hetzelfde voor jou zijn, wanneer je de moed hebt om alleen te plaatsen, wat geplaatst moet worden, in zo weinig woorden als mogelijk: het zo exact als mogelijk.

Wanneer zij de moed hebben om het te plaatsen, zal het veel goed doen, veel.⁶⁷

En het is geen kwestie van condensereren, dat is het niet: het is een kwestie van alleen het essentiële zeggen --- van het essentiële vangen achter alles en het zeggen.

Doe dat, het zal leuk zijn!

Sri Aurobindo is gelukkig.

* * *

⁶⁵ Het is een speciale uitgave, gewijd aan Sri aurobindo.

⁶⁶ Zie in het addendum de tekst van Moeder's antwoord.

⁶⁷ Satprem's artikel is gepubliceerd in het addendum.

ADDENDUM

DE TOESTAND VAN DE NATIE

De Moeder antwoordt

(Een questionnaire van *The Illustrated Weekly of India*, Republieke Dag
uitgave van 1964 --- oorspronkelijk Engels)

1. *Wanneer u gevraagd werd om alleen in een zin uw visie van India op te sommen, wat zou dan uw antwoord zijn?*

India's ware bestemming is de goeroe van de wereld zijn.

2. *Wanneer u op gelijke wijze gevraagd werd om commentaar te geven op de werkelijkheid, zoals u het ziet, hoe zou u het in een zin doen?*

De huidige werkelijkheid is een grote valsheid --- die een eeuwige
waarheid verbergt.

3. *Wat zijn volgens u de drie hoofdbarrières, die staan tussen de visie en de werkelijkheid?*

I) Onwetendheid ii) Angst iii) Valsheid.

4. *Bent u tevreden met alle algemene vooruitgang, die India gemaakt heeft sinds de Onafhankelijkheid? (Ja of Nee)*

Nee

5. *Wat is onze meest opvallende prestatie in recente tijden? Waarom beschouwt u het als zo belangrijk?*

Ontwaken van de hunkering naar de Waarheid --- omdat er zonder de Waarheid geen werkelijke vrijheid is.

6. *Kunt u op gelijke wijze de verdrietigste mislukking noemen? Op welke grond beschouwt u het als zo tragisch?*

Onoprechtheid. Omdat onoprechtheid tot afbraak leidt.

(November 12, 1963)

* * *

Waarom Sri Aurobindo?
(een artikel door Satprem)

Op een Decembermorgen, bijna twintig jaar geleden, op de perrons van Gare du Nord, was een jeugd zich aan het voorbereiden om te vertrekken naar... hoe dan ook, zolang als het ver was en zo avontuurlijk mogelijk --- voorlopig was het Zuid Amerika. En onder de enorme klok, die verscheidene tonnen woog en voor hem zo gewichtig leek als de Westerse tijd, herhaalde deze jeugd een curieuze mantra in zijn hart: Sri Aurobindo-Mauthausen. Alleen deze twee woorden bleven over om te leven en mee te lopen. Erachter was er een woord eens en voor altijd ineengestort onder de Oostenrijkse wachttorens. Ofschoon de wachttorens net zo goed Boulevard Montparnasse zouden kunnen zijn --- het was hetzelfde; een ander zoeklicht zou ook perfect door het landschap geboord zijn En er was in dat woord alle kracht van een man, die uit de doden tevoorschijn gekomen was. Toen zijn naam, die geen erg precieze betekenis had. Sri Aurobindo, maar het spreekt vanzelf, dat sesam open u's nooit tot het hoofd gesproken zijn --- zij openen de deur. En er was erin al de kracht van een man, die een klein iets nodig heeft om te leven.

Omdat we onze denkvermogens zo lang kunnen onderhouden als we willen --- onze bibliotheken zijn vol; we kunnen alle mogelijke verklaringen van de wereld vergaren, maar we zullen niets bereikt hebben of een enkele stap gelopen, wanneer we de geheime veer niet aangeraakt hebben achter het denkvermogen's bloeien. Het is niet de Waarheid, die ons laat denken, maar wat ons door laat lopen.

Waar naartoe? We weten allemaal onze uiteindelijke bestemming. Het is niet groter dan 2 meter bij 1 meter 20, nadat we enige nakomeling geproduceerd hebben, die zal doen, wat wij aan het doen waren en voor ons onze vader's vaders, met enkele technische verbeteringen en zelfs veel televisies --- maar zonder een visie, die alles verandert. Want we hebben niets veranderd in de wereld, zolang we vanbinnen niets veranderd hebben.

Wat is, waarom de mystici ons teruggestuurd hebben naar de hemel, end e realisten naar de altijd terugtrekkende volmaakte gemeenschap en automatische vrije tijd.

Sri Aurobindo opent een deur in deze wereld, die verstikt is door haar materiële of hemelse excessen. Hij vertelt ons eerst, dat er iets is, dat ontdekt moet worden en dat we rijk zijn, rijker dan we ooit zouden kunnen denken met onze hoofden --- we zijn als bedelaars, die op een goudmijn zitten. Maar we moeten naar beneden gaan in de mijn. En hij vertelt ons, dat we het vermogen hebben, wanneer we alleen zuiver genoeg zijn om het te grijpen. Het vermogen over de Dood en over het Leven en over Materie, want de Geest is in ons en het is hier beneden, dat het wil veroveren:

Hemel's aanraking vervult, maar annuleert onze aarde niet.⁶⁸

En hij vertelt ons, dat alleen, omdat we een paar raketten uitgevonden hebben en een paar hersenpiramides gecultiveerd hebben, het niet betekent, dat het voorbij is om mens te zijn. Er wacht ons een nog groter avontuur, goddelijk en bovenmenselijk, als we alleen de moed hadden om onderweg te gaan.

En hij geeft ons de middelen om zo te doen.

Want, "wat Sri Aurobindo vertegenwoordigt in de wereld's geschiedenis is geen leer, zelfs geen openbaring: het is een actie."⁶⁹ Sri Aurobindo is geen denker of een wijze, geen mysticus of een dromer. Hij is een kracht van de toekomst, die greep krijgt op het heden en ons leidt naar,

Het wonder, waar ons leven voor gemaakt was.⁷⁰

OM

Satprem
Pondicherry,
Augustus 11, 1965

P. S. Er kan een zekere ijdelheid zijn in zeggen, "Waarom Sri Aurobindo? --- Door dit of dat"; dat is nog ons denkvermogen, dat greep probeert te krijgen op dingen om zijn verklaringen over hen te geven, alsof er niets kon zijn zonder zijn "verklaringen." Toch zijn de meest potente gebeurtenissen in onze levens die, welke we niet uitleggen, omdat hun kracht doorgaat met werken in ons zonder bevroren te zijn door EEN uitleg --- er zijn veel andere niveaus van uitleg, en er is een stomme uitleg, die stil blijft in de diepten, zoals een altijd kalm water, zo helder als een kind's blik. En er is nog meer ijdelheid in zeggen, dat Sri Aurobindo dit is, maar niet dat --- hij is dit en dat, en ook veel andere dingen; hij is met het ja en het nee, het voor en het tegen, en met alles, dat zoekt zonder weten, omdat alles zoekt naar Vreugde, door het ja of het nee, door de duisternis of het licht, langzaam en gedurende de wankelen eeuwen of allemaal tegelijk in een alles grijpend licht. Van tijdperk tot tijdperk komt dat Licht naar beneden op de aarde om het te helpen eerder te worden, wat het altijd was en zoekt in haar onrustige hart, en dat Licht wordt in een of ander woord gekleed, het neemt een lieflijk of een verschrikkelijk gezicht, of een onmetelijk of krachtig, als een alles omarmende zee, maar het is altijd hetzelfde Licht, en de ziel, die zichzelf opent in die straal herkent heimelijk een Gezicht, waar het zoveel

⁶⁸ *Savitri*, XII. 719.

⁶⁹ De Moeder.

⁷⁰ *Savitri*, 11. XII. 278.

keer van gehouden heeft. Van eeuw tot eeuw geeft het zichzelf bloot --- hetzelfde kind met gevouwen handen, dat naar de wereld staart met liefde.

Augustus 12, 1965

Augustus 14, 1965

*Over de Ashram's
Secretarissen:*

...Ik scheld hem elke dag uit en vertel hem, dat hij mijn tijd verspilt. En hij kijkt verrast!

Gisteren was er een zaak volledig in orde gemaakt: ik had in twee woorden geantwoord (zie je, voor mij duurde het een seconde om te beslissen; ik vertelde hem, "Dit en dat moet gedaan worden --- dat is alles," "Maar waarom verspil je al mijn tijd!" Dus heek hij heel verbaasd, alsof ik hem iets vertelde, dat nooit bij hem opgekomen was.

Bij hem wordt alles, dat eenvoudig is, gecompliceerd.

Ik dacht, dat dat mijn persoonlijke ervaring was, die voor mij gereserveerd was!... Ik dacht, dat hij scrupules had en wilde, dat ik alles wist, wat mensen schrijven --- maar dat is absurd!

Wanneer iemand een brief aan me voorleest, begrijp je, dan maak ik contact, ik vang een paar woorden op en dan is het allemaal gesetteld. En de beslissing komt of komt niet van hier --- het komt. En als ik eenmaal de beslissing aangekondigd heb, is het gesetteld. Maar zij gaan allemaal door met de brief lezen! Ik zeg, "Grote God! Wat is het nut? Het zijn allemaal woorden en zinnen."

Voor hem moeten alle dingen hun volledige loop hebben, punt voor punt, en hij voegt eraan toe!

Maar de wereld zal nooit veranderd worden!

Al gedurende jaren wordt ik, wanneer ik naar hem toega en in contact met dingen gebracht wordt van deze soort, verschrikkelijk moe.

Hij vermoeit me verschrikkelijk, maar ik dacht, dat het in het bijzonder voor mij was.

Nee, nee!

Toen ik mijn ogen had, had ik geen secretarissen, ik liet niemand mijn dingen aanraken, maar het werk werd in een minuut gedaan. Met een brief, bijvoorbeeld, keek ik gewoon daar (*Moeder laat kleine flitsen zien op verschillende plaatsen in de brief*), en ik wist, dat ik daar moest lezen, ik moest hier lezen, ik moest daar lezen. Op die manier is het goed. Ik zou de brief alleen helemaal lezen, wanneer het iemand was met een beknopt en helder denkvermogen en die werkelijk wat te zeggen had, Maar anders, wanneer je ziet, dat het geklets is, wat is het nut?

Voor mij is het werk misschien honderd keer moeilijker geworden, sinds ik gestopt ben met door mijzelf zien. En natuurlijk gaat, wat zij aan me voorlezen, door het denken van degene, die leest --- wat het over het algemeen in een mist hult en voorkomt, dat ik het zie. Wanneer iemand Sri Aurobindo aan me voorleest, zelfs iemand, die hem begrijpt, is er altijd een wolk. Soms verlies ik het geduld, ik neem een vergrootglas en lees en zo gauw als ik lees, zie ik (*gebaar van iets, dat naar de ogen springt*): "Ah, hier is het!" Ik zie het onmiddellijk en het is lumineus, het is helder.

Het moet een grote afstraffing geweest zijn --- ik weet niet, wie me strafte (*Lachend*) Waarschijnlijk ikzelf, omdat ik teveel spanning op mijn ogen gelegd heb. Maar voor het werk heb ik tenminste tien keer langer nodig.

(*stilte*)

...Het is een beetje verbijsterend.

Nee, ik heb opgemerkt, dat het enige vermoeiende de tijd is. Wat betekent, dat wanneer men zou kunnen werken, terwijl men zijn ritme behoudt, dat perfect zou zijn --- of men het ene doet of een ander (men doet altijd iets), maakt helemaal niet uit; maar het verschrikkelijke is om de hele tijd gehaast te zijn --- mensen haasten je, de tijd haast je; dus wordt je gedwongen om meer dingen te doen, dan je zou moeten in een gegeven tijd, en dat is erg vermoeiend. Ik weet het niet.... Het is moeilijk.

Augustus 15, 1965

(*Boodschap voor Sri Aurobindo's verjaardag:*)

Op een dag zal
De wereld zeker gered worden van de dood door liefde.

Sri Aurobindo

Augustus 18, 1965

(Twee Amerikanen hebben de Moeder foto's gebracht van een vroegere leerling, die naar de Verenigde Staten vertrokken is:)

Herinner je je C.? Hij is daar een grote goeroe geworden, met een groep, en het schijnt, dat hij mensen hypnotiseert.... En er zijn twee Amerikanen hier gekomen (erg aardige mensen, de een is schilder, de ander een beeldhouwer): een was in C.'s klauwen en de andere redde hem door hem bijna ruw materieel ver van C. te houden gedurende drie dagen --- de derde dag was hij vrij (wat lijkt te bewijzen, dat hij een hypnotische invloed heeft) --- en door hem te vertellen, "We gaan weg naar Pondicherry, je hebt geen tussenpersoon nodig tussen de Moeder en jou." Omdat C. de grote "tussenpersoon" speelt tussen Sri Aurobindo en het arme publiek.

(Moeder kijkt naar de foto's)

Wel, wel, dat is het net!

Oh, kijk hier alleen naar....

*(Dan leest zij de brief,
die de foto's vergezelt)*

"... Z en ik ontmoetten hem enkele keren. Omdat ik in hem een duivels kwaad zag, hebben we het contact verbroken. Ik laat dit nu in uw handen."

Z, leeft in het bos met zijn vriend S., in een huis, dat gebouwd is met houtblokken. Ik zag de foto's enige tijd geleden. Het bos is een wonder.

Maar wat mij betreft, wist ik het natuurlijk....

Hij vroeg voor een visum als "prediker" (!) en het lijkt, dat je in dat geval toegestaan wordt om altijd te blijven; hij hoeft niet langer weg te gaan --- dat is erg goed, ik ben erg blij, dat hij er is! Omdat, wanneer mensen gevangen worden, het hun bestemming was en zij moesten gevangen worden. En je kan zelfs het Doel bereiken door een duivel, zowel als door een engel --- beter soms! *(Moeder lacht)*

Maar het was zichtbaar, toen hij hier was: een fantastische trots en ambitie, die zo zouden eindigen. Hij heeft een gemeen gezicht, erg gemeen.

Maar nog het feit, dat hij zich de Ashram's "gezant" verklaart, is lastig.

Ah, maar ik schreef onmiddellijk naar Dr. Sanyal, die mijn antwoord doorgeeft aan alle mensen, die hij kende.

Maar deze S. [een Amerikaan], C.'s vriend is in een nogal zalige adoratie --- dat is erg goed, het moest met hem gebeuren.

De Amerikanen hebben zo weinig onderscheiding. Zij haasten zich hals over kop naar wat dan ook.

Absoluut geen onderscheiding.

Hij [C.] moet iets hebben, maar ik voel niets! (*Moeder maakt een gebaar zo dun als een sigarettenvloeijsje.*) Het is iets zonder kracht. Maar ook K. zat, toen zij in Amerika was, nogal onder zijn duim. En ze zei, dat ze wonderbaarlijke meditatie met hem had!... Maar ik schreef K, omdat hij haar advies gaf over haar leven en over wat zij zou moeten doen en niet zou moeten doen; dus schreef zij mij om te vragen, "Hoeveel moet ik ervan geloven?" Ik antwoordde, "Niets!"... Hij had haar verboden om naar de Ashram te komen; hij had haar verteld, dat het niet de plaats voor haar was, dat ze veel te volgroeid was om hier te komen! De Ashram is goed voor diegenen, die niets in zich hebben, die goed in de hand gehouden moeten worden, terwijl iemand met een capaciteit onafhankelijk moet leven.

Zo vangt hij hen.

Nee, het is erg goed! Het is komisch.

Wanneer men een ambitie heeft, is het relatief nogal gemakkelijk om een [subtiel] wezen naar zich toe te trekken, dat natuurlijk komt onder erg misleidende vermommingen, en dan te geloven, dat men de incarnatie is van een grote persoonlijkheid.

Maar, wanneer mensen oprecht zijn, kan het niet erg lang duren.

* * *

Spoedig daarna:

Gisteren tekende ik meer dan 200 foto's....

Dat is niet redelijk!

Ah, de wereld is niet redelijk. Het heeft het nooit geclaimd te zijn, denk ik!... Niet te vergeten al diegenen, die willen, dat ik al hun zaken uitzoek en al hun familie's vuile linnen was! Die mijn advies vragen over alles, alles, dat zij doen, van hun zaak tot hun dochter's huwelijk. Ik antwoord niet meer, ik zeg:

“Het is mijn zaak niet.”

“Oh! Hoe kan dat zijn?”

“Consulteer je innerlijke Gids.” (*Moeder lacht*)

* * *

*Satprem bereidt zich voor
Om weg te gaan:*

Is je gezondheid okay? De nachten zijn beter, is het niet?

Ja, sinds U begon met die cocon te maken, heb ik geen last meer gehad. Maar als u me een klein beetje bewustzijn zou geven, zou ik blij zijn!

Nee, wanneer ik je iedere nacht zou zien, zou ik je het vertellen. Maar waarom kom je niet? Ik zie je erg zelden.

Ja, waarom? Waarom is dat zo?

Ik denk, dat ik gedurende de laatste enkele weken dichter getrokken ben naar de plaats, waar je gaat. Omdat ik de laatste twee nachten, terwijl ik naar dat soort dingen kijk, een sterk gevoel gehad heb, dat ik je snel zou vinden. Erg interessante dingen, maar erg intellectueel, dat is de moeilijkheid.

Ik ben zelf meer geïnteresseerd in actie dan in denken.

Er zijn plaatsen (en ik moet zeggen, nogal interessante, ik zeg niet, dat ze zonder interesse zijn), waar de exacte expressie van de ideeën, die de wereld moeten besturen, uitgewerkt moeten worden. Het is in die richting, het is er. De voorbije twee of drie nachten, ben ik naar die plaats gegaan. Ik vind het grijs en saai, maar hoe dan ook... het is niet zonder een zekere smaak. En verscheidene mensen hebben je daar ergens gezien. Er zijn soorten grote hallen met immense gangen, en het is erg helder --- de atmosfeer is erg helder. Maar het is een nauwkeurig werk, oh, alsof duizenden schrijvers elk stil schreven. En onmetelijk, onmetelijk --- het is zo onmetelijk als de aarde.

Wanneer je daar naartoe gaat, zal ik je vinden.

Maar ben ik NIETS MEER dan dat?

Oh, nee. Maar het is je actieve bewustzijn, mon petit, niet je fysieke: het bewustzijn, dat bewust is in je dromen... Wel, het is veel beter dan je uitstapjes in de vitale wereld, weet je, veel beter. Omdat ik daar tussenbeide moest komen.

Wanneer ik daar naartoe ga en rondzwerf, zal haar aspect waarschijnlijk plotseling veranderen; er zal een orkaan van kracht en licht zijn (*vegend gebaar*), en dan zal het interessant worden.

Maar het interesseert me niet in het bijzonder!

Ik weet het niet.

Maar het was imperatief om je ten koste van alles uit het vitale te halen, omdat je daar slagen ontving, het was niet goed. Het is hier veel beter. Het is lumineus, erg vredig; het is erg onmetelijk, erg onmetelijk, alsof er geen afscheidingen waren, geen muren.

Een glazen gevangenis.

Dat klopt.

(Ironisch) Maar een grote gevangenis, geen kleine!

Het komt. Maak je geen zorgen, het komt.

Iets, dat interessanter is: er zijn in de mantra erg precieze vibraties van je bewustzijn. Ik heb dat opgemerkt, het is erg goed. Erg precieze en intense vibraties. Dus zullen we slagen. Dat is iets.

We moeten geduldig zijn. Ik ben, ten eerste, heel erg geduldig geweest. We moeten geduldig zijn.

Het is deel van de noodzakelijke kalmte.

Omdat kalmte en vrede ONMISBAAR zijn om wat dan ook te bereiken. En geduld is deel van de noodzakelijke kalmte. De zenuwen zijn een beetje ongeduldig, en dat is erg slecht voor hen, erg slecht.

Augustus 21, 1965

(Betreffende een Playground Talk van Maart 17, 1951, gepubliceerd in het laatste "Bulletin," waarin Moeder zegt, dat toen zij terugkeerde uit Japan, zij Sri Aurobindo's twee zeemijlen verwijderd van Pondicherry voelde:)

Het schijnt, dat we in 1958 een ding zeiden en dat we deze keer iets anders zeiden, dus vragen ze mij, wat correct is. Het gaat over Sri Aurobindo's atmosfeer, die ik op zee voelde. Dus in 1958 (ik herinnerde het me meer precies toen) zei ik tien zeemijlen (ik herinner me, dat ik het op het schip gevraagd heb, dus zou ik het weten), en het schijnt, dat ik deze keer twee mijlen zei. Dus vertellen zij mij...

Wat maakt het uit!

Zo zijn ze, ze zijn stupide.

Ja.

Het is genoeg om je te verpletteren. Dus antwoordde ik...

U antwoordde, dat het achtennegentig honderd en vijfenzeventig mijlen was?!

(Moeder lacht) Exact!

Ik vertelde hen dat niet, ik zei eenvoudig (omdat ik me dat herinner), dat de kust niet gezien kon worden. Maar nu is het als een eerder leven voor me....

Maar wat maakt het uit?!

Absoluut! Zij zijn stupide.

Zo lezen ze, wat ik schrijf. Zij nemen een vergrootglas en merken hier een fout op, daar een fout....

*(Moeder geeft Satprem
Een bloem: een roos)*

Het is mooi. Veel lieflijker dan menselijke wezens.

Oh, ja, dat is zeker!

(Moeder houdt een andere bloem omhoog, die "Gebed" genoemd wordt)
Hier, een gebed, opdat zij zouden kunnen veranderen.

Nee, we zouden nooit details moeten geven, op die manier zouden zij hen niet naar ons terug kunnen slingeren.

Maar ik vind het zo stupide!

Ja, maar zij ZIJN stupide --- dat is hun fout niet.

En wanneer wij hen vertelden, dat het niet uitmaakt, zouden zij zeggen, "Ah, dat is om haar fout te bedekken"....

* * *

*Moeder ziet er vermoeid uit. Ze gaat
In een lange contemplatie,
En begint dan te spreken:*

Op de 15de, op het balkon was Sri Aurobindo er. Hij was gekomen en hij ging naar buiten op het balkon met me. Ik zei het tegen niemand, tegen helemaal niemand. En er is een klein meisje, ongeveer vijftien jaar nu, die hier beschouwd wordt als een slechte leerling, grillig, fantasievol (ze hebben er zelfs over gesproken om haar weg te sturen), maar ik had haar eenmaal gevraagd om te komen voor haar verjaardag, en wat mij betreft vond ik het een fijn meisje (!) En zij schreef mij twee of drie dagen geleden, dat zij op de 15de bij de Darshan Sri Aurobindo aan mijn rechterkant zag. En zij vroeg (*lachend*), "Is het waar?"

Het amuseerde me nogal. Ik zei tegen mijzelf, "Dat wat betreft hun morele beoordelingen over de leerlingen hier! Zo is het."

Maar heden ten dage zie ik geen kinderen meer; eerder zag ik hen iedere dag, of in ieder geval zag ik het eenmaal per maand regelmatig. Toen ik naar de Playground ging, zag ik ze iedere dag. Maar nu doe ik het niet langer, behalve enkelen op hun verjaardag.

Maar ik vond het interessant. Misschien zagen anderen hem ook, maar vertelden het me niet. Maar ze schreef me, "Wel, ik zag Sri Aurobindo naast U staan, is het waar?"

(*stilte*)

Sinds de 15de is er een heel werk geweest van voorbereiding voor de transformatie.... Hoe zou ik het kunnen noemen?... Een overdracht van vermogen.

De cellen, het hele materiële bewustzijn, gehoorzaamde gewoonlijk aan het innerlijke individuele bewustzijn --- de meeste tijd aan het psychische bewustzijn, of het mentale (maar het denkvermogen is lange tijd stil geweest). Maar nu organiseert dit materiële bewustzijn zich als de andere, of eerder de anderen, als het denkvermogen van alle toestanden van het wezen --- weetje, het onderwijst zichzelf. Het leert dingen en organiseert de gewone wetenschap van de materiële wereld. Wanneer ik schrijf, bijvoorbeeld, heb ik opgemerkt, dat het grote zorg neemt om geen spellingfouten te maken, en het weet het niet, dus het onderzoekt het, het leert, het zoekt het op in het woordenboek of het vraagt het. Dat is erg interessant. Het wil weten. Zie je, alle herinnering, die kwam van mentale kennis, ging een lange, lange tijd geleden weg, en ik ontving gewoonlijk alleen zo aanwijzingen (*gebaar van vanboven*). Maar nu wordt er een soort herinnering van beneden gebouwd, en met de zorg van een klein kind, dat zichzelf onderwijst, maar dat wil weten, die geen fouten wil maken --- dat volmaakt bewust is van zijn onwetendheid, en dat wil weten. En het waarlijk interessante is, dat het deze kennis weet om nogal... meer dan relatief, eenvoudig conventioneel te zijn, maar het is als een instrument, dat vrij zou willen zijn van defecten, als een machine, die perfect zou willen zijn.

Het is een nogal recent ontwaken. Er is een soort omkering van bewustzijn geweest.

En 's nachts correspondeert het met grondige vreemde activiteiten: een volledige nieuwe manier van mensen en dingen zien, voelen en observeren. Vannacht was, bijvoorbeeld, gedurende meer dan twee uur een heldere visie --- een actieve visie (door actie, dat is) --- van de manier, waarop het menselijke bewustzijn de meest eenvoudige dingen gecompliceerd en moeilijk maakt. Het was fantastisch --- fantastisch. En toen werd dit bewustzijn spontaan gedreven door de goddelijke Aanwezigheid, maar het volgde de ander's menselijke bewegingen met de heldere perceptie van een eenvoudig iets en van de manier, waarop het gecompliceerd wordt. Het was symbolisch, met beelden; een activiteit in beelden in de zin, dat het niet zuiver materieel, fysiek was, zoals wij het hier kennen, maar in een symbolisch, voorgesteld fysiek (waarin de materiële wereld gezien wordt als klei). Het was erg interessant.

Er was alleen een grote intensiteit van transformatie, en (hoe kan ik het uitleggen?)... Het is als een verschuiving in de richtende wil. En dan was er materieel, fysiek een soort verrassing, en een behoefte om te identificeren met de nieuwe richting --- het is een beetje moeilijk. Het is ook moeilijk om te verklaren.... Het is niet langer hetzelfde, dat je laat handelen --- "handelen" of wat dan ook natuurlijk: bewegen, lopen, wat dan ook. Het is niet langer hetzelfde centrum. En wanneer je dan uit gewoonte je opnieuw probeert te verbinden met het oude centrum, oh, creëert dat een grote wanorde en je moet erg zorgvuldig zijn om de gewoonte, de oude gewoonte, zichzelf uit te laten drukken en manifesteren.

Het is moeilijk uit te drukken. Het is nog teveel alleen een handeling.

* * *

(Moeder neemt de vertaling van "Savitri" op. Eenmaal of tweemaal, wanneer Satprem spreekt met haar, merkt zij op, dat zij niets kan horen.)

...Het is een erg bizar fenomeen. Op zekere tijden zie ik met een veel grotere precisie dan de gewone precisie, zoals ik ooit gezien heb; op andere tijden heb ik het gevoel van een deken van mist tussen mij en de wereld. Ik kan zien (Ik WEET dingen eerder dan hen zien), maar het is een visie door een sluier.

Voor het gehoor is het hetzelfde. Op zekere tijden wordt het minste zwakste geluid onderscheiden; maar het geluid is hier niet meer (*in het oor*), het is ... ergens (*gebaar rond en boven het hoofd*). Op andere tijden kan ik niets meer horen. Gedurende een lange tijd was het kwestie van mensen, van uren, van plaatsen --- met jou, bijvoorbeeld, hoorde ik erg helder. Maar nu is het niet langer zo, het is... ik werd wakker, ja, als een deken van mist tussen mij en de wereld, toen ik deze morgen wakker werd, toen ik uit dat alles tevoorschijn kwam --- oh, twee uren van beangstigende,

beangstigende activiteit (en zo interessant tegelijkertijd, er waren veel mensen en fantastische dingen).

De nacht eerder bracht ik meer dan twee uur door met Sri Aurobindo.... We zaten zonder te zitten (het is iets vreemds, maar zo concreet), en corrigerende zinnen (!), dat is, uitdrukkingen preciezer maken.⁷¹ Hij had zelfs (ik had hem een vraag gesteld), hij hield zijn potlood of pen tussen zijn lippen, als een kind, bijna met een kinder's gezicht, en na een tijd vertelde hij me, *Nee, je hebt me zo neergezet*.... Naderhand vroeg ik me af, "Trouwens, hoe zaten we?" Er waren geen zetels en we stonden niet, toch waren we comfortabel!

Het denken, hier in dit brein, heeft moeite om zich aan te passen.

Omdat er gedurende twee dagen (ik bedoel twee dagen zonder stop), een constante aspiratie was: "Hoe zal deze nieuwe wereld zijn, wanneer het hier materieel wordt? Hoe zal deze nieuwe wereld zijn?..." En dat plaatste me zo diep "vanbinnen", dat ik niet... ik was niet ver weg, maar er was dat deken van mist tussen mij en de wereld, zoals het is.

Het was hier vandaag nog.

(*stilte*)

Deze morgen, bijvoorbeeld, hadden de lichaam's cellen, dat is de lichaam's vorm, verscheidene keren gedurende een zekere lengte van tijd (ik weet niet, hoe lang, maar niet gedurende een erg korte tijd: een kwartier, een half uur, ik weet het niet), de ervaring, dat samen blijven of oplossen afhangt van een zekere attitude --- een attitude of een wil; iets, dat te maken heeft met wil en attitude. En met de perceptie (soms gelijktijdig een bijna dubbele perceptie, een, die meer een herinnering is en de andere een levend iets) van wat je laat bewegen, handelen, weten; de oude manier als een herinnering, en de nieuwe manier, waarin er, klaarblijkelijk, helemaal geen reden is om oplossen, behalve wanneer je kiest om zo te doen --- het is betekenisloos, het is iets, dat betekenisloos is: waarom oplossen?

Dat was er gisteren een beetje, en heel erg deze morgen.

En wanneer, wanneer je terugvalt... Dat is niet precies het punt: wanneer het oude bewustzijn terug aan de oppervlakte komt, wanneer je niet erg aandachtig ben, resulteert het natuurlijk in flauwvallen.

Want... oh, een lange tijd, gedurende de hele tijd tussen 5 uur en kwart voor zes was het zo.

⁷¹ Laten we de laatste conversatie herinneren (van Augustus 18), waarin Moeder sprak over deze glazen hal, die zo uitgestrekt is als de aarde. Vreemd genoeg is Satprem gedurende verscheidene weken, wat hem betreft, ongedompeld geweest in de correctie van zinnen met de revisie van de Franse vertalen van *The Synthesis of Yoga*.

Het geeft, TEGELIJKERTIJD, een besef van de onwerkelijkheid van het leven en van een realiteit, die we eeuwig zouden noemen⁷²: de betekenis van de dood bestaat niet, het is betekenisloos. Het is alleen een keuze. En ontwrichting heeft geen betekenis, geen raison d'être: het is een extravagantie.

En dan de volledige oude manier van zien, voelen, waarnemen, is achter een soort deken --- een deken van mist --- die het contact maakt. Wollig, niet precies.

Nu heb ik natuurlijk het gewone bewustzijn herstelt, dus kan ik dat uitdrukken; anders was het moeilijk uit te drukken. En het contrast of het tegengestelde is moeilijk, pijnlijk; beide manieren van zijn klagen: de andere manier voelt altijd, alsof het flauwvalt en de nieuwe, alsof het niet in vrede gelaten wordt. Wanneer je in de ene of de andere bent, is het okay, maar wanneer beide er samen zijn... is het niet erg plezierig. En er is een soort besef van onzekerheid: je weet niet erg goed, waar je bent, of je hier bent of daar; je weet het niet erg goed.

Wel.

En dan wordt de stupiditeit van mensen en dingen wreed, omdat zelfs in het gewone bewustzijn voor mij al die dingen betekenisloos zijn, maar wanneer je dan met die behoefte om twee bijna tegengestelde toestanden samen te houden (een overgangperiode natuurlijk) er een wagenlading nonsens aan toevoegt, is het niet plezierig.

Het is als deze "heer" [de Dood in *Savitri*], alle onzin, die hij zegt!

Augustus 25, 1965

(Moeder leest een passage uit "Essays over de Gita," die zij wil publiceren in het volgende Bulletin:)

"Er kan geen werkelijke vrede zijn, totdat het hart van de mens vrede verdient; de wet van Vishnu kan niet prevaleren, totdat de schuld aan Rudra betaald is. Om zich dan af te keren en tot een nog onontwikkelde mensheid de wet van liefde en eenheid te preken? Er moeten leraren zijn van liefde en eenheid zijn, want op die manier moet de ultieme verlossing komen. Maar niet, totdat de

⁷² Moeder aarzelde: zij zou het woord "onsterfelijk" gaan gebruiken en niet "eeuwig" --- een "onsterfelijke werkelijkheid" (zie later, de conversatie van Augustus 28).

Tijd-Geest in de mens klaar is, kan het innerlijke en ultieme prevaleren over de uiterlijke en onmiddellijke werkelijkheid. Christus en Boeddha zijn gekomen en gegaan, maar Rudra houdt de wereld nog in de palm van zijn hand. En ondertussen werd de felle voorwaartse arbeid van de mensheid gekweld en onderdrukt door de machten, die profiteren van egoïstische macht en waar hun dienaren schreeuwen om het zwaard van de Held van de strijd en het woord van zijn profeet.

(Essays on the Gita, XIII.372)

Het is het exacte portret van de situatie.

De laatste keer zei ik, hoe dichtbij het was, en toen... *(gebaar als een golfslag)* verrijst onmiddellijk het exact tegengestelde: iedereen gaat verkeerd, enkelen zijn ziek, anderen zijn gemeen, nog anderen zijn furieus... oh! En alles knarst en schreeuwt en... Iedere keer, dat iets naderbij komt, "Ah, hier is het, we hebben het gevangen," onmiddellijk, vrrrm!

Goed dan.

We hebben onze schuld nog niet betaald, zoals Sri Aurobindo zegt.

Wat kunnen we doen?... Doorgaan. Wees hardnekkiger dan de oppositie. Hardnekkiger. Sri Aurobindo zei, "Victorie behoort aan de hardnekkigste." Dat ligt voor de hand.

We hoeven alleen vol te houden.

Augustus 28, 1965

(Betreffende de conversatie van Augustus 21 en de ervaring van de "overdracht van vermogen" naar het cellulaire bewustzijn.)

Ik zei 's anderdaags, dat deze aggregaat van cellen haar initiërende⁷³ vermogen veranderd had, als iets, dat nooit eerder gebeurd was. Jammer genoeg duurde het niet lang. Maar de ervaring heeft een soort zekerheid in het lichaam achtergelaten: het is minder onzeker over de toekomst. Alsof de ervaring het lichaam kwam vertellen, "Zo zullen dingen zijn."

Wanneer het blijft, betekent het duidelijk onsterfelijkheid.

⁷³ "Initiëren" in de zin van aandrijven.

Ik herinner me, dat toen ik die ervaring vertelde, het niet langer helemaal iets persoonlijks was: wanneer je dat kan vatten....

Augustus 31, 1965

*(Betreffende de conversatie van Augustus 21 en 28 over de
"overdracht van vermogen":)*

Hoe definieert u dit fysieke denkvermogen, datgene, dat de overdracht van vermogen onderging?

Dat is niet het fysieke denkvermogen. Het fysieke denkvermogen, het is een lange tijd, sinds... Het is het materiële denkvermogen --- zelfs niet het materiële denkvermogen: het denkvermogen van MATERIE⁷⁴! Het is de mentale substantie, die bij Materie zelf hoort, bij de cellen. Dat werd eerder "de geest van de vorm" genoemd, toen gezegd werd, dat mummies hun lichaam intact hielden, zolang als de geest van de vorm volhardde.⁷⁵ Dat is het denkvermogen, dat ik bedoel, het volledige materiële denkvermogen. De andere, het fysieke denkvermogen, is voor een lange tijd georganiseerd.

Wat is dus het verschil tussen dit materiële denkvermogen en het fysieke denkvermogen? Hoe zou u het fysieke denkvermogen definiëren in contrast met dit materiële denkvermogen?

Het fysieke denkvermogen is het denkvermogen van de fysieke persoonlijkheid, die door het lichaam gevormd is. Het groeit met het lichaam, maar het is niet het denkvermogen van Materie: het is het denkvermogen van het fysieke wezen. Het is bijvoorbeeld het denkvermogen, dat iemand's karakter maakt: het lichamelijke, fysieke karakter, dat voor een groot deel gevormd is door atavisme en educatie. Wat het "fysieke denkvermogen" genoemd wordt, is dat alles. Ja, het is het resultaat van atavisme, van educatie en van de formatie van het lichaam;

⁷⁴ Moeder stond erop en specificeerde dit punt later.

⁷⁵ In een eerdere Playground talk (van Maart 10, 1951) zei Moeder betreffende de schending van de graven in Egypte: 'In de fysieke vorm is er de "geest van de vorm," en dat de geest van de vorm een tijd volhardt, zelfs, wanneer de uitwendig gezegd wordt, dat de persoon dood is. En zolang als de geest van de vorm volhardt, wordt het lichaam niet vernietigd. In het oude Egypte hadden ze die kennis; zij wisten, dat wanneer zij het lichaam op een zekere manier voorbereidden, de geest van de vorm niet weg zou gaan en het lichaam zou niet opgelost worden.' Zie de conversatie van Februari 27, 1965, p. 38.

dat maakt het fysieke karakter. Sommige mensen zijn bijvoorbeeld geduldig, sommige zijn sterk, enzovoort --- fysieke, bedoel ik, niet om vitale of mentale redenen, maar zuiver fysiek heeft iedereen een karakter. Dat is het fysieke denkvermogen. En het is deel van iedere integrale yoga: je disciplineert het fysieke denkvermogen. Ik heb het gedurende meer dan zestig jaar gedaan.

Maar is dan dat denkvermogen, bijvoorbeeld, dat spontaan defaitistisch is, dat allerlei soorten angsten en zorgen heeft, wat het ergste ziet, wat dezelfde dingen altijd herhaalt, het fysieke denkvermogen of het materiële denkvermogen?

Het is het meest onbewuste deel van het fysieke denkvermogen, en dat verbindt het fysieke denkvermogen met de materiële substantie. Maar dat is al een georganiseerd denkvermogen, begrijp je? Het is het meest materiële deel, datgene, dat grenst aan het denkvermogen... (hoe kunnen we dit denkvermogen noemen?), we kunnen het zelfs geen "lichamelijk denkvermogen" noemen: het is het denkvermogen van de cellen, een cellulair denkvermogen.

Dit cellulaire denkvermogen bestaat in dieren, en er is zelfs een zwak begin (maar erg zwak, als een belofte) in planten: zij reageren op een mentale actie. Zij reageren. Zo gauw als het leven zich manifesteert, is er al een begin, als een belofte van het denkvermogen, van mentale beweging. En in dieren is het erg helder. Terwijl het fysieke denkvermogen alleen werkelijk begint te bestaan in de mens. Dat heeft een erg klein kind al: het heeft al een fysiek denkvermogen; zo dat geen twee erg kleine kinderen hetzelfde zijn, met identieke reacties, er is al een verschil. En het is speciaal, wat je gegeven is met de speciale VORM van je lichaam, door atavisme, en dan volledig ontwikkeld door educatie.

Nee, je bent verplicht om zo gauw als je integrale yoga doet, om te gaan met het fysieke denkvermogen, terwijl ik je kan verzekeren, dat dit materiële, cellulaire denkvermogen absoluut nieuw is! Absoluut nieuw.

Het denkvermogen was als een ongecoördineerde substantie, met een constante ongeorganiseerde activiteit (*Moeder gebaart om een constante trilling te laten zien*). Dit denkvermogen wordt georganiseerd. Dat is belangrijk, omdat Sri Aurobindo zei, dat het niet te organiseren is en het enige om te doen het te weigeren was uit het bestaan. En ik was ook onder die indruk. Maar wanneer de transformerende actie op de cellen constant is, begint dit materiële denkvermogen georganiseerd te worden, dat is iets prachtigs! Het begint georganiseerd te worden. En dan leert het, terwijl het georganiseerd wordt, om STIL TE VALLEN --- dat is het prachtige. Het leert om kalm, stil te blijven en de allerhoogste Kracht te laten handelen zonder tussenbeide te komen.

Het moeilijkste deel is in de zenuwen, omdat zij zo gewend zijn aan die gewone bewuste wil, dat wanneer het stopt en je de directe Actie wil van de hoogste hoogte, zij gek lijken te worden. Gisterenmorgen had ik die

ervaring, die meer dan een uur duurde, en het was moeilijk; maar het leerde me veel dingen --- veel dingen. En dit alles zouden we de "overdracht van vermogen" kunnen noemen: het is het oude vermogen, dat zich terugtrekt. Maar dan is er, totdat het lichaam zich aanpast aan het nieuwe vermogen, een periode, die, wel, kritisch is. Omdat alle cellen in een toestand van aspiratie zijn, gaat het relatief snel, maar toch... de minuten zijn lang.

Maar er is in toenemende mate een soort zekerheid in de cellen, dat alles, dat gebeurt met een kijk is op deze transformatie en deze overdracht van het richtende vermogen. En op ieder moment, wanneer dingen materieel pijnlijk zijn (zelfs niet fysiek: materieel pijnlijk), houden de cellen die zekerheid. En dus weerstaan zij, zij verduren het lijden zonder in het minst gedeprimeerd of beïnvloed te zijn, met die zekerheid, dat het is om de transformatie voor te bereiden, dat het zelfs het proces is van transformatie en van de overdracht van het richtende vermogen. Zoals ik zei, is de ervaringen in de zenuwen het pijnlijkst (natuurlijk, omdat zij de meest gevoelige cellen zijn, die met de scherpste gewaarwording). Maar zij hebben een erg grote ontvankelijkheid, en een erg spontane, een spontaan sterke ontvankelijkheid --- en zonder inspanning --- voor de harmonieuze fysieke vibratie (die erg zeldzaam is, maar nog bestaat in sommige individuen), en die fysieke vibratie... wat de een fysieke KRACHT zouden kunnen noemen, een harmonieuze fysieke vibratie (spontaan harmonieus, natuurlijk, zonder de noodzaak van mentale interventie --- als de vibraties van een bloem, bijvoorbeeld; er zijn dergelijke fysieke vibraties, die in zichzelf een harmonieuze kracht dragen), en de zenuwen zijn extreem gevoelig en ontvankelijk voor die vibratie, die hen onmiddellijk weer rechtzet.

Het is erg interessant, het verklaart veel, veel dingen. Er zal een dag komen, wanneer dit alles verklaard zal worden en op zijn juiste plaats gezet. Het is nu niet de tijd om het al te openbaren, maar het is erg interessant.

Ik heb werkelijk het gevoel, dat het begint georganiseerd te worden, dat het werk begint georganiseerd te worden.

Natuurlijk moet ervoor gezorgd worden om te voorkomen om een mentale organisatie tussenbeide te laten komen, waarom ik probeer om dingen niet teveel uit te leggen. Het denkvermogen komt en dan is dat het niet meer.

September

September 4, 1965

(Over een tweede operatie, die Satprem --- zogenaamd --- zou moeten ondergaan. Moeder weigert en adviseert enige oefeningen:)

Ik vroeg in feite aan u om me te genezen zonder enige operaties!

Nee, het lichaam moet geholpen worden! Het spreekt vanzelf, dat ik in de oefeningen en de materiële hulpmiddelen het Bewustzijn zal plaatsen, maar men moet helpen --- men moet het lichaam helpen. Het is een noodzakelijke bescheidenheid.

Het is hetzelfde met voedsel. We zijn verplicht om te eten, natuurlijk, en dat is niet interessant, het is niet voor plezier, maar... *(Moeder spreekt tegen haar lichaam:)* "Kijk hier, wees bescheiden, onmisbaar bescheiden: het is noodzakelijk om te eten en je moet eten." En als toevoeging moeten we eten, wat we Zouden moeten eten, wat het lichaam het meeste helpt.... Het is een verhaal, dat ik mezelf gedurende jaren verteld heb, maar het is absoluut waar. En wanneer je trots begint te worden, krijg je een goede *klap* in je gezicht, dat wil zeggen, een pijn of een ongeluk: "Dat krijg je! Wees nu bescheiden, begrijp je?" Dan zegt het, "Ja, ja, ik heb het begrepen!"

September 8, 1965

(Moeder leest enkele zinnen uit "Savitri," die zij voorbereidt om in het Frans te vertalen. Het is Savitri's hart, dat spreekt:)

De grote sterren branden met mijn onophoudelijke vuur
En leven en dood beiden van deze brandstof gemaakt zijn.
Het leven was slechts mijn blinde poging om lief te hebben :
De aarde zag mijn worsteling, de hemel zag mijn overwinning.

(X. III. 638)

Zij zegt, *Leven en Dood zijn de brandstof*, dan, *In mijn blinde poging was LEVEN ALLEEN mijn poging om lief te hebben.*⁷⁶ Omdat mijn poging om

⁷⁶ Moeder benadrukt later weer, "Het is niet *Leven was alleen*, maar *Leven alleen*."

lief te hebben blind was, beperkte ik het leven --- maar ik won de victorie in de dood.

Het is erg interessant. (*Moeder herhaalt:*)

De aarde zag mijn worsteling, de hemel mijn victorie.

Zou de aarde toch de victorie moeten zien? De victorie zou op aarde moeten zijn, is het niet?

Ja, maar zij zou de victorie op aarde niet kunnen winnen, omdat zij de hemel miste --- zij kon de victorie in het leven niet winnen, omdat zij de dood miste en zij de dood moest overwinnen om het leven te overwinnen.

Dat is het idee. Tenzij we de Dood overwinnen, is de victorie niet gewonnen.

Dat is erg duidelijk.

(*stilte*)

Volgens wat hij zegt hier, wordt het principe van Liefde getransformeerd in een vlam en uiteindelijk in licht. Het is niet het principe van Licht, dat getransformeerd wordt in een vlam, wanneer het materialiseert: het is de vlam, die getransformeerd wordt in licht.

De grote sterren geven licht, omdat zij branden; zij branden, omdat zij onder het effect van Liefde zijn.

Zou Liefde het oorspronkelijke principe zijn?

Dat lijkt te zijn, wat hij zegt.

Ik herinnerde me deze passage niet. Maar ik heb je verteld, dat mijn ervaring⁷⁷ het laatste is, wanneer men omhoog gaat --- het laatste voorbij het licht, voorbij het bewustzijn, voorbij... --- het laatste, dat men bereikt is liefde. "Een," dit "ene" is... het is het "Ik" --- ik weet het niet. Volgens de ervaring, is het het laatste, dat zich nu moet manifesteren in zijn zuiverheid, en het is hetgeen, dat transformerend vermogen heeft.

Dat lijkt hij hier te zeggen: de victorie van Liefde lijkt de finale victorie te zijn.

(*stilte*)

Hij zei, *Savitri, een Legende en een Symbool*, hij heeft het een symbool gemaakt. Het is het verhaal van de ontmoeting van Savitri, het principe van Liefde, met de Dood; en over de Dood won zij de victorie, niet in het leven.

⁷⁷ De ervaring van de "grote pulsaties" van goddelijke Liefde (in April 1962).

Zij kon de victorie niet winnen in het leven zonder de victorie te winnen over de Dood.

Ik wist niet, dat het hier zo duidelijk neergezet was. Ik had het gelezen, maar alleen een keer.

Het is erg interessant.

Hoeveel keer, hoeveel keer heb ik gezien, dat hij mijn ervaringen opgeschreven heeft.... Omdat ik gedurende jaren Sri Aurobindo's boeken niet las; voordat ik hier kwam, had ik alleen *The Life Divine*, *The Synthesis of Yoga* en ook een andere gelezen. Ik had bijvoorbeeld nooit *Essays on the Gita* gelezen, ik had nooit *Savitri* gelezen, ik las het erg recent (dat wil zeggen, ongeveer tien jaar geleden, in 1954 of '55). Het boek *Sri Aurobindo on Himself and on the Mother* had ik nooit gelezen en toen ik het las, realiseerde ik me, wat hij over me naar mensen geschreven had --- ik had geen idee, hij had me er nooit iets over verteld!... Zie je, er zijn veel dingen, die ik gezegd heb, terwijl ik met mensen sprak --- dat ik het gewoon zo gezegd had, omdat zij kwamen (*gebaar van boven*) en ik het tegen hen zei --- en ik realiseerde, dat hij hen geschreven had. Dus natuurlijk leek ik eenvoudig te herhalen, wat hij geschreven had --- maar ik las het nooit! En nu is het hetzelfde: ik had deze passage van *Savitri* gelezen, maar had het niet opgemerkt --- omdat ik de ervaring niet had gehad. Maar nu ik de ervaring gehad heb, zie ik, dat hij het vertelt.

Het is heel interessant.

Moeten we misschien *Savitri* herlezen?

Wanneer we het in feite goed willen doen, dan zouden we de hele *Savitri* moeten vertalen, is het niet? Wat we nu doen met het einde [Boek X], zouden we met de hele rest doen. Er is een deel, dat ik alleen probeerde te vertalen, maar het zou leuk zijn om het samen te doen. We zouden het kunnen proberen. Niet voor publicatie! Omdat er onmiddellijk een verlaging is: alles, dat gepubliceerd wordt, wordt verlaagd, anders begrijpen mensen het niet. We zouden het voor onszelf doen.

Maar het is erg interessant

Alleen 's anderdaags heb ik iets opgeschreven over het onderwerp (*Moeder zoekt naar een notitie en leest het dan voor*):

“Erg zeldzaam en uitzonderlijk zijn de menselijke wezens, die de goddelijke Liefde kunnen voelen en begrijpen, omdat de goddelijke Liefde vrij van gehechtheid is en van de behoefte om het beminde onderwerp een plezier te doen.”

Dat was een ontdekking.

Daarom begrijpen mensen het niet; voor hen is liefde zoveel als dit (*Moeder strengelt de vingers van haar twee handen in elkaar*), dat zij zelfs niet kunnen voelen of geloven, dat zij liefhebben als er geen dergelijke gehechtheid is (*zelfde gebaar*). En noodzakelijkerwijze is de consequentie van gehechtheid de wil, het verlangen, de behoefte om het onderwerp van zijn liefde te plezieren.

Wanneer je de gehechtheid wegneemt en de behoefte om te plezieren, krabben mensen op hun hoofd en vragen zich af, of zij liefhebben. En alleen, wanneer je die twee dingen wegneemt, begint goddelijke Liefde!

Hierover, mon petit, zullen we weer spreken, het is een openbaring.

Daarom begrijpen zij het niet en daarom voelen zij het niet.

September 11, 1965

(Op September 6, na maanden van botsingen in de Kutch woestijn, dringen Indiase troepen Pakistan binnen. Karachi vraagt hulp aan de "Westerse geallieerden." New Delhi beveelt een algemene mobilisatie. Op 16 September zal China zijn steun voor Pakistan verklaren. Op 19 September beveelt de Veiligheidsraad India en Pakistan om het vuren te staken en de U.S.S.R. stelt een bijeenkomst voor in Tasjkent. Op 22 September bevelen India en Pakistaan een staakt het vuren. Op 25 September herhaalt China zijn claim op 35000 vierkante mijlen van Indiaas grondgebied. Dit is het tweede Indo-Pakistaanse conflict sinds Independence. Er zal een derde zijn in 1971 over Bangladesh.)

We worden bedreigd met een verduistering.

Het is begonnen.

Ja, maar tot dusver hebben zij alleen alle straatverlichting uitgezet --- om de dieven te helpen om hun zaakjes te doen. Maar zij hebben niets gezegd over de verlichting binnen.

Willen ze die ook afsluiten?

Ja. Dan hoeven we alleen naar bed te gaan om 7 uur in de avond (zelfs vroeger), tot tot 6 uur in de morgen. We zullen niet in staat zijn om nog iets te doen. Het is stupide. Zoveel te meer, omdat, wanneer er een heldere maan schijnt, zij geen ander licht nodig hebben om te bombarderen.

Hoe verwacht u, dat vliegtuigen hier komen van Pakistan? Zij zouden niet genoeg brandstof hebben om terug te gaan.

Niet dat. Zij hebben vliegdekschepen gestuurd.

Pakistan?

Ja, ze hebben al verscheidene plaatsen gebombardeerd.

*Gaat u de Indiërs recht op het einde af laten gaan deze keer?*⁷⁸

Ik heb daar zelf niets mee te maken.

Niets mee te maken?... Laat u dingen hun loop nemen?

Nee, werkelijk... Er zijn mij veel dingen verteld, maar onder die vele dingen is mij verteld, dat de intentie is om een conclusie te bereiken.

Het is ridicuul. Is het niet?⁷⁹

Oh, ja!

We zullen zien.

Zullen zij [de Indiërs] de moed hebben om het uit te houden tegen de druk van de Amerikanen, de Britten, enz.? Dat is het moeilijkste. Het moeilijkste deel is niet het militaire deel, het is politiek volhouden tegen de druk van al die mensen, die zeggen, "Je moet vrede maken."

Maar ze zijn niet oprecht.

Dat is de moeilijkheid, geen van deze naties is oprecht. Zij pretenderen, zij nemen een pose aan, maar het is niet waar.

Zij zeggen (Zij zeggen veel dingen, maar er is altijd de versterking van iets, dat waar is), zij zeggen, dat Amerika uitwendig vrede preekt, maar clandestien geld biedt aan mensen, die oorlog verklaren aan zekere regeringen. Ik weet niet, of het waar is.... Er moet iets waar aan zijn. De nieuwe president van ik herinner met niet welk land (Vietnam, denk ik) maakte een publieke verklaring, dat Amerika hem fantastische sommen geboden heeft, zodat hij hun kant zou nemen --- is het waar, is het niet waar? We kunnen het niet zeggen. Iedereen vertelt leugens, maar achter iedere leugen is er iets.

Ik weet het niet.

⁷⁸ Helemaal naar het eind = Karachi. Sri Aurobindo, het zou herinnerd kunnen worden, zei herhaaldelijk, dat totdat de scheiding van India vernietigd is, "India serieus verzwakt zou kunnen zijn, zelfs verminkt: burgerlijke strijd zou altijd mogelijk kunnen zijn, mogelijk zelfs een nieuwe invasie en vreemde verovering." Het zou ook herinnerd kunnen worden, dat Pakistan een kunstmatige creatie is door de Britten, in lijn met het beleid van "verdeel en heers." De Amerikanen en de Chinezen hebben hetzelfde beleid weer opgepakt.

⁷⁹ Moeder refereert naar de doorgaande grensbotsingen.

Het zou goed zijn om er klaar mee te zijn.

Er is een ding, het is dat Pakistan volledig afhankelijk is van de hulp, die zij krijgen --- zij maken zelf niets. Zij hebben geen fabrieken, geen industrieën, niets. Dus zijn zij natuurlijk in een inferieure situatie.

Maar hoe dan ook, dat alles...

Sommige mensen zien, en juist zo, een analogie tussen deze oorlog en de oorlog van de Gita, waarin Arjuna de leden van zijn eigen familie moest bevechten. Ze zeggen, dat het de leden zijn van dezelfde familie, die nu vechten en misschien nu in feite om...

Wat ik sterk voelde, was dat iets moest uitbarsten: het was absurd gespannen en leeg van de waarheid.

Ik weet niet, of ik je verteld heb, dat de dag ervoor het bekend was, dat het werkelijk een soort oorlog geworden was, de nacht daarvoor had ik een ervaring, die me alleen twee of drie keer overkomen was in mijn leven, altijd in overeenkomstige omstandigheden. Deze keer verwachtte ik niets, en in de nacht was er in de AARDSE atmosfeer met een concentratie op India, een soort ,... iets, dat ik een "druk van de Allerhoogste" zou kunnen noemen. Het was alsof het Allerhoogste's bewustzijn een druk uitoefende, en het produceerde een zeker type stilte met een soliditeit en een consistentie, die nergens anders gevonden wordt. Weet je, het is zelfs meer solide en substantieel dan de meest inerte inertie. En het is de druk van het Allerhoogste Vermogen. Het is bijna niet te tolereren of ondraaglijk voor Materie, voor materiële substantie. En het gaat zo (*gebaar van massieve neerdaling*), absoluut onmogelijk om te bewegen, en tegelijkertijd voel je, dat het het Allerhoogste vermogen is. Wel, het duurde uren die nacht, en ik was extreem aandachtig om te weten, wat het betekende. En de volgende dag werd mij verteld, dat dingen plotseling uitgebroken waren als een oorlog: alle frictie, die er geweest waren gedurende... jaren, had plotseling die vorm aangenomen.

Dus is het duidelijk een erg exceptionele interventie, die dit teweeggebracht heeft.

Maar terwijl ik de ervaring had, was er absoluut geen gewaarwording van het doel, het motief, het doeleinde, niets: het was zo (*hetzelfde massieve gebaar, dat greep krijgt op alles*), een soort absolute zonder verklaring.

Ik had dit twee of drie keer in mijn leven gehad, in de meest serieuze aardse omstandigheden.

Daarom; de volgende dag vroegen zij me, wat er gaande was en vroegen me, wat ik voelde; ik antwoordde eenvoudig, "Het is serieus."

Het kan alleen serieus zijn.

Nu... "serieus," wat we serieus zou kunnen noemen, is, wanneer het wereldwijd wordt.

Het lijkt, dat Pakistan tot dusver al de hulp ingeroepen heeft van drie of vier landen, die geweigerd hebben. Maar het nieuws... ik hecht er geen belang aan, omdat het altijd vervalst is. Wanneer bijvoorbeeld een land als Brittannië kan beslissen om haar ondersteuning te geven, zal het officieel zeggen, "We hebben niets met je oorlog te maken." Dus het betekent niets.

Daar.

Ik hoop, dat we nog een beetje 's avonds kunnen werken, anders zullen we moeten rusten.... "Te rusten"(!) ... zo gauw als ik daar lig, op wat mijn "bed" genoemd wordt, begin ik te werken.

Wel.

September 15, 1965

Ik bracht mijn nacht door in een... geen orkaan, geen cycloon, maar... erger dan een cycloon. Ik was in een donkere kamer, met glazen ramen aan alle kanten (dat is symbolisch), en door de glazen ramen zag ik... Overall waar ik keek, blies een wind in alle richtingen en droeg alles weg: huizen, bomen, alles, maar alles. Zonder onderbreking.

En een brandend geluid. Het was helder, dat het ook de plaats weggedragen zou moeten hebben, waar ik was, maar die bewoog niet.

En een aanwijzing. De plaats, waar ik was, was erg groot (groter dan een huis), en ik keek rond: ik probeerde om ergens te rusten, maar het geluid en het lawaai was zo verschrikkelijk, dat het onmogelijk was, dus stond ik op. Er waren drie mensen, van wie twee een lichaam hebben en de derde geen lichaam heeft (ik ken hen), en zij waren niet op dezelfde plaats. De eerste persoon was bij mij, waar ik wilde rusten, maar ik zei, "het is onmogelijk," dus verliet ik die plaats en ging naar het andere einde, en daar vond ik de persoon, die geen lichaam heeft, die intens door die glazen muren keek, zo, nogal intens (dat neigt te bewijzen, dat het ook plaatsvindt in het subtiele fysieke, of zelfs in het meest materiële vitale). On, niemand kan zich dat ooit voorstellen.... Daar keek ik een tijdje, toen ging ik weg om terug te gaan naar de plaats, waar ik rustte (met een licht innerlijk werk zei ik tegen mijzelf, "Het is okay, ik zal de weg nog vinden om enige rust te krijgen"). En op mijn weg zag ik iemand (N., om hem niet te noemen), die in een soort gang stond (maar niet smal: een wijde gang), die ook intens keek.

De orkaan had niet helemaal dezelfde kleur (hoe kan ik het uitleggen?) in de grote plaats, waar de persoon zonder een lichaam was, en daar in die gang, op de eerste plaats was het erg rood, alsof alle bladeren rood waren, de bomen rood waren (er waren andere kleuren, maar rood was de dominante kleur), terwijl in de gang de kleur modderiger was. Maar het was zo sterk! Zo sterk, dat het moeilijk was om eruit te komen.

En toen ik eruit kwam (het was 3 uur in de morgen), zei ik tegen mijzelf, "Okay, laat me nu voor iets anders zorgen," en ik deed een speciale concentratie om eruit te komen. En ik bevond mij op een plaats, die ik erg goed ken, die als een replica is --- een mentale replica --- van wat ik zekere "Ashram kamers" zou kunnen noemen (het is dat niet precies, maar het komt overeen). En er was een heer, die ik erg goed kende, een Fransman, die me was komen zien. Hij had een groot bureau, hij zat aan het bureau en wachtte op jou: je werd verwacht (daarom vertel ik je het verhaal). Maar ik wilde hem zelf zien, voordat hij jou zag. Er was iets, dat ik hem wilde vertellen. Toen ging ik, in plaats van door de gebruikelijk deur te gaan, langs een andere weg en arriveerde voor jou. Ik zag hem (wij spraken niet met elkaar --- ik spreek nooit met mensen), maar hij was erg warm, erg enthousiast, erg vriendelijk en vol van een soort van nogal plezierige ambitie --- onwetend, maar plezierig. Een nogal lange man, denk ik, gekleed in een gewoon Europees pak. Ik kan hem niet erg goed beschrijven; wanneer ik hem zag, zou ik kunnen zeggen, "Ja, dat is hij." En hij zei twee woorden tegen me, die waren als... dat het helemaal niets betekende, maar die waren als de uitdrukking van zijn gevoel. Ik herinner me niet precies het woord, maar het was niets, het was "Oh!..." iets. Dus plaatste ik mijn boodschap in zijn hoofd en ging weg, en terwijl ik wegging (*Moeder lacht*), botste ik bijna tegen je aan --- je haastte je naar binnen! En ik vertelde je, "Maak je geen zorgen, maak je geen zorgen, alles is goed!" En ik ging weg.

Misschien is het een van de uitgevers, of misschien de man, aan wie je je artikel stuurde.⁸⁰

Maar ik ging daar eenvoudig naartoe om uit de orkaan te komen: ik bedoelde niet werkelijk om me met dat alles bezig te houden, maar ik deed het; ik vertelde je, "Alles is goed, alles is goed, maak je geen zorgen!"... Ik zie je zeldzaam zo concreet: we botsten bijna tegen elkaar! Dat was rond 3:30 in de morgen. Je sliep vast, niet?

Maar het was je fysieke gelijkenis: het betekent, dat het nogal materieel is. En het had met je werk te maken, iets, dat je geschreven had. Het is niet, dat ik bezig was of speciaal erdoor bezet, nee. Ik deed het als een afleiding.

Maar wat is deze orkaan? Zal het over ons neerkomen?

⁸⁰ Satprem's artikel over Sri Aurobindo, dat uiteindelijk gepubliceerd zal worden in het blad *Synthèses*.

(*Stilte*)... Het was niet gelokaliseerd. Het zou een algemene oorlog kunnen zijn.

Ik heb veel dingen “ontvangen”... Ik begin belang aan hen te hechten, omdat ik opgemerkt heb, dat die “dingen” (die ik altijd beschouwde stromen van denken te zijn, die je opvangt, terwijl zij voorbijgaan) algemeen corresponderen met iets, dat gaat gebeuren, en zij zijn als een manier om me vooraf te laten weten. Dus nu geef ik enige aandacht aan hen. Wel, ik heb veel dingen ontvangen: het Chinese idee, bijvoorbeeld, om voordeel te nemen van de gelegenheid om actief te worden; dan deze Indonesië business⁸¹, die ook gebruikt zou worden als een gelegenheid om een beweging te maken. En het lijkt, zo werd mij verteld (ik had het gezien --- veel dingen komen) het is een gerucht (een gerucht, dat zich verspreidde tot in de Regering van India): de Premier⁸² zei, dat we bedreigd werden door een vereniging van China en Indonesië met Pakistan om volume te geven aan de aanval. Hij zei, dat het niet uitmaakte.... Maar hoe dan ook, het is zijn plicht om optimistisch te zijn.

Het maakte indruk op me als... als iets, dat wereldwijd is. Het was geweldig. Geweldig --- zo veel, dat mijn lichaam huiverde in mijn bed. Het was geweldig. Ik moest een beetje sadhana doen om de orde te herstellen.

(*stilte*)

Ze zeggen, dat de Amerikanen de Indiërs om toestemming gevraagd hebben om hun mensen te evacueren (zij hebben veel mensen in Lahore, er is een grote Amerikaanse kolonie, zij hebben India's toestemming gevraagd om een vloot vliegtuigen te sturen om al die mensen weg te brengen en India heeft het geautoriseerd.

Wacht, ik zal het je laten zien... (Moeder staat op om een foto te pakken van Generaal Chauduri.) Een beetje langer dan een maand geleden (ik herinner het niet, het was ongeveer een week, voordat S. M. kwam⁸³)... Ik zocht een man, ik voelde de noodzaak voor een man in India en toen stelden zij voor om me een foto te sturen van de legerchef. Ik zei ja (hij is een neef van K. hier). De foto is niet goed, maar ik zie, wat ik wilde zien; ik zag het misschien een maand of anderhalve maand geleden, en ik heb het hier gehouden onder de accumulatie van Krachten (*de foto is geplaatst op een kleine tafel, niet ver van de Moeder*). Hij is nu degene, die de legers leidt.

De foto is niet goed, maar de man is goed!

⁸¹ Revolutionaire onrust tegen de militaire kaste. Confiscering van Britse en Amerikaanse bezittingen.

⁸² Lal Bahadur Shastri.

⁸³ S. M. (een vertrouweling van de Regering van India) kwam op 16 Juli. Het was daarom vroeg in Juli.

En lang ervoor was er iets actief, hij was met mij. Dus “laad” ik hem met kracht.

(*stilte*)

Het lijkt volgens de astrologen, dat de combinatie van sterren voor de maand September erg slecht is voor de aarde. Natuurlijk is dit altijd iets om voorzichtig mee te zijn, maar het hangt af van mensen's intuïtie, van hun capaciteit om te interpreteren, of hun visie breed genoeg is, enzovoort, maar het lijkt, dat alle tekens onmiskenbaar zijn en aangeven dat dingen “slecht” zijn (dat is vaag natuurlijk), “catastrofaal.” Dit werd mij eerder verteld, zij zeiden het in Juli. Ik hecht alleen niet te veel belang aan hun conclusies, omdat zij altijd... zijn. En zij zeggen ook enkele vage dingen, die elkaar tegenspreken. Persoonlijk weet ik niet het eerste over dat alles, dat ik niet probeer te zien --- in feite probeer ik NOOIT te zien (wat gisterenavond kwam, kwam erg spontaan, zonder dat ik probeerde te zien). Het werk is natuurlijk leeg van denken, van verbale uitdrukking, en constant, maar het is constant geweest gedurende een lange tijd: de eerst keer was aan het begin van het jaar, denk ik, minstens zes maanden geleden. De tweede keer vertelde ik je, dat ik in een nacht een ervaring had [de “druk” van het Allerhoogste] voordat iets, dat werkelijk serieus was, plaatsgevonden had. Wel, de eerste ervaring, die ik had, van het bewustzijn, dat een fantastisch vermogen op de aarde slingerde, dat noodzakelijkerwijze dingen ging opschudden, was tenminste zes maanden, voor die tweede ervaring. En gedurende die zes maanden was het constant: zo gauw als ik in contact kwam met het aarde-bewustzijn, was het er, en constant, constant. Toen kwam die aanwijzing: de druk van de allerhoogste Heer. En de derde was gisterenavond.

We zullen zien.

Ik weiger opzettelijk het vermoeden.

* * *

*(Dan verzamelt Moeder de teksten, die het volgende “Bulletin” zullen opmaken, waaronder Sri Aurobindo's citaat is uit de “Essays on the Gita”:
“... Het is Rudra, die de wereld nog in de palm van zijn hand houdt....” Zie de conversatie van 25 Augustus.)*

Zie je, ik vertelde het je! Je vroeg me, “Ziet u iets?” (*Lachend*) Ik vertelde je, “We zullen zien.”

Wat er ook gebeurt, we moeten deze tekst publiceren.

September 15, 1965

(Brief van Moeder aan Sujata)

15 September 1965

Kleine Moeder,

Na wat u deze morgen zei, vraag ik me af, of we, de jongeren, niet als inwoners van India de plicht hebben om onze dienst aan het land aan te bieden. Of ons tenminste voorbereiden voor deze mogelijkheid?

Uw kind, dat van u houdt,

Getekend: Sujata

(Moeder's antwoord)

Voor diegenen, die ertoe in staat zijn, is de dienst aan het goddelijke Werk oneindig belangrijker dan de dienst aan het land.

Ik denk niet, dat ik deze morgen iets gezegd heb, dat dit onmiskenbare feit tegen zou spreken.

Getekend: Moeder

September 28, 1963

(Betreffende het Indo-Pakistaanse conflict:)

Ik heb allerlei dingen om je te laten zien... omdat men mij dingen heeft laten zeggen --- men laat mij altijd dingen zeggen!

*(Moeder geeft Satprem
Een hibiscus een bloem, "Genade" genoemd)*

Het is het seizoen voor genades.

Ken je deze tekst van Sri Aurobindo? *(Moeder houdt een notitie omhoog)*

"... Het gevecht, waar we bij betrokken zijn, is niet als de oorlogen van het verleden, waarin toen de Koning of leider viel, het leger

vluchtte. De Koning, die we volgen naar de oorlog vandaag, is ons eigen Moederland, het heilige en onvergankelijk; de leider van onze voortgaande mars is de Almachtige Zelf..."

11 Mei, 1907

Toen schreef ik dit:

"Ter wille van de Waarheid en de triomf ervan vecht India en moet ervoor vechten⁸⁴, totdat India en Pakistan nogmaals EEN worden, omdat dat de waarheid van hun wezen is."

16 September, 1965

Een lid van UNESCO heeft een stupide vraag gesteld, iets met dit effect: "Er was een tijd, toen India het spirituele bewustzijn vertegenwoordigde (of "het spirituele bewustzijn onderwees," ik herinner me nu niet), "maar nu dat zij verwickeld is in een oorlog, wie zal deze rol spelen?"...⁸⁵ Dus in plaats van op de vraag te antwoorden, omdat ik hem een paar dingen verteld zou kunnen hebben, heb ik geantwoord, wat je net gelezen hebt.

Natuurlijk! Al die Europeanen... hen is gedurende vijftig jaar verteld over Gandhi, dus nu begrijpen ze het niet!

Dat klopt. Laat je keel zonder een woord afgesneden worden.

En hier is een andere tekst van mij, die iemand terug tot leven gebracht heeft:

"De wereldsituatie is kritiek vandaag. Ook India's lot hangt in de balans. Er was een tijd, toen India absoluut zeker was, er was geen gevaar, wat dan ook, dat zij een slachtoffer was van de Asurische agressie. Maar dingen zijn veranderd. Mensen en krachten hebben op een dergelijke manier gehandeld om de Asurische invloeden op haar uit te nodigen; deze hebben verraderlijk gewerkt en de zekerheid ondermijnd, die er was..."

25 Mei 1941

Het dateert van lang geleden. Ik was hier.

(Sujata:) Lang geleden zei u, "Wanneer er nog een oorlog is, zal het over India zijn."⁸⁶

⁸⁴ Interessant genoeg had Moeder eerst *zal vechten* geschreven, toen in de middag veranderde zij *zal in moet*.

⁸⁵ Hier is de exacte tekst van de vraag: "Wanneer India, dat (tot recent) de hoop voor de mensheid behield in het licht van haar spirituele leiders, verwickeld kan raken in een dergelijke oorlog, wie zou dan de wereld leiden?"

⁸⁶ Zie *Sri Aurobindo and Mother on India and Her Destiny*, p. 13.

Ja, het was lang geleden.

Maar toen de verdeling tussen India en Pakistan plaatsvond, schreef Sri Aurobindo erg sterk: deze verdeling MOET op de een of andere manier weggaan, “met welk middel dan ook ,” zei hij.⁸⁷ En tegen mij zei hij, “Wanneer zij niet kunnen overeenkomen om het te doen, zullen zij vechten.”

En toch, wanneer we geloof hechten aan de officiële verklaringen uit Delhi, hebben zij helemaal niet de bedoeling om helemaal naar het eind te gaan. Zij hebben alleen de bedoeling om de grens een beetje “bij te stellen.”

Er was deze morgen een brief van S. M., die zei, dat de kwestie nooit opgelost zou worden, tenzij zij... (*gebaar van Pakistan wegvegen*).

Ja, maar dat is niet, wat de Premier zegt.

De Premier... Zij zijn allemaal bang.⁸⁸ Bang voor de wereldopinie.

Ja, exact.

In ieder geval gaat P. vandaag naar Delhi, en hij neemt al mijn “literatuur” met zich mee (zij hebben gevraagd, “Wat zegt de Moeder?”)

We moeten nog een “Talk” bezien voor het volgende *Bulletin*, is het niet? Het zou beter zijn om het af te maken.

Het zal beter zijn om de uitgave vroeg af te maken, omdat... dingen moeilijker zouden kunnen worden.

Zal het het werk gaan ontwrichten?

⁸⁷ In deze boodschap van 15 Augustus 1947 ter gelegenheid van India's onafhankelijkheid, schreef Sri Aurobindo, “De oude gemeenschappelijke verdeling tussen Hindoes en Moslims lijkt nu verhard te zijn tot een permanente politieke verdeling van het land. Het is te hopen, dat dit gesettelde feit niet geaccepteerd zal worden als voor altijd gesetteld of als iets, dat meer is dan een tijdelijk redmiddel. Want als het blijft, zou India serieus verzwakt kunnen worden, zelfs verminkt: burgerlijke strijd zou altijd mogelijk blijven, mogelijk zelfs een nieuwe invasie en vreemde verovering. India's interne ontwikkeling en welvaart zou belemmerd kunnen worden, haar positie onder de naties verzwakt, haar bestemming verzwakt of zelfs gefrusteerd. Dit moet niet zijn; de verdeling moet gaan. Laat ons hopen, dat het natuurlijk zal komen door een toenemende erkenning van de noodzakelijkheid van niet alleen vrede en overeenstemming, maar van algemene actie, door de praktijk van algemene actie en de creatie van middelen voor dat doeleinde. Op die manier zou eenheid uiteindelijk kunnen komen in welke vorm dan ook --- de exacte vorm zou een pragmatisch, maar geen fundamenteel belang kunnen hebben. Maar met welk middel dan ook, op welke manier ook, moet de verdeling gaan; eenheid moet en zal verworven worden, want het is noodzakelijk voor de grootsheid van India's toekomst.” (Cent. Ed., 26.404-405)

⁸⁸ Vier dagen later, op de 22ste, kondigde Lal Bhaahdur Shastri een staakt het vuren aan.

Mogelijk. Ik heb je 's anderdaags over de "orkaan" verteld. Dus China heeft haar ultimatum gestuurd.⁸⁹

*Ik begrijp niet, waarom zij vooraf een waarschuwing geven trouwens.
Wanneer ik hen was, zou ik het niet doen was.*

Nee, zij bedoelen niets te doen.

Bedoelen zij niets te doen?

Zij willen intimideren zonder iets te doen, en zij willen weten, hoe de wereld zal reageren. En Amerika reageerde onmiddellijk.⁹⁰

(stilte)

In Pakistan was er een vuursysteem van het laatste Amerikaanse model, waarin zij het doel richten met, ik weet het niet, elektrische systemen, en zij kunnen verscheidene duizenden schoten vuren in ... hoe dan ook, het is beangstigend; en schoten, die precies bereiken, waar zij willen. Het is nogal een organisatie. Zij zijn erg efficiënt geworden. Het is aan Pakistan gegeven door de Amerikanen. En het moest vernietigd worden. Dus is een van de Indiase piloten erop neergestort. Natuurlijk heeft het vliegtuig alles verpletterd --- hij werd ook verpletterd. Maar de installatie werd vernietigd.... Mensen hier zijn in staat tot zoiets. Wanneer zij voelen, dat wat Sri Aurobindo in zijn brief zegt, *dat de leider van onze mars de Almachtige is*, wanneer zij zich zo voelen... Dat maakte de sterkte van de Japanners in het verleden. Dat maakt de sterkte van de mensen hier, als zij eenmaal overtuigd zijn. Zo namen de Japanners Port Arthur in; er was een soort goot om het fort, zoals er zijn om versterkte plaatsen, en daardoor konden zij er niet binnenkomen; wel, zij lieten zichzelf doden, totdat zij in staat waren om over de lichamen te lopen: de lichamen maakten een brug door de goot op te vullen, en toen liepen zij er over.

Mensen, die bewust zijn, dat de dood niet het einde is, dat de dood het begin is van iets anders, geeft het een sterkte, die deze Europeanen niet kunnen hebben

(net voordat Satprem vertrekt)

Duidelijk worden de omstandigheden gearrangeerd om ons te helpen om verder te gaan.

⁸⁹ China heeft India drie dagen gegeven om haar militaire posten te ontmantelen aan de grenzen van Sikkim.

⁹⁰ De Verenigde Staten verklaarden, dat wanneer China aanviel, zij tot India's hulp zouden komen.

September 22, 1965

Wat is het volgende aforisme?

Het gaat over stilte

Stilte... Oh, het is beter om dat te beoefenen dan erover te praten.

Dat is een ervaring, die ik lang geleden had: het verschil tussen onmiddellijk willen verspreiden en gebruiken, wat men geleerd heeft en, door contrast, het contact met hogere kennis, waarin men zo stil als mogelijk blijft, zodat het een transformerend effect heeft.

We zullen er een andere keer over spreken.

Het wetenschappelijke denkvermogen is alleen zeker van zijn kennis, wanneer het toegepast wordt, in praktijk gebracht, en wanneer het nuttige resultaten oplevert. Dat noemen zij "kennis" (!)

* * *

Heb je het rapport gelezen van de Verenigde Naties sessie?

Ja, over het staakt het vuren?⁹¹

Ik heb het niet gelezen: ik ben erover verteld. Maar door zekere dingen ben ik in contact gebracht,⁹² en zij lijken een verenigde uitdrukking te zijn van universele valsheid.

Hun algemene basis is kleinzielige schema's en kleinzielige vooroordelen, vooropgezette en MICROSCOPISCHE ideeën over de nuttigheid van verdelingen tussen landen, zodat geen land de andere zou domineren --- niets dan absoluut oppervlakkige dingen en bovendien volledig vals. En geen oprechtheid, geen mentale eerlijkheid, geen oprechte goede wil --- niets. Zij besloten op voorhand, dat Pakistan juist was en India verkeerd.

Jammer genoeg lijken deze fantomen verschrikking te slaan in de mensen in Delhi.

Niet helemaal. Ik heb direct nieuws uit Delhi (*Moeder houdt een telegram omhoog*): "Ik ben zeer dankbaar, zegt Shastri." Dat was volgend op mijn boodschap.

⁹¹ De Veiligheidsraad heeft een ultimatum uitgegeven naar India en Pakistan voor een staakt het vuren.

⁹² In innerlijk contact met deze organisatie.

En in een Parlement sessie (ik weet niet of het een Parlement sessie was of een kabinet bijeenkomst), werd hen verteld, dat het ware doel in India het herscheppen is van de land's eenheid, en dat het tweede doel is om Tibet autonomie en onafhankelijkheid te geven. En dat dit de twee dingen zijn, die India wil. En dat zullen zij op de een of andere manier moeten zijn.

Wat gaan zij nu doen? Ik weet het niet.

Dat gaat niet erg goed met hun : staakt het vuren” --- zij accepteren het staakt het vuren.

Op voorwaarde dat... er is een voorwaarde. Zij accepteren op voorwaarde, dat Pakistan erg serieuze beloften maakt --- die Pakistan weigert te maken.

*Ja, gelukkig!*⁹³

Beloften van eendracht, van eenheid.

In ieder geval is de stem [Moeder's boodschap] gehoord --- gehoord en geaccepteerd in Delhi. Nu is er natuurlijk de kwestie van sterkte: zullen zij sterk genoeg zijn... Maar het punt is tot stand gebracht.

(Satprem, in ongeloof) Is het hun hoofd binnengegaan?

Niet van hen allen. Het is genoeg, wanneer er twee of drie zijn --- er zijn meer van hen dan dat.

September 25, 1965

(Volgend op het ultimatum van de Veiligheidsraad accepteerde India het staakt het vuren vanaf 22 September.)

Dus je had uiteindelijk gelijk!

Ik had gelijk... waarover?... Ah, uw boodschap aan Delhi: "India moet vechten."

⁹³ Satprem bedoelt: gelukkig, omdat Pakistan zich gedroeg en India niet dwong te vechten, de verdeling zou een lange tijd kunnen duren.

Ja.

Oh, zij begrijpen niets. Het is een afschuwelijk zicht.

En zo vals als het kan zijn: zij blijven vechten: alleen pretenderen zij om het niet te doen.

Zij zijn allemaal zo blij met wat zij gedaan hebben, zij grinniken van vrolijkheid.

Nee, zij zijn niet blij.

Denkt u van niet?

Ja, ik weet het!

*Het herinnert me aan 1939, Chamberlain, die terugkomt uit München:
"Vrede in onze tijd!"*

Ja, exact.

Maar in de V.N. grinniken zij van vrolijkheid, zij zijn erg trots op zichzelf [voor het staakt het vuren]. Maar hier zijn zij niet blij.

Zij zijn speciaal furieus op Brittannië.⁹⁴

Oh, die Britten...

Ja, en zij gaan het Gemenebest verlaten.

Dat zou iets goeds zijn.

(Lachend) Ja, en het werd tijd!

De Russen hebben Shastri en de Pakistaanse man [Ayub Khan] opgeroepen om elkaar te ontmoeten in Rusland [in Tasjkent], en het lijkt, dat zij ingestemd hebben met de Amerikanen (de Russen met de Amerikanen) om Brittannië permanent van Pakistan te scheiden en China van India. Zij willen stappen nemen om permanent te voorkomen, dat China en Brittannië zich mengen in de zaken hier. Zij hebben middelen om hen te dwingen, lijkt het.

Natuurlijk, wanneer Rusland en Amerika zich samenvoegen... Dus hebben zij Shastri en Ayub geroepen en zij gaan --- zij gaan daarheen. Dus misschien gaan we iets interessants zien.

De toenadering tussen Rusland en Amerika is iets, waar ik jaren aan gewerkt heb. Ik dacht, dat ik geslaagd was, toen Kennedy vermoord werd;

⁹⁴ De Britse regering en pers (ook de Amerikaanse pers) zijn schandalig anti-Indiaas geweest.

en in die tijd was Chroesjtsjov welgezend --- beiden zijn weg! De een is vermoord, de ander weggestuurd.

Nu zullen we zien.

Wanneer niets in de weg komt, zou er iets interessants kunnen zijn.

Maar men ziet geen andere oplossing dan militair. Het probleem moet opgelost worden, is het niet?

Er zou een oplossing kunnen zijn als Pakistan weer deel van India wordt.

Ja, maar dat is niet mogelijk, tenzij zij verzwolgen worden.

Zij zouden het kunnen worden zonder gedwongen te worden. Deze kerel [Ayub Khan] is onmogelijk.

Oh ja, hij is onmogelijk.

Ja, maar hij is niet onsterfelijk.

De geestesgesteldheid zal daar moeilijk te veranderen zijn. De Indiërs hebben de gelegenheid gemist.

Ja. Ah, ja, dit was de gelegenheid.

Maar het is niet hun schuld: het is de schuld van de Verenigde Naties; en de Verenigde Naties hebben gehandeld uit een enkel motief, omdat zij verschrikkelijk bang waren voor een algemene oorlog --- natuurlijk blokkeert dit de visie.

We zullen zien.

Maar ik geloof in Kali, Moeder. Mijn enige hoop is nu werkelijk in Kali: Kali's kracht, die toeslaat. Ik kan geen andere mogelijkheid voorstellen.

(*Stilte*) Deze man, die aan het hoofd staat van Pakistan, vertegenwoordigt niet heel Pakistan. Er is een heel deel van Pakistan, dat ten gunste is van vereniging met India.

Werkelijk?

Een groot deel.

En er valt niets over te zeggen, dat wanneer zij zich beschermd, geholpen en ondersteund voelen door in feite Rusland en Amerika, niet zullen aandringen op vereniging. Met massa's, weet je, is het alleen een kwestie van een stroom van denken: het is geen reflectie, geen redenering, alleen een stroom van denken.

Ik weet het niet, we zullen zien.

(Moeder houdt een hibiscus omhoog voor Satprem) Hier is een monumentale "Genade," er zijn er bijna twee samen.

(stilte)

Voor het gevecht uitbrak, had Nolini een droom, die hij me nu vertelde. Er was een zeker aantal mensen samen, en zij zagen Sri Aurobindo naar hen komen. En Sri Aurobindo was voorovergebogen, alsof hij een buitengewone inspanning deed; hij was volledig bedekt in een mantel en er kon niets gezien worden, maar hij was voorover gebogen, alsof hij een grote inspanning deed. Toen hij hen bereikte, opende hij zijn mantel, en in zijn armen was fruit (*gebaar, dat een schamele bundel aanduidde*), fruit en andere symbolische dingen. Toen hield hij ze voor hen omhoog en zei, "Dat is alles, wat ik kon doen." En hij ging weg. Alsof dat alles was, dat hij kon doen: "Al het feest, dat ik je kon geven, iets van dien aard. Dus maakten zij er een feest mee, omdat hij dat gegeven had, maar toen creëerde het verwarring en het was niet plezierig.... Toen Nolini deze droom had, begreep hij er niets van --- nu begrijpt hij het. Sri Aurobindo maakte een dergelijke inspanning om dat te brengen: "Dat is alles, wat ik kan doen." Het lijkt, dat er een besef was van een enorme inspanning (*lachend*): "Dat is alles, dat heb kunnen doen."

De wereld is niet klaar. Dat is het ergste deel.

De wereld is niet klaar.

Dus dan, wanneer het Kali is, betekent het alles terug naar de smeltkroes, en met de middelen tot hun beschikking, dat zou kunnen betekenen, dat de hele beschaving weer helemaal opnieuw zou moeten beginnen --- hoeveel eeuwen verspild?

Wat is tot ons gekomen uit de beschavingen, die verdwenen zijn?... Niets. Niets, zelfs geen exact stukje informatie.

Dat alles, al deze Materie, die de hele tijd gaande is... (*gebaar van oprijzen en weer verzwolgen worden*), inspanning doen, vormen produceren, een element produceren, dat bewustzijn kan manifesteren, en dan, brft! (*gebaar van weer verzwolgen worden*) En weer (*gebaar van opkomen*), en terug gaat het weer --- wat een verschrikkelijke verspilling! Een grote verspilling.

(stilte)

De hele nacht (niet vannacht, maar de nacht ervoor) was erg kritisch en met een dergelijke heldere perceptie van de futiliteit van de huidige

procedure... en van deze slavernij, die komt van een gewoonte, die duizend jaar en meer oud is.⁹⁵

Er was in feite in het lichaam een strijd tussen twee tendensen: een, die door gewoonte onderhavig was aan de oude beweging, en een, die die gewoonte wil laten vallen met de perceptie van de nieuwe weg. Het was... het was extreem pijnlijk, moeilijk en grotesk, allemaal tegelijk. En toen bevond dit lichaam zich op een soort slagveld, en het was niet plezierig.

En het lichaamsbewustzijn (dat nu steeds helder vorm aanneemt), zelfs hetgeen onderhavig is aan de oude gewoonte, is bewust van het goddelijke bestaan, zou ik kunnen zeggen (het bestaan van het Goddelijke en bijna het goddelijke bestaan), maar het heeft nog een besef van hulpeloosheid, en ook binnen die hulpeloosheid van een volledige overgave aan de goddelijke Wil: "Wanneer we niet klaar zijn, zal het zo zijn" [=de oplossing]. En er is een deel, dat zich klaar voelt, dat begrijpt en weet, hoe dingen moeten zijn en hen op die manier wil, en de twee botsen. Het is niet, dat de ene voor het Goddelijke is en de andere tegen, er is niets van die oude business meer: er is een volledig aanvaarding van het Goddelijke, maar de gewaarwording van niet klaar zijn --- de gewaarwording, dat de wereld niet klaar is (het was helemaal geen individuele zaak, helemaal niet, het was een aards bewustzijn).

En je voelt duidelijk in deze strijd (die de hele nacht duurde en de hele morgen --- gisteren was ik niet in een te briljante toestand), je ziet duidelijk, het is zichtbaar, dat het geen kwestie is van een krachtige wil of... dat is het niet: de SUBSTANTIE moet klaar zijn. Wanneer de substantie niet klaar is, dan veroorzaakt een krachtige, machtige actie zichtbaar een oplossing. En dan moet alles, dat gebouwd is, herbouwd worden. Deze idiote dood, zie je, reduceert alles naar niets, en het hele werk is verspild --- wat uitgaat is, wat binnenkomt... met een beetje meer ervaring, dat is alles. Dat is niets.

(stilte)

Wanneer zelfs een klein samenstel van cellen zou kunnen slagen om de volledige ervaring van transformatie tot het einde te hebben, dan zou dat effectiever zijn dan grote omwentelingen --- veel, veel effectiever.

Maar het is moeilijker. Veel moeilijker. En het veroorzaakt geen oogverblindende "gebeurtenissen," die geweldig zijn om te doen.

Ja, het is verbonden met de algemene toestand van de wereld.

Absoluut

En er lijkt werkelijk geen enkele vooruitgang te zijn. Het gevoel is aan de andere kant, dat van mannen, die hoofd zijn van een staat, het menselijke bewustzijn steeds kleiner wordt.

⁹⁵ Er zou opgemerkt kunnen worden, dat Moeder de dag ervoor een koorts had.

Ja, volmaakt correct.

Pygmeeën. Het treft me, hoe dat alles in twintig jaar steeds dwergachtiger geworden is.

Dat is volmaakt correct. Maar ik bedoel, dat volgens mijn visie (waarvan ik denk, dat het niet van mij is, het is geen persoonlijke visie), nachten en dagen zoals gisteren (die niet plezierig zijn) je klaarblijkelijk een kennis geven, en onrust [Kali] behoort nog bij de oude methode --- het accepteert, dat de wereld niet veranderd is. Terwijl dit soort van klaarblijkelijk krimpen in feite misschien het bewijs is, dat het aarde-bewustzijn veranderd is en druk uitoefent op wat weerstand biedt, wat steeds minder wordt, maar steeds moeilijker.

Steeds moeilijker, dat klopt.

Alsof alles, dat bewust en levend is, onttrokken werd en wat overblijft steeds steenachtiger wordt.

(stilte)

De bewuste perceptie van de twee elementen (het lichaam wordt een representatief object; niet alleen symbolisch: representatief), de perceptie van de toestand van bewustzijn van die elementen, die behoren bij het verleden, bij de voorbije evolutionaire beweging, en van die, die open zijn voor de nieuwe methode, wanneer ik het zo mag zeggen, is steeds helderder; het is zo helder waarneembaar als, helderder dan externe fysieke dingen, dan de externe vorm (dit onderscheid is fysiek, maar het behoort bij de innerlijke constructie). Uitwendig resulteert het in koorts. Het is een strijd. En geen strijd van slechte willen, dat is het niet: het is een soort onvermogen. En we zullen niet slagen door geweld. Weet je, het enige dan kan triomferen is de Vibratie van Liefde, maar er is een onvermogen om te ontvangen, en dan (het is een vreemd fenomeen), veroorzaakt dit onvermogen om te ontvangen een soort ziften, en alleen elementen, die zijn alsof naar beneden waterend, kunnen doorgaan --- het Ding in zichzelf in zijn ware essentie kan het niet... Wanneer je ernaar kijkt van beneden, dan voel je, alsof Dat weigert om zichzelf te geven, maar het is niet waar, omdat wanneer je DAT bent (*lachend*), er geen besef is van naar beneden gewaterd te worden. Dat manifesteert zich in zijn overvloed. En zie, wat er gebeurt [het ziften]!

En het is helder (je kunt het zien in erg kleine details), dat wanneer er direct contact was, iets zou zijn, alsof verbrijzeld --- het zou veroorzaken, dat iets verbrijzeld wordt. Ja, een te abrupte, te spoedige verandering, zoals iets, dat verbrijzeld wordt.

Er zijn microscopische ervaringen geweest, soorten microscopische demonstraties; wel, wanneer deze microscopische demonstraties, samen met hun resultaten, gebeurden in voldoende hoeveelheid of voldoende

aantal, ja, dat zou noodzakelijkerwijze veroorzaken, wat voor ons een oplossing zou zijn.

En dat was een ervaring, die iedere seconde beleefd werd, gedurende ongeveer zes uur zonder stop. Zes uur zonder stop en in stilte (geen stilte, maar de mogelijkheid van fysieke onbeweeglijkheid op het bed), dan de continuering gedurende meer dan een uur na het opstaan, met de activiteiten (beperkt, maar de gewone activiteiten), maar toen werd het verschrikkelijk! En ik zeg: Alle, alle elementen, wat zij ook zijn, of zij nu behoren bij de oude beweging of bij de andere, alle elementen hadden hetzelfde besef van adoratie. Daarom is het geen morele attitude: hetzelfde besef van adoratie. Alleen sommigen accepteerden in hun adoratie vernietiging, terwijl anderen de Victorie wilden, de transformatie --- het is niet, dat zij "wilden": zij VOELDEN de victorie: en de anderen accepteerden de oplossing. En beide samen... Erg waarschijnlijk was ik, wanneer ik dat uitgedrukt had (ik was niet in een passende toestand om dat te doen!), wanneer ik dat op die tijd uitgedrukt had, beschuldigd geworden van een acuut delirium --- ik was volmaakt bewust. En daar, ik bedoel DAAR boven het lichaam, de meest wonderbaarlijkste Vrede, die men zich voor kan stellen, een glimlachende Vrede en...

En de koorts gaat door. Wat wil zeggen, dat ik erg, erg bewust ben, dat dit het maximum is van wat gedaan kan worden om snel vooruit te gaan naar transformatie.

Deze koorts, die iedereen heeft [verscheidene honderden gevallen in de Ashram gedurende de voorbije enkele maanden] is hetzelfde, behalve dat het verdund is in een onbewustheid. Maar het is hetzelfde: het is een "cellulaire" zaak (ik heb deze ervaring hiervan gehad, omdat ik in staat geweest ben om het abrupt te stoppen in enkelen door een proces van isolatie van de gewone beweging).

(*stilte*)

Ah! Wat heb je gebracht? Is het *Bulletin* klaar?

Behalve het aforisme

Wat is het?

111 --- Kennis is een kind met zijn verwervingen; want als het iets uitgevonden heeft, rent het gierend en schreeuwend over de straten; Wijsheid verbergt de hare gedurende een lange tijd in een bedachtzame en machtige stilte.

Dit is een ervaring, die ik enig twee jaar geleden had. Wat hij hier zegt, daar had ik de levende ervaring van --- een halve dag van levende ervaring; In die tijd zou ik je erg interessante dingen hebben kunnen vertellen, maar nu vind ik het oud, oud, zo oud, ver achter.

Ik zou u een vraag willen stellen, en het is verbonden met wat u net zei, toen u die koorts had, terwijl u op uw bed lag, en boven zei u, dat er een wonderbaarlijke, onbeweeglijke Vrede was --- wat is het vermogen van die Vrede? Wat is het vermogen van die Stilte? Wanneer men naar boven opstijgt, gaat men een soort onmetelijke stilte binnen, bevroren, aldoordringend, maar wat is het vermogen van die stilte? Doet het iets?

Dat zochten de mensen in het verleden gewoonlijk, toen ze uit het leven wilden gaan: zij gingen in een trance, lieten hun lichamen stil, en dan gingen zij dat binnen en waren zij erg gelukkig. En voor de Sannyasins, die zichzelf levend lieten begraven, was het hetzelfde; zij zeiden, "Nu is mijn werk voorbij" (zij maakten prachtige zinnen), "het is voorbij, en ik ga in samadhi." En zij lieten zichzelf levend begraven; zij gingen een kamer binnen, of wat dan ook, dan werd het gesloten, en het was helemaal voorbij. En dat gebeurde: zij gingen in een trance, en natuurlijk losten na een tijd hun lichamen op, terwijl zij in Vrede waren.

Maar Sri Aurobindo zei, dat deze Stilte "machtig" is.

Machtig, ja.

Wel, ik zou in feite willen weten op welke manier het machtig is? Omdat je een gevoel hebt, dat je er gedurende een eeuwigheid in kunnen blijven...

Niet gedurende een eeuwigheid --- gedurende de Eeuwigheid.

...zonder dat het iets verandert.

Ja, omdat het niet gemanifesteerd is, het is buiten de manifestatie. Maar wat Sri Aurobindo wil, is dat wij het hier naar beneden brengen. Dat is de moeilijkheid. Dat is het. En men moet zwakheid accepteren en juist de verschijning van stupiditeit en alles, en er is geen wezen in vijftig miljoen (Sri Aurobindo vertelde me, dat ik de enige was!... *[lachend]* Het zou zo kunnen zijn!), die daar de moed voor heeft.

Net gisteren keek ik naar dit lichaam, en er waren geen... de reacties, die "persoonlijk" genoemd zouden kunnen worden, werden waarlijk gereduceerd tot een onwaarneembaar minimum, wat betekent, dat er een besef was... ik kan niet een "universeel" besef zeggen, omdat het niet zeker is, dat de Materie in andere universa dezelfde wet volgt, ik weet het niet (ik weet het niet --- ik wist het eens: er was een tijd, toen ik in contact was met dit en dat en ik het had kunnen zeggen, maar ik wil me er nu niet mee bezighouden: ik houd me alleen een bezig met de aarde). Omdat dit er ook altijd is: de mogelijkheid van ontsnapping door ergens anders heen te gaan. Veel mensen deden dat in feite: zij gingen ergens anders naartoe, naar een andere, min of meer subtiele wereld. Natuurlijk zijn er miljoenen wegen om te ontsnappen --- er is alleen een manier om te blijven, en dat is om waarlijk moed te hebben en doorzettingsvermogen, om alle

verschijning van zwakte te accepteren, de verschijning van krachteloosheid, de verschijning van onbegrip, de verschijning, ja, van een negatie van de Waarheid. Maar wanneer men dat alles niet accepteert, zal nooit iets veranderd worden! Diegenen, die groot, lumineus, sterk, krachtig willen blijven en wat is er, wel, laat hen daarboven blijven, zij kunnen niets voor de aarde doen.

En er is iets erg kleins (iets erg kleins, omdat het bewustzijn voldoende is om in het minst beïnvloed te worden), maar het onbegrip is zo algemeen en totaal! Met andere woorden, je ontvangt misbruik, uitdrukkingen van minachting, en de hele rest, precies door wat je doet, omdat je volgens hen (alle "grote intelligenties" van de aarde), je goddelijkheid verzaakt hebt. Zij zeggen het niet zo, zij zeggen, "Wat? Je claimt een goddelijk bewustzijn te hebben, en dan..." En dit manifesteert in iedereen en iedere omstandigheid. Nu en dan heeft iemand gedurende een moment een flits, maar dat is nogal uitzonderlijk, terwijl "Wel, laat je vermogen zien!", dat is overal.

Voor hen moet het Goddelijke op aarde klaarblijkelijk almachtig zijn.

Dat klopt: "Laat je vermogen zien, verander de wereld. En om mee te beginnen, doe als je wil; omdat het eerste, belangrijkste ding is te doen wat ik wil --- laat je vermogen zien"!

(lange stilte)

Ah, maar dit zal niet gaan voor een aforisme, het is geen antwoord op wat Sri Aurobindo zegt! Nee, ik vertelde je, dat ik de ervaring lang geleden had. Ik herinner me, dat zo heerlijk was, zo helder, zo lumineus, en ik drukte het zo goed uit aan mijzelf (!), het zou een erg aardig klein artikel gemaakt hebben! Maar nu is het hier, achter (*gebaar over de schouder*), ver, ver achter. Dus weet ik niet, wat te doen.

Ik denk, dat tenzij je een vraag wil stellen (maar je ziet de conditie!), we *Savitri* op zullen pakken.

(stilte)

Het is een vicieuze cirkel. De indruk is, dat de transformatie niet kan komen zonder een ontwikkeling of een algemene ontvankelijkheid op aarde, en tegelijkertijd is die grotere voorbereiding op de aarde niet mogelijk zonder een versnelling van je transformerende kracht.

Ja, maar het handelt, het is een oneindig kleine actie. Daarom zijn miljoenen jaren niets. Deze stagnatie, bijvoorbeeld, bestaat alleen voor ons bewustzijn; het komt, omdat het menselijke bewustzijn, uiteindelijk, alles afmeet volgens zijn eigen schaal. De geschiedenis van de aarde is ervoor een oneindig --- het is niet zo in de universele geschiedenis, maar voor het menselijke wezen is de indruk van een oneindig (hij weet erg goed, dat het niet zo is, maar dat is theoretische kennis), dus dan verandert er niets op deze schaal --- maar dat is niet waar.

Ja, maar het zou gedaan moeten worden in de ruimte van een leven.

Oh, dat...

Dat zal alleen het laatste leven zijn --- het laatste leven voor de transformatie. Dat zal het leven zijn van de transformatie. Wat betekent, dat alles, dat voorbereid is gedurende miljoenen en miljoenen jaren op een goede dag gerealiseerd zal worden, en wanneer het gerealiseerd wordt zal de ene (de ene, of degenen, wat dan ook), voor wie het gerealiseerd wordt, zeggen, "Hier, we hebben het gedaan!" (*Moeder lacht*) Vergetend, dat het miljoenen jaren duurde om voor die minuut voor te bereiden!

Het zou goed zijn, dat die minuut spoedig zou komen.

Ah, dat is exact het refrein, dat ik de hele tijd hoor: "U zegt, dat de Waarheid zich manifesteert, wel, we hopen werkelijk, dat het de Victorie spoedig zal winnen"!

Ik weet het niet.

Sri Aurobindo vertelde me, toen ik hem de eerste keer zag, "De anderen kwamen om voor te bereiden en gingen weg, maar deze keer is het tijd om te VERWERVEN." Hij ging ook weg.

Hij ging weg. Waar, hij vertelde me, "Jij bent degene, die zal verwerven," maar hij gaf me nooit... Hij is de enige, die me dat vertelde en hij zei het "gewoon zo," zoals hij gewoonlijk dingen zei, weet je. Het was niet iets, dat je een absolute zekerheid geeft.... Hij had het vermogen: ik vertelde hem iets, en wanneer hij zei, "Ja, het is die weg," dan WERD het die weg (iets, dat ik WILDE, dat gebeurde, niet iets, dat was), en toen ik zei, "Ja, het is die weg, dan WERD het die weg! De eerste keer, dat het gebeurde, verblindde het me. Maar het was algemeen over details. Maar toen hij me vertelde, "Jij bent degene, die zal verwerven," was het niet op die manier: het zou ook zijn wil hebben kunnen zijn om helemaal naar het eind te gaan van... van wat mogelijk was.

En ik kan niet zeggen, dat ik de vraag stel, omdat dat niet waar is, ik vraag het niet, maar de twee mogelijkheden zijn er (*gebaar in onzekerheid*). Wel, er is ook geen antwoord op de een of de ander. Bij tijden heb ik de visie, dat het het einde gaat worden (een erg praktische visie van wat ik wil doen), dat komt, maar tegen de terugval van een volledige onzekerheid; en de volgende minuut is er de mogelijkheid om helemaal naar het einde te gaan van de transformatie, met een heldere visie van wat gedaan moet worden, maar een terugval... er is geen terugval van de Verzekering, dat het op die manier zal ZIJN --- noch in het ene geval, noch in de andere. En ik weet, dat het opzettelijk is, omdat het noodzakelijk is voor het werk van de cellen. Wanneer ik bijvoorbeeld van de Allerhoogste het Bevel ontving (soms ontvang ik het helder, zo helder als...), wanneer ik van Hem de zekerheid ontving, dat wat ook de moeilijkheden zijn, wat ook de verschijningen van het pad, dit lichaam recht naar het einde zal gaan van

de transformatie, wel, er zou ergens een verslapping zijn, die erg slecht zou zijn. Ik ken dat zelf, ik ken het erg goed. Dus dat is, hoe het is: ik loop door, zonder te weten, wat morgen zou gebeuren. Gisteren zou ik gezegd kunnen hebben, "Ja, misschien is dit het einde" (zoals het lijkt, heeft X⁹⁶ aardig tegen mensen gezegd, die hem waren gaan zien: hij zei, dat ik zes maanden te leven had, dat ik in zes maanden zou *gaan* --- [*lachend*] dat is typisch voor zijn gebruikelijke "voorspellingen"), wel, met gisteren's ervaring zei ik, "Het is heel goed mogelijk." En met dezelfde totale gelijkmoedigheid, weet je: "Het is goed mogelijk." Met een citaat van Sri Aurobindo, die zegt, "Niets kan de pracht veranderen van het Bewustzijn van de Eeuwigheid." Dat is het. En dan, met deze toestand weggegaan en de andere, die komt, zeg je, "Wat doodgaan dan ook betekent! Wat betekent het? Hoe kan je dat zeggen?" En het is niet, dat de twee "toestanden" afwisselen met... (hoe kan ik het verklaren?) tegenstellingen --- dat is het helemaal niet, het is bijna gelijktijdig (*Moeder vlecht de vingers van haar twee handen in elkaar*), maar nu zie je dit, nu zie je dat. En het is een en dezelfde totaliteit van... iets... dat de Waarheid is, maar dat nog een beetje bewolkt is --- het is nog niet volledig gegrepen, zoals dit (*gebaar*).

Dit is de normale toestand, maar het wordt klaarblijkelijk uitgewerkt, gebouwd, neemt vorm aan.

En het is erg wijs. De allerhoogste Wijsheid is oneindig groter dan de onze! In ons enthousiasme denken we soms, "Oh, als dingen zo konden zijn!" (*Moeder geeft zichzelf een klap*) --- Wees stil, dat is alles.

We zijn erg onhandig

Ja, we vinden het moeilijk te begrijpen, dat de Wijsheid CONSTANT wijs is.

We vinden het erg moeilijk te begrijpen, dat de Allerhoogste constant alles doet.

Daar

En dat we gewoon onhandige zotten zijn (*lachend*), die willen, dat dingen anders zijn, omdat we nog niet het eerste begrijpen over wat dan ook!

Het begint hier een beetje wijzer te worden, een beetje, Ik vertelde je, dat na nachten als gisteren je een beetje wijzer bent. En morgens... je bent een beetje wijzer. En een soort erg, erg materiële gewaarwording, dat Hij het is... Omdat we denken, "Oh, als het voor ons zou zijn" (we zeggen het niet zo, maar...), "alles zou ogenblikkelijk gewoon goed zijn," niet? En dat "gewoon goed," God weet, wat het zou zijn!

Gisteren of de dag ervoor, ik weet het niet (ik denk, dat het twee dagen geleden was), deed het overal pijn en het was een constante inspanning

⁹⁶ X = de Tantrische goeroe.

--- een inspanning om een aanvaardbare balans te houden; en toen, op een punt, ging ik liggen en het lichaam zei, "Oh, (*lachend*), zal het niet eindigen? Zal het altijd zo zijn?" Toen had ik plotseling de perceptie, "Oh, wat ben ik een lafaard!" Ik was er beschaamd over. En het voelde (*Moeder drukt haar handen tegen haar gezicht*), zoals dit, hier vanbinnen, de aanwezigheid van de Heer --- overal zo, een Aanwezigheid!... Een Aanwezigheid van een lumineus Vermogen, maar een lumineus vermogen, dat destructief kan zijn, begrijp je! (*Moeder lacht*) Het kan je volledig smelten --- "Wel, ben je niet tevreden, wil je iets anders dan dit?!" Oh!...

Het vraagt nergens om.

Dat noem ik oprechtheid: wanneer men zichzelf iedere minuut kan vangen als behorend bij de oude Stupiditeit.

En het is precies om je te laten zien. Ik vertaal het mentaal, maar Hij lijkt te zeggen, "Zie je, dingen zijn zo, want als ze niet zo zouden zijn, zou je het niet begrepen hebben." En het is zo waar, dat er niets te zeggen is.

"Jij [het lichaam] moet dit begrijpen."

September 29, 1965

Het gaat goed, is het niet?

Ik denk het...

Ben je verbaasd, dat ik je vertel, dat "het goed gaat"? (*Moeder lacht*) Het gaat goed: zij laten hun hypocrisie zien, iedereen wordt gedwongen om het te zien.⁹⁷

Ik ontvang goede aanwijzingen.

Zij blijven daar vechten.

Kijk, een ander nieuw papier (*Moeder houdt een uittreksel omhoog van een brief van Sri Aurobindo*). Het is erg interessant:

⁹⁷ Moeder zinspeelt waarschijnlijk (als toevoeging op de staakt het vuren geweldadigheden door Pakistan) op een declaratie van Delhi, dat India het verdrag verouderd verklaart, dat getekend is in 1954 door Nehru, dat China's soevereiniteit verklaart over Tibet (Die "declaratie" hield het niet lang uit.)

“India is bijvoorbeeld vrij en haar vrijheid was noodzakelijk, als het goddelijke werk gedaan zou moeten worden. De moeilijkheden, die haar nu omgeven en gedurende een tijd toe zouden kunnen nemen, speciaal met betrekking de Pakistan verwickeling, waren er ook dingen, die naar buiten moesten komen en opgehelderd worden... Er zal hier ook zeker een volledige opheldering zijn, ofschoon jammer genoeg een aanzienlijke hoeveelheid menselijk lijden onvermijdelijk zal zijn. Naderhand zal het werk voor het Goddelijke meer mogelijk zijn en het zou goed kunnen, dat de droom, als het eendroom is, van het leiden van de wereld naar het spirituele licht zelfs een werkelijkheid zou kunnen worden. Dus ik ben zelfs nu niet geneigd onder deze donkere condities om mijn wil om de wereld te helpen als verdoemd te beschouwen tot mislukking.”

Sri Aurobindo
4 April 1950

Het is goed, is het niet?

Ja, men heeft het gevoel, dat deze Pakistan problematiek symbolisch is, en dat, totdat het uitgezocht is, India haar rol in de wereld niet zal spelen.

Dat klopt.

En door dit symbool moet de hypocrisie van Ghandi's India en al haar fouten op hetzelfde ogenblik weggevaagd worden.

Absoluut.

U zei, dat u aanwijzingen gekregen had?

Materiële: brieven, mensen, dingen... Ik kan er niet over spreken. Een politieke beweging.

De boodschap [“India is EEN] is overal naartoe gegaan en is geaccepteerd.

Het is beter om daar niet over te praten.

We zullen werkelijk blij zijn, als het uitgezocht is, omdat het een prachtig land is, dit!

Het is voorbestemd.

Er zijn geen twee als deze; het is waar, dat geen twee landen hetzelfde zijn, maar de andere zijn allerlei verschillende soorten dingen op hetzelfde vlak, terwijl deze alleen hier gevonden wordt.

Het is iets, dat je inademt met de land's atmosfeer.

Ik had deze ervaring erg, erg sterk. Toen ik hier wegging [in 1915], voelde ik, hoe verder ik wegging, alsof leeggemaakt van iets, en eenmaal op de Middellandse Zee was ik niet in staat om het nog langer te dragen. Ik werd ziek. En zelfs in Japan, dat uitwendig een prachtig land is --- prachtig mooi en harmonieus (het WAS, ik weet niet, hoe het heden ten dage is), en uitwendig was het iedere minuut een vreugde, een adembenemende vreugde, zo sterk was de uitdrukking van schoonheid --- toch voelde het leeg, leeg, leeg, ik miste absoluut... (*Moeder opent haar mond alsof zij stikte*)... ik miste het belangrijke Ding. En ik vond het weer, toen ik hier terugkwam.

Oktober

Oktober 10, 1965

En je nachten?

Satprem kijkt absoluut walgend)

Oh, er is veel werk gaande 's nachts. Oh!... De hele kleinzielige werking van gewoonten, met alle gradaties van belangrijkheid, die het aanneemt in het algemene bewustzijn, en het geeft, erg interessant, volgens de proportie van belangrijkheid, de schaal. Er was de hele schaal van de kleine manies, die mensen hebben, die natuurlijk erg oppervlakkig zijn en hoofdzakelijk gewoonten, tot de bekende maniakken en half gekken --- de hele schaal, samen met de hele werking. En dan de perceptie, dat het alleen een kwestie is van dosering: we behoren allemaal tot dezelfde substantie! Het was zo concreet, dat het erg interessant was. En als conclusie zag men, hoe dat onder de directe Invloed te plaatsen van de allerhoogste Kracht en Bewustzijn om zo de onontkoombare ketting van gewoonten te verbreken. Het was erg interessant.

Dat zijn allemaal dingen, die "onbelangrijk" beschouwd werden, en het is dat alles, de hele massa van dat alles, dat de fysieke transformatie voorkomt.

En omdat zij erg kleine dingen zijn (dat is, KLAARBLIJKELIJK erg kleine dingen, zonder enig belang vanuit het gezichtspunt van denken, bijvoorbeeld, en als verwaarloosbaar beschouwd), zijn zij de ergste obstakels.

Natuurlijk moet het, wanneer het bewustzijn kromgebogen is, eerst rechtgezet worden, maar ik praat over verlichte bewustzijnsvormen, die leven in de Waarheid, die aspiratie hebben en die zich afvragen, waarom deze intensiteit van aspiratie zulke slechte resultaten produceert --- nu weet ik het. Het slechte resultaat komt, omdat zij niet genoeg belang hechten aan die erg kleine dingen, die behoren bij het onderbewuste mechanisme en waardoor je in het denken vrij bent, je in het sentiment vrij bent, zelfs in de impuls vrij bent, en je fysiek een slaaf bent.

Men moet dat alles ongedaan maken, ongedaan maken, ongedaan maken.

En wanneer de cellen van goede wil zijn... Met "van goede wil," bedoel ik, dat zo gauw als hun aandacht gericht is op de allerhoogste Kracht (of de allerhoogste Aanwezigheid of allerhoogste Bestaan of allerhoogste Werkelijkheid --- wat dan ook, woorden niets zijn dan woorden), zo gauw als hun aandacht gericht is op Dat, een uitbarsting van vreugde: "Dat is het! Dat is het!" In de cellen, die waarlijk niet alleen van goede wil zijn, maar dorsten naar de Waarheid: een uitbarsting van vreugde. En dan ... begint de oude gewoonte weer. En de cellen zeggen (het keert periodiek terug,

dat is, erg vaak, duizenden keren per dag), “Maar we hoeven alleen te willen!” of “We hoeven alleen te aspireren” of “We hoeven alleen aan Dat te denken” (het is niet “denken,” zoals we het begrijpen), “We hoeven alleen onze aandacht te richten” --- “Oh, maar het is waar!” Zoals dat. “Oh, zo een vreugde!” En dan, brrf! Komen alle oude gewoonten weer terug. Het is fantastisch... fantastisch.

De angst voor het onbekende is weg (de twijfel ging een erg lange tijd geleden weg), de angst voor het onbekende, voor het nieuwe, het onverwachte, is weg; er blijft alleen het mechanisme van gewoonte. Maar het houdt vast, het klampt zich, oh!...

Het zal gaan.

En nu en dan (nu en dan: nogal zeldzaam), een vonk, zogezegd, van het ware Bewustzijn, die neerdalend een poging doet, maar het veroorzaakt nog... (*gebaar van omwenteling en onrust*). Het is nog niet ontvangen en gemanifesteerd in de allerhoogste Vrede, dus gaat het weg.

Wanneer eerder (voor het werk aan de cellen), wanneer het lichaam in staat was om kalm te blijven, toen de Kracht neerdaalde, zonder overweldigd te worden, was het door de enorme hoeveelheid *tamas*, die er binnenin was! Dat klopt! Een *tamas*, die niet reageerde, dus was het kalm. Maar nu reageert het.

En je realiseert, dat wanneer al dit Vermogen, deze enorme Kracht manifesteerde --- de kracht, die bewust is, die er is, bewust --- wanneer het manifesteerde, oh, (*Moeder lacht*) voel je, alsof alles bijna ging dansen en springen!

We moeten geduldig zijn, dat blijf ik tegen mij zelf zeggen een honderd en vijftig, een duizend keer per dag: we moeten geduldig zijn.

(*Lachend*) Wat jou betreft, je bent niet gelukkig.

Nee!

Ik kan dat zien! (*Moeder lacht*) Je bent helemaal niet gelukkig. Wat te doen?

Oktober 13, 1965

Er is overal zand in de raderen. Het knarst.

(stilte)

Het lijkt, dat er een nieuwe ziekte is in Pondicherry, die doktoren van verscheidene delen van India hier komen onderzoeken, en het is een soort paratyfus --- iedereen is ziek. Je hebt het nog niet opgevangen, is het niet? Je deed het goed! (*Tegen Sujata:*) Noch heb jij het? Goed.

Het is een manier van knarsen. Er zijn andere manieren van knarsen, maar zij zijn erg ongebruikelijk: zijn ego schuren tegen een ander's --- het produceert altijd knarsen.

Het resultaat: erg bezige nachten en niet plezierig bezig.

(stilte)

Maar de Heer glimlacht, dus ik denk niet, dat het serieus is.

Hij glimlacht... Hij heeft de gelegenheid genomen om een praktische en erg effectieve demonstratie te maken: een demonstratie van dezelfde totaliteit van vibraties (die resulteren in uiterlijke en innerlijke omstandigheden) met en zonder het bewustzijn van Zijn Aanwezigheid --- bewust van Zijn Aanwezigheid. En dan is het enorm, ongelooflijk! Exact hetzelfde ---- het begint met gedachten, gevoelens, gewaarwordingen, omstandigheden en de algemene toestand, de totaliteit van vibraties --- bewust van deze Aanwezigheid en vergeetachtig erover, niet dat het ver weg gestuurd wordt, niets als dat: eenvoudig vergeten (dat is de gewone toestand van de wereld natuurlijk), vergeten. Het is ongelooflijk, ongelooflijk!

Het heeft lang genoeg geduurd (*gebaar, dat een erg snelle afwisseling laat zien van de ene toestand naar de andere: bewust van Zijn Aanwezigheid en vergeetachtig over Zijn Aanwezigheid*), als een demonstratie. En met deze Glimlach... Weet je, wanneer ik zeg, "De Heer glimlacht," betekent het iets; het is niet, dat ik een gezicht zie glimlachen, maar het is een... een zonnige vibratie... Weet je, de zon is saai en kleurloos en koud en bijna zwart in vergelijking. En dan, met "dat" weg... (*zelfde afwisselende gebaar*) met dat hier, met dat weg. Wat betekent, dat diegenen, die zullen komen en manifesteren, die zullen bestaan als alles veranderd is, het besef van verwondering zullen missen aan de oppositie.

Weet je, je kan alleen gevuld worden met verwondering! (Hoe kan ik het neerzetten?...) Een soort gelach --- van zonnig gelach --- dat vol van een intensiteit is van liefde en... Ja, dit moet de Ananda zijn, de ware Ananda.

(*Zelfde afwisselende gebaar*) Zoals dit, zoals dat, zoals dit, zoals dat...

Dus vertelde ik je net, dat "alles knarst": dat is de toestand, waar de wereld in is ZONDER het bewustzijn van deze Aanwezigheid. Zelfs, wanneer mensen vinden, dat dingen goed zijn en zij gelukkig zijn, dat hoe

dan ook omstandigheden zogenaamd gunstig zijn, en alles is goed en zij in een goede gezondheid zijn en menselijk alles zichzelf uitzoekt --- knarst het verschrikkelijk in vergelijking met de andere toestand.

Dan kan je alleen glimlachen. In plaats van beïnvloed te worden, omdat deze in een slechte stemming is en die boos geworden is en dingen verkeerd gaan en mensen met elkaar vechten en de elementen orkanen veroorzaken, in plaats van verdrietig te worden, kan je alleen glimlachen. Je kan alleen glimlachen, omdat alles, maar dan alles hetzelfde is --- het goede en het slechte, het lumineuze en het donkere --- alles is hetzelfde en alles knarst in vergelijking met "dat." En je ziet, dat de ervaring, die je hebt, wanneer je daar naartoe klimt om hem te vinden, niet hetzelfde is, omdat je voelt, "Ja, daarboven is het zo, alles is erg goed," maar wanneer je hier beneden komt, is het verschrikkelijk. Maar daar refereer ik niet naar: het is de ervaring PRECIES HIER --- precies hier --- met andere woorden, wat de wereld MOET zijn. Wat het moet zijn, wat het klaarblijkelijk moet zijn... wanneer mensen het toestaan.

Zij zijn erg gehecht aan hun knarsen, erg gehecht, zij klampen zich eraan vast. Zij voelen zich niet levend, wanneer het niet knarst.

Maar zij weten het niet.

Soms zijn er in het individu of de collectieve evolutie fasen, wanneer je tevoorschijn gekomen bent uit het knarsen, dat wil zeggen, je gelooft er niet langer in, gelooft niet langer in de waarheid en het belang, de werkelijkheid van die dingen, maar je hebt het andere nog niet, dus tussen de twee... het is sober, saai en koud. Je hebt niet langer de opwindning van het ene, en nog niet de vreugde van het andere, je bent tussen de twee en het is een beetje droog. Maar alleen een klein, beperkt aantal individuen hebben dat stadium bereikt. Zij zijn de mensen, die zeggen, "Ik wil deze wereld niet." En dan gaan zij weg.

Maar wat het andere betreft...

Men realiseert zich, dat wanneer het andere constant is, tot stand gebracht, oh!

En het kan alleen gevoeld worden, wanneer je niet in jezelf gekeerd bent, dat is, wanneer je NIET VOELT, DAT JE HET ZELF VOELT. En dat is de grote moeilijkheid, omdat zou gauw als het komt, iets het wil voelen en dan val je ogenblikkelijk terug in het knarsen. En het kan niet gevoeld worden: wanneer je voelt, dat je het zelf voelt, is het het al niet langer.

Oh, het is al bedorven.

(stilte)

Er is een zin in Savitri, die vrij vertaald is:

*Annule-toi pour que seul le Divin soit.*⁹⁸

Een erg vrije vertaling, maar het idee is er. En dat is de toestand, waarin “dat” kan bestaan. En het is evident, dat het lichaam niet oplost (*Moeder raakt haar eigen lichaam aan*), het is hier, is het niet? Je kan het zien!

(*stilte*)

En het is de enige --- de enige --- onfeilbare manier om harmonie te vestigen in het lichaam [deze Glimlach van de Aanwezigheid]. De hele rest, alle voorzorgen, alle remedies, dat alles lijkt zo futiel, zo futiel... en zo ontoereikend. De enige manier --- voor alles, alles.

Ik heb het bewijs nog niet van de reconstructie van iets, dat verdwenen was (dat geamputeerd was of gebroken), ik kan het niet zeggen, maar het is logisch hetzelfde.

We zullen er weer over praten, wanneer we het bewijs hebben.

Oktober 16, 1965

Ik kreeg zojuist een vlaag van verontwaardiging! Omdat bijna zonder uitzondering alle mensen om me heen, die belijden, dat zij niets anders willen dan wat ik wil, klaarblijkelijk volledig gehoorzaam zijn, maar hun instinct is juist het tegenovergestelde. Wanneer ik bijvoorbeeld iemand zie, zie ik, hoe hij is, waar hij toe in staat is, enz., en wanneer ik zie, dat het een man is, waar we niet op kunnen rekenen, is HUN instinct: “Oh, wat een prachtige man!” En het is hun INSTINCT, met andere woorden, de spontane beweging van hun wezen is in constante tegenstelling met mijn kennis.

Dus dat betekent... ik kan niet zeggen, dat het hypocrisie is, maar het is een zuiver mentale attitude, die niet overeenkomt met het bewustzijn van het wezen. Omdat er voor mij een erg zekere aanwijzing is: wanneer ik niets tegen iemand zeg (dat is, ik gebruik de bemiddeling niet van het denkvermogen), maar zie, dat zijn gewaarwording, zijn gevoel, zijn toestand van bewustzijn in harmonie zijn met de mijne, weet ik, dat het goed gaat! En wanneer die persoon me vertelt, “Ik wil, wat u wil,” is het waar. Maar, wanneer het eenvoudig een zuiver mentale, oppervlakkige attitude is en wanneer zij, omdat ik zeg, “Het is zo,” uitwendig herhalen, “Het is zo,” maar binnen alles kookt, omdat zij het anders voelen...

⁹⁸ “Vernietig jezelf, zodat alleen God kan zijn.”(VII.VI.538)

Wanneer bijvoorbeeld voor precieze problemen een beslissing genomen moet worden, wordt het probleem aan me voorgelegd; ik antwoord niet gelijk materieel, ik stuur het antwoord zo (*gebaar van innerlijke communicatie*), dan wacht ik. Wel, het is gebeurd (nogal zeldzaam, maar het is hoe dan ook gebeurd), dat de persoon naar me schreef, "Ik heb het antwoord ontvangen, het is dit en dat." Dan zeg ik, "Dat is goed." Maar wanneer ik woorden schrijf, en zij, omdat ik woorden schrijf, hetzelfde zeggen, bewijst het niets. Het is een kunstmatige gehoorzaamheid.

En ik praat niet over diegenen, die onmiddellijk voelen, "Oh Moeder heeft het verkeerd," Ik praat zelfs niet over diegenen; ik praat over diegenen, die waarlijk een goede wil hebben, maar die daarboven (*gebaar naar de mond*), zelfs daarboven (*gebaar naar het voorhoofd*) volledig in Onwetendheid en Valsheid zijn, en die het bedekken met een mantel van kennis, die zij geleerd hebben, maar zelfs niet voelen....

Hoe zal de wereld veranderen? Het is niet mogelijk.

Nee, ik spreek niet over de enorme massa van diegenen, die zich voorstellen, dat ik het de hele tijd verkeerd heb, maar die nog zeggen, "Oh, de arme oude vrouw, we zouden niet tegen haar in moeten gaan," ik spreek zelfs niet over diegenen. Ik spreek over diegenen, die mentaal een goede wil hebben --- zijn hebben een masker van goede wil opgezet. Maar de innerlijke vibraties behoren nog tot de wereld van Valsheid.

* * *

(Spoedig daarna, over een nieuwe leerling in Frankrijk, die een foto van Sri Aurobindo vraagt.)

We gaan hem een goede foto van Sri Aurobindo sturen. Welke foto van Sri Aurobindo? Wanneer hij op een Christelijke manier grootgebracht is, is het de foto, waarop hij jong is, dat goed is, zij zien ogenblikkelijk het gezicht van Christus. Ik... Allemaal... Eergisteren wilde een Amerikaanse schilder, die hier is en Sri Aurobindo's boeken gelezen heeft, weer een portret maken van Sri Aurobindo (hij heeft hem nooit gezien) van foto's --- het is net, zoals het was met de buste in Sri Aurobindo's kamer!⁹⁹ Zij maken allemaal een mystieke Sri Aurobindo met nauwe slapen, zoals dat (*gebaar van opwaarts versmallen*), een lang mystiek gezicht, omdat ze niet uit hun Christenheid kunnen komen! Voor hen natuurlijk het Vermogen, wat dan ook, dat het Vermogen uitdrukt, oh!... (*gebaar van afkeer*)

Ik wilde dat zeggen tegen deze Amerikaan... Voor hen is spiritueel leven een offer, het is God, die zichzelf offert: hij verzaakt de vreugden van de aarde en offert zijn bestaan om de mensheid te redden. En ze kunnen er niet uitkomen!

⁹⁹ Die buste was gemaakt door een Duitse vrouw (Else Fraenkel) en geïnstalleerd in Sri Aurobindo's kamer in 1958 als voorbeeld voor de discipelen. (Men vraagt zich af, waarom een buste, met gouden verlichting, nodig was in deze kamer.)

Dus aan diegenen moet een foto van jonge Sri Aurobindo gestuurd worden, zoals degene in de ontvangstkamer. Omdat hij net uit zijn ascetische periode gekomen was en nog een lang gezicht had.

De foto in de leunstoel... het is een beetje te laat; hij was al begonnen te voelen, dat... de wereld niet klaar was om tot het einde te gaan. Er is al een uitdrukking van lijden op zijn gezicht.

Maar de andere foto is goed. Zo kende ik Sri Aurobindo: hij is net uit de foto gekomen in profiel, waarin hij erg dun is. Wat de Cartier-Bresson's foto's betreft, zij werden genomen in 1950.

Het is jammer, dat niets eerder genomen werd.

Oh, hij liet zich nooit fotograferen!

Maar toen ik de foto zag [van Cartier-Bresson, genomen in 1950], toen ik die uitdrukking zag... Omdat hij het met mij nooit had, hij liet het nooit zien. Maar ik was niet in de kamer, toen de foto genomen werd, en plotseling verslapte hij... (hij zat daar natuurlijk), hij verslapte. Toen ik de foto zag (omdat zij lang erna kwamen, we moesten schrijven en hen vragen om ze te sturen), was ik stomverbaasd... Hij had die uitdrukking.

Ik zag hem altijd met een volmaakt vredevol en glimlachend gezicht, en bovenal was de dominante uitdrukking compassie. Dat predomineerde in zijn verschijning. Een uitdrukking van compassie, zo... zo vredevol, zo kalm, oh, magnifiek.

Oktober 20, 1965

(Satprem had Moeder een brief gestuurd, waarin hij klaagde over zijn gebrek aan ervaringen, in het bijzonder het feit, dat hij nooit Sri Aurobindo zag, behalve eenmaal elf jaar eerder en dat bovendien Moeder hem vertelde, dat zij hem alleen zeldzaam zag. Aan het eind schreef Satprem, "Ik vraag me af, wat ik hier doe?")

Ik ga je niet opeten, wees niet bang!

(Satprem's ontkenning)

Vertel me, heb je er iets nieuws toe te voegen? Is er iets gebeurd, sinds je geschreven hebt?... Niets. Ben je in dezelfde toestand?

Kalmer.

Oh, goed.

Maar het is dezelfde toestand, omdat het er gedurende een lange tijd geweest is. Gedurende een lange tijd heb ik gezegd, "Wat betekent dit alles?" Ik begrijp het niet erg goed. Er is een soort frustratie of...

Het is de egoïstische vervorming van de aspiratie.

Dat wil zeggen, een kleinzielige zelfvergroting, die bevredigingen wil. Ik vertel je botweg, omdat het geen zin heeft om zinnen te maken.

(stilte)

Toen je in het ziekenhuis was, was ik verscheidene dagen 's nachts in constante concentratie, zodat... Mijn eigen weg is een weg, die intelligente mensen als erg kinderachtig beschouwen, maar die ik het beste vind: Ik richt me op de Heer en bid tot hem met alle vurigheid van mijn bewustzijn; en ik vroeg Hem om je leven te redden, dat in gevaar was, met de kennis van de oorzaak en wat je zou genezen. En ik hield niet op, totdat er een soort zekerheid kwam, dat dingen okay zouden worden. Niet zolang geleden, misschien een paar weken, zag ik iets, dat verkeerd was, maar ik volhardde nog en hoopte, dat het alleen een herinnering was, die uit het onderbewuste naar boven gekomen was....

Dit moet niet langer zo zijn, mon petit! Je bent voorbij dat stadium gegaan. Het is een duisternis, waar je werkelijk niet langer bijhoort. En het is je natuur NIET: het is iets, dat aan je natuur is opgelegd --- door heel veel dingen. Veel dingen. X zegt, dat het in je leven gebracht is uit een vorig leven, maar die verhalen... Ik zie dingen erg helder, maar het maakt werkelijk niet uit. Wanneer men in het ware Licht is, is het relatief gemakkelijk om dat alles op te ruimen.

Je moet dat opschudden, mon petit! Je moet. In je wezen ben je in het volle Licht geweest en ben je nog ergens. Ik vertelde je, dat het een soort nabije samenwerking was tussen het Licht, dat in Sri Aurobindo is en je capaciteit van uitdrukking. Men heeft geen recht om dat te vergeten.

Dat vergeet ik niet.

En dan is er in feite alles, dat ik je laatst verteld heb over deze fase in de ontwikkeling, waardoor uitwendig... Ja, dat hoor ik van iedereen: "Waarom verandert dat niet? Waarom bevrijdt u mij niet hiervan? Waarom elimineert u dat niet?..." Tot zover is het vermogen om ogenblikkelijk dingen te doen niet persoonlijk aan me gegeven. Ik weet niet, waarom. Maar iedere keer als het nodig is om tussenbeide te komen, geef ik alles door aan de Heer en vertel ik hem, "Doe het."

(stilte)

Ik zie helder, weet je. Het is een vervorming van aspiratie. In je bewustzijn --- je meest materiële bewustzijn --- is er een gevoel, dat het een aspiratie is en zoals je zegt, een gefrustreerde aspiratie, en je hebt niet begrepen, dat het komt, doordat het een vervormde aspiratie is, dat je de respons niet voelt, maar de respons is er --- niet alleen de respons, maar een actie.

Ik spreek over een ervaring, die ... een ervaring zou zijn, die als een warmte in het hart is --- wanneer ik hem zag, of tenminste had ik de ervaring, ja, van hem zien...

Hem zien? Welk deel van je wezen? Je kunt hem fysiek niet zien.

Ik zie hem nooit. Ik vertel je, ik zag hem eens elf jaar geleden.

Wel, ja, sommige mensen hebben hem nooit gezien, sinds hij fysiek wegging. Maar er is geen behoefte om hem te zien om hem te voelen.

Ja, maar "om hem te voelen" is een onpersoonlijke kracht, het is niet levend. Wat ik vraag --- wat ik vroeg --- is de warmte van iets, dat levend is en er is: geen "kracht," die neerdaalt. Ja, natuurlijk, ik weet, dat "De Kracht" er is. Maar iets, waar men zich naar kan richten, dat men kan herinneren, omdat het iets is, dat levend, menselijk, nabij is, iets, dat men ziet.

Het is geen kwestie van zien, het is een kwestie van voelen.

Maar ja, het is!... "Voelen," men kan iets voorstellen en voelen.

Maar nee, er is geen kwestie van voorstellen. Je bent nog verschrikkelijk gehecht aan het lichaam.

Men leeft in een lichaam, is het niet?

Ah! Zo doe ik.

Iets, waarvan men houdt, is iets, dat erg nabij is.

(lange stilte)

In feite is, waarover je klaagt, dat je niet kan liefhebben.

Ja, maar natuurlijk!

Het is, dat je niet weet, hoe je moet liefhebben. Dat je niet open bent voor Liefde. Maar dat hangt niet af van iets buiten je. Het hangt alleen van jou af.

Wanneer ik spreek over "zien," is dat, wat ik bedoel.

Zien... Zien, het is geen "zien"! Het is geen kwestie van zien. Men zou kunnen zien en niet liefhebben. Dat is het punt niet, Het is geen kwestie van zien. Het is een deur, die nog gesloten is.

Je probeert te zien, omdat je hier nog probeert lief te hebben (*gebaar naar het voorhoofd*). Jij weet er niet over, maar ik wel. Je probeert hier lief te hebben en dus spreek je over zien. Maar daar heeft men niet lief. En er is geen noodzaak om iemand te zien om hem lief te hebben. Dat is niet waar.

Wanneer mij gevraagd wordt, "Heb je de Heer gezien?" Ik kan menselijk niet zeggen, dat ik de Heer gezien heb. Maar Hij is hier, oh, ja! Hij is hier en Hij is volmaakte liefde. Hij is hier en Hij is fantastisch vermogen.

En Hij is hier, en Hij is in feite juist de essentie van ware Liefde, en zonder deze Vibratie weet men niet, wat liefhebben is, men kan het niet weten. En tenzij men al zijn persoonlijke egoïstische beperkingen weigert, kan men Hem niet liefhebben.

Oktober 27, 1965

Ik heb je iets interessants te vertellen.... Sri Aurobindo is uit de meditatie gekomen en is begonnen met "spelen."

Ik arriveerde, waar ik altijd naartoe ga om hem te vinden in het subtiel fysieke, vannacht rond 2:30, en wat een menigte was er! Duizenden mensen. Toen ik daar aankwam, ontmoette ik iemand voor het naar binnengaan, die een van de eerdere politici moet zijn geweest, van de tijd van de revolutie, toen Sri Aurobindo verwickeld was in de politiek; hij is dood, natuurlijk, maar hij was daar en hij vertelde me (hij was nogal uitbundig, hij vertelde me (in het Engels), Sri Aurobindo is uit de meditatie gekomen, hij is begonnen met spelen!" En er was inderdaad een gevoel, dat iedereen speelde, speelde.... Ik ging over de binnenplaats (ik ging zelfs door een kamer, waar mensen nog in meditatie waren, en hij was verrast om me zo te zien binnenkomen, ik vertelde hem, "Maak je geen zorgen, ik wil je niet verstoren!"), toen vond ik Sri Aurobindo, die aan het spelen was --- erg jong en sterk en geamuseerd en vreugdevol, en hij was aan het spelen. Hij was aan het spelen met iets, dat niet beschreven kan worden, en hij speelde en speelde.... En toen kwam dezelfde heer, die ik bij de ingang gezien had, binnen en vertelde me in mijn oor, "Hij heeft daar veel mee gespeeld... *het is versleten*," het is een beetje beschadigd, een beetje versleten. Dus ging ik naderbij, en Sri Aurobindo, die het gehoord had, vertelde me, "*Ja, het is versleten, neem het mee en breng me een ander.*"

En hij gaf het aan me --- ik kan het niet beschrijven , het leek nergens op, het was... "iets" --- het was iets zwarts, dat ergens in bewoog --- en het leek een beetje gebroken. Dus ging ik weg, ik ging naar beneden; en het symbool van het fysieke lichaam was een paar schoenen --- ik deed mijn schoenen weer aan en ging weg.

Er waren veel details; het begon om half drie en het duurde tot half vijf.

En toen was ik later in de morgen volledig in de atmosfeer en ik begreep, dat het de vorm van de regering was --- het was... (*lachend*) de oude democratie, die nutteloos geworden is.

En hij begint te spelen, betekent dat, dat er iets gaat gebeuren?

(*Lachend*) Zeker, zeker!

Het zou niet te spoedig zijn.

En een hele uitbundige menigte, weet je: "Eindelijk beweegt het!"

Oktober 30, 1965

(Moeder improviseert op haar orgel voor Satprem's verjaardag. Het orgel, dat lang niet gebruikt is, geeft enkele knarsen.)

Daar.

Ik hoor tegelijkertijd. Ik hoor niet, wat ik speel: ik hoor iets anders. Dus, wanneer plotseling iets kraakt, werkt het niet langer! Het is waarschijnlijk, omdat er een lange tijd niet op gespeeld werd. Ik heb negen maanden niet gespeeld --- de laatste keer was...

In December.

Tien maanden. Na tien maanden speel ik veel beter, omdat wanneer ik vaak speel, ik herinner, wat ik eerder gespeeld heb, dus dat is het niet langer. Het is niet alleen een kwestie van oefenen: het is een kwestie van dat de handen niet bang zijn. Dat is alles. Zo gauw als de handen bewust worden, werkt het niet langer.

En dan heeft, wat ik hoor, een zuiverheid, die er niet is. Het is erg interessant. En vreemd genoeg dacht ik, toen ik je vertelde, dat ik zou spelen, dat ik er niet toe in staat zou zijn, en de volgende dag kwam er, oh,

een cascade van muziek, gedurende een lange, lange tijd.... Ik zei tegen mijzelf, "Goed dan, omdat het komt, zal ik zien."

* * *

Spoedig daarna:

Er is iets amusants gebeurd. Je weet, dat er een nieuwe komeet is?...¹⁰⁰ Deze morgen, rond vier uur, zag ik de komeet, en plotseling bevond ik me in een toestand boven de aarde, en ik zag een wezen, dat geassocieerd leek te zijn met deze komeet. Hij had rood haar (maar niet agressief rood), een wit lichaam, maar geen zuiver wit: een gouden wit, alsof hij naakt was, maar hij gaf niet de indruk naakt te zijn, of ook niet kleren te dragen (ik heb het al verscheidene keren opgemerkt), seksloos --- noch man, noch vrouw. En het was een jong wezen, bekoorlijk, vol van een soort vreugde, zoals de vreugde, die net een beetje in de muziek kwam, en hij verspreide in de aardeatmosfeer een soort substantie, die zwaarder was dan Materie --- niet zwaarder, maar dichter --- en geleijchtig. Het was, alsof hij voordeel had genomen van de komeet, die dicht bij de aarde voorbijging om de substantie te verspreiden. En tegelijkertijd werd me verteld, dat het was "om de transformatie van de aarde te helpen." En hij liet me zien, hoe die substantie te laten circuleren in de atmosfeer.

Het was bekoorlijk: een jong wezen, vol van vreugde, alsof dansend, en die substantie overal verspreidend.

Het duurde een lange tijd. Ik bleef er verscheidene uren in.

¹⁰⁰ De komeet "Ikeda-Seki."

November

November 3, 1965

(Voordat zij in de muziekkamer gaat, waar Moeder het orgel zal spelen voor de verjaardag van Sunil, een discipel, die een muzikant is.)

's Anderdaags vertelde ik je over de komeet, en er is iets amusants gebeurd. Alleen voor de grap zei ik tegen mijzelf, "Oh, het zou nogal interessant zijn om deze komeet te zien, zoals het gezien kan worden door de krachtigste telescoop, die ooit uitgevonden is." En nauwelijks was de gedachte gekomen (het was vannacht), toen ik hoorde, "Kijk." Dus opende ik mijn ogen en ik zag de komeet, groot als dit, zoals het gezien zou kunnen worden met de krachtigste telescoop, nogal helder, met zijn staart! En het interessante was, dat er net naast (niet als de komeet's staart, maar net ernaast) een ster was, een soort ster, maar nogal klein, en erg helder, die me van een erg bijzonder belang leek.

En het effect gaat door. De substantie, waarover ik je vertelde, werkt nog in de aardeatmosfeer. Voel je het niet? Je hebt niet de gewaarwording van comfortabeler zijn, is het niet?

* * *

*Een beetje later
Na de muziek:*

Leven is een beetje gecompliceerd! *(Moeder lacht)* Je zal het daar eens mee zijn!

Ja. Maar u ziet er vermoeid uit.

Nee, ik ben niet moe --- ik ben niet moe.

Er is een innerlijk, perfect harmonieus ritme, en wanneer ik volgens dat ritme kan leven, is alles heel goed, wonderbaarlijk goed zelfs, als het verhaal van de komeet; je voelt, dat je alleen hoeft te zeggen, "Oh, dat zou ik willen," en ogenblikkelijk zijn dingen zo; en tegelijkertijd leef je in een totaliteit van dingen, die hun nut hebben, hun noodzaak, en die zelfs niet botsen met het diepe Principe, maar leggen uitwendig hun ritme op aan dit Ritme. Dus op tijden is het moeilijk.

Vandaag, bijvoorbeeld, was mijn intentie om om 10 uur klaar te zijn en rustig te zien, en dan naar de muziekkamer te gaan; ik heb zelfs mijn intentie uitgedrukt; ik heb zelfs mijn voornemen uitgesproken, maar er gebeurde niets! Het is geen slechte wil, het is een soort van coalitie van omstandigheden.

Zij gaan iedere keer steeds later weg.¹⁰¹

Zo lijkt het me. En er is geen reden om het nog later te maken. Zie, ik heb dit allemaal (*Moeder laat een stapel brieven zien*), dat werk is, dat nog gedaan moet worden, en er werd verondersteld, dat het deze morgen gedaan werd. Iedere dag is het zo. Nu is het een berg brieven, en sommige brieven zijn zelfs nog niet geopend. Dus sommigen schrijven me (maar dat bevrijd me), "Ik heb u al twee brieven gestuurd en u heeft niet geantwoord, ik ben ongelukkig" --- jammer voor hen. Maar er zijn diegenen, die erg geduldig zijn, die dingen vragen, die belangrijk voor hen zijn, en voor wie ik geen tijd heb om te antwoorden. Wanneer ik de brief hoor (er zijn enige brieven, die ik zelfs niet geopend heb, ik weet niet, wat zij geschreven hebben), maar wanneer ik hoor, antwoord ik inwendig; wanneer zij de mentale perceptie hadden, zouden zij mijn antwoord ontvangen hebben; jammer genoeg hebben zij het niet. Sommige brieven zijn belangrijk, van mensen, die om iets redelijks vragen, en een woord of een gebaar zou hen geweldig helpen om door te gaan --- het is niet mogelijk. En het blijft toenemen en toenemen. Eerder rustte ik gewoonlijk ("rustte," dat wil zeggen, "concentreren") regelmatig, op een vaste tijd, maar dat is nu voorbij, ik kan het niet meer doen. Het snijdt in de rest, en dat is slecht.

Het is de wereld in een haast. Het is niet alleen een klein aantal van individuen, het is van overal: van de Verenigde Naties, de Regering van India, van mensen hier, daar en overal, die vragen om een richtlijn, een aanwijzing. Zij behoren in staat te zijn om het mentaal te ontvangen; op die manier zou ik al het werk kunnen doen, omdat het geen enkele tijd nodig heeft, het is onmiddellijk, maar zij zijn daar nog niet, zij kunnen het niet. Weet je, verzoeken om "boodschappen," voor iets om een actie te beginnen --- er zijn dozijnen van hen elke dag. En het is een goed teken, ik kan niet klagen, het betekent, dat de wereld ontvankelijk wordt. Maar...

November 6, 1965

Ben je beter?

Niet echt.

Oh!... (*Lachend*) Wat moet er gedaan worden?

's Nachts, de laatste twee of drie nachten, maar speciaal vannacht (in het midden van de nacht, na middernacht), en gedurende tenminste twee uur, wordt ik weggedragen in een beweging, naar een beangstigend snelle

¹⁰¹ De secretarissen.

beweging! Ik lig op iets, dat een soort zilveren licht is --- een zilveren licht. En ik lig erop, ben er in omwikkeld, en weggedragen in zo een duizelingwekkende beweging, dat... je voelt, alsof je hoofd gaat breken.

En er zijn mensen bij me --- je bent er een van.

Werkelijk?

Ja!

Vannacht duurde het twee uur. En je voelt, alsof je aan iets vasthoudt, omdat het zo duizelingwekkend is.... ik weet het niet, vannacht, in het midden van de ervaring, werd ik een beetje bewust, en het was... (*gebaar dat een fantastische beweging uitdrukt*). Maar het Bevel kwam, "Stil, stil, beweeg niet, stil," dus bewoog ik niet. En het duurde bijna twee uur. En de beweging is hoofd eerst (niet voeten eerst), hoofd eerst, het is het hoofd, dat wordt getrokken.

Alles, dat ik weet, is, dat het te maken heeft met de transformatie van het lichaam. Maar hoe weet men, dat het snel is? Er is niets anders dan de beweging en het lichaam's besef van duizelingwekkend weggedragen worden.

En ik heb enkele mensen opgemerkt --- jij was er. Prtt! Op volle snelheid, zoals dat. Ik zei tegen mijzelf (*lachend*), "Het moet zijn om hem te genezen!" Maar een beweging... Ik vertel je, het bewustzijn werd net wakker, ik wilde met observeren beginnen, en onmiddellijk kwam het Bevel, "Stil, stil, beweeg niet, stil, niets moet bewegen."

Het moet in de tijd van de nacht zijn, wanneer je werkelijk slaapt. Het is na middernacht en voor twee in de morgen.

Maar er is niets om te herinneren: het lijkt alsof je zo wordt meegevoerd --- misschien is het de snelheid van de kometen! Ik vertelde mezelf, dat het een *drastische* behandeling was, zoals ze in het Nederlands zeggen.

Maar de andere nacht (het was al twee of drie keer gekomen), was het niet zo sterk. Vannacht was het zo sterk en het duurde zo een lange tijd... Ik dacht, "Misschien zal hij morgen een glimlach hebben...." Maar het werkte niet! (*Moeder lacht*)

Wat ik zie, is nogal onplezierig.

Vannacht? Wat zie je?

Ik heb allerlei soorten dingen gezien.

Nee, deze laatste enkele dagen?

Aangevallen. Het komt uit de wateren omhoog.

Uit het vitale. Uit de zee?

Nee, zwarte wateren.

Oh, het duistere menselijke vitale.

Erg agressieve slangen. En mentaal ontvang ik ook erg gewelddadige dingen.

Wat bedoel je?

Ik wordt aangevallen. Wanneer ik luisterde naar wat komt, zou het krankzinnigheid betekenen. Wanneer ik het laat gaan... Begrijpt u, het komt steeds weer en valt naar beneden aan. Het is erg onplezierig. En een lijden diep beneden --- een lijden.

Geef me een voorbeeld van de suggesties, die je ontvangt.

Over het algemeen is het over u en de Ashram.

Over mij?

Ja, over het algemeen. Of over wat ik doe, wat ik ben (of niet ben).

Weet je, waar het vandaan komt?

Nee, maar enige tijd geleden gebeurde er een fenomeen, die ermee gerelateerd zou kunnen zijn. Ik zag Patrick, herinnert u zich?¹⁰²

Oh!

Hij probeerde om een soort splinter in mijn hoofd te drijven, en ik voelde, dat het extreem gevaarlijk was. Toen zei ik OM, en alles verdween --- ik was gelukkig om het te herinneren! Maar hoe dan ook, er zijn dingen die me erg sterk aanvallen.

Maar je zou dat iedere keer moeten gebruiken.

Wel, ja wanneer men kan! Men is niet altijd gelukkig genoeg om het te herinneren.

(Moeder lacht) Je bent leergierig, is het niet? En wat wordt je over mij verteld? Alleen om de kwaliteit te kennen.

Het zijn details, nogal....

¹⁰² Een discipel, die een vriend was van Satprem's; hij stierf krankzinnig zeven of acht jaar eerder en Satprem had hem geholpen in een Japanse psychiatrische inrichting.

Ik bedoel, ze beschuldigen me, of vertellen je, dat ik niet voor je zorg of...?

Niet dat. Het is eerder over mijn relatie met u, of de onmogelijkheid van zekere contacten, of... ik vind alleen vrede, als ik naar boven ga: ik zeg, "Wel, ja, laten we naar DE Moeder kijken," boven.

Ja, dat klopt.

Dan wordt alles stil.

Het is om je de zwakte te laten realiseren van de buitenwereld! (*Lachend*)
Maar je kent me, is het niet!

Hoe dan ook, het is niet plezierig.... Of anders overvalt het me plotseling en het is werkelijk als een lijden --- zonder woorden of uitleg --- een lijden diep beneden, een vlam van lijden.

(*Lange stilte*) Het zal voorbijgaan.

* * *

(Dan neemt Moeder de vertaling op van "Savitri" en stop abrupt, alsof zij iets volgde met haar ogen:)

...Zo groot als dit, een zon, een zon, die sprankelde met Sri Aurobindo's licht, wanneer ik schrijf, tussen mij en het notitieboek, en het beweegt rond met de pen! Het is zo groot (*een groot oranje*), het is Sri Aurobindo's licht, blauw, dat speciale blauw, zilver blauw, sprankelend, en beweegt elke keer in de rondte, dat ik in dit notitieboek schrijf! (*Lachend*) Daarom heb ik de moeilijkheid om te zien: het beweegt rond met de pen!

* * *

*Spoedig daarna komt Dr. Sanyal
Binnen, en geeft lunchtijd aan.*

Ah, hier is de dokter, dat betekent, dat we laat zijn!

Er zal een dag komen, dat we op tijd zijn.... Misschien zal ik door duizelingwekkend te bewegen, eindigen...

Je bent in een auto geweest bij meer dan honderd kilometer per uur, is het niet?... Het voelt bewegingsloos in vergelijking met die Snelheid. Het was niet fysiek, omdat mijn bed niet bewoog, maar het was zo snel, zo snel, dat je de frictie kon voelen van de snelheid. En hoofd eerst: het ging hoofd eerst. Het ging niet met voeten eerst, omdat ik lag en ik ging niet met voeten eerst ging: ik ging met het hoofd eerst, brrf, alsof ik door iets voort gezogen werd. En mijn ogen waren open. Maar natuurlijk bewoog het lichaam niet --- het bewoog zichtbaar niet!... Oh, ik herinner het me, ja, de nacht ervoor, het was het huis, dat bewoog; ik was in een kamer, die

bewoog met diezelfde snelheid, en ik zag alles voorbij slingeren en slingeren, het was fantastisch! En gisteren was het het thuis, het was alleen... een soort kolom... hoe kan ik het uitleggen? Het was geen kolom --- een strip. Ik was daar op die strip, maar ik was erg groot, ik nam veel plaats in; er waren veel mensen, en zij waren klein (*Moeder tekent kleine figuurtjes*), veel, brrf!

Ja, ja Ik herinner het, de voorgaande nacht bewoog de kamer: een vierkante kamer; en er waren geen muren, er waren alleen ramen, en het haastte en haastte zich, wat een race was het!... Toen stopte alles abrupt, klaar --- niet klaar, niet gestopt, het bewustzijn verandert, er is een omkering van bewustzijn, dus is het voorbij.

Ja, ik herinner het me nu. Eerst een kamer zonder iets --- iets --- een absoluut lege ruimte; er was niets, behalve die strip.

Oh, herinner je je die bewegende paden? Iets als dat, maar in plaats van een pad, was het een strip van zilveren licht, en de strip bewoog. Een strip van zilveren licht met weinig schitteringen. Ik lag erop (er lagen nogal wat mensen ook op), en het zoemde!...

November 10, 1965

(Moeder geeft Satprem een brochure, "Spiritual Unity of India," waarin citaten van Sri Aurobindo en Moeder over de verdeling van India verzameld zijn, in het bijzonder Moeder's declaratie: "India moet vechten, totdat India en Pakistan nogmaals EEN zijn geworden.")

Het is rondgegaan in India.

Duizenden kopieën zijn gedistribueerd in India. Er zijn zelfs veel kranten, die erover geschreven hebben. Het heeft lawaai gemaakt in het land.

Maar zij lijken het --- de leiders tenminste --- helemaal niet begrepen te hebben.

De Premier heeft het volledig goedgekeurd. Maar hij is een zwakke man. Zij zijn bang van de Verenigde Naties.

Oh, zij zijn overal bang van.

Maar ik heb veel boodschappen aan de Verenigde Naties gestuurd: veel mensen daar hebben erover gesproken. Zij maken ruzie. Daar bij de

Verenigde Naties heeft het een ophef veroorzaakt. De Amerikanen zijn alleen nogal ongeëvenaard in hun stupiditeit! Bovendien zijn zij ook opgeblazen met verwaandheid --- zij zijn ervan overtuigd, dat zij de leidende natie van de wereld zijn, dus dat legt de laatste hand aan stupiditeit. Maar hoe dan ook, zij zijn niet alleen bij de Verenigde Naties en het heeft veel lawaai gemaakt, het heeft mensen een beetje opgeschud.

Maar tenzij uiterlijke omstandigheden India DWINGEN zich te verenigen met Pakistan, zullen zij niet toegeven.

Maar het wordt voorbereid. Het wordt voorbereid. Het zal allemaal tegelijk uitbreken.

De impressie is, dat wanneer India niet aangedreven wordt van de buitenkant, niet gedwongen wordt om deze eenheid te herscheppen, zullen zij niet toegeven.

Het leger is volledig met ons. Bovendien lijkt het (ik heb een groot aantal brieven ontvangen, ik heb enkele deze laatste paar dagen ontvangen), het lijkt, dat zij waarlijk wonderbaarlijke voorbeelden hadden van krachten, die tussenbeide kwamen, van mensen, die plotseling veranderen in buitengewone helden... Er waren wonderbaarlijke dingen.

Wanneer zij op dat punt¹⁰³ niet gestopt waren, zou het gemakkelijk geweest zijn.

Oh, absoluut! Het is werkelijk verdrietig.

Dat is juist, waar die dwazen bang voor waren!

Het maakt niet uit. Het maakt niet uit, mon petit, omdat we altijd alleen een kant van dingen zien; zelfs, wanneer men in contact is met boven, heeft men niet iedere minuut een visie van het geheel. Dus wat mij betreft, zeg ik, wat er ook gebeurt, "Het is okay --- Hij weet het beter dan ik."

Hij weet het beter dan ik.

Nee, het is noodzakelijkerwijze het beste... in de gegeven condities --- de aarde is niet in een wonderbaarlijke conditie, ver van dat --- maar in de gegeven conditie is het het beste. Het bereidt iets voor, dat veel completer is, veel dieper, veel integraler, dan alles, dat we ons kunnen voorstellen. Dit is onmiskenbaar, er is geen discussie over.

* * *

*Later, over de gezondheid van
Sujata, die bijna niets eet:*

¹⁰³ Voordat India het staakt het vuren accepteerde van 22 September.

... Toen ik zes of acht was, at ik gewoonlijk met mijn broer, en om onszelf te laten eten, waren we verplicht om elkaar een verhaal te vertellen! Er werd ons vlees gegeven, zie je, stukken biefstuk, het was een nachtmerrie! Dus was mijn truc om mijn broer te vertellen, "Ik ben een boeman... en voor me ligt een halve os," en met iedere plak van mijn mes zou ik mijn os kerven! --- ik vertelde een verhaal aan mezelf en eindigde met verzwelgen van mijn biefstuk!

(Sujata:) Maar hij vertelt geen verhaaltjes. Hoeveel keer heb ik het hem gevraagd!

Vertelt hij geen verhaaltjes?

(Satprem:) Zij zou willen, dat ik verhalen schrijf --- sprookjes.

Ken je enkele sprookjes?

(Satprem:) Ik zal er een paar verzinnen.

Natuurlijk! Ik verzon er gewoonlijk heel veel van!... Werkelijke sprookjes, waarin alles zo lieflijk is, alles zich zo aardig uitwerkt --- geen enkele misère. Niets dan lieflijke dingen....

November 13, 1965

Lieve Moeder, gedurende twee of drie weken is er weer wat bloed gekomen.

Zij hebben je een behandeling gegeven, volg je het?

Ja, erg nauwgezet.

Dat is lastig.

Ik heb geen vertrouwen in hun behandelingen.

Dokters zouden niet bestaan zonder ziekten, begrijp je. Ik denk niet, dat ze hen bewust aanmoedigen, maar zij staan nogal op... vriendelijke voet.

Het is erg subtiel, maar absoluut waar.

Ik zie een gegeven vibrerend fenomeen van de cellen met het Bewustzijn (laten we het universeel Bewustzijn noemen) en dan wordt juist hetzelfde ding gezien in een medisch bewustzijn --- wanneer je wist, hoe

het veranderd is! Het neemt een erg concreet karakter aan om mee te beginnen (dat het anders niet heeft), en dan erg... het is tussen "fataal" en "onontkoombaar," ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen. Het is als een soort rigide Lot. Wanneer zij zeggen, "Oh, het is een ziekte" --- klaar. En het is niet waar, er is niet zoiets als "een ziekte," er zijn geen twee identieke gevallen.

Dus hun atmosfeer is een probleem.

Tenzij men in harmonie is met hen, zoals deze arme M., bijvoorbeeld. Weet je, toen zij naar het Vellore hospitaal ging, voelde zij, alsof zij een hemel binnenging. Dus voor haar zal het veel goed doen, het is harmonieus (!)

Maar hoe kan het harmonieus zijn!

Mon petit, mensen, die een ondeugd hebben, zijn in harmonie met ondeugd; kwaadaardige mensen zijn in harmonie met kwaadaardigheid.

Ja, maar zij is niet zo.

Zij is een verpleegster --- zij is in harmonie met doktoren. En het heeft haar een nieuwe moed gegeven. Omdat zij haar verteld hadden, dat zij op tijd gekomen was --- net op tijd --- en dat zij haar zouden redden, dus nu is zij vol vertrouwen. Ik kreeg een brief, zij heeft in een brief geschreven, "Ik heb een nieuwe moed opgepakt in het leven, ik ben in vrede en zeker, dat ik genezen zal worden, de koorts is gedaald, enz."

Alles is relatief in deze wereld, er zijn geen twee identieke gevallen, er zijn geen twee identieke "ziekten" --- er is geen absoluut goed en er is geen absoluut slecht.

Hospitaals verstikken me. Ik wordt steeds zieker in hen.

Ja. In het hospitaal werd, wat je had (een lichte innerlijke kwaal, in feite) werd een ziekte. Het is hier. En in Vellore werd het erger.

Ja, dat is waar.

Zo is het. Ik voel het duidelijk, weet je: ik heb in me de mogelijkheid van vijf of zes fatale ziekten (ik weet het van de vibraties); wanneer ik het ongeluk had om niet naar het hospitaal te gaan (!), maar alleen te vertrouwen op de dokter, dan zou ik ongeneeslijke ziekten hebben.

En dit is tegen geen enkele dokter in het bijzonder (zij lijden zelf onder de atmosfeer zonder het te weten): het is een medische atmosfeer.

Ziekten is hun raison d'être: zonder ziekten zouden er geen dokters zijn. Er zou geen noodzaak voor hen zijn, zij zouden iets anders zijn: zij zouden iets anders kunnen worden, maar geen dokters; iets anders, dat

erg nuttig is, ik weet het niet --- wetenschappers van de menselijke constitutie, wetenschappers van voedsel gebruik, wetenschappers van allerlei soorten dingen, het is goed om te weten, maar geen "dokters" --- een dokter is om ziekten te genezen, dus moeten er ziekten zijn om dokters te hebben.

En ik ben niet heel zeker, dat voor er de dokters bestonden, er ziekten waren --- er waren kwalen, er waren ongelukken, er waren allerlei soorten dingen, omdat dat alles bestaat, maar het LABEL "ziekte" was er niet. En hoe meer geleerde doktoren er kwamen (dat is, hoe beter zij hun handel kennen), hoe meer (*Moeder balt haar vuist*) solide en vast ziekten worden. Dus het dokter's nut is om hen te genezen --- zonder ziekten zouden zij niet nuttig zijn.

Er zouden wetenschappers van het leven moeten zijn... De Chinezen hadden dat idee tot op zekere hoogte. Ik weet niet hoe het heden ten dage is, maar in het verleden had iedere familie een dokter (een dokter kon veel families onder zijn zorg hebben), en de dokter werd alleen betaald, als iedereen in goede gezondheid was --- wanneer iemand ziek was, stopten zij met hem betalen! (*Gelach*) Voilà.

* * *

*Spoedig daarna sorteert Satprem
"oude" Agenda conversaties.*

Wat is het? Oude?

Het is van 1964 [vorig jaar].

Het moet oeroude geschiedenis zijn. Lijkt het gedateerd?

Nee, helemaal niet

(Moeder lacht)

Nee, helemaal niet, helemaal niet. Nee, nee!

Het voelt, alsof het van een ver verleden is.

Helemaal niet.

Weet je, alle problemen, waarover het menselijke denkvermogen gedebatteerd heeft en opgelost, hoe dan ook alles, dat aan de basis is van religies, filosofieën, yoga's, enzovoort, de grote ideeën over het waarom en hoe --- ideeën, die universeel zijn --- waarvan alle gesetteld zijn voor een lange tijd --- het komt nu hier terug (*Moeder wijst op haar lichaam*). Het komt terug met de intensiteit, de scherpte van iets, dat absoluut nieuw en absoluut onbekend is: Waarom het leven? Waarom deze schepping? Wat is de betekenis van het allemaal? En met een intieme en pijnlijke kennis

van alle misères van de Materie, van alle stupiditeiten van de Materie, alle duisternissen, dat alles --- waarom dat alles? Waarom? En dan ontevreden: Wat is het nut van het allemaal?

Het is wonderbaarlijk.

En het antwoord komt, maar met een buitengewone soliditeit en zekerheid --- nogal buitengewoon. Waarom de schepping?... Waarom de schepping? En het antwoord is helemaal geen zinnen zoals in filosofieën (Goddank! Er is niets van dat alles): het zijn gewoon vibraties.

En dan is er plotseling in al deze chaos, deze strijd, deze frictie, dit lijden, en deze onwetendheid en deze duisternis en deze inspanning en dit en dat (oh, het is veel erger, dan wanneer het in het denkvermogen plaatsvindt: het is hier [*in het lichaam*] en het is een kwestie, ja, van leven en dood in de ware zin van de frase, dat wil zeggen, van bestaan of niet-bestaan, van bewustzijn of totale onbewustheid... en hoeveel het dan kost om iets uit te vinden!), en dan plotseling alleen een druppel... het is zelfs geen druppel (het is geen vloeistof!), het is zelfs geen lichtflits, het is... ja, het is een vibratie, een VERSCHILLENDE vibratie --- lumineus, zo prachtig lieflijk, vredevol, krachtig, absoluut. Het is, alsof iets oplicht (*gebaar als een uitbarsting van licht of een lumineuze pulsatie*). En dan is er geen noodzaak meer van discussie of verklaring of wat dan ook: je hebt het begrepen --- het is om van DAT bewust te worden, het is om DAT te leven.

Het gebeurde deze morgen.

Het begon gisteren en heeft zich ontwikkeld.

Dat, mon petit... Oh, hoe arm zijn verklaringen --- arm, onvolledig, zonder vermogen om te overtuigen. Maar alleen DAT, een vibratie van DAT, en dan begrijp je alles.

En ik heb een indruk, een erg sterke indruk (ik heb nog geen enkel bewijs), dat de besmetting ervan absoluut is, begrijp je. Dus uit moeten leggen, te moeten strijden, te moeten... oef! Het is allemaal voorbij --- het is besmettelijk.

Dat brengen en het houden. Het houden, leren het te houden. Het is fantastisch! En dan wordt het alleen een kwestie van ontvankelijkheid, dat is alles. En de ontvankelijkheid moet in proportie zijn met de goede wil (dat zegt de oude ervaring op het moment, ik heb geen bewijs), de ontvankelijkheid moet in proportie zijn met de goede wil of met de aspiratie (maar de twee zijn erg overeenkomstig), voor dit iets, dat iets anders wil. Mensen, die erg tevreden zijn, erg tevreden gesteld en... (dit is een interessante illustratie) en die een harmonie gerealiseerd hebben in het leven (sommige mensen hebben een harmonie gerealiseerd in dit leven: alles lijkt zo harmonieus, zo comfortabel, zij slagen in alles, wat zij doen,

alles, wat met hen gebeurt, is...), ik denk, dat diegenen nog een lange weg moeten gaan, voordat zij kunnen ontvangen.

Die [vibratie] heeft niets, maar dan ook niets te maken met dat hele pad, dat lange, lange, lange pad, dat men bewandeld heeft om zichzelf voor te bereiden, en met zulke slagen, oh!... DAT (*gebaar als een uitbarsting van licht*), en de hele rest maakt niet langer uit.

Maar het is niet mentaal. Voorlopig heeft het niets te maken met denken.

November 15, 1965

(Gedurende enige tijd heeft Moeder Sujata pakketjes gegeven van kant-en-klare soepen uit Duitsland, Zweden, enz.)

...Je zal kosmopoliet worden, mijn kind --- kosmopoliet in smaak.

(Sujata trekt een gezicht)

Wil je het niet? Is er iets in je natuur, dat het niet wil?

(Sujata:) Voedsel. Sinds mijn kindertijd heb er niet van gehouden om te eten.

Maar, mon petit, ik ben nooit geïnteresseerd geweest in voedsel! Ik heb nooit van eten gehouden. Toen ik klein was, moesten zij altijd kunstjes bedenken om me te laten eten, voor mij was het het meest absurde en minst interessante iets. Wel, ik ken het voedsel van ieder land en ik heb een vergelijkende studie (!) gedaan van alle keukens, en ik kan overal zijn zonder dat het mijn lichaam in het minst verstoort.

Het is niet voor de smaak van voedsel, het is voor de smaak van... (hoe kan ik het neerzetten?) de uitbreiding van bewustzijn, de eliminatie van beperkingen, en bovenal om de slavernij van gewoonten te voorkomen --- dat is iets verschrikkelijks. Slaaf zijn van zijn gewoonten is iets afschuwelijks. Zelfs, toen ik erg klein was, was het zo: geen slavernij. Er werd mij verteld, "Maar je moet dit doen, want dat is de gewoonte," en ik antwoordde gewoonlijk op een erg kleine beleefde manier, "Onzin!"... Dingen op die manier doen, omdat het de gewoonte is om ze zo te doen, is geen argument voor me --- vrij, vrij, vrij! De smaak van vrijheid.

Je moet geen beetje slaaf zijn, alleen omdat je geboren werd uit zekere ouders op zo en zo een plaats --- het is door kans, niet door lot!

(Sujata:) Nee, Moeder, het is het meest een besef van reuk. Er zijn zekere geuren, die ik erg moeilijk te dragen vind.

Maar je moet leren hen te dragen. Doe alleen dit: wanneer je een schok krijgt, blijf dan erg stil en roep --- roep de Heer of roep me, het maakt niet uit (*lachend*), het heeft hetzelfde effect! (Ga dit niet herhalen!) En dan zeggen, "Geef me een verwijd bewustzijn," dat is alles. En blijf dan stil. En dan de volgende keer, dat de geur komt, zal je opmerken, oh, het is niet zo onplezierig, en de derde of vierde keer zal je de Ananda erachter voelen.

Ik weet dit uit ervaring.

Het is eenvoudig een nauwheid in de smaak, omdat sinds je kindertijd je een zeker aantal dingen gegeven is. Je bent aan hen gewend: "Dan is het goed"; je bent niet aan hen gewend: "Oh, hoe verschrikkelijk!"... Je moet leren om te zien, waarom het er is, waarom het in de wereld is --- alles in de wereld is voor de heerlijkheid van het wezen, dus de heerlijkheid moet er zijn, omdat het overal is!

Je moet het alleen vinden.

(Sujata:) Maar het zou iemand ander's heerlijkheid kunnen zijn!

(Moeder lacht)

* * *

Naar het einde:

Je moet goed slapen. Ja, ik heb gemerkt, dat het belangrijk is om lange tijd te slapen. Zo gauw als je je vermoeid voelt, laat je dan in slaap glijden, biedt geen weerstand. Dat is belangrijk. Ik zeg dit uit persoonlijke ervaring, omdat plotseling... Wanneer er een lengte van tijd is (het duurt een uur, twee uur, het hangt er vanaf), gedurende welk de atmosfeer vibreert met deze licht-kracht-vreugde, waarover ik 's anderdaags sprak, en je bent, alsof... het is absoluut vol, absoluut vol; en dan plotseling (*gebaar van binnenwaartse onderdompeling*), en na een tijd vraag je jezelf af, "Wel, wel, waar ben ik geweest?..." Er zijn dergelijke tijden, waarin je in een soort slaap gaat. De eerste paar keren dacht ik, dat ik in de onbewustheid gesprongen was (hoewel dat zeldzaam met me gebeurd is), maar hoe dan ook vroeg ik me af, wat het betekende. Toen keek ik goed en zag ik, dat het een noodzakelijke periode van assimilatie was. Het is erg noodzakelijk. In een soort stilte van de cellen's bewustzijn assimileren zij de nieuwe kracht. Dus, wanneer het komt, biedt dan geen weerstand. Het duurt over het algemeen niet erg lang: vijftien minuten, twintig minuten. Een periode van assimilatie. Weet je, de atmosfeer is geladen, geladen, in toenemende mate geladen. Dus als je plotseling iets voelt trekken, biedt dan geen weerstand, laat jezelf gaan --- het is beter om niet op te staan!

November 20, 1965

(Op Moeder's tafel ligt een uitgave van "The Illustrated Weekly," die een grote foto laat zien van president Kennedy met gevouwen handen. Dit is de tweede verjaardag van zijn dood, 22 November 1963.)

Was hij een religieuze man?

Hij was Katholiek, denk ik.

Oh, Katholiek!...

Ah, daarom stierf hij.... Je weet, dat hij waarlijk voorstander was van vrijheid, en niet alleen van vrijheid, maar van vereniging. En hij was ontvankelijk. Je weet, hoe werkte voor de Kleurlingen daar (bovendien is dat de uiterlijke oorzaak van zijn dood). Maar hij was degene, waarop ik rekende, niet zonder reden, omdat hij tekenen had getoond van instemming voor een vereniging met Rusland om vrede te vestigen op aarde. Er waren al gesprekken begonnen en zij hadden de gelegenheid aangegrepen van China's agressie tegen India. Natuurlijk was dat niet tot het extremisten's welgevallen, en in de atmosfeer was de kracht, die gedurende eeuwen had gehandeld achter de Katholieke religie helemaal niet ten gunste van dat plan; dus dingen "werkten" goed "uit" en zij vermoordden hem. De andere in Rusland, die geantwoord had, Chroesjtsjov, stierf niet, omdat hij op tijd wegging!

Maar ik wist het niet, ik dacht, dat Kennedy Protestant was.

* * *

(Later, over een discipel, die erg praatgraag is, maar vol van ironische wijsheid --- Bharatidi.)

... Zij hield me bijna een uur! Ze vertelde me, "De volgende keer zal ik niet kletsen." Dus deze keer was het alleen een half uur! Maar zij heeft een erg plezierige manier van dingen zeggen. En er is een vreemd fenomeen, dat twee of drie jaar geleden plaatsvond, ik herinner het me nu niet... Het was, nadat het bewustzijn zich volledig helemaal over de wereld verspreid had (over heel de aarde, in werkelijkheid), maar alsof progressief, in de zin, dat het intenser dichtbij de hand is en minder intens verder weg. Maar dan, met Bharatidi, is het niet alleen een fysieke nabijheid: het is een soort nabijheid van vibratie in een zeker domein; en in haar lag de nabijheid in een zekere... ironisch welwillende observatie. En terwijl ik met iemand

praat, weet ik niet hoeveel keren ik mijzelf niet gevangen heb, dat ik Bharatidi's stem heb en haar woorden gebruik! En in mijn vindingrijkheid vertelde ik haar, "Weet je, we hebben een dergelijke intieme relatie, dat bij tijden --- erg vaak --- wanneer ik spreek, ik jouw intonatie heb en jouw woorden gebruik." Ah, mon petit, sinds toen... Maar zij is geen verveling! Je kunt een uur met haar doorbrengen zonder verveeld te worden, wat opmerkelijk is.

November 23, 1965

*Betreffende de boodschap, die Moeder zal geven
Voor de 24 November Darshan:*

"Het is zeker een fout om het licht naar beneden te brengen door kracht --- om het naar beneden te trekken. Het Supramentale kan niet met storm genomen worden. Wanneer de tijd rijp is, zal het zichzelf openen --- maar eerst moet er veel gedaan worden en dat moet geduldig gedaan worden en zonder haast."

Sri Aurobindo

Dat is goed voor verstandige mensen. Zij zullen zeggen, "Daar, hij belooft geen enkel wonder."

Waarom? Zijn er veel mensen, die neigen om "naar beneden te trekken"?

Mensen hebben haast, zij willen de resultaten onmiddellijk zien.

Dus dan denken ze, dat zij het Supramentale naar beneden trekken --- en dan trekken zij een of andere kleine vitale entiteit aan, die hen verder leidt en naderhand gemene trucs met hen uithaalt. Dat gebeurt gewoonlijk, negenennegentig keer uit honderd.

Een kleine individualiteit, een vitale entiteit, die een grote show neerzet en dramatische effecten creëert en lichtende effecten; dus de arme duivel, die het naar beneden getrokken heeft, is verblind, hij zegt, "Hier is het Supramentale!" en hij valt in een gat.

Alleen wanneer je aangeraakt hebt, op de een of andere manier gezien, en een contact had met het ware Licht, kan je het Vitale onderscheiden, en je realiseren, dat het absoluut als bliksem-effecten is op een toneel podium: theatrale effecten, een kunstmatig licht. Maar anders zijn mensen verblind --- het is verblindend, het is "magnifiek," en dus

worden zij misleid. Alleen wanneer je de Waarheid GEZIEN hebt en er contact mee hebt gehad... "Ah! Dan laat het je glimlachen.

Het pronkt ermee, maar je moet de waarheid kennen om het pronken te onderscheiden.

In feite is het hetzelfde voor alles. Het Vitale is een soort supertheater, dat voorstellingen geeft --- erg verlokkelijke, verblindende, bedrieglijke voorstellingen --- alleen, wanneer je het Ware kent, onderscheid je onmiddellijk, instinctief, zonder redeneren en zeg je, "Nee, dat wil ik niet."

En voor alles, weet je. Het ene punt in het menselijke leven, waar het een kardinaal belang aangenomen heeft, is liefde. Vitale passies en attracties hebben bijna in ieder geval de plaats ingenomen van het ware gevoel, dat kalm is, terwijl dat je laat borrelen van opwinding, het geeft je het gevoel van iets "levends".... Het is erg misleidend. En je kunt dit alleen helder weten, het voelen, het duidelijk waarnemen, wanneer je het Ware kent; wanneer je de ware liefde aangeraakt hebt door de psyche en door goddelijke vereniging, dan lijkt het [vitale liefde] hol, dun, leeg: een verschijning en een drama --- vaker een tragedie dan een komedie.

Alles, dat je erover kan zeggen, alles, dat je erover kan verklaren, is volmaakt nutteloos, omdat degene, die gevangen is, ogenblikkelijk kan zeggen, "Oh, het is niet als met anderen" --- wat er met je gebeurt, is nooit als wat gebeurt met anderen (!) Wat nodig is, is het "Ding," de ware ervaring... dan wordt het hele Vitale gezien als een maskerade --- geen verleidelijke.

En wanneer mensen naar beneden trekken, oh, is het meer dan negenennegentig keer uit honderd --- het is een geval in een miljoen, waarin het Ware toevallig naar beneden getrokken wordt; wat bewijst, dat de persoon klaar was. Anders is, wat naar beneden getrokken wordt, altijd het Vitale: de verschijning, de dramatische representatie van het Ding, niet het Ding zelf.

Naar beneden trekken is altijd een egoïstische beweging. Het is een vervorming van de aspiratie. Ware aspiratie houdt een geven in --- een zelf-gave --- terwijl naar beneden trekken iets willen is voor zichzelf. Zelfs, wanneer je in je denken een uitgestrektere aspiratie hebt --- de aarde, het universum --- maakt het geen verschil, dat zijn mentale activiteiten.

(lange stilte)

Wanneer dingen mentaal neergezet worden, hebben allen, die geprobeerd hebben om dingen mentaal te verklaren, een oppositie gemaakt, en dus stellen mensen zich voor, dat het ene juist het tegengestelde is van het andere [het Ware en zijn vervorming]; in dat geval zou het zo gemakkelijk zijn om het te onderscheiden. Maar dat is helemaal niet, hoe het is!... Ik bestudeer nu de manier, waarop Materie, het lichaam, in constante harmonie kan zijn met de goddelijke Aanwezigheid. En het is zo

interessant: het is helemaal geen oppositie, het is een erg kleine microscopische vervorming. Er is bijvoorbeeld deze frequente ervaring (en over het algemeen weten mensen niet, waarom het zo is --- ik weet het nu): op sommige dagen en op zekere tijden zijn alle gebaren, die je maakt, harmonieus, alle dingen, die je aanraakt, lijken te harmonieus te reageren op de wil, die hen aanraakt, alles werkt uit (ik spreek over de erg kleine dingen in het leven --- van het alledaagse leven), alles lijkt op zijn plaats te zijn of natuurlijk zijn plaats te vinden: wanneer je een papier vouwt, vouwt het zichzelf spontaan, zoals het zou moeten; wanneer je naar iets zoekt, lijkt je spontaan te vinden, wat je nodig hebt, je botst nooit ergens tegen, je brengt nooit iets in de war --- alles lijkt harmonieus. En dan, zonder enig merkbaar verschil in de algemene toestand van het bewustzijn, is het op andere keren exact het tegengestelde: wanneer je een papier wil vouwen, vouw je het op de verkeerde manier; wanneer je een object wil aanraken, laat je het vallen --- alles lijkt onharmonisch of uit balans of van slechte wil. Je bent zelf meer of minder in dezelfde toestand. Maar nu zie ik, met de huidige scherpe en goede observatie, dat in een geval er een soort innerlijke stilte is in de cellen, een DIEPZINNIGE kalmte, die de beweging niet tegenhoudt, zelfs een snelle beweging, maar de beweging lijkt gebaseerd te zijn op een eeuwige vibratie; en in het andere geval is er die innerlijke neerslag (*gebaar van een beving*), die innerlijke vibratie, die innerlijke rusteloosheid, die zich haast om van het ene moment naar het volgende te gaan, die constante haast (waarom? Er is geen weten waarom), altijd, altijd haasten en rennen; en alles, dat je doet, is verkeerd. En in het andere geval, met die innerlijke sereniteit en vrede, wordt alles harmonieus gedaan, en VEEL SNELLER in materiële tijd: er is geen tijd verloren.

En daarom is het zo moeilijk om te weten, hoe men zou moeten zijn. Omdat je in het denken in dezelfde constante toestand kan zijn, zelfs in aspiratie kan je in dezelfde constante staat zijn, in de algemene goede wil, zelfs in overgave aan het Goddelijke kan het allemaal hetzelfde zijn, in dezelfde staat --- het is hier (*Moeder raakt haar lichaam aan*), en dit maakt het hele verschil. Ik kan heel goed bevatten, dat er mensen zouden kunnen zijn, in wie deze oppositie hardnekkig is in het denkvermogen en het vitale, maar daar ligt het zo voor de hand. Maar ik spreek over iets, dat absoluut materieel is. Sommige mensen zeggen en denken, "Waarom? Ik heb zo een goede wil, zo een verlangen om het juiste te doen, en niets werkt, alles pot zich op --- waarom? Ik ben zo goed (!) en toch reageren dingen niet." Of diegenen, die zeggen, "Oh, ik heb mijn overgave gemaakt, ik heb zo een goede wil, ik heb een aspiratie, ik wil niets dan de Waarheid en het Goede en toch ben ik de hele tijd ziek --- waarom ben ik ziek?" En natuurlijk een kleine stap verder en je begint aan de Rechtvaardigheid te twifelen, die de wereld regeert, enzovoort. Dan val je in een gat.... Maar dat is het niet, dat bedoel ik niet. Het is veel eenvoudiger en veel moeilijker tegelijkertijd, omdat het niet flagrant is, het is niet evident, het is geen oppositie, waar je uit kan kiezen, het laat... waarlijk, volledig, integraal de volledige verantwoordelijkheid bij de Heer.

Van alle dingen is dit het moeilijkste voor de mens --- het is veel gemakkelijker voor de plant en zelfs voor het dier, veel gemakkelijker. Maar voor de mens is het erg moeilijk. Omdat er een hele periode was in de evolutie, toen hij om voortgang te maken de verantwoordelijkheid voor zichzelf moest nemen. Dus is de gewoonte gevormd, het heeft wortel geschoten in het wezen.

Ik heb iets erg interessants opgemerkt. Veronderstel, dat er een pijn is, een of ander teken of iets anders, dat iets in het lichaam niet in orde is. In het bewustzijn --- in het bewustzijn --- ben je absoluut gelijkmoedig, wat betekent, dat of het levend is of dood, ziekte of gezondheid, er gelijkmoedigheid is; maar als het lichaam reageert volgens haar oude gewoonte, "Wat zou gedaan moeten worden om er overheen te komen?" en alles, dat het inhoudt (Ik spreek niet over een reactie in het denkvermogen, maar hier, in het lichaam), schieten de dingen wortel. Waarom? Omdat het daar moet blijven... (*lachend*) om je in staat te stellen om het te bestuderen! Wanneer de cellen aan de andere kant hun les geleerd hebben en onmiddellijk zeggen, "Heer, Uw aanwezigheid" (zonder woorden --- de attitude), pfft dan gaat het weg.

Het heeft geen nut, wanneer het denken het doet, wanneer het psychische bewustzijn, ZELFS HET FYSIEKE BEWUSTZIJN, het doet: de cellen moeten het doen. Dus degene, die het in het denken doet, zegt, "Heer, ik geef mijzelf aan het Goddelijke, ik ben klaar voor alles, ik ben in een staat van perfecte gelijkmoedigheid, en toch ben ik ziek! Dus wat moet ik geloven?" Dat is het punt niet. Om een ogenblikkelijke actie HIER te hebben, ("ogenblikkelijk," dat betekent, dat het op een wonder lijkt, wat helemaal geen wonder is), zou er ogenblikkelijk dit moeten zijn, waar er ook om de een of andere rede een wanorde geweest is, "Heer --- Heer, dit bent U, Heer, wij zijn U; Heer, U bent hier" --- alles vliegt weg. Een gewaarwording, een attitude --- ogenblikkelijk, hup! Het is voorbij.

En ik heb honderden na honderden van dergelijke ervaringen gehad.

En de toestand --- de algemene toestand van het bewustzijn --- is exact hetzelfde, altijd zo (*onbeweeglijk gebaar, palmen geofferd aan de Hoogten*), in een soort bewuste zaligheid van: Laat Uw Wil geschieden." Maar dat heeft geen nut, het handelt niet HIER --- Het moet HIER gebeuren (*Moeder raakt haar lichaam aan*).

Het is erg interessant.

Ik zou uren kunnen praten, maar het heeft geen nut.

Ik weet zo goed, dat het geen nut heeft, dat wanneer wat ik zei, aan me teruggelezen wordt... Ik zei het, terwijl ik IN de ervaring was, maar als ik het weer lees, ben ik in een andere ervaring, dus vind ik, dat het nogal vermogen van overtuiging mist. Wanneer ik toevallig de ervaring weer kan vangen, voel ik onmiddellijk, "Wel, ja, dat is het exact." Daarom heeft, tenzij men de ervaring heeft, lezen geen nut. We publiceren het *Bulletin* nog,

maar hoe dan ook is de waarheid zo. Alleen op de tijd, wanneer je de ervaring hebt, kan je begrijpen, wat je leest.

Het kan het vermogen hebben om de ervaring over te brengen (mentaal is dat onmiskenbaar: het heeft een mentaal effect), maar waar ik over spreek, is het werk hier, in de cellen van het lichaam.... Je geeft jezelf een aardige kleine mentale verklaring, maar dat is het niet! Terwijl, wanneer je de vibratie had gehad, ah, het voor de hand ligt.

Weet je, je voelt je behoorlijk ongemakkelijk, je voelt je niet goed, je kunt niet ademen, je hebt het gevoel van misselijkheid, van hulpeloosheid, je kunt niet eens bewegen, denken of doen... kortom, totaal niet in orde; en dan plotseling... het Bewustzijn – het lichamelijke bewustzijn van de Vibratie van Liefde, dat de essentie van de schepping is, slechts één seconde: alles licht op, pfft! weg, het is allemaal weg. Dan kijk je verbaasd naar jezelf – het is allemaal weg. Je had veel ongemak – het is allemaal weg.

Wel, ik denk niet, dat woorden dit kunnen overbrengen. Het is zelfs geen kwestie van leven in de atmosfeer --- wat is het?... Misschien zal het op een dag een vermogen zijn. Het vermogen om dit door te geven. Dan zal het mogelijk zijn, dat alles verandert.

Waarschijnlijk, wanneer het er is, permanent gevestigd.

Wanneer het moet zijn, zal het zijn, niet?

November 27, 1965

Deed je iets speciaals op de darshan dag [November 24]? Nee?

Sri Aurobindo was er van morgen tot avond.

DAAR, weet je.

Gedurende, oh, gedurende meer dan een uur liet hij mij de concrete en levende visie leven, als het ware, van de conditie van de mensheid en de verscheidene lagen van de mensheid in relatie tot de nieuwe en of supramentale schepping. En het was wonderbaarlijk helder en concreet en levend.

Er was de hele mensheid, die niet meer heel dierlijk is, die voordeel heeft gehad van mentale ontwikkelingen en een zekere harmonie gecreëerd heeft in zijn leven --- een vitale, artistieke, literaire harmonie ---

en waarvan de onmetelijke meerderheid tevreden leeft met het leven. Zij hebben een soort harmonie opgevat en lever er een leven in, zoals het bestaat in een beschaafd milieu, dat wil zeggen, enigszins beschaafd, met verfijning in smaak, verfijning in gewoonten. En dit hele leven heeft een soort harmonie, waarin zij zichzelf op het gemak bevinden, en tenzij er een iets met hen gebeurt, dat catastrofaal is, leven zij gelukkig en tevreden, tevreden met het leven. Diegenen zouden aangetrokken kunnen worden (omdat zij de smaak hebben, zij zijn intellectueel ontwikkeld), zij kunnen aangetrokken worden door de nieuwe krachten, de nieuwe dingen, het toekomstige leven; zij zouden, bijvoorbeeld, mentaal, intellectueel discipelen kunnen worden van Sri Aurobindo. Maar zij voelen helemaal geen behoefte om materieel te veranderen, en wanneer zij gedwongen zouden worden, zou het ten eerste prematuur zijn en onjuist, en het zou vrij eenvoudig een grote wanorde creëren en zou hun levens nogal onnodig in de war sturen.

Het was erg helder.

Dan waren er enkelen --- de zeldzame individuen --- die klaar zijn om de noodzakelijke inspanning te doen om zichzelf voor te bereiden voor de transformatie en om de nieuwe krachten aan te trekken, de Materie te proberen aan te passen, de middelen van expressie te zoeken, enzovoort. Diegenen zijn klaar voor Sri Aurobindo. Er zijn er erg weinig. Er zijn zelfs diegenen, die het besef van opoffering hebben en klaar zijn om een hard en moeilijk leven te hebben, zolang als het hen leidt of hen helpt naar deze toekomstige transformatie. Maar zij zouden niet, zij zouden op geen enkele manier anderen moeten proberen te beïnvloeden en hen in hun eigen inspanning laten delen: dat zou erg onrechtvaardig zijn --- niet alleen onrechtvaardig, maar extreem onhandig, want het zou het universele --- of tenminste het aardse --- ritme en beweging veranderen, en in plaats van helpen zou het conflicten veroorzaken en resulteren in chaos.

Maar het was zo levend, zo werkelijk, dat mijn hele attitude (hoe kan ik het uitleggen?... Een passieve attitude, die niet het resultaat is van een actieve wil), de hele positie, die in het werk ingenomen wordt, veranderd is. En dit heeft een vrede gebracht --- een absolute beslissende vrede en kalmte en vertrouwen. Een beslissende verandering. En zelfs alles, dat in voorgaande positie een obstinaatheid, onhandigheid, onbewustheid, allerlei soorten betreuzenswaardige dingen leek, dat alles is verdwenen. Het was als een visie van een groot universeel Ritme, waarin ieder ding zijn eigen plaats inneemt en... alles gewoon goed is. En de inspanning van transformatie, die beperkt is tot een klein aantal, wordt iets, Dat VEEL kostbaarder en VEEL krachtiger wordt voor de realisatie. Het is, alsof een keuze gemaakt is van diegenen, die de pioniers zullen zijn van de nieuwe schepping. En al die ideeën van [het ideaal] "verspreiden," van "het voorbereiden" of karnen van de Materie --- kinderachtigheid. Het is menselijke agitatie.

De visie had een dergelijke majesteitlijke en kalme en glimlachende schoonheid, oh!... Het was vol, werkelijk vol van goddelijke

Liefde. En niet de goddelijke Liefde, die “vergeeft” --- dat is helemaal het punt niet, helemaal niet! --- ieder ding op zijn eigen plaats, dat zijn innerlijke ritme zo volmaakt realiseert als het kan. Dat is alles.

Dat was een erg mooi geschenk.

Natuurlijk waren al deze dingen ergens intellectueel, vaag bekend in hun principe --- dat alles is bekend, maar het is nogal nutteloos. In de alledaagse praktijk leef je volgens iets anders, een meer waar begrip. En daar leek je dingen aan te raken --- je zag hen, raakte hen aan --- in hun hogere ordonnantie

Het kwam na een visie van planten en de spontane schoonheid van planten (wat iets is, dat zo wonderbaarlijk is), dan van een dier met zo een harmonieus leven (wanneer mensen niet tussenbeide komen), en dat alles was nogal op zijn eigen plaats. Dan kan de ware mensheid, zo gezien, dat wil zeggen, het hoogtepunt van wat het denkvermogen kan produceren in schoonheid, in harmonie, in charme, in elegantie in het leven, in de smaak van het leven, --- de smaak om in schoonheid te leven --- terwijl natuurlijk alles, dat lelijk, en laag en vulgair is, geëlimineerd wordt. Dat was een prachtige mensheid. De mensheid op zijn hoogst, maar prachtig. En volmaakt tevreden als zodanig, omdat het harmonieus leeft. En het kan ook als een belofte zijn van wat bijna de totaliteit van de mensheid zal worden onder de invloed van de nieuwe schepping: zoals ik het zag, was het, wat het supramentale bewustzijn kan doen met de mensheid. Er was zelfs een vergelijking met wat de mensheid gedaan heeft met de dierlijke soort (iets, dat extreem vermengd is, natuurlijk, maar er zijn verbeteringen geweest, verbeteringen, meer volledige toepassingen). Dierlijkheid is onder de mentale invloed iets anders geworden, dat natuurlijk vermengd is, omdat het denkvermogen onvolledig is; op gelijke wijze zijn er voorbeelden van een harmonieuze mensheid onder de goed gebalanceerde mensen, en het bleek te zijn, wat de mensheid kon worden onder de supramentale invloed.

Oh, het is ver vooruit; we zouden niet moeten verwachten, dat het onmiddellijk komt --- het is ver vooruit.

Er is duidelijk, zelfs nu, een overgangperiode, die nogal een lange tijd kan duren en nogal pijnlijk is. Maar de soms pijnlijke inspanning (vaak pijnlijke) is opgemaakt door een heldere visie van het doel, dat bereikt moet worden, van het doel, dat bereikt ZAL worden --- een verzekering, weet je, een zekerheid. Maar het¹⁰⁴ zou iets zijn, dat het vermogen had om alle fouten te elimineren, alle vervormingen en lelijkheid van het mentale leven, en dan een erg gelukkige mensheid, die nogal tevreden is met mens zijn, die hoe dan ook geen behoefte voelt om iets anders te zijn dan menselijk, maar met een menselijke schoonheid, een menselijke harmonie.

¹⁰⁴ “It” = de supramentale invloed.

Het was erg betoverend, het was, alsof ik erin leefde. Tegenstellingen waren verdwenen. Alsof ik in die perfectie leefde. En het was bijna als het ideaal, dat voorgesteld wordt door het supramentale bewustzijn van een mensheid, die zo volmaakt geworden is als het kan zijn. Het was erg goed.

En het brengt een groot besef van rust. Spanning, frictie, dat alles verdwijnt --- ongeduld ook. Dat alles was volledig verdwenen.

Met andere woorden, u concentreert op het werk, in plaats van het overal te diffunderen?

Nee, het zou materieel gediffundeerd kunnen zijn, omdat de individuen niet noodzakelijkerwijze bij elkaar verzameld zijn. Maar er zijn niet veel van hen.

Dat idee van een urgente behoefte om de mensheid "voor te bereiden" voor de nieuwe schepping, dat ongeduld is verdwenen

De realisatie moet eerst plaatsvinden in enkelen.

Exact.

Neem bijvoorbeeld een boek als het jouwe¹⁰⁵ (maar ik heb dit van het begin geweten), een boek van dat soort zal zijn doeleinde vervuld hebben, als het alleen een dozijn mensen raakt. Het hoeft niet bij de duizenden verkocht te worden. Wanneer het een dozijn mensen raakt, zal het zijn doel volledig vervuld hebben. Zo is het.

Ik zag dat, ik heb dat zo concreet gezien.¹⁰⁶ Bovendien zou er, naast degenen, die in staat zijn om zich voor te bereiden op de supramentale transformatie en de realisatie, wiens aantal noodzakelijkerwijze erg beperkt is, in toenemende mate, midden tussen de gewone menselijke massa, een hogere mensheid ontwikkeld moeten worden, die naar de toekomst of het beloofde supramentale wezen dezelfde attitude had als dierlijkheid, bijvoorbeeld, heeft naar de mens. Wat nodig is, naast degenen, die werken voor de transformatie en er klaar voor zijn, is een hogere of tussenliggende mensheid, die in zichzelf of in het leven deze harmonie met het leven gebaseerd zou hebben --- deze MENSELIJKE harmonie --- en

¹⁰⁵ *Het Avontuur van het Bewustzijn.*

¹⁰⁶ Moeder vroeg Satprem om de volgende passage te veranderen, waarin zij eerst refereerde naar de Ashram. Het is interessant om op te merken, wat zij zag voor de Ashram, ook interessant om op te merken, dat zij Satprem vroeg om deze passage te verwijderen en veranderen, waarvan we hier de oorspronkelijke versie geven: "Om een groep, zoals de Ashram, bijvoorbeeld, werkelijk goed te laten functioneren, zouden leden van die hogere mensheid gevormd moeten worden, die naar de toekomst of het beloofde supramentale wezen dezelfde attitude hadden als de dierlijkheid (zoals een hond, bijvoorbeeld) heeft naar de mens. Om de Ashram goed te laten functioneren, zouden er mensen moeten zijn, die in zichzelf of in hun leven deze harmonie met het leven gebaseerd hadden --- de menselijke harmonie --- en die hetzelfde besef hadden van aanbidding, van devotie [zoals dieren hebben] naar "iets," dat voor hen zo superieur lijkt, dat zij zelfs niet proberen om het te realiseren, maar die zij aanbidden, en waarvan zij de invloed en bescherming voelen --- en de behoefte om te leven in die invloed en de vreugde te hebben om onder die bescherming te zijn."

die hetzelfde besef zou hebben van aanbidding, van devotie, van een trouwe toewijding aan "iets," dat ervoor zo superieur lijkt te zijn, dat het zelfs niet probeert om het te realiseren, maar dat het aanbidt en waarvan het de invloed en de bescherming voelt, waarvan het de behoefte voelt --- en de behoefte om te leven in die invloed en de vreugde om onder die bescherming te zijn... Het was zo helder. Maar niet die angst en pijn van iets willen, dat je ontgaat, omdat --- omdat het je bestemming nog niet is om het te hebben, en omdat de hoeveelheid noodzakelijke transformatie prematuur is voor je bestaan, en dus een wanorde en een lijden creëert.

Maar ik zie helder, dat wanneer het werk gedaan wordt, zoals men het mij "laat" doen, het op die manier erg spontaan wordt. Bijvoorbeeld een van de erg concrete dingen, die het probleem helder laat zien: de mensheid heeft de seksimpuls nogal natuurlijk, spontaan, en ik kan zeggen, legitiem. Deze impuls zal natuurlijk en spontaan verdwijnen samen met de dierlijkheid (veel andere dingen zullen verdwijnen, zoals bijvoorbeeld de noodzaak om te eten, misschien ook de behoefte om te slapen, zoals wij het doen), maar de meest bewuste impuls in een hogere mensheid, en die gebleven is als een bron van... zaligheid, is een groot woord, maar van vreugde, van heerlijkheid, is zeker de seksuele activiteit, die absoluut geen reden van bestaan meer zal hebben in de functies van de natuur, wanneer de behoefte om op die manier te scheppen niet langer bestaat. Daarom zal de capaciteit om in contact te komen met de vreugde van het leven een sport hoger gaan en zal zich verschillend oriënteren. Maar wat spirituele aspiranten van vroeger hadden gepoogd op het principe --- seksuele ontkenning --- is iets absurds, omdat het alleen moet bestaan in diegenen, die voorbij dat stadium gegaan zijn en niet langer de dierlijkheid in zich hebben. En het moet natuurlijk wegvallen, zonder inspanning, gewoon zo. Het een focus van conflict, strijd en inspanning maken is belachelijk. Om zeker te zijn heeft mijn ervaring met de Ashram dat absoluut aan me bewezen, omdat ik alle stadia gezien heb en dat alle ideeën en verboden absoluut nutteloos zijn, alleen, wanneer het bewustzijn stopt menselijk te zijn, valt dat nogal natuurlijk weg. Er is daar een transitie, die een beetje moeilijk kan zijn, omdat overgangelijke wezens altijd in een precaire balans zijn, maar binnen zichzelf is er een soort vlam of een behoefte, dankzij welk de transitie niet pijnlijk is --- het is geen pijnlijke inspanning, het is iets, dat gedaan kan worden met een glimlach. Maar om dat op te leggen aan degenen, die niet klaar zijn voor de transitie, is absurd. Ik ben benaderd om zekere mensen aan te moedigen om te gaan trouwen; er zijn veel van die kinderen, waartegen ik zeg, "Ga trouwen, ga trouwen!" Er wordt mij verteld, "Wat! Moedigt u hen aan?" --- het is gezond verstand.

Het is gezond verstand. Zij zijn menselijk, maar laten zij niet pretenderen, dat ze het niet zijn.

Alleen, wanneer de impuls spontaan onmogelijk voor je wordt, wanneer je het als iets pijnlijks voelt en tegengesteld aan je diepere behoefte, dan wordt het gemakkelijk; op die tijd, wel, dan snij je de uitwendige verbindingen door, dan is het voorbij.

Dit is een van de meest overtuigende voorbeelden.

Het is hetzelfde met voedsel --- het zal hetzelfde zijn. En er zal waarschijnlijk een overgang zijn, waarin ons voedsel steeds minder zuiver materieel zal zijn. Daar zijn ze heden ten dage naar op zoek: al hun vitaminen en tabletten zijn een instinctief onderzoek naar een minder gewoon voedsel. Dat zeker zal dienen als een overgang.

Er zijn veel dergelijke dingen. Sinds de 24ste [de darshan dag] heb ik geleefd in dit nieuwe bewustzijn en ik heb het beeld gezien van veel dingen. Er zijn zelfs ervaringen, waar ik doorheen gegaan was, die ik nu begrepen heb. Bijvoorbeeld, toen ik gedurende tien dagen vastte (volledig, zonder zelfs een druppel water), zonder een gedachte aan voedsel (ik had geen tijd om te eten), en het was geen worsteling: het was een beslissing. En in die tijd was er een faculteit in me, die beetje bij beetje ontwikkelde en wanneer ik bijvoorbeeld bloemen inademde, was het voedend. Ik zag het: je wordt op een subtielere manier gevoed.

Alleen, het lichaam is niet klaar. Het lichaam is niet klaar en het gaat achteruit, wat betekent, dat het zichzelf opeet. Dus dat laat zien, dat de tijd niet was gekomen en het alleen een experiment was --- een experiment, dat je iets leert, dat je leert, dat er geen lompe weigering moet zijn om in contact te komen met de overeenkomende materie, er moet geen isolatie zijn (je kan jezelf niet isoleren, dat is onmogelijk), maar een gemeenschap op een hoger en dieper niveau.

(stilte)

Voor de boodschap, die we distribueerden op de 24ste,¹⁰⁷ was het Sri Aurobindo, die me verteld had om het voor de 24ste te houden, dat was erg duidelijk en erg categorisch, maar ik wist niet waarom. Maar nu heeft hij me duidelijk laten zien, waarom, en ik het goed begrepen had. Omdat dit Vermogen steeds duidelijker wordt --- dit Waarheid-Vermogen --- en natuurlijk het menselijke denken, dat kinderachtig is (het is dezelfde attitude naar het supramentale denken, als wat we dierlijk denken of sentiment zouden kunnen noemen, had naar het menselijke denken of sentiment), heeft bijna een behoefte aan bijgeloof ("bijgeloof" is een lelijk woord voor iets, dat niet lelijk is: het is een onwetend, ingenieus en erg vertrouwend geloof), en wel, zo gauw je de invloed van een Vermogen voelt, laat dat geloof je geloven in een wonder, het laat je geloven, dat het Supramentale nu gaat manifesteren, dat je supramentaal gaat worden, en dat... En nogal amuserend moet ik gewoonlijk twee to driehonderd van deze "boodschappen" sturen voor iedere darshan (iedereen vraagt me enkele voor zijn correspondenten); en deze keer heb er zelfs geen

¹⁰⁷ Het is zeker een fout om het licht door kracht naar beneden te brengen --- om het naar beneden te trekken. Het Supramentale kan niet door storm genomen worden. Wanneer de tijd rijp is, zal het zichzelf openen --- maar eerst moet er veel gedaan worden en dat moet geduldig gedaan worden en zonder haast." (Sri Aurobindo)

honderd van gegeven! (*Lachend*) Zelfs geen honderd. En het is niet zo comfortabel, natuurlijk, het komt en vertelt je, "Nee, nee, wees verstandig."

Het is erg amusant, ik heb hier nog een hele stapel.

Het is als tegen een hond zeggen, "Denk niet, geloof helemaal niet, dat ik ben, zoals je het voorstelt, al-krachtig en al-wetend." Wanneer de hond de waarheid verteld werd, over hoe wij mensen zijn, dan zou het arme ding nogal teleurgesteld zijn! Het gelooft, dat je het al-krachtige wezen bent, dat alles weet en in staat bent om alles te doen. Wel, dat is hetzelfde, je vertelt een hond niet, "Je bent bijgelovig."

(*stilte*)

Diegenen, die hogere regionen van de intelligentie aangeraakt hebben, maar in zichzelf de mentale faculteiten niet beheerst hebben, hebben een ingenieuze behoefte, dat iedereen denkt, zoals zij doen en in staat zijn om te begrijpen, zoals zij begrijpen, en wanneer zij zich realiseren, dat anderen het niet kunnen, het niet begrijpen, is hun eerste reflex om verschrikkelijk geschokt te zijn; zij zeggen, "Wat een dwaas!" Maar "dwaas" is helemaal het punt niet --- zij zijn verschillend, zij leven in een ander gebied. Je gaat een dier niet vertellen, "Je bent een dwaas," je zegt, "Het is een dier." Wel, je zegt, "Het is een mens." Het is een mens. Er zijn alleen degenen, die geen mensen meer zijn en nog geen goden zijn en die zijn in een erge... in het Engels zeggen zij, a very *awkward* position. (een erg *lastige* positie).

Maar het was zo geruststellend, zo lieflijk, zo wonderbaarlijk, die visie --- ieder ding drukt zijn eigen soort nogal natuurlijk uit.

En dan de Vlam... Wanneer de Vlam oplicht, wordt alles anders. Maar deze Vlam is iets, dat volledig verschillend is, het is volledig verschillend van een religieus gevoel, religieuze aspiratie, religieuze aanbidding (dat alles is erg goed, het is het hoogtepunt van wat de mens kan doen en het is erg goed, het is excellent voor de mensheid), maar deze Vlam, de Vlam van transformatie, is iets anders. Oh, ik herinner me nu, dat Sri Aurobindo me aan iets herinnerde, dat ik in Japan geschreven had (dat gedrukt is in *Gebeden en Meditaties*), en ik nooit begrepen had, wat ik geschreven had. Ik probeerde altijd te begrijpen en vroeg mezelf, "Wat bedoelde ik in hemelsnaam? Ik had geen idee." Het was zo gekomen en ik had het direct opgeschreven. Het was over een "kind" en het las, "Kom niet te dicht bij hem, omdat je verbrand zal worden." (Ik herinner de woorden helemaal niet.) En ik vroeg me altijd af, "Wat is dit kind, waar ik naar refereer?... En waarom zou men er voor moeten zorgen, om niet te dicht bij hem te komen??"¹⁰⁸ En plotseling, alleen gisteren of de dag ervoor, begreep ik het; plotseling liet hij het me zien, hij vertelde me, "Het is dit: het 'kind' is het

¹⁰⁸ *Gebeden en Meditaties*, 27 Maart 1917: "...Je ziet het in je eigen hart, dit triomfantelijke hart; alleen jij kan het dragen zonder dat het destructief wordt. Wanneer anderen het aanraken, zouden zij geconsumeerd worden. Laat hen daarom er niet te dichtbij komen. Het kind moet weten, dat het de heldere vlam niet moet aanraken, die hem zo aantrekt..."

begin van de nieuwe schepping, het is nog in haar kindertijd," dus raak het niet aan, wanneer je niet wil, dat het verbrand wordt --- omdat het brandt.

(stilte)

En het is nogal helder, dat met de breedte en de totaliteit van de visie er iets komt, dat een compassie is, die begrijpt --- niet dat medelijden van superioriteit voor het inferieure: de ware goddelijke Compassie, dat het totale begrip is, dat iedereen is, wat hij moet zijn.

Er blijven alleen vervormingen. Er was ook de verklaring van de vervormingen. Het was een beslissende visie, die alles op zijn plaats zette. Een ware openbaring.

Al die dingen zijn duizend keer verteld, zij zijn ik weet niet hoeveel keer geschreven, zij zijn bedacht en uitgedrukt --- dat alles is daarboven erg goed. Maar dit wordt gezien op het [materiële] vlak zelf, gevoeld, geleefd, geademd, geabsorbeerd; het is helemaal iets anders. Het is een begrip, dat niets te maken heeft met intellectueel begrip.

(na een lange stilte)

Sri Aurobindo gaat door met me dingen vertellen.... Het is waarlijk interessant.

Er is een soort instinct, dat wil, dat alles in overeenstemming is met de ervaring, die men heeft. Maar dat is een tendens naar uniformiteit, de Allerhoogste's uniforme eenheid, die de niet-manifeste Allerhoogste is, die eeuwig onveranderlijk is, in tegenstelling tot de ontelbare veelvuldigheid van alle expressies van die Eenheid; en instinctief is er altijd een terugval (*gebaar*) naar het Niet-Manifeste, in plaats van (*Moeder opent haar twee handen*) een acceptatie van de manifestatie in zijn totaliteit. Het is erg interessant.

En het is het eerste effect van de terugkeer naar de Oorsprong.

Het eerste effect van de terugkeer naar de oorsprong is een vereenvoudiging, identiteit, de Ene --- de identieke Ene. En dan is er de beweging van de manifestatie (*gebaar van uitbreiding*): de veelvuldige Onmetelijkheid.

Het is instinctief.

(Moeder gaat in een contemplatie)

November 30, 1965

*Moeder neemt de vertaling
op van "Savitri":*

Imagining meanings in life's heavy drift,
They trusted in the uncertain environment
And waited for death to change their spirit's scene.

Betekenissen verbeeldend in leven's zware koers,
Vertrouwden zij op de onzekere omgeving
En wachtten op de dood om hun geest's scene te veranderen.

(X.IV.641)

Ja, dat zijn de mensen, die hopen om naar een gelukzalige hemel te gaan.

Het hele Westen is overtuigd, natuurlijk, dat de aarde genomen moet worden, zoals het is en dat het een voorbereiding is voor een leven in een andere wereld, die volgens je "fouten" of "kwaliteiten" een hemel of een hel zal zijn. Maar hoe dan ook, om de hel weg te doen, zullen allen, die een goede wil hebben, naar een gelukzalige hemel zal gaan.

Het is een vreemde uitvinding, is het niet!

Hoe dan ook...

Maar er is een accumulatie, een buitengewone compactheid van kennis overal in deze hele *Savitri*. Er is niets, dat leeg is van kennis. Het is waarlijk interessant.

December

December 1, 1965

(Notitie van Moeder aan Satprem)

Satprem,

In de "Notes on the Way" is er veel besnoeien te doen.¹⁰⁹

De passage over toegestane huwelijken moet eruit gehaald worden, en zo moet de volledige referentie naar de Ashram's samenstelling. Dat alles is te "privé" om gepubliceerd te worden.

En langs die lijn zou je hier en daar andere zinnen kunnen vinden, die beter weggelaten kunnen worden.

Ik zou willen, dat we er de volgende Zaterdag weer zorgvuldig doorheen gaan.

Tederheid,
Getekend: Moeder

December 4, 1965

(Moeder voelde zich niet erg goed de dag ervoor, en ziet er nog erg vermoeid uit)

Gisteren was een erg moeilijke dag. En ik ben nog niet helemaal in orde.

Ik kan niet horen, ik kan niet zien, ik ben in een afschuwelijke toestand.

*(Satprem haalt moeder over
om niet te werken --- lange meditatie)*

¹⁰⁹ Moeder refereert naar de conversatie van 27 November, die Satprem wil publiceren in gedeelten in het Ashram's *Bulletin*.

Ik kan zo oneindig blijven.

Wanneer ik er eenmaal in ben, is het goed, is het comfortabel. Maar hoe dan ook, we kunnen onze vertaling doen.... Dat moeilijkheid is, dat ik niet kan zien en horen --- ik ben er niet!

Omdat, wat mij betreft, ik geen reden heb om eruit te komen [de meditatie]. Op deze manier voel ik, dat de wereld eindelijk goed is! Wanneer ik eruit kom, begint het knarsen. Wanneer ik daar ben, is de wereld en alles heel goed!

*(Moeder pakt haar eerste
zin van "Savitri" op)*

A savage din of labour and a tramp
Of armoured life and the monotonous hum
Of thoughts and acts that ever were the same

Een wild lawaai van werk en een gestamp
Van gepantserd leven en het monotone gegons
Van gedachten en daden, die altijd hetzelfde waren

(X.IV.641)

Alsjeblieft! Dat is het

* * *

Naar het einde:

Dit is mijn grote remedie. Gisteren bleef ik zo [in meditatie] gedurende bijna de hele dag. Iedereen dacht, dat ik in slaap was (!) en zij zorgden met grote zorg om me niet wakker te maken (zoveel te beter, dat was aardig). Op deze manier is het goed, alles is goed. En het lichaam is ook beter, het is de enige kuur; voor mij is het de enige kuur: die Vrede, dat Licht naar beneden brengen --- een onmetelijke, onmetelijke kalmte --- en de cellen raken er aan gewend om een beetje harmonieuzer te worden.

Anders gaat alles verkeerd.

Ik geloof niet in dokters. Zo goed als ik het probeer, ondanks al mijn goede wil, geloof ik niet in behandelingen en geloof ik niet in dokters. Wanneer ik in die toestand ben, geven de dokters me medicijnen --- ik observeer de medicijnen: zij veroorzaken net zoveel wanorde als zij goed doen. Zij doen goed voor het ene en beschadigen het andere. Dus moet dat naderhand rechtgezet worden. Je komt er nooit uit. En wat meer is, zij geven mij de gunst van kinderen's doseringen! Wanneer mij volwassenen's doseringen gegeven zouden worden, denk ik... Het is interessant, erg interessant (!)

In feite moet men om zich thuis te voelen in de wereld, zoals het vandaag is, tot de categorie behoren, waarover ik 's anderdaags gesproken heb, van diegenen, die een harmonie tot stand gebracht hebben met alle menselijke faculteiten, die tevreden zijn, en die ook egocentrisch genoeg zijn om zelfs niet op te merken, dat dingen niet op die manier zijn voor anderen. Dan is het goed; anders... Sri Aurobindo hoorde zeer veel (in zijn uiterlijke wezen) tot de categorie van diegenen, die wilden, dat dingen zouden veranderen, die aandringen naar vooruitgang, die verder willen gaan, die het verleden willen weigeren... heel erg. Hij moest een grote inspanning doen om tevreden te zijn met dingen en mensen; het was zijn compassie, die hem mensen om zich liet accepteren, zoals zij waren. Anders leed hij er gewoon veel onder.

En dat verslijt en vermoeid en desorganiseert.

Het wordt mij de hele tijd geleerd... Zie je, het is een lange tijd geleden sinds die zaligvolle tevredenheid ophield te bestaan (ik had het nooit veel, wanneer het op een gegeven moment bestond, is het een lange tijd geleden, dat het vast bleef houden), maar er is mij geleerd om naar een hoger stadium te gaan, waarin men voldoende vrij is van alle externe vibraties om in staat te zijn om te leven in de ware, harmonieuze Vibratie. Maar voor het lichaam is het moeilijk, omdat iedere keer als je eet, je wanorde absorbeert, iedere keer, dat je ademt, absorbeer je wanorde --- je leeft in wanorde. Het is dus een werk van opheldering, organisatie, harmonisatie, en alles wordt erg stil, absoluut stil: daar (*gebaar naar het voorhoofd*), absolute stilte en licht --- het licht van een onbeweeglijk licht; en dan dat hier laten komen (*het lichaam*). Erg stil... Toch beweegt het bloed constant verder, is het niet? Maar ik denk, dat het op een lagere snelheid moet bewegen. Dan is het goed.

Ik denk, dat de externe wetenschap zegt, dat in slaap de giften verbrand worden; Wel, dat is het punt: het is de stilte, die donkere vibraties verlicht.

(*Lachend*) Dus ik heb jullie twee een dosis gegeven!

December 7, 1965

*Betreffende Moeder's
Recente "ziekte"*

Het was, wat mensen "zwarte magie" noemen --- ik noem het geen zwarte magie, maar het was een adverse formatie, die ik in alle details zag exact

op 5 December. Op de 5de zelf zag ik het en naderhand begreep ik het. Het was extreem interessant, maar het is onmogelijk om het te herhalen. Op de 5de, bij de meditatie, wist ik, wat het was (de dag, nadat je kwam). Extreem interessant. Misschien zal ik het op een dag vertellen, maar het is erg, erg privé.

In de middag van de 5de had ik het duidelijk begrepen en alles gezien en alles gedaan, plotseling... (je weet, hoe Sri Aurobindo gewoonlijk ziekten wegnam, het was als een hand, die kwam en de ziekte wegnam), ging het gewoon zo weg, en het lichaam was OGENBLIJKKELIJK goed. Oh, weet je, ik ben nog verbijsterd.

Net alsof je een kap boven je hoofd hebt en er komt iets en verwijdert het: pfft! Alle symptomen, allemaal weg. Het is prachtig.

Wanneer dit Vermogen werkt, zullen we iets zien.

Maar gedurende vier of vijf jaar bent u rond 5 December aangevallen.

Ah, ja. Het is allemaal onderdeel van het zelfde. Het is hetzelfde.

Het is meer dan vier of vijf jaar, meer dan dat. Alleen... Hoe dan ook, wanneer ik het verklaar, zal het duidelijk zijn.

Maar ik zag het niet in het menselijke denken, helemaal niet, niet zoals men het begrijpt: ik zag het, zoals het is, en wat deze aanvallen toestaat --- wat hen niet alleen toestaat, hen niet alleen mogelijk maakt, maar wat die dingen NOODZAKELIJK maakt voor de lichaam's transformatie.

Om het eenvoudig neer te zetten, het moet allemaal gedragen worden, dat is alles --- volhouden en verdragen.

Maar net, toen het wegging, net een halve seconde ervoor, kwam er... Hoe kan ik het uitleggen? Het is zo eenvoudig en natuurlijk en ongekunsteld, oh, zo eenvoudig, dat het kinderachtig lijkt. Het was, alsof mij verteld werd door een stem, die als Sri Aurobindo's stem zou zijn, "*Jij bent de sterkere en je kunt de bal wegsturen,*" iets van die soort. Maar de woorden zijn niets; het was het gevoel van een soort van... *buoyancy*, zoals ze het in het Engels zeggen (*opgewektheid*), het gevoel, dat men heeft, wanneer men jong is, vol van vrijmoedigheid en enthousiasme --- het gevoel van absoluut spotten naar hen en naar hun "formidabele" formatie, zoals een leeuw spot met een rat. Absoluut dat soort relatie. En dat soort enthousiasme duurde alleen een flits, en tegelijkertijd, net tegelijkertijd (*gebaar van een kap, die verwijderd wordt*), pfft! Als nacht en dag.

Oh, het heeft me veel geleerd, heel veel dingen, een wereld van dingen.

Het was moeilijk. Het duurde een lange tijd --- de 3de, de 4de, de 5de en de hele 5de tot ongeveer 6:30 in de avond: drie dagen.

En elke dag brengt iets. Het lijkt in een galop te gaan, het gaat snel. Gisteren leerde ik ook iets: voor het werk, de reden van de verwarringen. Het was erg interessant, een erg interessante demonstratie. Enzovoort, iedere dag is er zoiets, in de kleinste details van de materiële werking. Erg interessant. Nu, laten we doorgaan met het werk.

* * *

(Er volgt een lange en gewoonlijke discussie over de problemen van de publicatie van Moeder's woorden. Zoals gewoonlijk wil Moeder er alles uit verwijderen --- "Ik wil geen enkele ik" --- en zoals gewoonlijk moet Satprem letterlijk vechten om hier en daar enkele fragmenten te redden. Het huidige voorbeeld betreft de "Notities op de weg.")

Maar ik kan zien, dat veel mensen het *Bulletin* lezen en we moeten voorzichtig zijn met wat we afdrukken. Dus moeten we het zorgvuldig nakijken.

Zijn er weer beschuldigingen geweest?

Nee, er zijn enthousiastelingen geweest --- zo enthousiast, dat we voorzichtig moeten zijn.

Er zijn protesten geweest, maar daar geef ik niets om, ik ben er niet in geïnteresseerd. We moeten met de enthousiastelingen, diegenen, op wie het veel effect had, voorzichtig zijn.

De enthousiastelingen zijn vaak gevaarlijker... Beschuldigingen betekenen mensen, die niets begrijpen, dat maakt niet uit --- wanneer zij het niet begrijpen, is het jammer voor hen. Maar voor diegene, die het begrijpen, moeten we toezien, dat het niet teveel effect op hen heeft. We moeten voorzichtig zijn.

Ja, maar als we alles weglaten, dat persoonlijk is, blijft er een soort "verklaring," die geen concrete impact heeft. Het blijft vaag en algemeen.

We kunnen de hele tekst houden voor diegene, die klaar zijn om het geheel te zien.

(Satprem protesteert)

Maar, mon petit, lees het geheel weer voor jezelf, en vertel jezelf, dat al diegenen, die klaar zijn om het te lezen, het op een dag zullen lezen, dat is alles, het is genoeg!

Ik zou uw teksten nooit voor u terug moeten lezen, omdat u onmogelijk bent!

(Moeder lacht)

(De discussie gaat verder en Moeder wil het hele eind van de conversatie van 27 November weglaten, die Satprem wilde publiceren in "Notities onderweg." Het was over de dubbele beweging van Eenheid en Veelvuldigheid.)

Verlies de moed niet.

Maar het hangt allemaal samen!

Ja, al diegenen, die jouw ontwikkeling hebben, zullen het begrijpen, maar anderen niet.

Nee, het is een begin van ervaring, die nog niet in zijn finale vorm is. Ik zal het een andere keer beter zeggen. Er zal een dag komen, dat ik het goed zal zeggen. *(Maakt plezier met Satprem)* Je zal een gelegenheid hebben om het goed op te schrijven!

Laat het allemaal, het is genoeg, dat alles is privé. Het is goed voor de *Agenda*. Op een dag zal ik het plaatje schilderen, omdat het volmaakt beleefd zal zijn --- van het allerhoogste Bewustzijn, dat zowel Nietsheid is als Totaliteit tegelijkertijd. En dan de dag, dat ik in staat zal zijn om die ervaring in woorden te zetten, het zal iets van gewicht zijn. Maar wacht even, we moeten een beetje langer wachten.

Dit zijn het eerste stamelen van een beginneling.

Ik begrijp het niet, maar... maar zelfs dat stamelen is vol van betekenis! Zelfs uw aarzelingen, zelfs uw niet afgemaakte zinnen. Het is vol betekenis.

Ja, het is goed voor... (zoals de oude frase zegt) het is goed voor de trouwen, maar de "trouwelozen" moeten het "stamelen" niet zien, het helpt hen niet.

Zij [Sujata] zal minder te typen hebben!

(Satprem trekt een gezicht)

December 10, 1965

Wat heb je te zeggen?... Vertel me.

Ik ben een beetje verontrust, omdat ik het nieuws gehad heb, dat mijn vriend zelfmoord gepleegd heb.

Vertel me erover. Welke vriend?

Een Goudzoeker.

Maar je hebt veel vrienden gehad in het leven, is het niet?

Nee.

Ben je in contact met hem gebleven?

Hij was de persoon, die het dichtst bij me was.

Heb je hem de laatste keer, toen je naar Frankrijk ging, gezien?

Nee.

Waar was hij?

Oh, de wereld rond, in Afrika laatst, hier en daar.

En waar schrijft hij vandaan?

Vanuit Parijs.

Hoe oud is hij?

En beter jonger dan ik.

Wat schrijft hij? Heb je zijn brief? Geef het aan me.

Hij was een rebel.

Ja.

Hij vond het niet.

Maar hij is een rebel in tamas, mon petit. Zelfmoord en tamas gaan samen --- onbewustheid of stupiditeit. *(Moeder kijkt naar de brief)* Hij tekent niet met zijn naam. Hij schrijft, "Je broer, de goudzoeker."

Ja.

Is hij een intellectueel?

Nee, niet zo. Hij is een man van actie.

(Moeder "kijkt" weer naar de brief) Ben je zeker, dat hij zelfmoord gepleegd heeft?... Ik ben het niet. Heb je zijn adres? Kan je het uitvinden?

Ja, dat kan ik.

(Stilte) Je bent nog erg gevoelig voor anderen's formaties.

Hij is een man, die ik goed begrijp, ik leefde met hem. Hij was helemaal geen gewone man, die het leven accepteert, zoals de gewone mensen, die comfortabel zijn in het leven.

Nee, maar hij was een "dramatiseerder."

Helemaal niet. Hij is een man van actie en een goudzoeker.

Dat is de verschijning.

Hij is een erg eenvoudig en ruw type. Hij liet gewoonlijk nooit iets zien, zei gewoonlijk nooit iets, en toen hij gevoelig was voor iets, werd hij uitwendig steeds harder. Een erg ruwe man, zonder esthetische verfijning. Gewoon een man van actie, die vertaalde, wat hij voelde, in actie.

Nee, hij is intuïtief. Je wist het niet, maar hij was een intuïtief type.

Ja, er was iets in hem.

Toen ik "dramatiseerder" zei, bedoelde ik het niet fysiek; je sprak me tegen, maar ik bedoelde het niet fysiek, ik bedoelde het vitaal, en ik weet, waarover ik spreek.

Vitaal een dramatiseerder... Mogelijk.

(stilte)

Hij had een smaak voor vrijheid. Dat is nogal zeldzaam.

Heb je de envelop? Is er een datumstempel?

Ja, 6 December uit Parijs.

Hoe was hij? Klein, groot? Dik, dun, donker?

Nogal klein, sterk, stevig, met een bemanningskapsel.

De ogen?

Nogal donker, denk ik.

Zijn haar ook?

Ja. Een wipneus.

(stilte)

Ik geef mijzelf de schuld. Dat ik hem niet geholpen heb.

Heb je hem ooit geschreven?

Eenmaal in twee of drie jaar.

Het zou geen verschil gemaakt hebben. Alleen, wat moet gebeuren, gebeurt --- dat is een absolute regel.

Alleen, wat moet gebeuren, gebeurt. En het is ondenkbaar, dat het anders zou zijn. Daarom zichzelf vertellen, "Ik zou dit gedaan hebben"... Het zou voor je eigen bevrediging zijn, maar het zou hoe dan ook de omstandigheden niet veranderd hebben.

En hij is niet dood --- hij zou zijn lichaam verloren kunnen hebben, dat is mogelijk, ik weet het niet (voor mij is dat een secundaire kwestie), maar hij is niet dood.¹¹⁰

Maar het is jammer als iemand zelfmoord pleegt.

Ja, het is jammer.

Het is stupide.

Maar hij wist het niet, dat is het net. Er zijn mensen, die het niet weten.

Ja, zij weten het niet. Maar hij is intuïtief.

Natuurlijk! Maar het verschrikkelijke is, dat er dergelijke mensen zijn, die HET NIET WETEN. Hij was precies als ik, zonder de kennis van wat hier is. Wanneer ik u en India niet had gekend, zou ik als hij gedaan hebben, ik had zelfmoord gepleegd, net als hij.... Maar die mensen, het is niet hun schuld!

Maar er is geen "schuld"! Het is nooit iemand's "schuld"! *(Moeder lacht)*
Het is niet de Heer's schuld! De Heer heeft geen fouten!

Hoe dan ook, het is jammer dat er geen... was.

¹¹⁰ Hij stierf, zoals kranten en een brief van zijn metgezel later confirmeerden.

Voor mij is hij niet dood. Ik weet het niet; hij zou fysiek levend kunnen zijn, ik weet het niet, maar voor mij is hij niet dood.

U bedoelt, dat hij voldoende gevormd is en bestaat op een ander vlak?

Ja, hij is bewust genoeg.

Ik vroeg je deze details, omdat ik sinds de 5de tot nu toe in het Vitale een aantal mensen gezien heb, die net hun lichaam verlaten hadden en ik wilde weten, of hij een van hen was. Ik zag twee in het bijzonder, die waren, zoals je zei, gehurkt, een beetje gezet, met zwart haar en donkere ogen. Wanneer ik een foto had, zou ik je vertellen, of hij het is of niet: gewoon zoals dit kan ik het niet zeggen. Ik heb veel van hen gezien --- maar voor mij zijn die mensen niet dood!

Zij zijn bewust gebleven, en wanneer men bewust is, is men niet dood.

En wanneer het is, zoals ik denk, is het iemand, die recht naar hier kwam --- hij kwam recht naar je toe, dus zag ik hem natuurlijk.

Zo wat!...

Nee, ik ben niet bedroefd door zijn "dood," dat is het niet...

Je bent bedroefd, omdat je niet gedaan hebt, wat je dacht, dat je had moeten doen.

Nee... En er is het lijden, dat het inhoudt --- het onnodige lijden.

Je voegt je eigen onnodige lijden toe aan al de anderen! --- ik zie je logica niet.

Dat is de BUITENGEWONE les, die Sri Aurobindo ons gaf, en zo kijk ik ernaar. Toen hij wegging, was het eerste, dat hij zei, "Nu zou iedereen kunnen sterven, het maakt niet in het minst meer uit." En het was absoluut waar, en sinds die dag is het absoluut waar geweest.

Het maakt absoluut niet uit.

En nu heb ik met Sri Aurobindo een intimiteit, die ik niet had, toen hij in een fysiek lichaam leefde: hij was bezig aan zijn kant, ik was bezig aan de mijne, we spraken gewoonlijk nooit met elkaar. We waren erg nabij, zo nabij als kan zijn, als men kan zijn, OP HETZELFDE VLAK ALS WE NU ZIJN. En nu hoef ik, wanneer ik iets wil weten, wanneer ik een antwoord op een vraag wil, alleen dit te doen (*gebaar van een onbeweeglijke stilte*) en ik heb het antwoord. Eerder kon ik bezig zijn in een kamer en hij in een andere, en ik zelfs niet de tijd had om hem om de informatie te vragen.

Niet, dat ik de dood goedkeurde! Ik vecht zoveel als ik kan, voor mij is het een valsheid --- de dood en de valsheid gaan samen. Maar... het is een verschijning.

Wanneer je de valsheid [van de dood] accepteert, laat het je lijden. Wanneer je het niet langer accepteert, glimlach je. Je glimlacht, er is niets anders te doen dan glimlachen.

Het is helemaal zijn dood niet, die me beïnvloedt, maar...

Wel, mon petit, ga een minuut zitten, blijf stil, roep je vriend en vertel hem, "Hier. Hier is, wat ik je wilde vertellen, hier is, wat ik je had moeten leren, hier. Leer het nu van mij" (ik bedoel van jou), "van mijn bewustzijn. Nu plaats ik je in het Licht; nu plaats ik je in de Kennis; nu leer ik je alles, dat je in staat bent te leren," en dat is alles. Je zal het beste gedaan hebben, wat je kan doen.

Het komt, omdat er in je externe bewustzijn nog een twijfel is over de onzichtbare realiteit; het is niets anders dan dat, en wanneer "dat," wat we kunnen zien en aanraken, weggaat, dan is het pijnlijk.

Nee, dat is het punt niet....

Maar ik vertel het je: wat je beïnvloedt heeft, is, dat er in deze brief een erg sterke vitale formatie was (die hem ook beïnvloedde), een soort van... (excuseer me, dat ik het zeg, ik wil je vriendschap of je herinnering niet beschadigen), maar het is een soort drama, dat hij voor zichzelf opzette --- bovendien zijn allen, die zelfmoord plegen zo, ZONDER EEN UITZONDERING. Het is een drama, dat hij voor zichzelf opzette, en het erg krachtig beleefde in het vitale, en de formatie kwam over je samen met de brief en dat is, wat je lastig viel. Ik weet dit, omdat mijn eerste reactie, toen ik de brief las, een glimlach was --- de glimlach, die ik draag in het gezicht van de drama's van het vitale. Ik ben er absoluut zeker van, je zou kunnen zweren, dat het niet zo was, het zou geen verschil maken. Ik ben absoluut zeker. Hij was het eerste... Ik zou kunnen zeggen "slachtoffer," als je wil, het eerste slachtoffer van het drama, maar toen kwam het naar jou, het sprong op je samen met de brief. Een drama in het vitale. En het is een drama in het vitale, al deze dingen zijn drama's in het vitale.... Luister, alleen deze laatste paar dagen --- de dagen tussen de 5de en de 9de --- ik herleef altijd de minuten, die ik leefde in 1950, en ik zie hen altijd in het licht van de kennis, die ik verworven heb, en ik ZAG, en ik zag in welke mate pijn, verdriet, spijt... speciaal die spijt, dat men niet gedaan heeft, wat men had moeten doen, wat een andere absurditeit is, omdat men NOODZAKELIJKERWIJZE deed, wat men te doen had --- men was niet, wat men had moeten zijn en men moet veranderen, daarom moet men veranderen, maar men deed, wat men moest doen, omdat je niets anders kan doen, dan wat de Heer je laat doen, en Hij laat je hetgeen doen, dat op het zelfde moment het best mogelijke is voor het geheel en het best mogelijke voor je eigen vooruitgang. Daar. Dus alle spijt van "Ik had moeten... ik had niet moeten..." zijn rommel.

Begrijp je, ik zeg dit met al het vermogen van kennis, die in alle details beleefd is. Ik WEET dit. En het is precies de tijd van het jaar, wanneer ik het het beste weet, op de meest levende en correcte manier, en het meest krachtig.

Het is okay, hij is een goede jongen, hij heeft substantie, hij zal okay zijn. Wanneer hij werkelijk zijn lichaam verliet, geven we hem een andere. Daar.

Ja, hij was een goede jongen.

Ja, hij was een goede jongen. Oh, ik ken hem nu goed. Nu ken ik hem. Een goede jongen. Het is nogal goed.

Maar hij is vitaal hier.

Het is okay.

Je hoeft hem alleen alle affectie te geven, die je voor hem had, exact, alsof hij fysiek aan je zijde was. Je geeft hem je affectie en doet voor hem, zo, in de innerlijke stilte, wat je zou willen doen, wanneer hij fysiek hier was, --- en het maakt geen verschil, dat is alles. Dat is het punt, waar ik op sta, die illusie --- die kleverige illusie --- die zich klampt aan je bewustzijn en zegt, dat dit de werkelijkheid is (*Moeder knijpt in de huid van haar handen*) --- *maar* dit is de valsheid, dit is de illusie, omdat het niet de correcte uitdrukking is van de werkelijkheid.

En rebellen (zij weten het niet, zij zijn onwetend) rebelleren, omdat dingen niet zijn, zoals zij zouden moeten zijn, en in plaats van tegen zichzelf te zeggen, "Nu zal ik werken om dingen te laten worden, zoals zij willen zijn, als zij zouden moeten zijn," gaan ze weg. Zij zeggen, "Nee, ik accepteer de wereld niet, zoals zij is." Dat is erg goed. Het is erg goed, je hoeft het niet te accepteren, niemand vraagt je om het te accepteren, zoals het is, maar wanneer je goede wil hebt, help het dan veranderen.

Nu zal hij het begrijpen.

Ja, dat is het belangrijkste punt

Hij zal het begrijpen

Nee, zolang als de wereld niet veranderd is, maakt de dood niet in het minst iets uit, en wanneer de wereld veranderd is, zal er geen dood meer zijn, dat is alles. Anders zal het de dood zijn voor planten, de dood voor dieren, de dood voor mensen (mens als mens) en voor hen zal het een heel natuurlijke staat zijn, er zal niet zijn om sorry voor te voelen.

De dood, zoals het begrepen wordt op de innerlijke niveaus, is een verlies van bewustzijn... Dat zou het meest... meest verschrikkelijk en afschuwelijke zijn, wanneer het mogelijk was. Maar het is niet mogelijk.

Wanneer je bewustzijn hebt, kan het niet verloren gaan. Sommige dingen hebben nog geen bewustzijn, dus moeten zij het beetje bij beetje leren; maar het bewustzijn, dat je hebt, kan niet verloren gaan, dat is niet mogelijk. Alle doden in de wereld kunnen het niet van je afnemen, en daarom glimlach ik --- probeer het, mon petit!

Het is onmogelijk.

Bewustzijn is iets, dat eeuwig is. Bewustzijn is goddelijk, bewustzijn is eeuwig en NIETS kan het vernietigen.

Verschijningen zijn een andere zaak.

En alleen onbewustheid wordt vernietigd (dat betekent, dat er een verschijning is van destructie), maar niet bewustzijn.

Dus dan is alle drama --- alle tragedie, alle verschrikking, alle vrees, dat alles --- een vitaal verzinzel. Wel, diegenen, die God's strijders zijn, laten niet toe, dat zij daardoor beïnvloed worden. Men glimlacht, "Ja, ja, je kan een grote show opzetten, wij geven er niet om; ga door met de grote show, wanneer je ervan geniet." Wat ons betreft, weten we, dat het alleen een show is --- een lelijke show, wanneer je wil, het is niet mooi, maar het is alleen een show.

* * *

(Spoedig daarna, over Dr. Sanyal, die naar Madras gegaan is voor een hersenoperatie na een mislukte operatie in Amerika.)

De dokter is in Madras....

Wanneer gaan zij opereren?

Ik weet het niet. Zij zullen telefoneren.

Eerst zullen zij zien, of het gedaan kan worden. Omdat de Amerikaanse chirurg gezegd had, dat het fataal zou zijn, dus neemt deze zijn voorzorgen, veronderstel ik.

Maar de dokter zegt, "Ik probeer het liever en sterf..." Hij had niet genoeg vertrouwen om genezen te worden zonder uiterlijke middelen, dat is het jammere --- maar wie heeft voldoende vertrouwen?... Ik weet het niet. Er zijn enkele.... er zijn enkele, die de wonderbaarlijke genade hebben. Hij had het niet: de rede, de intelligentie waren oneindig te actief voor hem om het te hebben.

Gisterenavond gaf ik hem een beetje meer dan twintig minuten concentratie. Hij zat en ik stond en hield zijn handen vast.... "Trek het nooit naar beneden over jezelf," is gezegd, maar je kan het naar beneden trekken over iemand anders --- ik trok de Kracht helemaal naar buiten. Het

was zo krachtig, dat zijn handen bleven trillen¹¹¹, terwijl de mijne stil waren! Naderhand, toen het eenmaal voorbij was, vroeg ik me af, hoe het kon zijn, ik begreep het niet: mijn hand, die de zijne vasthield, bleef stil, maar de zijne schudde; ik voelde zijn beving in mijn hand. Toen stopte ik, toen alles plotseling tot een stilstand kwam: hij stopte met bewegen. En ontspanning kwam, een ontspanning. Ik concentreerde daar, op zijn hoofd --- ontspanning. Toen stopte ik. De tijd was hoe dan ook op. Daarom KAN HET GEDAAN WORDEN. Maar dit gebrek aan vertrouwen, dat gebaseerd is op de hogere intelligentie, de hogere rede, voorkomt, dat het blijft: het brengt de moeilijkheid ogenblikkelijk terug. Maar ik zag --- ik zag het: het stopte. Voor mij was dat een voor de hand liggend bewijs.

En ik deed het opzettelijk. Het is waar, dat het gevaarlijk is om “het naar beneden te trekken,” omdat de weerstand te groot is, er wordt iets vernietigd, maar er was niets om nog te riskeren, omdat hij zelf klaar was om naar Madras te gaan om naar een andere wereld gezonden te worden. Ik deed het.

Er is waarlijk, zelfs materieel en zelfs in de huidige toestand van de wereld, niets is onmogelijk. Alles, dat nodig is, is de Heer's Sanction (Sanctie) (*sanction* in de Engelse betekenis van het woord). En Hij wenste het, Hij wilde het. Ik, die niet kan blijven staan gedurende meer dan tien minuten zonder dat mijn hoofd gaat draaien, bleef daar een half uur BEWEGINGSLOOS: ik voelde niets, ik was nogal voorbij alle “karma's”! Het duurde een half uur, voordat alles tot stilstand kwam, en was duidelijk een momentaan effect, dat betekent, dat het een uur, twee uur geduurd had kunnen hebben, ik weet het niet, maar met de innerlijke vibraties van zijn wezen (gebrek aan vertrouwen, enzovoort) kon het alleen momentaan zijn.

Maar het gebeurde. En het was niet door een oplegging: het was door een ontspanning, met de Kracht, die neerdaalt als een massa, brrf! Enorm, mon petit!... Twee of drie keer was er een losmaking [in de dokter], toen hield het op: het was, alsof het uit het brein gedreven werd, en het kwam terug in het brein; ik dreef het uit en het kwam terug. En de laatste keer was er een ontspanning. Toen zei ik, “Dank U, Heer, ik dank U.”

Nu ben ik zeker.

We zullen zien. Misschien zal de operatie hem overtuigen, dat het gedaan kan worden (wanneer de Madras dokter ook overtuigd is, kan het gedaan worden). Het kan klaarblijkelijk gedaan worden --- alles is mogelijk.

Maar die dingen zijn erg interessant.... Omdat ik, toen hij in Amerika was, zag, dat hij gedood zou gaan worden (na de eerste operatie), en ik zei onmiddellijk, “Ik wil hem daar niet laten sterven, het is stupide, het is een dwaze zaak, een nederlaag, ik wil het niet.” Ik stuurde hem een talisman, die ik zelf voorbereid had (zodat zijn menselijke intelligentie een

¹¹¹ De dokter had Parkinson's ziekte.

beetje vertrouwen zou kunnen hebben), toen werkte ik op de andere dokter, de Amerikaanse chirurg. En toen Sanyal ging en de chirurg zag voor zijn operatie, vertelde de chirurg hem, "Nee, tussen je eerste operatie en deze heb ik een serie catastrofes gehad van fatale ervaringen met mensen, die stierven; ik wil het niet doen, omdat ik voel, dat ik ga veroorzaken, dat je gaat sterven en ik weiger, "Toen zei Sanyal, "Ik ben gewillig om te sterven," en de ander antwoordde, "Maar ik wil je niet doden!" En Sanyal kwam hier terug. En toen hij terugkwam, vertelde ik hem, "Excuseer me alstublieft, dat doe ik niet!"

Nu zullen we zien. Wanneer de dokter vertrouwen heeft en hij ook vertrouwen heeft, is het goed mogelijk. Maar het is noch deze dokter, noch enige andere, die het gedaan zal hebben: het is de Heer. Alleen Hij kan dingen doen. Ik heb Sanyal verteld, toen hij terugkwam uit Amerika, "*Alleen de Heer kan je genezen, niemand anders.*" Toen vertelde hij me, "*Oh, ja, maar er zijn middelen van interventie.*" Ik antwoordde hem, "Elk middel, dat je wil, het is allemaal hetzelfde voor me!"

* * *

*Dan keert Moeder terug naar
de Goudzoeker's zelfmoord:*

Petit, het is om je te helpen om een stap voorwaarts te nemen.

Het is erg goed.

Weet je, de grote moeilijkheid is die belangrijkheid en boven alles dat besef van absolute werkelijkheid, die we aan het fysieke leven hechten.

Het is niet het fysieke leven, dat belangrijk is: het is het Leven; het is niet het fysieke bewustzijn, dat belangrijk is: het is het Bewustzijn. Dus wanneer je vrij bent, kan je gebruiken... wel, alle materialiteit, die je wil. Men zou in staat moeten zijn om met zorg te kiezen en de rest weg te laten... en er gebruik van te maken, zoals men wil; men zou de meester van de Materie moeten zijn, geen Materie, die bovenop je zit en je grof maakt --- wat is dat!

En dat is het punt, het komt, omdat men in zijn innerlijke wezen de herinnering heeft aan een Vrijheid, dat men opstaat tegen een slavernij hier (een afschuwelijke slavernij); men mist alleen de kennis, dat alleen bewustzijn alles kan veranderen. Alles uit het raam gooien is niet de manier om dingen te veranderen, dat is alles.

Maar het is voorbij voor je vriend, ik heb hem met me meegenomen. Hij is okay.

December 15, 1965

De dag ervoor werd Moeder bezocht door de Koning van Nepal.

Ik heb geen rozen over (*Moeder zoekt naar een bloem voor Satprem*), zij namen alles mee!

Maar deze koning¹¹² is een opmerkelijke man. Hij heeft een opmerkelijke geschiedenis, maar het zou te lang zijn om het te vertellen.... Ik was eerder met hem in contact (*gebaar van mentale communicatie*), en ik had gezegd, "Ik zal niet spreken" --- en ik sprak niet. Toen hij kwam, keek hij naar me, toen (hij stond) bleef hij plotseling in meditatie staan, hij sloot zijn ogen en bleef bewegingsloos. En toen vroeg hij mij zijn vragen mentaal --- ik ontving hen. En het antwoord kwam van bovenaf, magnifiek. Een antwoord met een gouden, superbe kracht, en een vermogen, dat hem vertelde, dat hij een grote rol te spelen had en sterk moest zijn, enzovoort

Een erg, erg intelligente man.

En India's ambassadeur voor Nepal (die ik al eens gezien had, hij heeft een erg opmerkelijke vrouw, die hier ook was, ze is erg lieflijk) had me gevraagd (omdat zij een conferentie gaan hebben in Nepal over de Chinese claims), hij vroeg me, welke oplossing ik zag. Ik stuurde hem mijn antwoord.

En de manier, waarop ik het¹¹³ zag, is werkelijk erg interessant. En het lijkt, zo vertelden ze me, "Oh, dat is exact, wat de Chinezen willen!" Ik zei, "Goed dan, dat is erg goed, maar in plaats van dat het met de Chinezen is, zal het met de Indiërs zijn": een federatie van al deze staten.

Dat alles is erg goed. Het betekent, dat er werkelijk een Kracht in opmars is.

Maar al mijn rozen zijn weg.

* * *

Spoedig daarna:

Sanyal's operatie was gisteren.

¹¹² Koning Mahendra en Koningin Ratna.

¹¹³ Zover als Satprem herinnert, voorzag Moeder een confederatie van alle Himalayaanse staten (en zelfs de Aziatische staten) om te waken tegen China. India zou de leider zijn van deze confederatie.

Om 3:45 telefoneerde V. uit Madras, dat de operatie geslaagd was, dat de beving in de rechterhand en het rechterbeen gestopt was en er geen verlamming zou zijn.

Vandaag kwam er een brief van V., die het geheel vertelt. Maar daarna was er een telegram, dat zei, dat hij een erg rusteloze nacht had doorgebracht en een temperatuur had. Dat is het laatste nieuws.

(Moeder geeft V.'s brief¹¹⁴ aan Satprem)

“De operatie is succesvol. De beving van de rechterhand en het rechterbeen is gestopt. Er is geen verlamming. Dr. voelt zich goed. Deze morgen had Dr. zijn koffie in de morgen. Om 7:30 heeft een kapper zijn hoofd geschoren. Toen zag Dr. er uit als een boeddhistische monnik (*Moeder lacht*). Om 9 A.M. werd hij weggehaald nabij de operatiekamer No 2. Op die tijd had hij een steriele kleding op zijn hoofd. Om 10 A.M. werd hij in de operatiekamer opgenomen. Zij brachten hem naar buiten om 3 P.M. en plaatsten hem in een postoperatieve afdeling. Toen hij ons allen rond zijn bed zag, begon hij te huilen. We gingen allemaal weg van zijn bed. Toen tilde hij zijn rechterhand en been op. Er was absoluut geen beving. Zijn hoofd is bedekt met een groot verband. Wij bidden allemaal voor Dr.'s herstel.”¹¹⁵

December 18, 1965

(Sujata:) Waarom is Pavitra in zo een slechte conditie?

De dokter voorspelde, dat hij helemaal niet meer in staat zou zijn om te bewegen, en hij beklimt de trappen, gaat hier en daar. Het is alleen nogal een inspanning. Maar de dokter zei, “Hij zal niet meer in staat zijn om te bewegen, hij zal bedlegerig zijn.” Dus het is al een *grote prestatie*. Het is ankylose van alle spieren.¹¹⁶

(Sujata:) Wanneer ik hem in de morgen zie, is het verschrikkelijk. Het duurt voor hem een lange tijd, voordat hij in staat is om te bewegen, en hij heeft veel pijn.

Ja, het doet pijn.

¹¹⁴ Oorspronkelijk Engels.

¹¹⁵ Het stoppen van de beving zou niet blijven.

¹¹⁶ In feite een kanker.

Oh, hij wandelt rond op loutere wilskracht. Dat weet ik. Ik weet dat, omdat je als regel klaar bent, je kan niet meer bewegen.

(stilte)

Uiteindelijk komt de hele moeilijkheid van de hoeveelheid onbewustheid, die achtergelaten is in de Materie, waarvan we gemaakt zijn. Dat is... dat is verschrikkelijk. En dan is dat, wat nodig is om deze Materie uit haar onbewustheid te trekken: al het lijden, alle wanorde, alle afstomping... Dat zie ik iedere dag. En de graad van stupiditeit... Voor ons is het stupiditeit, wij noemen het stupiditeit, maar... Weet je, de intermediair, waarop de onbewustheid reageert, is de geestesgesteldheid van de cel, de materiële geestesgesteldheid, maar dan, wanneer deze materiële geestesgesteldheid gegrepen wordt door een idee, wordt het feitelijk in bezit genomen door het idee en is het bijna onmogelijk (niet onmogelijk, maar extreem moeilijk) ervoor om zichzelf te bevrijden --- het heeft een interventie nodig uit een ander domein.

Ziekten zijn alleen dat. Het is hetzelfde met de dokter's ziekte: deze beving is het in bezit zijn door een idee, het is, wat in de bewuste intelligentie uitgedrukt als in bezit van een idee, een hypnose --- een soort hypnose, vergezeld door een angst in de materie. De twee dingen samen: bezit en angst, een soort angst. En een besef van hulpeloosheid in dat alles. De in bezitneming door een idee en een hulpeloosheid om het te weigeren, en een angst, een hulpeloosheid om het te weerstaan. En dan een soort angst, die vertaald wordt in ons door, "Oh, het zal zo gaan zijn... oh, het zal een ziekte gaan worden...."

In de oude geschriften vergeleken ze dat gewoonlijk met de hond's gedraaide staart. En het is waarlijk zo, het is een soort VERDRAAIING, die je probeert recht te maken en die automatisch naar zijn vorm teruggaat, idioot --- je draait het los, het verdraait weer; je weigert het, het komt weer. Het is extreem interessant, maar het is miserabel. Miserabel. En alle ziekten zijn zo, allemaal, wat hun externe vorm ook is. De externe vorm is alleen een manier van zijn van HETZELFDE --- omdat dingen opgesteld zijn op elke mogelijke manier (er zijn geen twee identieke dingen en alles is verschillend opgesteld), dus dan volgen enkele overeenkomstige verdraaiingen en dat noemen de doktoren "zo en zo een ziekte." Maar, wanneer zij oprecht zijn, zullen zij je vertellen, "Er zijn geen twee dezelfde ziekten."

Maar wat is het een gezwog!... Ik vecht er op het moment mee, het is een vuistgevecht.

Hoeveel tijd zal het nodig hebben? Ik weet het niet. Welke prijs moet betaald worden? Ik weet het niet... Ja, zeker, we kunnen het eind afschilderen: wanneer we het "doorkrijgen," de diepere wet of het ware vermogen, dat die dingen bestuurt, ah, dan... zullen we het vermogen hebben om iets te doen.

Tot dan moeten we het volhouden. Weet je, wat volhouden is? Het is zo zijn (*onbeweeglijk gebaar in het Eeuwige*). Je wordt aangevallen door ontelbare ideeën, een algemeen defaitisme (*zelfde gebaar*) --- wees onbeweeglijk in een opstijgend en progressief vertrouwen.

Oh, ik herinner het me, ik zei 's anderdaags, dat perfectie eeuwig is en het komt door Materie's weerstand, dat op aarde de perfectie progressief is.

December 22, 1965

Ik heb inwendig veel moeilijkheden.... Ik weet het niet, ik voel, dat ik erg onmenselijk ben, alsof ik ver, ver, ver weg ben. En alle menselijke relaties vermoeien me. Ik ben ver weg.

Dat maakt niet uit. Denk je, dat het noodzakelijk is om je menselijk te voelen?

Ik weet het niet.... Het is slecht, is het niet?

Het is niet werkelijk noodzakelijk om menselijk te voelen.

Het is, alsof ik mezelf leende aan een zeker spel, maar het me meer dan wat ook vermoeit. Alsof ik ver weg was. Dus vraag ik me af, of het goed of slecht was (!)

Ik denk, dat alle ervaringen, die ons gestuurd worden, gezonden worden, omdat zij noodzakelijk zijn. Ik ben hiervan overtuigd. En gelukkig is mijn lichaam hiervan ook overtuigd, omdat... Wanneer ik ernaar keek vanuit het gewone gezichtspunt... het nogal ellendig is.

Iedereen om me heen is ziek, en... (*gebaar van terugvallen op Moeder*). Koorts, dit, dat...

Het is moeilijk, erg moeilijk. Ik vertelde je, het is erg moeilijk.

Wel, ik ben ervan overtuigd --- mijn lichaam is overtuigd (gelukkig is het zelf overtuigd), dat het is, omdat het enkele dingen geleerd heeft. We moeten leren. Er is veel te leren....

Hier (*Moeder geeft Satprem een bloem, die "Genade" genoemd wordt*). We moeten er stevig vast aan houden, zo, weet je, met beide handen, je ogen sluiten, wanneer het erg ruw wordt en wachten tot het voorbij is.

Maar ziet u niets verkeerd in me? "Niets verkeerd?"

Nee, nee! *Niets verkeerd!* (*Moeder lacht*)

Kan je werken of ben je vermoeid?

Nee, nee! Ik ben moe vanbinnen.

Oh, men moet nooit vermoeid zijn vanbinnen.

Ik bedoel psychologisch, naar anderen.

Je wilt hen liever niet zien (*Moeder lacht*). Dat is erg goed, een excellente toestand, heel gunstig!

December 25, 1965

(Over Satprem's moeder, die geld gedoneerd heeft aan de Ashram:)

Is het jouw geld?

Nee, zij heeft al haar goederen aan haar kinderen gegeven, en er is een deel, dat verondersteld was om voor mij te zijn, maar het is het hare, dus is het net zo goed in uw handen. Zij zegt, dat zij "zichzelf ventileert."

Maar het is waar, weet je. Het is een erg spontaan waar gevoel: je voelt toegenomen door wat je geeft. Zolang als ik voelde, dat mensen aan me gaven, als een persoon, was er een krimpen, maar nu is er een absoluut concrete gewaarwording (*Moeder maakt een circulaire beweging, die door haar gaat*): het circuleert, circuleert.... Dus nu is de vreugde ervan, omdat het circuleert, niets blijft.

Maar zij is lieflijk, je moeder.... Zij gaat de vreugde van haar ziel hebben. Weet je, er is een vreugde in bewuster zijn van zijn ziel dan van de materiële wereld --- je zou jezelf bezig kunnen houden, je zou helder kunnen zien, je zou kunnen begrijpen, je zou kunnen doen, wat je moet doen, dat alles blijft, het is erg goed, maar er achter is... een Licht. Een licht, iets warmes, warm met een lumineuze, gouden warmte. Het is werkelijk het besef van onsterfelijkheid, van iets, dat niet afhangt van een vorm of van omstandigheden. Het is een bewustzijn, waarin met ogenblikkelijk het

gevoel heeft, dat er geen begin was, er geen eind is.... En een soort erg sterke lieflijkheid, erg sterk, achter alles. Het neemt je door het leven; zelfs alle moeilijkheden maken niet uit, wanneer we greep hebben gekregen op dat. Het is iets, dat erg intiem is, dat zichzelf uitdrukt met moeilijkheid, maar dat als een ondersteuning is, iets, dat je altijd omhoog houdt, in alle omstandigheden.

Dat zal je moeder hebben.

Ze moet het beleven, misschien zonder dat zij het weet; zij moet het al een beetje hebben, een begin.

Maar wanneer men het bewust heeft, dan... dan, maken omstandigheden in werkelijkheid niet uit.

En dit geld is aangekomen op een wonderbaarlijk passende tijd, zoals altijd!

* * *

(Dan neemt Moeder de "Comments on the Aforisms" op voor het volgende Bulletin.)

113 --- Haat is het teken van een geheime aantrekking, die gretig is om van zichzelf te vluchten en furieus zijn eigen bestaan te ontkennen. Dat is ook God's spel in zijn schepsel.

Het correspondeert met een soort vibratie --- de vibratie, die mensen ontvangen, die haten. Het is een vibratie, die, zogezegd, fundamenteel hetzelfde is als de vibratie van liefde. Juist onderaan is er dezelfde gewaarwording. Ofschoon het aan de oppervlakte het tegengestelde is, wordt het ondersteund door dezelfde vibratie. En we zouden kunnen zeggen, dat we net zoveel de slaven zijn van wat we haten dan van wat we liefhebben --- misschien zelfs meer. Het is iets, dat greep op je houdt, dat je obsedeert, en dat je koestert; een gewaarwording, die je koestert, omdat beneden zijn geweld er een warmte is van aantrekking, die zo groot is als wat je voelt voor wat je liefhebt. En het lijkt, dat alleen in de activiteit van de manifestatie, dat wil zeggen, nogal aan de oppervlakte, er een vervormde verschijning is.

Je bent geobsedeerd door wat nog meer haat dan wat je liefhebt. En de obsessie stamt af van die innerlijke vibratie.

Al deze "gevoelens" (wat kunnen we hen noemen?) hebben een trillende modus, met iets, dat erg essentieel is, in hun kern en soorten lagen, die het bedekken; dus de meest centrale vibratie is identiek, en omdat het "opgeblazen" wordt om zichzelf uit te drukken wordt het vervormd. Voor liefde ligt het perfect voor de hand; in de onmetelijke meerderheid van gevallen wordt het uitwendig iets met een heel verschillende natuur van de innerlijke vibratie, omdat het iets is, dat zich in zichzelf keert, verschrompelt

en zichzelf probeert in te trekken in een egoïstische beweging van bezit. Je WIL bemind worden. Je zegt, "Ik hou van deze persoon," maar tegelijkertijd is er, wat je wil, en het levende gevoel is, "Ik wil bemind worden." En dus is dat bijna een net zo grote vervorming als de vervorming van haat, die bestaat uit willen vernietigen, waar je van houdt om niet gebonden te zijn. Omdat je niet kan krijgen, wat je wil, van het object van je liefde, wil je het vernietigen om bevrijd te zijn; en in het andere geval verschrompel je bijna in een innerlijke furie, omdat je niet kan verkrijgen, je niet kan opslokken, wat je bemint. (*Lachend*) In feite is er vanuit het standpunt van de diepere waarheid niet veel verschil!

Alleen, wanneer de centrale vibratie zuiver blijft en uitgedrukt wordt in zijn oorspronkelijke zuiverheid, dat een uitspreiden is (hoe kan ik het noemen?... Het is iets, dat uitstraalt, een vibratie, die uitspreidt in een glorie, een vibratie, die bloesemt, ja, een stralend bloesemen), dan blijft het waar. En materieel wordt het uitgedrukt door zelf-gave, zelf-vergeetachtigheid, de vrijgevigheid van de ziel. En dat is de enige ware beweging. Maar wat mensen gewoonlijk "liefde" noemen, is net zo ver verwijderd van de centrale vibratie van Liefde als haat; alleen keert de ene zich in zichzelf, verschrompelt en verhardt, terwijl de andere toeslaat --- dat maakt het hele verschil.

En dit wordt niet gezien met ideeën: het wordt gezien met vibraties. Het is erg interessant.

Ik heb dit in feite de laatste tijd nogal bestudeerd (!) Ik heb de gelegenheid gehad om deze vibraties gezien: de uiterlijke resultaten kunnen betreurenswaardig zijn, vanuit een praktisch gezichtspunt zouden zij verfoeilijk zijn, wat betekent, dat deze soort vibratie [van haat] de behoefte aanmoedigt om te schaden, te vernietigen; maar vanuit het standpunt van de diepere waarheid is het niet een veel grotere vervorming dan de andere ["liefde"], het is alleen een agressievere natuur --- zelfs nauwelijks dat.

Maar, wanneer je de ervaring verder en dieper volgt, wanneer je je concentreert op deze vibratie, realiseer je je, dat het de oorspronkelijke Vibratie van de schepping is en dat deze Vibratie getransformeerd is, vervormd in alles, dat is. Dus is er dan een soort begrijpende warmte (we kunnen het niet exact "lieflijkheid" noemen, maar het is een lieflijkheid, die sterk zou zijn), een begrijpende warmte, waarin er net zoveel glimlach is als verdriet --- veel meer glimlach dan verdriet.... Het is niet om de vervorming te legitimeren, maar het is het meest een reactie tegen de keuze, die de menselijke geestesgesteldheid (en speciaal de menselijke moraliteit) gemaakt heeft tussen een speciaal type van vervorming en een andere. Er is een hele serie van vervormingen, die als "slecht" gelabeld zijn en er is een hele serie van vervormingen, waarnaar mensen een clementie hebben, bijna complimenten. En toch is deze vervorming vanuit essentieel standpunt bijna niet beter dan die vervorming --- het is een kwestie van keuze.

Uiteindelijk zou het eerst noodzakelijk zijn om DE centrale Vibratie waar te nemen, dan om zijn UNIEKE en wonderbaarlijke kwaliteit te appreciëren, tot een dergelijk punt, dat je automatisch en spontaan weggaat van alle vervormingen, of het nu deugdzame vervormingen zijn of kwade verstoringen.

We komen altijd terug tot hetzelfde, er is alleen een oplossing: de waarheid van dingen bereiken en eraan vastklampen --- die essentiële waarheid, de waarheid van essentiële Liefde, en eraan vastklampen.

* * *

*Spoedig daarna
Merkt Moeder op:*

Het is interessant: het gebied van ervaring, waarin ik mezelf bevind, is altijd gerelateerd aan de ideeën, die deel zijn van de week's activiteiten (zoals vibraties van haat en dit aforisme, bijvoorbeeld). Het is interessant (!)

December 28, 1965

(Moeder laat een doos zien van snoeproze schrijfpapier, die zij net ontvangen had.)

Mooi papier... om poëzie op te schrijven!

Zult u schrijven?

Ik! Ik ben geen dichter!

De eerste dichtkunst, die ik in staat was te appreciëren in mijn leven, was *Savitri*. Eerder was ik gesloten. Voor mij waren het altijd woorden: hol, hol, hol, alleen woorden --- woorden, ter wille van woorden. Dus als geluid is het mooi, maar... Ik prefereer muziek. Muziek is beter!

Deze vertaling van *Savitri* geeft me veel plezier, het is groot plezier voor me.

Veel meer plezier, dan "dingen" moeten vertellen... die onnodig zijn.

* * *

Later:

... Mijn nachtelijk werk begint rond negen uur, tot vier uur in de morgen, en het is verdeeld in drie groepen van activiteiten (nachtelijke activiteiten). De laatste groep is over het algemeen tussen twee en vier uur in de morgen, en dan deal ik met alle mensen!... Dat, mon petit!... Het is nogal komisch --- het is niet altijd te plezierig, maar het is toch komisch, oh!... Ik zie mensen, zoals zij zijn (*Moeder lacht*); niet zoals zij denken, dat zij zijn of gezien willen worden: ik zien hen, zoals zij zijn.

Ik krijg de hele tijd dergelijke informatie, de hele tijd.

Neem Purani,¹¹⁷ bijvoorbeeld: ik zag hem bijna iedere nacht, en toen rond vijftien dagen geleden (tien tot vijftien dagen geleden, denk ik¹¹⁸), voordat hij hier zo zijn lichaam verliet, zag ik hem op een plaats... Het is een plaats, die volledig gemaakt is van een soort roze-achtige grijze klei --- het is kleverig, lijmachtig, en nogal voelbaar (*Moeder maakt een gebaar van kauwgum uitrekken*). Er waren veel mensen. Het was een plaats, waar veel mensen zich gingen voorbereiden voor het supramentale leven --- maar niet in hun huidige lichamen, wat betekent, dat zij iets voorbereidden om klaar te zijn voor het supramentale leven in een toekomstig bestaan. En ik werd daar mee naartoe genomen; er was een goed aantal mensen, die me daar mee naartoe genomen hadden, zodat ik het zou zien (zodat ik daar een actie van controle zou hebben). Maar wat mij betreft, werd er grote zorg genomen om te voorkomen, dat ik aangeraakt zou worden door die substantie (het was belangrijk, dat ik niet aangeraakt zou worden), dus wikkelden zij me in gouden sluiers en allerlei soorten dingen, en ik liep verder. En ik zag hem... Ik liep op een soort veranda (maar het had allemaal een erg bijzonder karakter, alles was gemaakt van een... bizarre materie), en er was een soort grote binnenplaats, die gemaakt was van een soort semi-vloeibare, semi-lijmachtige materie, die eruit zag als een erg verdunde, maar erge plakkerige klei (zelfde elastische gebaar als kauwgum). En plotseling zag ik Purani erin snellen. Van het verre einde komt hij naar me toe, helemaal bedekt met dat en erdoor zwaaiend met zulke slagen! Hij had het helemaal over zijn gezicht, overal overheen! Je kon niets anders dan dat zien. Ik vertelde hem (*lachend*), "Oh, je vindt het leuk!" Hij vertelde me, "Oh, het is erg fijn, erg fijn!"

Sinds die avond heb ik hem niet meer gezien. En toen rond twaalf of vijftien dagen later, ik herinner het me niet, verliet hij zijn lichaam.

Het was een voorbereiding.

Ik zie enige erg, erg amusante dingen.

¹¹⁷ Een charmante oude discipel, die recent stierf (op 11 December 1965). Hi jwas de schrijver van *Evening Talks*.

¹¹⁸ Voor Moeder is vijftien dagen zes maanden. Het was op 18 Juni 1965 (zie de conversatie van die datum).

December 30, 1965

(Brief van Moeder aan Satprem in antwoord op een brief van Satprem, waarin hij zei, dat hij "half opgelost" was en vroeg op welke weg hij was of dat hij hoe dan ook op een weg was, want hij had "geen teken," dat hij voorwaarts ging of ergens naartoe ging.)

Donderdagmorgen

Satprem, mijn lief klein kind,

We zullen daar morgenochtend over praten.

Je bent nu in ieder geval dichterbij me dan je ooit geweest bent.

Met al mijn tederheid
Getekend: Moeder

December 30, 1965

(Over Satprem's recente brief aan Moeder:)

Heb je mijn antwoord ontvangen? (Moeder maakt een gebaar van mentale communicatie) Nee? Ik heb nogal veel met je gepraat, nogal erg veel.

Ik heb jet gevoel, dat ik u verscheidene keren gezien heb, deze laatste twee nachten, maar... ik probeerde altijd een bandrecorder op te zetten om op te nemen, wat u me vertelde, maar het werkte niet!

(Moeder lacht, dan na een stilte) Voel je werkelijk niet, waar je moeilijkheid is?... Het is een gebrek aan bevrediging, niet? Wat in het Engels *frustration* (frustratie) genoemd wordt, iets, dat teleurgesteld is.

Ja, maar dat is een manier om het neer te zetten. Een andere zou zijn, "iets, dat nog niet tot stand gebracht is."

Ja, maar "iets, dat niet tot stand gebracht is," is een gevoel, dat men heeft en moet hebben tot de realisatie, tot de transformatie. Het is niet alleen natuurlijk, maar onmisbaar, omdat voor diegenen, die volbracht of zich tevreden voelen, het voorbij is voor hen, zij zullen nooit doorgaan.

Ja, natuurlijk.

Dit soort verlangen, dit gevoel, dat er iets ontbreekt --- iets, dat je wil, dat ontbreekt --- hoe verder je gaat, hoe meer het toeneemt.

Ja, maar dat is niet precies het punt... Ik weet niet, waar ik sta, ik weet niet op welke weg ik ben.

Ik weet het niet, ik weet het helemaal niets!

Maar dat is prachtig, mon petit! Het betekent, dat je tevoorschijn gekomen bent uit de mentale formaties.

Het zijn mentale formaties, die zeggen, "Je bent op deze weg" of "Je bent op dat punt van de realisatie" of... Voor mij is dat betreurenswaardig! Wanneer me daarin is, is men nog begraven in denkwijzen.

Ja, maar in zover als men ergens heengaat...

Maar, weet je exact, waar je naartoe gaat?

Nee, natuurlijk niet, maar...

Niemand, mon petit! Niemand, ik ook niet. En het is goed om het niet te weten.

Ik begrijp het erg goed, ik vraag niet om te weten, waar ik naartoe ga, maar wat ik vraag, wat ik zou willen weten, is, dat ik aan het gaan BEN, dat ik vooruitgang maak. Er is geen teken, begrijpt u, geen enkel teken. Het is als ergens naartoe gaan in een trein, waar alle gordijnen naar beneden getrokken zijn --- de trein zou vooruit kunnen gaan of het zou niet kunnen, er is geen sprake van, maar er is geen teken om te laten zien, dat je aan het toe gaan BEN naar dit ergens, dat ik niet definieer.... Daarom heb ik niet het flauwste idee van waar ik sta of wat ik doe.

Weet je (zal ik openhartig zijn), het is zuiver een vitale ontevredenheid. En ik weet dat, omdat het (hoe kan ik het plaatsen?) mijn grote moeilijkheid met je geweest is. Het was eerder honderd, duizend keer gewelddadig, nu begint het te kalmeren. Het is een vitaal, dat erg intens is in haar verlangens (die helemaal geen gewone verlangens zouden kunnen zijn), maar met een soort bijna agressieve intensiteit, en... essentieel ontevreden. Het was eerder erg, erg sterk, jaren geleden; nu is het stiller

geworden. Maar iedere keer als het vitale in het spel komt (en men is verplicht om het vitale te laten spelen voor de fysieke gezondheid, men kan het niet volledig “kalmeren,” omdat dat het fysieke lichaam zou laten lijden), zo is het... Het geeft me, wanneer je wil, de indruk van een kat's vitale! Katten hebben een prachtig vitaal (*lachend*), veel, veel slimmer en intens dan menselijke wezens hebben. Maar de kat klauwt, weet je, en het gevoel is, “Ik ben niet gelukkig, dat is dat. Ik ben niet gelukkig!” (*Moeder lacht*)

Nee, maar bijvoorbeeld het eerste jaar, dat ik hier was, had ik bijna iedere nacht een soort teken, dat ik vooruitgang¹¹⁹, vooruitgang maakte --- onbeduidende tekenen, om niet van te spreken: een auto, die me meenam, een wandeling op een berg, hoofdzakelijk niemendallen, maar zij vertelden me, “Oh, goed, ik ben aan de slag. Het is okay, ik ben aan het doorgaan.” Maar ik heb nu gedurende jaren geen enkel teken gehad, maar alles wat ik zie, is negatieve dingen: ik zie putten, ik zie ongelukken, ik zie branden, ik zie... Maar ik zie nooit een teken, dat me vertelt, “Oh, ja, ik maak vooruitgang. Het is okay, ik ga vooruit” --- dat niet, nooit. Maak ik dus vooruitgang? Ik weet het niet. Waar ik om vraag, is een aanmoediging, gewoon een klein gebaar, dat me vertelt, “Ja, ge gaat vooruit, het is okay. Je gaat vooruit, tob niet.”

Maar wat noem je een “gebaar”?

Een teken.

En wat noem je een “teken”?... Wel, ik denk, dat je vertrouwen in me moet hebben, en wanneer ik je vertel, dat je niet alleen vooruitgaat, maar erg snel vooruitgaat, heeft dat geen effect op je? Je vertelt me, “Bewijs het.”--- Ik kan het je niet bewijzen, het is iets, dat ik zie, het is, wat ik weet.

Maar ik zou graag een of andere GLIMP hebben van mijn vooruitgang. Ik vraag niet om veel, alleen dat iets me af en toe vertelt, “Wel, tob niet, je gaat vooruit,” terwijl ik altijd de donkere kant zie, ik zie altijd putten, branden, riolen. Dus waarom zou er niet van tijd tot tijd een klein licht zijn, een mooi landschap.

(*Moeder lacht*) Maar ben je er zeker van, dat je er nooit een ziet?

Wel, ik heb er geen spoor van, in ieder geval. Ik heb de hele tijd sporen van branden, maar nooit de andere kant, geen spoor.

Bedoel je nacht activiteiten?

Ja, ik praat over nacht activiteiten. Ik ga niet zover om te vragen voor activiteiten met open ogen, ik vraag om tenminste een teken 's nachts. Overdag is er niets, dat gedurende een lange tijd begrepen is... En het

¹¹⁹ Het “verrassende feit” is, dat Satprem in de eerste jaren veel ervaringen had van allerlei soorten, met nogal bewuste nachten vanuit het punt van zijn lichaam verlaten. Toen stopten als die ervaringen plotseling, alsof hij opzettelijk in zijn lichaam opgesloten werd, zonder uitweg. Het duurde voor hem een lange tijd om te accepteren, dat dit een yoga in het lichaam” was.

is geen bevrediging, het is... ja, een behoefte om te weten, dat men vooruitgang maakt, dat is alles!

Maar ik vertel je, dat je vooruitgang maakt en het is niet genoeg voor je! Je praat over een "behoefte om te weten," maar wat je me vraagt, is bewijs.

Het is geen bewijs. Wanneer u mij vertelt, "Je maakt vooruitgang." begrijpt mijn denkvermogen het, maar...

Dan is het je vitale. Dat vertel ik je. En ik sta op dit punt: je vitale moet onder controle gehouden worden, omdat... wel, door haar natuur. En wat het betreft, zal het natuurlijk zeggen, "Dat alles is niet, wat ik wil, ik heb geen bewijs van enige vooruitgang."

Heb je geen enkel teken van een psychische aanwezigheid in je?

[Na een stilte] Gedurende jaren heb ik een gevoel gehad (het is een gevoel, geen visie), het gevoel van een grote uitbreiding van licht, daar, en wanneer ik lang genoeg stil blijf, ben ik vredig, rustig, daar, en het is voor de eeuwigheid. Wel, okay, dat is er altijd.

Maar, mon petit, dat is prachtig!

Maar het is er altijd geweest, het is niets nieuws!

Ja, maar er zijn mensen, die dat gedurende een minuut in hun leven hebben en het beschouwen als een prachtige realisatie.

En het is er altijd --- ik weet erg goed, dat het er altijd is! Ik weet het, voor mij is het een zichtbaar feit.

Ja.

Nee, ik verzeker je, je kunt mij geloven (Moeder lacht), ik heb een beetje ervaring: het is gedaan. Om het poëtisch neer te zetten, "Je hoofd is in het Licht." Maar je vitale wil deze manifestatie niet; je vitale wilde een vitale manifestatie, zoals bijvoorbeeld, toen het in het maagdelijke woud was, bomen omhakken: het wilde het beseft hebben van het vermogen van het leven. En dat is eraan ontkend (on yogische EN materiële redenen, beide extremen, omdat het lichaam daarvoor niet gemaakt was, en omdat *[lachend]* de yoga geen tijd heeft om tijd daarmee te verspillen), dus is Meneer Vitaal furieus! Het is verteld, "Kalmeer, wees vredig, vredig stil, het is okay, ook jij zal je vreugde hebben, maar... wanneer je eenmaal getransformeerd bent." En het zou minder strijdlustig of opstandig of agressief kunnen zijn dan eerder, maar het is ontevreden, dus is het, wat je het gevoel geeft. "Maar ik heb geen teken, dat ik vooruitgang maak! Ik heb geen teken, dat ik vooruitga. Nogal integendeel! Nogal het tegendeel, het is steeds saaier, somberder, gewoonlijker, dat wil zeggen steeds minder in overeenstemming met mijn ideaal, en mijn ideaal..."

Dat is niet exact het punt.... Ja, wanneer het in een van zijn uitvallen is, dan is het zo, maar...

(Moeder neemt Satprem's handen) Voor mij ben je nog erg klein en jong, weet je.

Dus vertel me, wat je wil zeggen.

Zeggen?

Je begon met iets te zeggen, Je zei, "Dat is niet helemaal het punt..." *(lachend)* natuurlijk!

Ik weet het niet. Het draait altijd om dit probleem van visie. Wanneer ik een prachtig visioen had van tijd tot tijd... Eens --- kijk, eens, in Ceylon (het was de enige keer in mijn leven), hoorde ik Muziek, het was... wonderbaarlijk, het was waarlijk goddelijk. Wel, voor mij is dat een teken (het gebeurde een keer in mijn leven), ik zeg tegen mijzelf, "Oh, goed, ik ben niet ver, er is iets." Voor mij is dat een teken. Of wanneer ik een prachtig licht zie, of... Dan wordt ik aangemoedigd, ik denk, "Okay, het gaat goed." Ik kan daarna in de hel neerdalen. Daarna zou ik allerlei absurde dingen kunnen doen, maar ik vertel mijzelf, "Ik weet tenminste, dat ik daarnaartoe beweeg." Wel, nee! Ziet u, het gebeurt eens in de tien jaar. Natuurlijk grijpt het vitale het aan en verandert het in ontevredenheid, maar anders zeg ik in mijn normale rede, "Wat gebeurt er? Ik weet het niet." Ik ben nergens, ik wacht.

Maar dat doe ik ook, mon petit, ik wacht --- ik ben miljoenen jaren oud en ik wacht.

Al deze laatste dagen ben ik precies in de toestand geweest, die je beschrijft, waarin men zegt, "Maar waar, waar is het concrete bewijs, dat dit alles gaat veranderen?" Dingen zijn niet mooi om naar te kijken --- waar is het, het concrete bewijs? En wat tot me komt, is altijd dit, de zwaarste test, die me gegeven kon worden: Sri Aurobindo's vertrek. Omdat Sri Aurobindo gewoonlijk sprak, alsof hij niet weg zou gaan. En het is iets, dat komt en zegt, "Zie, het zijn allemaal dromen van duizenden jaren her." En het komt steeds weer en weer terug (*hamerend gebaar*); dus dan is het als een zwaard van Licht, onschendbaar: een Zekerheid.

Dan vraag je niet langer --- je zegt niet langer, je vraagt niet langer iets. Je hebt het geduld van vertrouwen: "Wanneer je het wil, wel, dan zal het zijn." Maar wat mij betreft, geef ik niet toe, ik blijf zo (*gebaar gekeerd naar hoogte*): het onschendbare licht.

Natuurlijk komen alle uitwendige gebeurtenissen en logenstraffen dit. Ondanks de innerlijke transformatie (die een zeker feit is, men heeft iedere seconde het bewijs ervan), houdt het lichaam toch haar gewoonte van achteruitgang. En net, wanneer je denkt, dat dingen verbeteren (om je, zoals je zegt, bewijs te geven, dat je vooruitgang maakt), komt er iets langs,

alsof om je te bewijzen , dat het allemaal een illusie is! En het wordt steeds meer acuut, steeds meer acuut. Er is altijd een Stem (die ik erg goed kent, het is de stem van de adverse krachten, die je verleiden), die komt en je vertelt (*zelfde hamerende gebaar*), "Zie, zie hoe je je vergist, zie, hoe je jezelf misleidt, zie, wat een luchtspiegeling het allemaal is, zie..." En wanneer je dan luistert, is het met je gedaan.

Je moet alleen je vingers in je oren doen, je ogen sluiten en boven goed vasthouden.

Wel, sinds Sri Aurobindo wegging, is dat, wat steeds weer gekomen is (*zelfde hamerende gebaar*), en weet je, wreder dan alle menselijke martelingen en alle wreedheid, die ooit voorgesteld is. Het is iets, dat beangstigend wreed is, en met alle venijnigheid van wreedheid, en terug komt het (*zelfde gebaar*). Iedere keer, dat het wezen zich opent in een vreugde van zekerheid (*zelfde gebaar*) --- "Kalmeer...."

Daar zeg ik natuurlijk, dat deze realisatie niet voor zwakkelingen is --- het is bedoeld voor de sterkeren. En dan ben je beschaamd voor wat zwak is in jezelf, en je offert het en zegt, "Bevrijd me van mijn zwakheid." Men moet verschrikkelijk sterk zijn om dat te doen --- de sterkte van uithoudingsvermogen, die niet lastig gevallen wordt door iets. Het is als een perfectie van boosaardigheid, die er is, die voor altijd zegt (*zelfde gebaar*), "Je maakt een fout, het is niet mogelijk, je maakt een fout, het is niet mogelijk..." En dan, "Kijk, hier is het bewijs van waarheid van wat ik je vertel: Sri Aurobindo, hij, die wist, ging weg." En wanneer je luistert en erin gelooft, is het absoluut met je gedaan. Het is eenvoudig met je gedaan. En dat willen zij. Alleen... moeten zij niet slagen, we moeten volhouden. Gedurende hoeveel jaar nu (*hamerend gebaar*)?... Vijftien jaar, mon petit --- gedurende vijftien jaar (*zelfde gebaar*). Geen enkele dag gaat voorbij zonder dat soort aanvallen, geen enkele nacht passeert zonder... Je zegt, dat je verschrikkingen ziet --- mon petit, je verschrikkingen moet iets zijn, dat nogal betoverend is in vergelijking met de verschrikkingen, die ik gezien heb! Ik denk niet, dat een menselijk wezen het zicht kan verdragen van wat ik gezien heb. En het wordt aan mij getoond, alsof om me te vertellen, dat al mijn "ambities," hen allemaal, dwaas zijn. Dus dan heb ik alleen een antwoord, "Heer, U ben tin alles, U bent overal, en het is voor ons om U te zien door alles.

Dan... wordt het kalm.

Ik vertelde je het, en ik vertelde je het, noch om je gelukkig te maken, noch om je op je gemak te stellen, ik vertelde je het, omdat het een feit is, dat ik zelf geobserveerd heb met nieuwsgierigheid en interesse: we zijn extreem nabij boven in het diepzinnige intellectuele begrip en in het Grote Licht. En dit wordt uit gedrukt door een identiteit van ervaring in het intellectuele bewustzijn. Ik ben bewust van je moeilijkheden, ik ken hen, ik heb hen gekend, sinds de eerste dag, dat ik je zag (en zelfs voor je hier kwam); vanuit dat gezichtspunt is er een grote vooruitgang geweest, maar het heeft je fysieke gezondheid door elkaar geschud door die worsteling. Ik

weet, dat je volledig genezen kan worden, maar om je volledig te laten genezen, moet je vitale omgevormd worden en wat ik "omgevormd worden" is niet over te geven --- omgevormd te worden is te begrijpen. Omgevormd worden is naleven.

*(Satprem legt zijn hoofd
Op Moeder's knieën)*

